

Văn Thiên Hà

Contents

Văn Thiên Hà	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	54
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	72
21. Chương 21	76
22. Chương 22	80
23. Chương 23	84
24. Chương 24	88
25. Chương 25	93
26. Chương 26	97
27. Chương 27	101
28. Chương 28	106
29. Chương 29	111
30. Chương 30	115
31. Chương 31	120
32. Chương 32	124
33. Chương 33	126
34. Chương 34	130
35. Chương 35	134
36. Chương 36	139
37. Chương 37	143
38. Chương 38	146
39. Chương 39	150
40. Chương 40: Phiên Ngoại Nhất Bách Văn (phần 1)	154
41. Chương 41: Phiên Ngoại Nhất Bách Văn (phần 2)	163

Văn Thiên Hà

Giới thiệu

Editor: Lưu Thủy Thể loại: cổ trang, cung đình hầu tước, cường công cường thụ Thời buổi loạn thế khiến mọi người mong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-thien-ha>

1. Chương 1

Năm đó, Lãng quốc thiên tai, vô số súc vật chết vì ôn dịch, người chết vì đói kéo dài ngàn dặm. Trữ quốc ca múa mừng thái bình, quốc thái dân an.

Ngoài đô thành Khai Yết của Lãng quốc chính là quan ải cực nam Yến Chi và Vân Sóc.

Từ lâu Hồ Bối lâu nổi danh nhất Khai Yết, có Thiêu Dao Tử khô nóng cay nồng nhất, cũng có Nữ Nhi Hồng nguyên chất thơm ngon nhất, có Thủ bả nhục béo tốt nhất, cũng có ba chén măng gà trên châu chính tông nhất, có rượu sữa ngựa, càng có mã đề tâm sen, thật sự một lưới thu trọn khách nam bắc, lũ khách dùng ngựa đã ngửi thấy mùi thơm.

Trên thảo nguyên mênh mông, dân du mục chỉ có thể trong tuyết phủ ăn thịt ngựa chết cỏ dại, nhưng trong Hồ Bối lâu quý tộc chen đầy, thức ăn lại càng phong phú.

Phó Hoài Xuyên thưởng cho tên tiểu nhị vẻ mặt niềm nở trước cửa một đỉnh bạc, lưu lại vài thiếp thân thị tòng ăn uống dưới tầng trệt, còn mình đi lên một căn phòng tao nhã trên lầu ba ngồi cạnh cửa sổ. Mỉm cười ôn hòa, gọi vài món ăn cùng một bầu rượu, tràn đầy hứng thú ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Mùa xuân Trữ quốc đến sớm, mọi người cũng đã khoác lên mình y sam mỏng manh, đô thành Tĩnh Phong tràn đầy không khí náo nhiệt sung túc, nhưng Lãng quốc, vẫn còn chìm trong cái giá lạnh của băng tuyết, ngoài cửa sổ bông tuyết lớn như quạt hương bồ tung bay. Đang lúc thở dài, nghe thấy tiểu nhị cười nói: “Vị Gia này, đã đến giờ cơm, cho nên có rất nhiều người, để vị công tử này ngồi cùng bàn với ngài được không!” Lời còn chưa dứt, một người đã ngồi xuống đối diện, cười nói: “Làm phiền!”

Đưa mắt nhìn, là một hoa phục thiếu niên, một thân áo lông chồn màu đen, khuôn mặt tuấn mỹ như chạm ngọc, hơi có vài phần non nớt, trong tiết trời tuyết lớn lại cầm chiết phiến (cây quạt), xem ra là công tử con nhà giàu có.

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Không phiền, đúng lúc tại hạ uống rượu một mình cũng không thú vị gì.”

Thiếu niên cũng mỉm cười, ánh mắt sắc bén như dao, lại mạn bất kinh tâm nói: “Sao lại không thú vị? Tứ Dã vương điện hạ ngàn dặm xa xôi đến Khai Yết, lướt nhìn giang sơn tráng lệ này, toan tính tương lai phóng ngựa Lãng đô, đúng là chuyện vui lớn trong nhân sinh ă!”

Phó Hoài Xuyên nhấp một ngụm Thiêu Dao Tử, nhướn mày cười nói: “Tai mắt của công tử thật nhanh nhạy, tại hạ bội phục. Bất quá dưới chân thiên tử của quý quốc mà nói ra những lời này, không sợ sẽ rước lấy thị phi sao?”

Phó Hoài Xuyên là đương kim thiên hạ đệ nhất danh tướng, Tứ Dã vương khai cương thác thổ (mở rộng biên cương, lãnh thổ) của Trữ quốc, thiếu niên thành danh, mười ba tuổi đã theo đương kim hoàng đế Phó Đông Bình đánh đông dẹp bắc, thống nhất các tiểu quốc loạn lạc ở Trung Nguyên, không những tọa ủng Trung Nguyên, càng lấy đó làm trung tâm, tiếp tục mở rộng ra xung quanh, thôn tính Đông Liêu, cướp đoạt Tây Châu.

Dưới gối Phó Đông Bình có sáu nam một nữ, Phó Hoài Xuyên thứ tư, phong là Tứ Dã vương, rất được coi trọng. Hai năm gần đây, Phó Hoài Xuyên rất ít khi lãnh binh, hầu hết ở lại trong triều đình.

Lúc này Phó Hoài Xuyên nhướn mày nâng cằm, ngoài cửa gió bắc chợt nổi, bông tuyết lát phất, khí thế bức người không gì cản được tràn tới.

Dưới ánh mắt thâm sâu sắc bén đến bức bách của hắn, thiếu niên lại bày ra bộ dáng uể oải biếng nhác, cười nói: “Ba năm trước, tại hạ từng gặp Dã vương một lần, lúc đó biên quan Lương Châu chiến mã phóng qua, ánh trăng như đao, Dã vương cũng là loại khí thế nuốt chửng sơn hà này, trong lòng tại hạ vô cùng ngưỡng mộ, ha ha.”

Lương Châu từ trước đến nay chính là nơi tranh đoạt chiến lược vùng tái bắc Trung Nguyên, Phó Hoài Xuyên hai lần đánh lui đại quân chinh phạt của Lãng Quốc, kiên cố chiếm cứ Lương Châu, từ đó Lương Châu trở thành biên thành xa nhất của Trữ quốc, cũng có thể lấy làm cứ điểm trông chừng Yên Chi quan, mà Lãng quốc bắt buộc phải lui một bước khỏi Trung Nguyên.

Chư tướng Lãng quốc rất thâm hận Phó Hoài Xuyên, nhưng đối với một thân chiến thuật thâm sâu rộng rãi, đảm lược quyết đoán kinh người cũng cảm thấy thần phục.

Ở bất kỳ nơi nào trên Lãng quốc nhắc đến Lương Châu, chính là hạ nhục triều đình, nhưng thiếu niên này nhắc đến, lại là thúc đẩy số phận Phó Hoài Xuyên. Thiếu niên trước mắt biểu tình giảo hoạt tràn đầy đắc ý, Phó Hoài Xuyên nhin không được cười nói: “Đa tạ công tử mạo tán (khen nhầm), xin hỏi tôn tính đại danh?”

Thiếu niên xoát một tiếng mở chiết phiến hoa đào mạ vàng trong tay, mắt phượng đen nhánh hẹp dài hơi nhếch lên, cười hì hì nói: “Tôn tính đại danh tại hạ hiện tại không thể nói cho người biết, Phó đại tướng quân, chúng ta ngày sau nhất định có giao tình rất lớn.”

Phó Hoài Xuyên uống cạn chén rượu, cười nói: “Nếu như vậy, Phó mỗ cũng không quấy rầy thanh tĩnh của công tử. Cáo từ tại đây. Bất quá Phó mỗ lần này đến quý quốc, chính là lấy thân phận sứ giả Trữ quốc quang minh chính đại đến tặng lương, trái lại khiến công tử bận tâm.” Chuyển người đứng dậy, mỉm cười từ biệt. Thiếu niên cũng không khách khí, nghiêng người trên ghế, cười nói: “Phó đại tướng quân tốt xấu đem nợ nần kết thúc chứ? Tại hạ không tiền.”

Phó Hoài Xuyên mỉm cười nói: “Đương nhiên.”

Ra khỏi Hô Bối lâu, Phó Hoài Xuyên gọi thiếp thân thị tòng Quân An nói: “Thiếu niên mặc áo lông chồn màu đen trước cửa sổ, điều tra hắn.”

Quân An là chủ nhân Điệp lâu giàu có nổi danh nhất trong võ lâm Giang Nam, tin tức tình báo chính là kỹ năng đặc biệt, phân phó thuộc hạ, không đến một ngày chắc chắn sẽ biết được lai lịch của thiếu niên kia.

Thiếu niên này, bề ngoài phóng khoáng lỗ mãng, nhưng trong lòng lại tựa như thâm trầm đáng sợ, càng kỳ diệu chính là bản thân khi thấy hắn có một loại kích động cùng cuồng hỷ không kiềm chế được, tựa hồ nghe thấy thanh âm huyết dịch trong cơ thể va chạm vào đao phong của hắn —— Thở dài, Phó Hoài Xuyên người thật sự là một tướng quân tịch mịch.

Dịch trạm ban đêm. Phó Hoài Xuyên đang đọc sách dưới đèn, Quân An gõ cửa bước vào. Đang chuẩn bị báo cáo, Phó Hoài Xuyên giơ tay ý bảo hắn khoan đã, trong miệng ngâm nga: “Non xanh ả ả suối trong, cô thành cô khách cô thuyền. Nhắc tay muốn cầm bút, liễu rữ ngại trời thu; ngắt trọn nhành dương liễu, lạnh lẽo như tay áo. Lãng đô ráng chiều mây, cùng trải tiết Trùng Dương; Dao Quang cỏ non mùa xuân, một đêm sương mùa thu. Dưa gió thu mười hai tòa thành, vọng cổ quốc ba ngàn dặm. Chén rượu, ngừng cạn, thuyền, ngừng xoay.”

Ngừng lại hỏi: “Quân An, người cảm thấy bài Lục Y này Dao Quang Minh Tuệ công chúa sáng tác như thế nào?”

Quân An tử thanh tử khí nói: “Hồi bẩm Vương gia, tại hạ vốn không hiểu mấy thứ này, bất quá nghe cảm thấy rất bi thương.”

Phó Hoài Xuyên lắc đầu, nói: “Khúc Lục Y này, tuy là ly biệt ai âm, nhưng hơn hẳn ở đau mà không thương, từ ngữ thanh tân khéo léo, ý cảnh tiêu sái tự nhiên, cho nên có thể lưu truyền trong thiên hạ. Nghĩ đến dáng vẻ khuyên thành của Minh Tuệ, tài thi phú, lại bạc mệnh chết sớm, thật sự khiến người đau lòng.”

Quân An nói: “Vương gia, những thứ văn chương này tại hạ đều không hiểu, bất quá người Vương gia ngài muốn điều tra, cùng với bài từ này có quan hệ rất thâm sâu.”

Phó Hoài Xuyên liền buông thư quyển, Quân An nói: “Lý Nhược Phi chính là thân tử của Minh Tuệ, bây giờ đang ở trong Nam Viện vương phủ.”

Phó Hoài Xuyên ngưng thần nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ, thì ra là vậy, Lý Nhược Phi, xem ra sau này, người chắc chắn trở thành đối thủ của ta.

Ngày hôm sau Tứ Dã vương Trữ Quốc lên điện, không ngoài dự đoán nhìn thấy Lý Nhược Phi, thiếu niên đã gặp gỡ ở Hồ Bối lâu kia, đứng hàng thứ ba bên trái bảo tọa hoàng đế, vẻ mặt khiêu khích nhìn mình, Phó Hoài Xuyên không khỏi cười cười, cũng không nhìn hắn thêm, hết sức tao nhã hướng đương kim hoàng đế Lăng Quốc hành lễ.

Lý Đồng là một đế vương thất bại, nửa đời của hắn căm ghét nhất chính là suất lĩnh thiết kỵ Lăng quốc đi chinh phục các bộ lạc lớn nhỏ trên thảo nguyên, việc thích làm nhất chính là chìm đắm trong thi thư họa quyển thậm chí thưởng trà trồng hoa, nhưng hắn cũng là một đế vương may mắn, có một huynh đệ có thể chinh chiến Võ Định vương Lý Quan Hải vì hắn mà dốc sức thiên hạ.

Lý Đồng nhìn thấy Tứ Dã vương vang danh khắp thiên hạ cư nhiên lại nhã nhặn hữu lễ như vậy, không khỏi sinh hảo cảm, phân phó tả hữu nói: “Ban tọa!”

Phó Hoài Xuyên sau khi ngồi xuống, mỉm cười nói ra mục đích đến đây: “Phụ hoàng biết được năm nay quý quốc đại hạn, lương thực bị thiếu, cố ý để tiểu vương đến tặng ngàn thạch (1 thạch tương đương 59,2 kg) lúa mì gạo trắng để quý quốc giải nguy khốn, thuận cho việc giao hảo của hai nước.”

Lý Đồng mừng rỡ, nói: “Quý quốc có lòng như vậy, hai nước vĩnh kết huynh đệ chi bang.”

Ánh mắt Phó Hoài Xuyên quét một lượt, nhìn thấy biểu tình quần thần hoặc ngưng trọng hoặc nghi ngờ hoặc phần hận hoặc vui mừng, chỉ có Lý Nhược Phi một mặt cười lạnh, con người đen nhánh trong suốt nhìn thẳng hắn, không khỏi thu hồi nụ cười, tiếp tục nói: “Bất quá tiểu vương còn có một chuyện muốn cầu không biết hoàng thượng có đáp ứng không?”

Lý Đồng chưa trả lời, đã nghe Lý Nhược Phi khinh thường cười lớn, nói: “Kẻ buôn bán thật đáng khinh.”

Phó Hoài Xuyên nghiêm mặt nói: “Tặng lương cùng với chuyện tiểu vương muốn cầu không hề có quan hệ, ngàn thạch gạo và mì đã xuất phát từ Toa Hà, vài ngày nữa sẽ đến Khai Yết, cho dù hoàng thượng không đồng ý với yêu cầu của tiểu vương, tiểu vương cũng không hề có một câu oán hận.”

Lý Đồng vội hỏi: “Tứ Dã vương nói thẳng.”

Phó Hoài Xuyên đáp rất đơn giản: “Gần đây Nam Cương phản loạn, trong nước nội chiến, ngựa không đủ, thỉnh ban tặng ngàn con ngựa tốt.”

Trong điện quần thần một mảnh im lặng.

Tứ Dã vương này nói thật dễ nghe, lương thực đã trên đường chuyển tới, bất quá nếu như không chịu tặng ngựa, phỏng chừng lương thực cũng không thuận lợi gì chuyển tới.

Lăng Quốc năm nay vốn là năm thiên tai, nếu như có hai ngàn thạch lương thực, ít nhất có thể để cho dân chúng không đói đến chết, cũng có thể tránh nội loạn, nhưng đem tặng ngàn chiến mã, lại là cho cường địch sát bên hông mình, là chuyện không ai dám mở miệng làm chủ.

Phó Hoài Xuyên hiểu rõ lòng người, nói: “Xem ra hoàng thượng cùng các vị đại nhân còn có việc quan trọng cần bàn bạc, tiểu vương tạm thời cáo lui.”

Ban đêm, Phó Hoài Xuyên vào Thủy Tinh các, đại kỹ viện ở Khai Yết thành.

Gặp tú bà, thưởng một thỏi vàng, đổi lấy dải ngọc cùng hoa khôi nương tử Triều Mộ nghe đàn trong hương khuê.

Triều Mộ đàn, chính là cổ khúc Trường tương tư (*), khúc này thâm tình cực điểm, chuyện cũ có tiên nhân bị dày xuống trần, từ đó mà tác từ:

Trường An đằng đặc nhớ nhau

Giếng vàng vọng tiếng dễ sầu kêu thu

Lung linh sắc lạnh sương mù
Nhớ nhung da diết đèn lu mờ dần
Cuốn rèm ngấm nguyệt tỏ than
Người thương ẩn hiện sau tàn mây trôi
Trên cao xanh thẳm khung trời
Dưới con nước biếc chơi vơi sóng sầu
Trời cao đất rộng hồn đau
Mộng hồn khó đến dải dầu quan san
Tương tư hoài... đứt ruột gan.
Mặt trời sắp tắt khói lồng hoa
Buồn thương thao thức ngấm trăng ngà
Triệu sắt vừa nghe cung phượng dứt
Thục cầm đã trở phím uyên hoà
Khúc này có ý chẳng ai ca!
Yên Nhiên xin gửi gió xuân ra
Nhớ chàng dằng dặc cách trời xa
Mắt xưa làn sóng gợn
Nay thành tuổi lệ sa
Không tin lòng thiếp khổ
Xin chàng về ngấm tấm gương nhà!

Một khúc tấu xong, Triệu Mộ dâng một chén trà xanh, tóc đen vấn nửa, sóng mắt như men rượu, đang định mở miệng, lại nghe Phó Hoài Xuyên nói: “Triệu Mộ cô nương thanh âm như tiếng trời, có thể đàn xướng thêm cho ta một khúc Lục y của Minh Tuệ phu nhân được không?”

Triệu Mộ ngăn ra. Quả nhiên là danh hoa phong trần, lập tức ưỡn chuyển cười, đáp ứng. Đang xướng đến “Lãng đồ rắng chiều mây, cùng trải tiết Trùng Dương; Dao Quang cỏ non mùa xuân, một đêm sương mùa thu”. Đúng lúc đó, cửa sổ khảm ngọc lưu ly quý báu đột nhiên vỡ vụn, thân ảnh thon dài nhảy vào, chính là Lý Nhượng Phi.

Cả người Lý Nhượng Phi toát ra một loại khí chất hoàn toàn không giống như ngày hôm qua, nhanh nhẹn linh hoạt, càng mơ hồ có sát khí khát máu, nhện không được khiến Phó Hoài Xuyên nhớ đến con báo tuyết lúc nhỏ mình nuôi dưỡng.

Phó Hoài Xuyên ra hiệu Triệu Mộ tạm lui. Vừa rót một chén trà cho Lý Nhượng Phi. Cười nói: “Kết quả bàn bạc của quý quốc hôm nay như thế nào?”

Lý Nhượng Phi nói: “Chẳng lẽ còn có lựa chọn sao?”

Phó Hoài Xuyên nói: “Kỳ thật ta đối với quý quốc không có hứng thú, ta chỉ có hứng thú với người.”

Lý Nhượng Phi chấn động, hung hăng liếc nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hắn.

Phó Hoài Xuyên nhìn hắn, chậm rãi nói: “Mẫu thân Minh Tuệ của người. Cố sự về sau, chúng ta không ngại đoán thử chứ.”

Thường thức gương mặt trắng bệch của Lý Nhượng Phi, Phó Hoài Xuyên cười nói: “Dao Quang luôn sản sinh ra mỹ nhân, đặc biệt là Minh Tuệ công chúa, lại càng tuyệt diễm thiên hạ, vô luận là Giang Nam Tạ Tiểu Tinh năm xưa, hay Kim Chi phu nhân trong Nam Cương cung ngày nay cũng không thể sánh bằng.

Mười sáu năm trước Minh Tuệ tự nguyện gả cho Lãng quốc, làm thiếp của Võ Định vương Lý Quan Hải, cầu cho bộ lạc Dao Quang được mười năm thái bình. Mười năm sau, Võ Định vương dẫn đại quân công phá Dao Quang, Minh Tuệ ngã bệnh qua đời. Giai nhân mặc dù qua đời, nhưng lưu lại một khúc Lục y. Lý Quan Hải năm đó thật sự là sủng ái Minh Tuệ, đáng tiếc là đã có vương phi Huệ Bích cùng đại thái tử Lý Thành Phi, Huệ gia lại là vọng tộc Lãng quốc, Minh Tuệ lấy địa vị công chúa bộ tộc Dao Quang, cũng chỉ có thể làm thiếp. Nghe nói vương phi ghen tị, há có thể dung mẹ con các người? Đủ loại sự tình trong đó, e rằng không để người ngoài biết được. Lý Đồng vì trấn an con dân Dao Quang, cho nên mới hậu đãi người, ai ngờ người lại đánh chết ca ca người Lý Thành Phi, Võ Định vương phủ không thể giữ người lại, cho nên Nam Viện vương chiếu cố người, từ đó tòng quân. Người xem, những cổ sự này ta nói đúng hay không?”

Lý Nhược Phi nghe xong, nắm chặt chén trà chỉ cười, nửa ngày mới nói: “Không ngờ Tứ Dã vương đúng là một người kể chuyện giỏi, cổ sự nghe rất hay, ta thật thích. Bất quá...” Giương mắt nhìn hắn, trong con ngươi hắc bạch phân minh ẩn hiện màu máu, ánh mắt sắc bén như chim ưng: “Hôm nay ta muốn nói với người chính là, người, thời đại Phó Hoài Xuyên tung hoành thiên hạ đã hết rồi, về sau thiên hạ đệ nhất danh tướng, là ta, Lý Nhược Phi.”

Đứng dậy, gần từng chữ nói: “Người tốt nhất nhớ kỹ ta, nhớ kỹ lời ta nói.”

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Ta tịch mịch đã mười năm, hy vọng người không làm ta thất vọng, ta đợi đến ngày người trưởng thành cùng ta quyết đấu.”

Nhiều năm sau đó, Phó Hoài Xuyên mới biết bản thân ngày đó cùng Lý Nhược Phi nói chuyện cũ có bao nhiêu buồn cười cùng thiện lương.

Chú thích:

(*) Trường tương tự của Lý Bạch,

2. Chương 2

Lý Nhược Phi cười lạnh: “Rất thông minh, thế người có biết vì sao bày sói tập kích các người không?”

Phó Hoài Xuyên nói: “Đang muốn thỉnh giáo.”

Hoàng đế Lãng quốc tuy như thi nhân, nhưng Nam Viện vương của Lãng quốc lại làm việc nhanh nhẹn hiệu quả.

Sau năm ngày, Nam Viện vương Nhan Xung Vũ đã áp tải lương thực Trữ quốc tặng từ Yến Chi quan trở về Khai Yết, sau giờ Ngọ cùng ngày lại cùng Phó Hoài Xuyên đi mã trường chọn một ngàn con ngựa tốt.

Nhan Xung Vũ cũng là thiếu niên danh tướng, dù bị Phó Hoài Xuyên kiềm hãm, nhưng hai năm từng giằng co cùng hắn lại không để mất một thành, dùng binh ổn trọng lại không mất khôn khéo, tự nhiên thoải mái, nội liễm kiên nhẫn, có thể gọi là nhân tài bất thế xuất (nhân tài hiếm có). Khi Phó Hoài Xuyên cùng đại tướng Trữ quốc Tạ Khê nói chuyện phiếm, đối với Nhan Xung Vũ đều có chút ngưỡng mộ.

Hai người cũng coi như người quen cũ, nhìn nhau lại không nói gì, Nhan Xung Vũ lãnh đạm nhìn gương mặt anh tuấn kia, Phó Hoài Xuyên lại không hề để tâm, dọc đường chỉ ngắm phong cảnh.

Gần đến mã trường, chợt thấy một con ngựa phóng như bay từ viên môn (cổng doanh trại) tới, chính là Lý Nhược Phi. Nhan Xung Vũ mừng rỡ, vội thúc ngựa đến đón, khi hai ngựa đến gần, hai người liền nhảy xuống ngựa gắt gao ôm chặt.

“Xung Vũ an đáp!” “Nhược Phi an đáp!” (An đáp: tiếng Mông Cổ, nghĩa là huynh đệ kết nghĩa)

Phó Hoài Xuyên lần đầu nhìn thấy Lý Nhược Phi bộc lộ bản sắc thiếu niên, chỉ thấy hắn kích động ôm chặt lấy Nhan Xung Vũ không ngừng hô to: “Xung Vũ người từ Yến Chi về rồi! Ta còn định đến thăm người! Một năm nay người cũng không đến thăm ta!” Trên gương mặt lạnh lùng của Nhan Xung Vũ nụ

cười nở rộ, tựa như đóa hoa đột nhiên nở ra từ tảng đá, vô cùng động lòng nói: “Nhược Phi tiểu quỷ này! Một năm không gặp đã cao như vậy rồi!”

Phó Hoài Xuyên cười tiến lên cắt ngang hai người: “Nam Viện vương, chúng ta có thể vào xem ngựa được không?”

Nhan Xung Vũ nói: “Nhược Phi, lên ngựa đi! Để Tứ Dã vương nhìn thấy ngựa người đã chọn!”

Trong mã trường một đàn chiến mã xinh đẹp, đầu cao ngực rộng, vừa nhìn là biết chính là giống Ô Châu mục tẩm mã huyết thống thuần khiết cao quý nhất, ngựa này chịu đói chịu khát, chịu nóng chịu lạnh, tốc độ nhanh sức chịu đựng tốt, là chiến mã khó có được.

Phó Hoài Xuyên vừa nhìn đã thích, lại không hiểu tại sao Lý Nhược Phi cố ý giúp mình chọn loại ngựa tốt này.

Lý Nhược Phi tiến lại, thấp giọng nói: “Ta đợi kỵ binh của người đến Yên Chi quan!” Khiêu khích trần trụi như vậy, đối với khát vọng chiến tranh không hề đạo đức, con người đen nhánh nhìn hấn gần như thiêu đốt, Phó Hoài Xuyên nhiệt huyết dâng trào, khàn giọng nói: “Rất tốt!”

Phó Hoài Xuyên vẫn là đánh giá thấp hấn, đánh giá thấp sự âm ngoan quỷ quyệt của Lý Nhược Phi cũng như hành động của hấn.

Đêm đó, Phó Hoài Xuyên dẫn theo Yên Vân Bách Kỵ điều động từ Lãnh Châu, hộ tống đàn ngựa vượt qua thảo nguyên Ngạch Luân nam hạ.

Tuy biết rõ Lãng quốc không dám động thủ trong biên giới, nhưng Phó Hoài Xuyên luôn luôn cẩn thận, vẫn lặng lẽ điều Yên Vân Bách Kỵ hộ tống đàn ngựa, Yên Vân Bách Kỵ là kỵ binh mấy năm nay Phó Hoài Xuyên một tay huấn luyện, tố chất tác chiến cực cao, lấy một chọi trăm, dũng cảm không sợ chết, mặc cho Lãng quốc có bất kỳ dị động nào, bản thân vẫn có thể bình an thoát thân.

Đã đi ba ngày trong thảo nguyên, đi thêm một ngày nữa, là có thể vượt qua thảo nguyên Ngạch Luân.

Đêm đó, thảo nguyên nổi lên bão tuyết đáng sợ, sắc bén hơn cả đao phong, bóng đêm lại dày đặc, ngay cả phản quang trên tuyết cũng bị chìm trong đêm tối.

Trong lòng Phó Hoài Xuyên có dự cảm bất thường, phân phó xuống dưới, mọi chuyện phải cẩn thận.

Trong bóng đêm, bầy sói giống như quỷ hồn đột nhiên xuất hiện, đôi mắt màu xanh sáng rực. Trong nháy mắt, đã nhảy bổ về phía đàn ngựa.

Đàn ngựa kinh hãi, thuận gió mà chạy. Yên Vân Bách Kỵ cũng xuôi theo hướng nam. Những người này, thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú, trong bóng đêm cũng có thể miễn cưỡng khống chế đàn ngựa không chạy loạn khắp nơi.

Người được gọi là Tông Lô biết Dạ thị chi thuật bỗng nhiên hét lớn: Không hay, bầy sói tập kích bên hông!

Hấn rõ ràng nhìn thấy, bầy sói lặng lẽ thay đổi phương hướng tấn công, bên hông là nơi phòng ngự yếu nhất, bầy sói trước mặt đã lộ ra răng nanh sắc bén, chỉ thấy chúng nhảy lên, bổ nhào lên lưng ngựa, mình ngựa và cổ ngựa. Răng nhọn giống như ác quỷ cắn phập vào mình ngựa, vào yết hầu, đến khi có một con ngựa hí vang, không hề lãng phí thời gian lập tức nhảy xuống tìm vật hi sinh khác.

Chỉ nghe thấy đàn ngựa từng con từng con phát ra tiếng hí dài thê lương, lại một con ngựa nữa bị cắn vào bên sườn bên bụng, đâm thủng yết hầu, thậm chí xé toạc cả bụng ngựa. Trong không khí giá lạnh tràn ngập huyết tươi nóng hổi, thịt khối cùng ngũ tạng đỏ tươi lóe lên trên nền đất tuyết trắng xóa.

Ô Châu mục tẩm mã vừa hầy còn sống, đã lưu vết máu tàn khốc trên thảo nguyên.

Cục diện càng lúc càng không thể khống chế, bầy sói giống như điên cuồng bắt đầu tấn công kỵ binh. Yên Vân Bách Kỵ đều là nhuộm giáp khoái đao, từng người từng người chống chọi lại bầy sói trước mặt, không thể dùng sức, chỉ có thể dựa vào đao pháp cắt đứt yết hầu, mổ bụng sói. Chỉ thấy có người đao chém xuống nanh sói cứ nhiên lại chém vào không khí, bị ác lang nhảy bổ lên vai một ngum cắn đứt yết hầu, thậm chí hét lên một tiếng, máu tươi ba thước.

Trong bóng đêm, Lý Nhược Phi cười Ô Vân đáp tuyệt của hắn, đứng trên gò đất bên sườn nam nhìn cảnh đồ sát phía dưới. Nghe thanh âm bầy sói tấn công. Ánh mắt như bàn thạch lóe sáng. Dưới trướng là hơn mười mấy chiến sĩ, đều là những kẻ từ nhỏ ở trong thảo nguyên vật lộn cầu sinh, nghe thấy thanh âm quen thuộc, nhiệt huyết cũng sôi trào, sát ý nổi lên. Lý Nhược Phi thấp giọng cười nói: “Thêm nữa canh giờ nữa, chúng ta xông xuống dưới, giết sạch bọn chúng!”

Bầy sói càng thêm điên cuồng, ngàn con ngựa tốt đã bị giết hơn phân nửa, một số chạy ra khắp bốn phía, nhưng đều bị sói đuổi theo. Lúc này đã là Yến Vân Bách Kỵ đối kháng với những ác quỷ trên thảo nguyên này.

Nhìn thấy chiến mã dưới thân bụng bị xé toạc ra, kinh hãi điên cuồng giẫm loạn, giẫm nát ngũ tạng của chính mình mà chết, người đành nhảy xuống ngựa đối mặt với ác lang, rất dễ bị rơi vào tiền hậu giáp kích, bị cào chết, bị cắn chết, tốc độ của sói rất nhanh, phản ứng lại nhanh nhẹn, không hề thua kém những chiến sĩ đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc này, thậm chí có người còn bị sói nhảy lên lưng ngựa kéo xuống đất, nhuyển giáp trên người cũng bị xé rách, ở trên đất tuyết nhuộm máu cùng sói giằng co, mãi cho đến khi trên cổ lưu huyết, đánh mất sinh mệnh.

Trong đêm đen sức lực con người so với bầy sói thật sự không chịu nổi một đòn.

Trên đất tuyết từng con từng con ngũ tạng bị moi ra, mở trừng đôi mắt đen kịt, trong mắt còn lưu lại sợ hãi cùng tuyệt vọng vô cùng, người trên đất tuyết co quắp giãy dụa, vết hầu bị xé rách vẫn còn chưa chết, kêu gào thở dốc, gió thổi cuốn tung tuyết trắng, bay đầy vào khoang miệng. Trong gió đều là huyết vụ cùng với huyết nhục li ti, máu tươi mãnh liệt bắn tung khắp nơi, giết chóc đầy trời, toàn bộ thảo nguyên đã trở thành địa ngục Tu La.

Phó Hoài Xuyên phóng ngựa trong bầy sói, lại giống như tao nhã dạo chơi trong sân vắng, hắn biết rõ việc hôm nay thần tiên cũng khó giúp, nhưng cũng biết, có một người nhất định sẽ xuất hiện, hắn đang chờ đợi.

Sức chịu đựng cùng sự điên cuồng của bầy sói khiến mọi người đều lâm vào tuyệt vọng tột cùng. Đêm đen còn dài, ai cũng biết khó thoát khỏi nanh vuốt của bầy sói.

Đột nhiên ngược chiều truyền đến tiếng xé gió vang lên.

Nhìn thấy bầy sói từng con một bị tiễn nanh sói bắn trúng, chóc lát liền tử thương hơn nửa. Mọi người trong đường chết tìm thấy đường sống, không khỏi hô vang.

Một đám người cầm đuốc sáng rực từ ngọn đồi bên sườn nam nhanh chóng lao xuống, vó ngựa đạp tuyết gằn như vô thanh, nhưng sát khí lại như gió lạnh không ngừng quất vào da thịt.

Sau khi tiến vào vòng chiến, đám người kia vùng gậy sắt đặc chế, đuổi đi đám sói còn sót lại, rằng sói cứng rắn sắc bén vô cùng lại mềm yếu không chịu nổi dưới gậy sắt, chỉ nghe thấy răng rắc răng rắc, bầy sói phát ra tiếng tru thảm thiết, thì ra đám người này chuyên chọn nanh sói để tấn công, sói mất đi răng nanh, chẳng khác gì mất đi linh hồn.

Bầy sói rốt cục tháo chạy.

Dưới ánh sáng rực đỏ ấm áp, Lý Nhược Phi xuất hiện trước mặt Phó Hoài Xuyên. Vẫn là một thân áo lông chồn màu đen, đầu đội chiếc mũ lớn lông chồn, càng tôn lên gương mặt như ngọc, da trắng hơn tuyết, ngay cả xác chết máu đen trên mặt đất cũng trở nên trong suốt.

Phó Hoài Xuyên nghiêng răng cười nói: “Đây là sai lầm lớn nhất trong đời ta, đã đánh giá thấp con sói con như người.”

Lý Nhược Phi nói: “VẬY người đoán xem, ta bây giờ muốn làm gì?”

Phó Hoài Xuyên thở dài: “Yến Vân Bách Kỵ có thể chết dưới thủ hạ của ngươi, ta còn có thể nói gì?”

Lý Nhược Phi cười to nói: “Yến Vân Bách Kỵ? Hừ, hừ, Yến Chi, Vân Sóc là đất đai của Lãng quốc ta, các người dựa vào đâu dám xưng là Yến Vân Bách Kỵ?” Phát tay nói: “Giết!”

Yến Vân Bách Kỵ vừa mới sống sót từ trong bầy sói, ý chí và tinh thần đều đã kiệt quệ. Lý Nhược Phi lại dẫn theo trăm người nghỉ ngơi đầy đủ, dùng mảnh gan dạ vô song. Kết quả cũng có thể biết được.

Tông Lôi trong hỗn chiến, thừa cơ xoay người tháo chạy, trong màn đêm lại nghe thấy thanh âm xé gió vang lên, lập tức cổ một trận lạnh lẽo thấu xương, ngã xuống ngựa.

Lại là một mũi tên phong hầu của Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi xoay đầu, ý cười mang theo vài phần chế giễu: “Tứ Dã vương quả nhiên thức thời, mắt thấy người của mình bị giết sạch, cư nhiên vẫn không hề chớp mắt.”

Phó Hoài Xuyên nói: “Thịt đã nằm trên thớt không có tư cách chớp mắt.”

Lý Nhược Phi nói: “Ta sẽ không giết người.”

Phó Hoài Xuyên thở dài: “Là người không thể giết ta. Lãng quốc hoàn toàn không hề chuẩn bị để tác chiến, chỉ cần ta chết, Lãng quốc sẽ phải đối mặt với trăm vạn đại quân áp sát, đừng quên Trữ quốc vì phản loạn ở Nam Cương mà luôn sẵn sàng ứng chiến, điều khiển quân đội căn bản chỉ là nhấc tay chỉ lao (việc nhỏ, không đáng kể). Tin rằng hoàng đế của các người căn bản không muốn nhìn thấy loại chuyện này, con dân của các người, cũng không nguyện trôi giạt khắp nơi thống khổ khó nói nên lời.”

Lý Nhược Phi cười lạnh: “Rất thông minh, thế người có biết vì sao bảy sói tập kích các người không?”

Phó Hoài Xuyên nói: “Đang muốn thỉnh giáo.”

Lý Nhược Phi nheo mắt: “Trời phạt.” Dứt lời ha ha cười, phân phó: “Mộc Kỳ Lân, người dẫn theo mười huynh đệ hộ tống Tứ Dã vương điện hạ đến Lương Châu đi!”

Trận chiến trên thảo nguyên Ngạch Luân, Lý Nhược Phi đại thắng.

Một tháng sau, Lý Nhược Phi thụ phong Nam Viện tướng quân, cùng Nhan Xung Vũ trấn thủ phía nam. Phó Hoài Xuyên dẫn theo năm vạn đại quân, bình định phản loạn Nam Cương, cũng bắt được Nam Cương vương Triệu Mạnh Húc cùng sủng phi Kim Chi phu nhân.

3. Chương 3

Yến Chi quan.

Đã đầu mùa hạ. Ngoài thành băng tuyết trên thảo nguyên đã tan, đồng cỏ tươi tốt.

Thân ảnh đơn kỵ nổi bật dưới ánh mặt trời chính ngọ, một thân bạch y trên lưng ngựa, tóc đen tung bay, như lưu tinh thiểm điện, chạy thẳng về phía doanh trướng Nhan Xung Vũ.

Trong doanh trướng, trên giá sắt là một nồi thịt linh dương đã chín. Nhan Xung Vũ thân trên xích lõa, nghiêng bên hông đeo thanh loan đao, da thịt màu mật ong, đường cong cơ thể cực mỹ, không hề có chút thịt mỡ dư thừa nào, cả người giống như một con báo đang nghỉ ngơi.

Lều lớn xóc lên, Lý Nhược Phi toàn thân mồ hôi bước vào.

Nhan Xung Vũ cười nói: “Lại đi thử tầm bắn của liên nỏ chúng ta mới chế tạo sao?”

Lý Nhược Phi ngồi xuống, cầm túi nước da dê, há mồm uống, hỏn hển thở nói: “Sửa lại phần đuôi tên nỏ, có thể bắn ra bảy trăm bước, nhưng lại không thể xuyên thủng trọng giáp, binh đoàn trọng giáp của Trữ quốc cũng không phải dễ trêu vào.”

Nhan Xung Vũ vươn tay giúp hắn lau đi vệt nước bên miệng, nói: “Ăn thịt dê trước, lúc người đi Yến sơn thử nỏ, ta nhân rồi bắt linh dương.”

Hai người ngồi đối diện, dùng dao mỏng cắt từng miếng thịt dê, chỉ thấy Lý Nhược Phi miệng dính đầy dầu mỡ, không quan tâm thịt dê rất nóng, chỉ đem từng miếng từng miếng nhét vào miệng.

Nhan Xung Vũ tốc độ chậm rãi, vuốt vuốt sau lưng giúp hắn tránh bị nghẹn, thấp giọng nói: “Nhược Phi, từ từ ăn, nhiều năm như vậy, người cũng nên quên chuyện bị đói năm xưa đi.”

Lý Nhược Phi sống người, ba năm đói khát thấp hèn kia... Mỗi khi nhắc đến ngay cả hô hấp cũng đau đớn, giống như dấu vết thống khổ khắc vào nơi sâu nhất trong xương tủy, như ác mộng cả đời mình cũng không thể thoát ra được.

Sau khi mẫu thân chết, Lý Nhược Phi vừa mới sáu tuổi, bị trục xuất khỏi vương phủ, lưu lạc trên thảo nguyên, ai cũng không biết hắn làm sao sống sót được. Ngay cả chính hắn tựa hồ cũng chỉ nhớ khi đó cùng con sói già yếu tranh nhau một khối thịt thối mà bị cắn đến thương tích đầy mình, đêm đông thiếp đi dưới lớp tuyết tay chân tê cóng lạnh lẽo, vô số lần đói mà ngất đi hoặc là ngã bệnh, vài lần chết đi sống lại.

Mãi cho đến năm chín tuổi gặp được Nhan Xung Vũ.

Nhan Xung Vũ e rằng đến chết cũng không thể quên ngày đầu gặp gỡ đó.

Thế tử Nam Viện vương nhiệt huyết năm đó vừa tròn mười bốn tuổi, tuổi trẻ, dũng mãnh lại quả cảm danh truyền khắp thảo nguyên, Nam Viện vương Nhan Nhai đặc biệt cho phép hắn suất lĩnh một đội thân binh, trong vài chiến dịch quy mô nhỏ ở biên quan, cũng lần lượt lập được chiến công, tiến thoái chặt chẽ. Vì tham gia Đạt Mục đại hội lần đầu này, Nhan Xung Vũ chuẩn bị đơn thân sẵn đầu báo tuyết mừng lễ trưởng thành của mình.

Ngày đông giá rét hắn bám theo một con báo mẹ sắp sinh đã hai ngày hai đêm, báo tuyết tính cảnh giác cực cao, sức chịu đựng lại kiên cường, Nhan Xung Vũ cũng xem như rèn luyện năng lực bản thân.

Lúc hoàng hôn rồi cuộc cũng thấy báo mẹ sức cùng lực kiệt tránh sau đồi núi nhỏ nghỉ ngơi. Nhan Xung Vũ xuống ngựa, trong tay cầm liệp đao cùng thiết côn vòng qua sau núi tiến lại gần, một đao bổ xuống đuôi sau.

Báo mẹ chịu đói hai ngày căn bản không hề sợ hãi đòn đánh lén của Nhan Xung Vũ, phát ra tiếng rú dài thê lương, vừa xoay người liệp đao đã rời khỏi cơ thể, “sưu” một tiếng nhắm vào Nhan Xung Vũ, tốc độ cực nhanh lực đạo mạnh mẽ, thiết côn trong tay cũng không có đất dụng võ, phốc cái bổ nhào lên người Nhan Xung Vũ, răng nhọn cắn xuống nơi cổ tràn đầy huyết mạch của hắn. Nhan Xung Vũ từ nhỏ luyện võ, phản ứng cực kỳ nhanh nhẹn, ném đi thiết côn, hai tay bắt lấy móng vuốt báo, cúi đầu bảo trụ dưới cằm báo tuyết. Một người một báo giằng co trên đất tuyết.

Thời gian trôi đi, nước dãi báo tuyết nhỏ xuống tóc xuống sau gáy Nhan Xung Vũ, ban đầu nóng bỏng sau dần kết thành băng. Báo mẹ thở hổn hển, bởi đang chịu đựng đau đớn sắp sinh, sức lực của Nhan Xung Vũ cũng từng chút từng chút một bị rút đi, trái tim thỉnh thoảng đập loạn, tay bắt đầu mỏi nhừ.

Ai cũng không biết ai sẽ là kẻ sống sót, nhưng không ai từ bỏ, đây là cách sinh tồn trên thảo nguyên, tuyệt không dễ dàng từ bỏ sinh mệnh.

Thái dương xuống núi, Nhan Xung Vũ cảm giác báo mẹ bắt đầu bất an, dưới ánh sáng thưa thớt, dư quang khóe mắt nhìn thấy một đôi chân trần đi trên nền tuyết.

Đôi chân đã chịu đựng sự tàn phá của gió tuyết này, vết thương trên chân đã đông cứng, dịch mủ cùng thịt non ngưng kết lại, khiến người buồn nôn.

Cước bộ rời đi. Báo mẹ lại càng thêm bất an, phát ra tiếng gầm rú trầm thấp, nhưng Nhan Xung Vũ lại càng nắm chặt hơn, chịu đựng càng kiên cường, hắn biết sinh tử chính là giờ khắc này.

Hàn quang đột nhiên nhoáng lên, máu nóng từ sau gáy chảy xuống, sau lưng một trận đau nhức.

Đầu báo mẹ đã lìa khỏi cổ, đao này tinh chuẩn vô cùng, lực đạo sung mãn, đao chém xuống nơi yếu nhất trên cổ, một đao chặt đứt đầu báo mẹ, lại không biết vô tình hay cố ý, thuận theo đao thế, chém một đường sau lưng mình.

Nhan Xung Vũ hỗn hển hoạt động cái cổ một chút, phát hiện cứu hắn chính là một tiểu hài tử.

Tiểu hài tử gầy ốm, hai chân trần, cúi đầu, mái tóc thật dài che khuất đôi mắt, tay cũng như chân đều đầy vết sẹo, trên tay còn nắm chặt liệp đao.

Nhan Xung Vũ đứng dậy, đến gần hắn, nói: “Cám ơn người!”

Tiểu hài tử lùi lại hai bước, ngẩng đầu cảnh giác nhìn hấn. Cái nhìn này, chạm đến nơi mềm yếu nhất trong nội tâm của Nhan Xung Vũ, ánh sáng ảm đạm mờ ảo, ánh mắt kia vừa cường hãn lại yếu ớt, vừa lạnh khốc lại hồn nhiên.

Nhan Xung Vũ vươn tay, ôn nhu nói: “Tiểu huynh đệ, không cần sợ, ta tên Nhan Xung Vũ, người tên gì?”

Tiểu hài tử giống như bị sự ôn nhu của hấn làm chấn kinh, lúc sau mới nói: “Ta tên Lý Nhược Phi, liệp đao này của người giờ là của ta, đầu báo này cũng là của ta, người nếu muốn tranh với ta, ta sẽ giết người.”

Thanh tuyến cực kỳ trong trẻo, lời nói ra lại giống như cường đạo.

Nhan Xung Vũ vừa bức vừa buồn cười: “Thì ra người cố ý đả thương ta! Người yên tâm, lưng ta đã bị thương, sao có thể tranh đao của người? Dù sao người cứu ta một mạng, con báo tuyết này vốn là của người!”

Lý Nhược Phi mừng rỡ, nhào đến bên báo tuyết vừa chết, kề sát miệng, há mồm uống máu báo nóng hổi, dùng liệp đao cắt từng miếng thịt tươi trực tiếp bỏ vào miệng. Vừa ăn vừa không ngừng xé da báo, máu chảy đầm đìa từ túi da đeo bên người, động tác rất thành thực.

Màn đêm buông xuống, những chấm nhỏ xa xôi bắt đầu ánh lên ánh sáng mờ ảo lạnh lẽo, Nhan Xung Vũ vẫn luôn yên lặng quan sát, bỗng nhiên nói: “Lý Nhược Phi, người có muốn theo ta về nhà không?”

Lý Nhược Phi đang há mồm nuốt thịt báo, nghe thấy lời nói này đột nhiên bị mắc nghẹn, nắm cổ ho khan. Nhan Xung Vũ vội tiến đến vỗ mạnh lên lưng hấn, khó khăn lắm mới nhả khối thịt kia ra ngoài, Lý Nhược Phi một phen đẩy hấn ra, tê thanh nói: “Ta có nhà! Ta có mẫu thân! Mẫu thân vẫn luôn bên ta! Người rút cho ta!”

Nhan Xung Vũ trong lòng đau xót, đồng thời lửa giận dâng lên, thân thủ của hấn vốn cao hơn Lý Nhược Phi rất nhiều, lúc này nhân cơ hội tốt, xuất thủ như thiểm điện, một phen đoạt lấy đao của Lý Nhược Phi, cũng không quản vết thương sau lưng đang nứt ra, dụng lực bắt lấy đôi tay bẩn của Lý Nhược Phi bẻ về phía sau, huyết một tiếng gọi ngựa của mình, một tay bắt giữ Lý Nhược Phi, một tay cầm cương, nhảy lên lưng ngựa.

Lý Nhược Phi giống như sụp đổ khóc lớn nháo loạn, Nhan Xung Vũ cũng không nói lời nào, chỉ gắt gao ôm hấn trước ngực, một đường chạy như bay trở về Nam Viện vương phủ.

Hạ nhân trong vương phủ bị dọa đến mức khiếp sợ, thế tử hai ngày không về, khi trở về toàn thân là máu, còn bắt về một tiểu hài tử vừa bẩn vừa hôi vừa khóc lại vừa mắng, vội vàng báo cho vương phi.

Nhan Xung Vũ bị thương mệt mỏi, Lý Nhược Phi khóc cũng đã sức cùng lực kiệt, đang không biết xử trí thế nào, nhìn thấy hoa phục mỹ phụ, choàng áo lông chồn tử sắc, đập tuyết mà đến, một thân ung dung quý khí, khoe miệng lộ ra nụ cười xinh đẹp, chính là vương phi Uất Trì Hương.

Uất Trì Hương nói: “Xung Vũ, sao lại như vậy?”

Nhan Xung Vũ thực ủy khuất nói: “Con muốn Lý Nhược Phi ở trong nhà chúng ta.”

Uất Trì Hương cũng không hỏi vì sao, chỉ cười xoa đầu Lý Nhược Phi: “Hài tử, người là hảo hữu của Xung Vũ, cũng chính là khách nhà chúng ta, để Xung Vũ đưa người đi tắm rửa một chút trước được không?”

Lý Nhược Phi ngoan ngoãn gật đầu, mặc cho Nhan Xung Vũ nắm tay kéo đến ôn tuyền tắm rửa.

Tắm rửa xong, vết thương cũng được đại phu xử lý ổn thỏa, Nhan Xung Vũ giúp hấn thay một bộ y phục tuyết trắng mềm mại.

Khi Lý Nhược Phi xuất hiện, Uất Trì Hương cùng đám thị nữ đều nhìn đến ngơ ngẩn, chưa từng thấy tiểu nam hài tuấn mỹ như vậy, hơn nữa ánh mắt thu thủy gần như trong ngần, khiến người ta nhìn đến si mê.

Lý Nhược Phi chậm rãi đến gần Uất Trì Hương, sóng mắt ôn nhu nhìn bà, sợ sệt đưa tay nắm lấy vạt áo, tựa đầu lên gối ngủ thiếp đi, Uất Trì Hương cảm động, rơi lệ, thâm nghĩ coi Lý Nhược Phi như con ruột của mình mà nuôi dưỡng.

Lý Nhược Phi từ đó ở lại Nam Viện vương phủ, kết làm an đáp với Nhan Xung Vũ, như hình với bóng. Nhan Xung Vũ phát hiện Lý Nhược Phi dù rằng chưa từng học võ, nhưng lực sát thương lại giống như dã thú, động tác ngắn gọn tàn nhẫn, có thể là học được hoặc từ trong đánh nhau cùng sỏi trên thảo nguyên mà thành. Chính thức bắt đầu dạy võ cho hắn, ngộ tính cũng cao hơn người. Học cười ngựa bắn tên chỉ vừa một tháng, đã có thể ngoài trăm bước bắn xuyên đầu thỏ rừng. (= = các bạn cứ thích đem thỏ ra bắn nà sao?!!)

Chỉ một điều phiền phức, sau khi học võ, Lý Nhược Phi đặc biệt thích cùng đám hài tử xung quanh đánh nhau.

Trên thảo nguyên vô luận địa vị nào cũng đều sùng bái võ lực, tiểu hài tử chơi đùa với nhau thường mô phỏng trận địa hai bên chém giết lẫn nhau, nhưng cũng biết thủ hạ lưu tình, nhiều nhất chỉ đánh cho đối phương bầm dập mặt mũi, Lý Nhược Phi lại không, chỉ cần bị tiểu hài tử khác vượt qua hoặc bị đánh, lập tức xuất thủ ngoan độc, con trai đại tướng quân Hoa Lê lần đầu dẫn hắn ra ngoài chơi liền bị bẻ gãy cổ tay, Uất Trì Hương lại còn rất cao hứng, cười nói: “Nhược Phi rất có tiền đồ! Đừng thấy Xung Vũ bây giờ rất ngoan, mấy năm trước cũng là ngày ngày đánh người, ta đều phải đến phủ người khác giải thích, bây giờ, ta lại có thể làm việc này rồi!”, diều võ dương oai dẫn theo một đoàn thị nữ tự mình dâng môn giải thích, Nhan Xung Vũ đứng một bên tức giận đến mũi cũng lệch đi, lần thứ hai đá gãy xương đùi của tiểu công tử Hữu thừa tướng, từ đó không kẻ nào dám trêu chọc.

4. Chương 4

Nhan Xung Vũ vốn lo lắng vóc người hắn nhỏ gầy dung mạo tú mỹ dễ bị hài tử nhà người ta khi dễ, hiện tại xem ra hắn không khi dễ người khác đã cảm tạ trời đất rồi, trong lòng yên tâm, một lòng thành lập “Ám Lưu”.

Bình pháp có câu: Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách đãi (biết người biết ta, trăm trận trăm thắng), Trữ quốc lại có tổ chức tình báo thiên hạ đệ nhất Điệp lâu tọa trấn, khiến Lăng quốc từ trước đến nay trong chiến trận chịu nhiều thiệt hại, vì vậy Nhan Xung Vũ lập kế hoạch đem “Ám Lưu” tập hợp ám sát tình báo, âm thầm ở trong Trữ, Lăng hai nước, giống như mạng nhện giăng khắp các thành quách biên quan, râu ria của Ám Lưu tập trung trong kỹ viện, quán trà, quán rượu thậm chí trong các phủ đệ lớn.

Nhiệm vụ này không chỉ hao tổn rất nhiều thời gian, hơn nữa rất nhỏ nhặt phức tạp, Nam Viện chuyên bố trí Ám Lưu đường chú ý việc này, Nhan Xung Vũ thường đi sớm về muộn, cũng không thể bồi bên cạnh Lý Nhược Phi, không ngờ lại xảy ra chuyện.

Lý Nhược Phi gây chuyện đánh chết Lý Thành Phi —— Đại thế tử Võ Định vương, con trai của Huệ Bích, bị Lý Nhược Phi nhanh nhẹn dứt khoát bẻ gãy cổ. Nhận được tin, Nhan Xung Vũ vội đến Võ Định vương phủ trước, mang Lý Nhược Phi đi, bỏ lại Ám Lưu, chạy thẳng đến Yến Chi quan.

Huệ Bích muốn báo thù cho nhi tử, đối với bộ dạng ngạo mạn của vương phi, Nhan Xung Vũ cười lạnh từ trong kẽ răng quăng ra một câu: “Nếu có người dám nói năng lỗ mãng với mẫu thân, ta cũng sẽ bẻ gãy cổ hắn.” Lý Quan Hải yêu cầu mang Lý Nhược Phi đi, thề rằng bản thân chỉ còn lại đứa con trai này, tuyệt không bạc đãi, Nhan Xung Vũ mặt lạnh nói: “Bá phụ từ ba năm trước đã không còn đứa con trai này rồi.” Cuối cùng Lý Đồng hạ chỉ buộc Lý Nhược Phi quay về Võ Định vương phủ, bỏ qua mọi chuyện, cho phép kế thừa vương vị, Nhan Xung Vũ tạ ơn nhưng cự tuyệt không giao người.

Nam Viện vương Nhan Nhai tức giận, đêm tối từ Vân Sóc quan chạy đến Yến Chi quan, hung hăng đánh nhi tử một trận đòn roi, đánh gãy ba cây roi ngựa, đánh đến Nhan Xung Vũ thoi thóp, nhưng dù hôn mê, Nhan Xung Vũ cũng nắm chặt tay Lý Nhược Phi. Uất Trì Hương đích thân dâng điện cầu tình, rốt cuộc vẫn lưu lại Lý Nhược Phi. Mãi cho đến ba năm trước Nhan Nhai binh bại tại Lương Châu, Nhan Xung Vũ kế tục chức Nam Viện vương đóng binh ở Yến Chi quan, Lý Nhược Phi ở lại Khai Yết cai quản Ám Lưu đường, hai người lúc này mới xa nhau.

Tiền trần vắng sự rõ ràng trước mắt, Lý Nhược Phi một phen ôm lấy Nhan Xung Vũ, đầu dựa vào ngực hắn, lắng nghe nhịp tim ổn trọng hữu lực của hắn, cảm giác dị thường ấm áp an tâm, nhin không được nói:

“Lúc ta đói khát, thần không cứu giúp ta, là người cho ta cơm ăn, cho ta y phục, dạy ta võ công, ta không tin thần phật, đời này ta chỉ tin người.”

Nhan Xung Vũ cười lớn, vân vê mái tóc thấm ướt mồ hôi của hắn, nói: “Mau ăn đi, ăn xong còn phải huấn luyện Hỏa Lôi quân đoàn của chúng ta! Phó Hoài Xuyên đã bình định Nam Cương, đại chiến rất nhanh sẽ xảy ra!”

Đại chiến tại Yến Chi quan giữa Trữ quốc và Lăng quốc quả nhiên nổ ra ba tháng sau, kẻ đến không phải là Phó Hoài Xuyên, mà là Tam hoàng tử Phó Viễn Đạo của Trữ quốc.

Phó Viễn Đạo là hoàng tử giỏi ứng chiến và diệt thành nhất trong số sáu người con của Phó gia.

Một trong những nguyên nhân Nam Cương nổi loạn chính là Phó Viễn Đạo bị ám sát trong Trình Tuyền thành, lại đem toàn bộ nam tử cao qua bánh xe giết sạch không chừa một ai. Điểm này khiến Phó Hoài Xuyên căm hận nhất, Phó Hoài Xuyên tự nhận mình là người quý trọng sinh mệnh, nếu đã chiếm được thành trì, lại muốn giết sạch người trong thành, đối với hắn mà nói thật sự không phải là một chuyện về vang. Dù là chiến tranh, cũng phải có tao nhã cùng kỹ xảo.

Trước khi xuất chinh, Phó Viễn Đạo thề đoạt được Yến Vân, phóng ngựa Khai Yết, vì Yến Vân bách kỵ hoàn mỹ của Phó Hoài Xuyên mà báo thù. Phó Hoài Xuyên cười lạnh, sáu nhi tử Phó gia, vây quanh trước để tọa thật sự quá chật chội. Hy vọng Phó Viễn Đạo trở thành đá mài dao đầu tiên của Lý Nhược Phi, dao nhanh nhất hoa mỹ nhất đã rời vỏ, tưởng tượng khi thanh đao này cắt đứt yết hầu Phó Viễn Đạo khiến người khác căm hận kia, cảnh tượng huyết châu tung tóe tuyệt mỹ bắn ra, đôi mắt Phó Hoài Xuyên nhìn không được ẩm ướt lóe sáng, cũng rất thành khẩn nói: “Hoài Xuyên chúc Tam ca mã đáo công thành!”

Phó Viễn Đạo dẫn năm vạn thiết kỵ, ra khỏi Lương Châu, thẳng đến Yến Chi quan.

Trong năm vạn thiết kỵ có bảy ngàn tinh binh, mang trọng giáp, đeo trọng đao, cưỡi thiết giáp chiến mã, lực sát thương rất lớn, tung hoành vô địch. Chuyên dùng để khắc chế kỵ binh thảo nguyên là điều mà Phó Viễn Đạo rất đặc ý. Lâm trận gặp đội quân tinh nhuệ này, kỵ binh Lăng quốc cho dù có tên nhọn sắc bén, loan đao dũng mãnh, cũng hoàn toàn không có kẻ hờ chống cự. Trên bình địa song phương giáp mặt chính là đơn phương tàn sát.

Bên Lăng quốc Lý Nhược Phi đốc thủ Yến Chi, Nhan Xung Vũ lui giữ Vân Sóc.

Chiến trận Yến Chi giằng co gần nửa năm, trong thời gian này Lý Nhược Phi không ngừng sử dụng toán nhỏ kỵ binh chia nhau tập kích đại quân Phó Viễn Đạo, chuyên chọn bộ binh, kỵ binh trong năm vạn binh sĩ mà hạ thủ, một khi bảy ngàn thiết giáp của Phó Viễn Đạo xuất hiện, lập tức bỏ chạy, ngựa của kỵ binh Lăng quốc chính là Cấp Cát chiến mã, loại ngựa này sức chịu đựng kém, nhưng tốc độ cùng sức bật kinh người, thích hợp đánh tập kích.

Mất thấy chiến sự đã kéo dài đến mùa đông, mùa đông thảo nguyên đặc biệt đến sớm, khí hậu dần khắc nghiệt, trận bão tuyết đầu tiên cũng nhanh chóng ập đến.

Phó Viễn Đạo từ khi có bảy ngàn thiết giáp tinh nhuệ đến nay, chưa từng bại trận. Hiện tại gần nửa năm lại không chiếm được Yến Chi quan nhỏ nhoi, dưới cơn thịnh nộ, chỉ huy năm vạn nhân mã bất kể ngày đêm liều mạng công thành.

Dưới công kích dày đặc, Lý Nhược Phi dẫn binh rút thành bỏ chạy, mà từ hơn tháng trước, dân chúng bên trong thành sớm đã cùng quân đội rút về Vân Sóc quan.

Phó Viễn Đạo thương vong hơn vạn nhân mã đổi lấy một tòa thành trống. Trong lòng tức giận, nghiêng chặt răng, gần như muốn nuốt sống man di Lăng Quốc, Lý Nhược Phi này. May mắn bảy ngàn thiết giáp thực lực vẫn còn, vì vậy lao thẳng đến Vân Sóc quan.

Phó Hoài Xuyên nhìn thấy chiến báo, cười thành tiếng, Kim Chi phu nhân trong lòng hắn biếng nhác nâng người, một đôi tú mục quyến rũ như hồ ly như mèo như giận nhìn hắn một cái, Phó Hoài Xuyên thâm nghĩ: “Tam ca sắp được thưởng thức răng nhọn sắc bén của con sói con kia rồi.” Một bên áp chế Kim Chi, dưới động tác kịch liệt, Kim Chi phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp, giấu không được mặt thê lương trong ánh mắt, phụ nữ vong quốc tư sắc mỹ diệu, chỉ có thể dựa vào như vậy mà sống tạm bợ, không biết Mạnh Húc

bây giờ thế nào? Có còn ở trong tấm cung của Thái tử Phó Sùng Nguyên, chịu cùng vận mệnh với mình? Một giọt nước mắt lặng lẽ chảy ra từ khóe mắt, chậm rãi lặn vào trong mái tóc đen nhánh.

Một tháng sau, chiến sự ngoài Vân Sóc quan có đột phá. Ba nghìn kỵ binh Lãng quốc dưới thế công cường đại của Phó Viễn Đạo, mệt mỏi bất kham, sức chiến đấu đã giảm xuống đến mức thấp nhất, rốt cuộc sau trận bão tuyết đầu tiên, hơn ngàn kỵ binh của Nhan Xung Vũ bị đuổi tới vùng trũng tuyết ở Vân Sóc.

Phó Viễn Đạo tâm tình rất tốt, bắt đầu từ đêm hôm qua, Nhan Xung Vũ bị vây trong trũng tuyết, lo ngại binh lực của mình, càng không dám đột phá vòng vây.

Phó Viễn Đạo ngược nhìn mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, phát tay hạ lệnh: Thiết kỵ xuất kích, tiêu diệt Nhan Xung Vũ, binh lực còn lại tiếp tục giằng co với Lý Nhược Phi bên trong Vân Sóc quan.

Trong vùng trũng, cờ xí hỏa hồng của Nhan Xung Vũ xiêu vẹo, nhưng lại thủy chung không ngã. Phó Viễn Đạo đích thân dẫn đại quân, lao xuống lòng trũng. Hắn trước nay luôn thích hưởng thụ khoái cảm từ việc tàn sát.

Bảy ngàn thiết giáp đều xuất kích.

Chiến mã cường tráng hí vang lao xuống.

Đột biến phát sinh!

Trũng tuyết nhìn qua không gì phá nổi đột nhiên sụp xuống!

Trong đại trường không một bóng người!

Chiến mã được bọc thiết giáp có thể phòng tên đập vỡ lớp tuyết cứng dày ba ngón tay, lún vào trong tuyết, không tiến thêm được bước nào.

Trữ quân nhanh trí lập tức xuống ngựa, cũng nhất thời giẫm vỡ tuyết cứng, lún vào tuyết dày. Đã có người bắt đầu cởi thiết giáp nặng nề của mình.

Thân ngựa bị mắc trên tuyết cứng, bốn chân khỏe mạnh đâm sâu phía dưới, ở trên mặt tuyết, không thể động đậy được.

Trữ quân cởi bỏ khôi giáp, mặc dù không tiếp tục bị lún sâu, lại cảm thấy trong cổ gió lạnh thổi đến mang theo giá lạnh thấu xương. Sức chiến đấu nhanh chóng tan rã.

Lúc này, xung quanh vùng trũng nhân ảnh màu trắng cằn cằn dục dục di chuyển, kỵ binh Lãng quốc đều không mặc khôi giáp, một thân áo da màu trắng, chân đạp trên hài đi tuyết dài hơn tấc, trên tuyết cứng chậm rãi tiến lại gần bên cốc bao vây bốn phía. Nếu như nói bọn họ ẩn mình xung quanh vùng trũng không hề động đậy, liếc mắt nhìn chỉ là những khối nhám thạch phủ đầy tuyết.

Thì ra trong một đêm, Lãng quốc dùng móc sắt xéng sắt đem băng tuyết dưới tuyết dày đào lên, biến nơi này trở thành một cái bẫy tự nhiên.

Cái bẫy đơn giản như vậy, nhưng từ khi rút khỏi Yến Chi bọn họ đã bắt đầu chờ đợi cơ hội này, mưu lược cùng kiên nhẫn bậc này! Phó Viễn Đạo trong lòng lạnh buốt, đột nhiên hiểu ra từ khi chiếm được Yến Chi quan chính là đã phạm vào sai lầm, đầu tiên là từng toán từng toán nhỏ dần bị tiêu diệt, lại bị Vân Sóc quan kiềm hãm hơn phân nửa binh lực, cuối cùng toàn quân tinh nhuệ bị diệt trong trũng tuyết, thì ra con đường này chính là từng bước từng bước đi đến bại vong.

Lúc này phía trên hồ tuyết, hơn ngàn binh sĩ Lãng quốc như thần binh giáng thế bắt đầu nhanh chóng bao vây. Hành động đột ngột của hơn ngàn người này, tựa như toàn bộ mũi tên xuất kích phóng ra, lặng lẽ không tiếng động hoàn thành bao vây, liên nỗ có thể xuyên thủng trọng giáp đặt lên, mũi tên nanh sói lấp vào dây cung, chiến đao dắt bên hông, không một tiếng reo hò, không một tiếng cuồng hô.

Phó Viễn Đạo nhìn thấy Nhan Xung Vũ cùng Lý Nhược Phi, cả hai đứng trên nơi cao, đón gió lạnh thấu xương, ngược nhìn tựa hồ cùng bầu trời thăm thẳm nơi xa hòa thành một thể, hình thành một cái bóng hùng vĩ, Phó Viễn Đạo tin tưởng, tổ hợp bọn họ, đủ để tiêu diệt bất cứ đội quân nào.

Phó Viễn Đạo nhìn Nhan Xung Vũ nhấc tay hạ lệnh, trong nháy mắt, hàng ngàn mũi tên gào thét bắn ra, xé toạc bầu không khí giá rét, bắn thẳng đến Trữ quân, hắn còn nhìn thấy thiếu niên như ngọc thụ gò tuyết cùng tướng quân lãnh tĩnh như sơn kia đồng thời kéo dây cung, thanh âm cuối cùng hắn nghe thấy chính là tiếng gió rít.

Yết hầu Phó Viễn Đạo trúng hai mũi tên.

Chiến dịch này, Tam hoàng tử Trữ quốc Phó Viễn Đạo cùng năm vạn tinh binh, không ai sống sót.

Nhan Xung Vũ, Lý Nhược Phi dẫn quân thừa thế đoạt lại Yên Chi, đánh hạ Lương Châu, Thâm Châu, thế lực thảo nguyên bắt đầu tràn vào Trung Nguyên.

5. Chương 5

Nhan Xung Vũ cũng cười: “Xem ra nếu ta tử trận, người một đồng chắc cũng không chịu bỏ ra.”

Lý Nhược Phi nói: “Lúc lưu lạc ta từng thấy, sói sẽ ăn thịt thi thể người thân hoặc ái nhân của mình nỗ lực sống sót, bởi vì tử vong chính là sự ruồng bỏ tàn nhẫn nhất.” Hắn chăm chú nhìn Nhan Xung Vũ, kết luận: “Người sẽ không dễ dàng phản bội ta như vậy, người sẽ không chết.”

Mùa xuân Trữ quốc đã gần kề, Tĩnh Phong vẫn phồn hoa náo nhiệt, trong cung lại một mảnh gió lạnh đìu hiu.

Phó Viễn Đạo chết, hai châu Thâm, Lương thất thủ, khiến Phó Đông Bình đang lúc sung mãn, tóc lại sớm bạc, ngay cả dung mạo cũng nhanh chóng già yếu đi vài phần.

Thái tử Phó Sùng Nguyên ngày ngày ở bên Triệu Mạnh Húc, đời này chính là một kẻ đoạn tụ chi phích vô dụng, nhị hoàng tử Phó Hình Giản có tài cai trị thiên hạ lại không thể chinh phạt bốn phương, tam hoàng tử hải cốt còn ở Vân Sóc quan, muốn lấy lại phải giao năm nghìn thạch lương thảo cho Lãng quốc, đây chẳng khác nào dưỡng hổ vi họa, tứ hoàng tử Phó Hoài Xuyên lòng dạ thâm sâu đến chính mình cũng không đoán được, nhìn không thấu, mấy năm gần đây đã không dám để hắn dẫn quân chinh phạt, ngũ hoàng tử Phó Tĩnh Hạc một lòng kinh thư, cả ngày cùng đám văn nhân trong phủ ngâm phong thưởng nguyệt, nhìn ý tứ của hắn rất muốn đỗ Trạng Nguyên trong khoa thi lần sau, lục công chúa Phó Văn Văn, tiểu công chúa yêu thương như trân bảo, ngây thơ xinh đẹp, thất hoàng tử Phó Trác Quần, văn thao võ lược, tài năng hiển lộ, đáng tiếc, chỉ mới mười hai tuổi, nếu không bản thân đã có thể vô ưu.

Có nên để Phó Hoài Xuyên xuất chinh?

Không để hắn xuất binh, liệu ai có thể chống lại đôi danh tướng vừa quật khởi của Lãng quốc?

Để hắn xuất binh, nếu thắng danh tiếng càng lên cao khó lòng ngăn được, chỉ sợ bản thân mở to mắt nhìn hắn đoạt hoàng vị của mình, binh bại, giang sơn ngàn dặm Trung Nguyên há có thể để man di giày xéo?

Đành vậy.

Cho dù ngày sau huynh đệ phụ tử trở mặt thành thù, vẫn còn tốt hơn để dị tộc làm chủ Trung Nguyên.

Truyền chỉ Tứ Dã vương nhập cung, ban quyền lớn nhất trong trận chiến này cho hắn.

Hoa mai trong vương phủ đã nở rộ, Kim Chi phu nhân khoác áo da chồn trắng, thu thập tuyết trên hoa mai, lông chồn mềm mượt trong cổ áo, để lộ đoạn cổ mềm mại tuyết trắng.

Phó Hoài Xuyên lặng lẽ ngồi trong vườn mai thưởng thức một bình Liên hoa bạch.

Hắn là người nắm vững thời cơ nhất, thứ hắn đã muốn, chưa từng để vượt khỏi tay. Lý Nhược Phi cũng vậy, nếu như gặp nhau trên chiến trường, ai sẽ hơn ai một bậc? Phó Hoài Xuyên mỉm cười, không vội, đáp án này cuối cùng sẽ được công bố.

Sau đầu xuân, Nhan Xung Vũ cùng Lý Nhược Phi trở về Khai Yết thụ phong lãnh thưởng.

Vừa vào cổng thành đã nhìn thấy Lý Quan Hải đơn kỵ đứng bên cửa thành đợi bọn họ.

Nhan Xung Vũ nói: “Ta về phủ trước.” Không an tâm quay đầu dặn: “Ông ta dù sao cũng là phụ thân người.”

Lý Nhược Phi cười lạnh, vẻ mặt có chút thê lương.

Lý Quan Hải đứng trước mặt Lý Nhược Phi, thanh âm khản trương, nói: “Nhược Phi đã trưởng thành rồi, cùng ta hồi phủ thăm lại Tây viên năm xưa nương người từng sống đi.”

Tây Viên, là nơi ấm áp nhất trong ký ức tuổi thơ của hắn.

Lý Nhược Phi cúi đầu không nói, lặng lẽ đi theo Lý Quan Hải, bước vào Võ Định vương phủ đã rời khỏi mười một năm.

Bước vào Thù hoa môn (*), phát hiện từng ngọn cây ngọn cỏ từng gian từng phòng trong Tây viên vẫn không hề thay đổi, ngay cả ngựa gỗ, đao gỗ bên cạnh ao cá, bình thư để quên trên bàn đá, đàn của mẫu thân dưới giá dây mây, không khác gì trong trí nhớ. Thốt nhiên quay đầu, đối diện đôi mắt bi thương của Lý Quan Hải.

Lý Quan Hải yêu Minh Tuệ, có lẽ luôn luôn yêu, mẫu thân cũng yêu Lý Quan Hải, Lý Nhược Phi nhớ rất rõ Minh Tuệ vì Lý Quan Hải đàn một khúc Trường tương tư, nhu tình mật ý.

Mọi chuyện về sau xảy ra như thế nào? Lý Nhược Phi đã định sẽ không hỏi lại, nghĩ muốn mở miệng nói chuyện cùng Lý Quan Hải, lại quay đầu bỏ chạy.

Lý Nhược Phi về đến Nam Viện vương phủ, vừa xuống ngựa bỗng nhiên bị một thiếu nữ va vào ngực, hắn có hơi lảo đảo, thiếu nữ kia thì ngã xuống đất, vội đỡ nàng dậy, chính là thứ nữ Lý Thiên Thiên của Lý Đồng, chỉ thấy gương mặt trái xoan trắng tuyết của nàng đầy nước mắt, ánh mắt điên cuồng đau thương.

Lý Đồng dưới gối vô tử (không có con trai), chỉ có hai con gái, trưởng nữ Lý Minh Nguyệt, đã hai mươi lăm, chưa thành thân, một lòng thầm muốn kế thừa hoàng vị, thứ nữ Lý Thiên Thiên vừa mới mười bảy, được Lý Đồng thương yêu, học thơ vẽ tranh, trông chẳng khác khuê tú Trữ quốc.

Lý Thiên Thiên từ nhỏ thích bám theo Nhan Xung Vũ, mấy năm nay Nhan Xung Vũ luôn chinh chiến bên ngoài, mới ít lui đến Nam Viện vương phủ, hôm nay mặt đầy nước mắt chạy ra, không cần hỏi cũng biết là Nhan Xung Vũ đã mạo phạm nàng.

Còn chưa bước qua bức bình phong đã nghe thấy thanh âm ôn nhu hóm hỉnh của Uất Trì Hương: “Người cho dù không thích Thiên Thiên, cũng không cần cự tuyệt nó như vậy, người ta là nữ hài tử, lại trước sau nhu mỳ, người nói vậy cần thận bị hoàng thượng chém cái đầu xuẩn ngốc của người!”

Nhan Xung Vũ có vài phần xấu xa: “Chẳng lẽ nương từng thấy hùng ưng bay cùng nhũ yến (chim yến con) sao?”

Uất Trì Hương phì cười, nói: “Như vậy người cũng có thể nói, bất quá ta cũng không thích Thiên Thiên...”

Lý Nhược Phi vừa cười vừa vòng qua bức bình phong, nói: “Nhưng ta nghe thấy rồi! Lát nữa sẽ đi tố cáo với Lý Đồng!”

Uất Trì Hương nhìn thấy Lý Nhược Phi trở về, vui mừng nói: “Bớt nói nhảm với ta đi! Chiều thư vừa hạ xuống, người bây giờ chính là Bình Nam vương, mau về quý phủ của mình đi!” Vừa cười vừa cao giọng lệnh hạ nhân nhanh chóng chuẩn bị bữa tối.

Lý Nhược Phi cũng cười, thầm nói: “Nếu là Thiên Thiên công chúa, nhất định nói: lệnh đường thật sự khiến người như tắm trong gió xuân!”

Nhan Xung Vũ không nói hai lời, bắt lấy cánh tay hắn, vật ngã qua vai.

Lý Nhược Phi nằm trên mặt đất cũng không chịu bỏ qua cho hắn, trở mình một cái, cong người nhào về phía trước, một tay đem Nhan Xung Vũ đè xuống ngồi lên thắt lưng hắn, bóp cổ hỏi: “Người rốt cuộc đã nói gì với Thiên Thiên? Khiến người ta khóc đến độ gương mặt giống như cái mông khi?”

Nhan Xung Vũ ho khan nói: “Ta nói ta đã thích một người, người này giống như bão tuyết trên thảo nguyên, cũng giống như một con sói, hấn nhanh hơn ngựa của ta, ngoan độc hơn đao của ta, có thể giúp ta chinh chiến thiên hạ.”

Lý Nhược Phi thoáng đỏ mặt.

Nhan Xung Vũ bổ sung thêm một câu: “Nàng cho rằng người ta thích là tỷ tỷ của nàng.”

Lý Nhược Phi tức giận, một quyền nện xuống, hai người giăng co lăn lộn trên mặt đất.

Sau buổi lễ phong vương, cả hai lập tức trở về Thâm Châu.

Sứ giả Trữ quốc mang theo ba ngàn thạch lương thực cùng ngàn lạng hoàng kim, chuộc lại hài cốt Phó Viễn Đạo.

Lý Nhược Phi cười nói: “Thì ra hài cốt đáng giá như vậy, ta chỉ biết người sống là quan trọng nhất.”

Nhan Xung Vũ cũng cười: “Xem ra nếu ta tử trận, người một đồng chắc cũng không chịu bỏ ra.”

Lý Nhược Phi nói: “Lúc lưu lạc ta từng thấy, sói sẽ ăn thịt thi thể người thân hoặc ái nhân của mình nỗ lực sống sót, bởi vì tử vong chính là sự ruồng bỏ tàn nhẫn nhất.” Hấn chăm chú nhìn Nhan Xung Vũ, kết luận: “Người sẽ không dễ dàng phản bội ta như vậy, người sẽ không chết.”

Nhan Xung Vũ khẽ ôm hấn.

Gió phương bắc thổi mạnh, Lý Nhược Phi mình khoác áo lông chồn ấm áp, thiết giáp Nhan Xung Vũ lạnh giá, lại có thể cảm nhận nhịp tim trầm thực hữu lực của đối phương. Lắng nghe thanh âm nhịp tim của nhau, tựa như tiếng vó ngựa xa xa, trên chiến trường hoang linh tiêu điều, càng ngày càng gần.

Mùa hè năm đó.

Phó Hoài Xuyên dẫn hai mươi vạn quân, ban đêm đến ngoại thành Thâm Châu.

Đồng thời lệnh đại tướng quân Trữ quốc Tạ Khê dẫn mười vạn quân từ Tây Châu tiến vào thảo nguyên, Giang Mục Thu lãnh mười vạn quân từ Liêu Đông vòng qua tập kích Khai Yết.

Lý Quan Hải tọa trấn Khai Yết, Hoa Lê tướng quân lãnh binh nghênh chiến Tây Châu.

Nhan Xung Vũ cùng Lý Nhược Phi ở Thâm Châu đối phó Phó Hoài Xuyên.

Trữ Lăng hai nước đại chiến quy mô lớn bùng nổ.

Hỏa Lôi kỵ binh của Nhan Xung Vũ cùng Lý Nhược Phi trên sa trường đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi.

Lý Nhược Phi thiện công, dụng binh xảo quyết, công kích giống như thiểm điện, khiến người trở tay không kịp, Nhan Xung Vũ thiện thủ, dụng binh thận trọng lại cơ biến, quan trọng nhất, trên chiến trường, thay đổi trong chớp mắt, giữa một tia sinh tử tồn vong, hai người có sự ăn ý kinh người, phối hợp đến thiên y vô phùng vô cùng tinh tế, khiến Phó Hoài Xuyên không thể nào ra tay, trong nửa năm không chỉ không thu hồi được Thâm Châu, càng đánh mất Hạ Châu, Sầm Châu cùng Lăng Châu.

Lý Nhược Phi, Nhan Xung Vũ nhất thời dương danh thiên hạ, có thể khiến trẻ con Trữ quốc nửa đêm nín khóc.

Trữ quốc một mảnh âm đạm thê lương, nhưng Phó Hoài Xuyên ở đầu trận tuyến lại không loạn, sau lưng hấn là vạn mẫu ruộng tốt, dồi dào vật tư của Trung Nguyên, sau lưng Lý Nhược Phi, lại là thảo nguyên đại mạc, ba mặt thụ địch.

Từ xưa đến nay, loạn đao Lăng quốc chỉ có thể đánh phá cướp bóc trong nhất thời, sau khi vơ vét đủ lương thực vãi vốc lại lui về thảo nguyên, ngày qua ngày nằm lại năm cướp bóc cùng khổ cực.

Cho nên Lý Nhược Phi nếu khôn khéo, đã nên lui binh, lúc này thu tay lại, danh lợi đều đủ.

Nhưng hấn không.

Đáng tiếc Lý Đồng lại không cho phép hấn không, ý chỉ hạ xuống: Lập tức lui binh. Lý Nhược Phi quay về thủ Lương Châu, Nhan Xung Vũ dẫn mười vạn đại quân, trợ chiến Khai Yết.

Lý Nhược Phi đang thương nghị chiến trận Hoán Châu cùng Nhan Xung Vũ, hai đêm chưa hề chợp mắt, nhìn thấy ý chỉ tức giận, nói: “Lý Đồng hồ đồ! Muốn chúng ta lui binh lúc này?” Nghiến răng nghiến lợi nói: “Giang sơn Trung Nguyên trù phú đã gần trong gang tấc! Chỉ một Khai Yết có gì đáng giữ?”

Nhan Xung Vũ cũng tức giận: “Mấy năm nay chẳng phải chúng ta chưa từng có một ngày thái bình thịnh thế sao? Con dân chúng ta cơ hàn thiếu thốn, cổ thủ thảo nguyên chiến loạn sẽ mãi không ngừng, Trung Nguyên mới chính là lối thoát của chúng ta! Lý Đồng thì biết gì, hấn sống trong cung đã chẳng có khác gì biệt với đám quý tộc Trữ quốc kia rồi!”

Dứt lời xé nát đạo thánh chỉ Lý Đồng dùng mực tử đàn hương quý giá nhất cùng bút lông sói Huy Châu chính cống mà viết.

Hai người liền đẩy nhanh tốc độ, chưa đến nửa tháng, đã chiếm được Hoán Châu.

Tin thắng trận Hoán Châu chưa truyền đến Khai Yết, đạo thánh chỉ thứ hai của Lý Đồng đã đến trong quân, nội dung không khác gì đạo thánh chỉ thứ nhất, chỉ thêm một câu, nếu Nhan Xung Vũ không quay về Khai Yết, cắt đứt lương thảo.

Nhan Xung Vũ cười khổ.

Lý Nhược Phi lại nghiêm túc nói: “Xung Vũ, người trở về Khai Yết trước, nếu chỉ là mười vạn quân của Giang Mục Thu, Lý Quan Hải sẽ không khó thủ như vậy.”

Nhan Xung Vũ hỏi: “Vậy người rút quân về Lương Châu?”

Lý Nhược Phi cười lạnh: “Không, Phó Hoài Xuyên chưa bị đánh bại, hấn chính là dụ ta tiến sâu vào, ta sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Nhan Xung Vũ vô cùng lo lắng: “Phó Hoài Xuyên dụng binh lão luyện, cho dù đánh mất bốn thành, cục diện vẫn chưa hề rối loạn, người vạn lần cẩn thận. Một khi giải vây cho Khai Yết, ta lập tức quay lại.” Lo lắng, nói: “Hỏa Lô kỵ binh đều lưu lại cho người, ta chỉ đem một vạn nhân mã trở về.”

Lý Nhược Phi gật đầu, cười nói: “Nếu Lý Đồng chết, người thuận tiện lên làm hoàng đế, chúng ta cùng rời khỏi thảo nguyên, đoạt giang sơn của Phó Đông Bình.”

Lúc này tà dương đang thịnh, sắc vàng rực rỡ, Nhan Xung Vũ nhìn gương mặt gầy gò tái nhợt của hấn, dưới hàng mi đen nhánh, đôi mắt tựa như hàn tinh thu thủy trong ngần sạch sẽ, nhin không được mạnh mẽ hơn môi hấn.

Lý Nhược Phi nói: “Người xem, ta đã cao bằng người rồi.”

Nhan Xung Vũ ôn nhu nói: “Đúng a, người đã mười tám, chúng ta đã ở trên chiến trường ròng rã hai năm.”

Lý Nhược Phi đột nhiên nói: “Người trở về Khai Yết, gặp Lý Quan Hải nói với ông ấy, ta không phải cố ý giết Lý Thành Phi, còn nữa, ta mãi mãi là con của ông ấy.”

Nhan Xung Vũ đáp ứng lãnh binh đi.

Phó Hoài Xuyên nhận được chiến báo từ Khai Yết: Kế sách để quân Tây Châu của Tạ Khê làm nghi binh nhiễu loạn quân địch thành công, bây giờ đã cùng hội hợp cùng Giang Mục Thu tấn công Khai Yết.

Phó Hoài Xuyên hạ lệnh, lập tức tăng thêm hai mươi vạn quân đến Khai Yết.

Phó Hoài Xuyên mỉm cười, nói với Quân An: “Chuyện dụng binh, quý ở hai chữ, một là nhanh, hai là trá, Lý Nhược Phi đã có thể đạt nhanh đến công kỳ vô bị, sử trá đến xuất kỳ bất ý, đạo dụng binh thâm sâu, đứng ở vị trí bất bại, trên chiến trường Bắc tuyến, ta sao có thể chống lại sự dũng mãnh của hấn? Nhưng hấn trực chỉ Trung Nguyên như vậy, Lý Đồng sao có thể không để tâm, hoàng đế Khai Yết chưa hấn dụng được hấn. Trên chiến trường tung hoành vô địch là thiên phú cùng may mắn của hấn, nhưng thế cục lại không phải hấn có thể nắm trong tay.”

Dứt lời, hấn hứng thú hỏi: “Quân An, người có biết điều gì ảnh hưởng đến thế cục không?”

Quân An cúi đầu nói: “Thuộc hạ không biết.” Hắn biết mọi chuyện đều nằm rõ trong lòng bàn tay Tứ Dã vương, giờ tay chỉ điểm giang sơn, nửa câu cũng không dám nhiều lời.

Phó Hoài Xuyên lắc đầu nói: “Thiên, địa, tướng, pháp, toán, thời, kế, lợi. Chỉ cần một điểm lợi này, Lý Nhược Phi nhất định trốn không khỏi.”

Khẳng định của hắn lại giống như tự mình đánh mình, sức chiến đấu dũng mãnh của Lý Nhược Phi cùng chiến thuật xảo quyết, trong hai tháng sau đó, khiến cho Phó Hoài Xuyên gần như bại trận cơ hồ không còn sức phản kháng, ba tòa thành lại mất trong tay Lý Nhược Phi, Hỏa Lô thiết kỵ vượt qua Toa Hà, mắt thấy gần đến Tĩnh Phong, quan dân Trữ quốc khiếp sợ, Phó Đông Bình đêm không thể ngủ yên.

Lý Nhược Phi gần đã thành truyền kỳ, trở thành cái tên phong duệ tàn khốc nhất.

Phó Hoài Xuyên quen mỉm cười cũng phát khổ. May mắn lúc này hai mươi vạn tiếp viện đã đến Khai Yết, bao vây Khai Yết, Lý Đồng lâm vào cảnh bối rối như Phó Đông Bình.

Phó Hoài Xuyên đưa ra hiệp ước đã định từ lâu, tựa như thần ban ơn, nhanh chóng được Lý Đồng cùng Phó Đông Bình tán thành.

Thế cục đã định.

Phó Hoài Xuyên mặc dù không thể tọa ủng thiên hạ, cũng có thể ngửa tay làm mây, lật tay làm mưa, nắm đại cục thiên hạ trong tay.

(*) Thùy hoa môn: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buồng bốn trụ lững, đỉnh trụ chạm trở sơn màu.

6. Chương 6

Trữ quốc lấy Hạ Châu làm giới, Lãng quốc lấy Thâm Châu làm giới, Phó Trác Quần đến Lãng quốc làm chất (con tin), Lý Nhược Phi thì đến Trữ quốc làm chất, Lý Thiên Thiên được phong làm An Quốc công chúa, gả cho Phó Tinh Hạc, Phó Văn Văn phong làm Tĩnh Lan công chúa, gả cho Nhan Xung Vũ. Hai nước hòa bình hai mươi năm.

Thất hoàng tử Phó Trác Quần mười hai tuổi cùng Tĩnh Lan công chúa mười sáu tuổi thụ thập hành trang xa viễn, tùy ngày xuất phát rời Tĩnh Phong, không phải không oán trách, cũng không phải cam tâm, nhưng loạn thế hoàng tộc, trọng trách quốc gia cần đảm nhận vốn không thể trốn tránh được. Đặc biệt là Phó Trác Quần, được hoàng đế yêu thương tha thiết thì sao? Tài hoa một bụng thì sao? Chỉ một tờ hiệp ước trực tiếp đẩy hắn rời xa Trữ quốc, thổ nhượng, thời tiết không thích hợp, cho dù là mằm mống tốt cũng chỉ có thể chôn vùi thối rữa trong đất. Đây là vận mệnh, là mệnh tứ hoàng huynh Phó Hoài Xuyên ban cho hắn.

An Quốc công chúa được ban danh An Quốc, tất nhiên đảm nhận trọng trách đem an bình đến Lãng Quốc, huyết thống đã định năng không thể thoái thác được trách nhiệm.

Vấn đề duy nhất hiện tại chính là Lý Nhược Phi. Lý Nhược Phi kiệt ngạo bất tuân trong tay nắm giữ trọng binh, vạn nhất kích khởi binh biến, chiến hỏa một khi dấy lên, hai mươi năm thái bình sẽ biến thành chiến trường Tu La.

Lý Đồng trải qua chiến hỏa, lại may được Phó Hoài Xuyên nhắc nhở, rốt cuộc cũng học được mưu lược, phân biệt ngô giả (dạng chia để trị), người trung quân thông báo cấp thiết tăng binh lực Khai Yết, người tham lợi thăng chức khen thưởng, người luyến tiếc chiến trận dựa tình hình thực tế mà xét, người có gia thất dùng tình cảm mà xét.

Trong mấy ngày nay, phó tướng dưới trướng đều dẫn binh đoàn của mình rút khỏi chiến trường.

Trong tay Lý Nhược Phi chỉ còn một vạn thiết kỵ, đồng thời nhận được chiếu thư.

Nhan Xung Vũ bị giam lỏng trong Nam Viện vương phủ.

Trong quân trường, Lý Nhược Phi sắc mặt tiêu tụy, nhân thần đã không còn trong trẻo sắc bén như trước, tràn ngập tuyệt vọng mãnh liệt. Hai ngón tay siết chặt tờ chiếu thư kia cười lạnh: “Một tờ giấy rách! Muốn ta lui binh? Muốn nghị hòa? Muốn ta làm chất? Nằm mơ! Trận chiến này, không thắng không ngừng!” Thấp giọng bảo phó thống lĩnh Hỏa Lô Mộc Kỳ Lân: “Giết chết sứ giả kia, chiếu thư này không được nhắc đến, đánh thắng trận này, hoàng thượng tự nhiên sẽ không nói gì!” Dứt lời đứng dậy đi đến binh doanh.

Sắc mặt Mộc Kỳ Lân trầm trọng, Lý Nhược Phi sát ý đỏ ngầu đôi mắt, tâm trí bất minh, quân tình ác liệt như vậy, lương thảo cung ứng nơi hậu phương đã cắt đứt, đại quân Phó Hoài Xuyên ở tiền phương như hổ rình mồi, trước mắt trong ngoài vây khốn, căn bản không thể xoay chuyển thế cục, nhưng nghĩ đến hoàng thượng muốn đưa Lý Nhược Phi đến Trữ quốc làm chất, trong lòng bi phần muốn chết, nhất thời không biết nên thế nào mới phải.

Lý Nhược Phi một mình ra ngoài quân doanh, xuân phong ấm áp từ Toa Hà lướt trên mặt, nhin không được rùng mình một cái, từ trong xương cốt dâng lên một trận lạnh lẽo, hai nước cư nhiên đồng lòng đào cái bẫy lớn như thế để mình nhảy vào. Hơn hai năm nay nhưng mã chinh chiến, chưa từng thất bại, không ngờ lần này lại bị Đồng đế đưa đến địch quốc làm chất, nhất thời mất hết hi vọng.

Phóng nhãn nhìn, Hỏa Lô kỵ binh đang nấu cơm tối, dưới chiều tà, khói bếp bốc lên, mang một loại ấm áp, trong lòng quyết định: Đội binh tinh nhuệ này là toàn bộ tâm huyết của mình và Nhan Xung Vũ những năm gần đây, tuyệt không thể bỏ mặc không quản, chỉ sợ cho dù bây giờ hạ lệnh ngừng chiến, quân đội của Phó Hoài Xuyên cũng sẽ không buông tha đội quân tinh nhuệ này, tồn tại của Hỏa Lô thiết kỵ đối với Trữ quốc là một loại uy hiếp, về công về tư, Phó Hoài Xuyên chỉ biết nhân cơ hội này tiêu diệt Hỏa Lô thiết kỵ. Vô luận thế nào, trận chiến này bản thân không thể lẫn tránh được.

Lòng bình tĩnh lại, mỉm cười nhìn Toa Hà, xoay người về doanh.

Phó Hoài Xuyên giáp công cùng đại quân Tạ Khê, Lý Nhược Phi chỉ huy như đã định, rút khỏi Toa Hà, vừa đánh vừa lui, một đường quỷ kế chồng chất, lấy một vạn binh lực độ sức cùng hai mươi vạn đại quân Trữ quốc trong vòng bốn tháng chưa từng rơi xuống hạ phong, thậm chí còn đoạt được lương thảo của Trữ quốc, Phó Hoài Xuyên cùng Tạ Khê trước tập kích quỷ dị hữu hiệu của hấn, binh sĩ tổn thất vô số.

Mãi cho đến khi lui đến Lang Sầu cốc ngoại thành Lăng Châu.

Phó Hoài Xuyên dẫn kỵ binh đoàn từ Đông Nam hướng Tây Bắc thọc sâu đánh bọc, Tạ Khê dùng bộ binh thương đội dày đặc đánh sâu vào. Trận chiến này, Phó Hoài Xuyên chỉ huy vô cùng quyết đoán, rốt cuộc đầu tháng sáu đã hình thành bao vây Lý Nhược Phi ở xung quanh Lang Sầu cốc, hợp thành thế gọng kìm.

Cùng ngày, Nhan Xung Vũ thoát vây khỏi Nam Viện vương phủ, đơn kỵ từ Khai Yết lao đến Lăng Châu, cả ngày lẫn đêm, không ngủ không nghỉ.

Trong Lang Sầu cốc, Lý Nhược Phi lại cùng Mộc Kỳ Lân bàn bạc: “Thế nào? Hỏa Lô thiết kỵ của chúng ta có tính là vô địch thiên hạ không?”

Mộc Kỳ Lân nói: “Đương nhiên. Bọn họ đều là những chiến sĩ độc nhất vô nhị, trải qua chiến dịch này, thuộc hạ ngày sau tất thành báu vật.”

Lý Nhược Phi nói: “Ngày mai phá vòng vây, người Phó Hoài Xuyên muốn là ta, người dẫn bọn họ chém giết vượt ra ngoài, nhất định phải sống, Nhan Xung Vũ đang đợi các người.”

Mộc Kỳ Lân gật đầu.

Lý Nhược Phi khẽ ôm lấy hấn, Mộc Kỳ Lân mắt hồ ngấn lệ, nói: “Thỉnh vương gia bảo trọng.”

Xa xa trên sườn núi, Phó Hoài Xuyên trên lưng ngựa ngưng mắt nhìn Lý Nhược Phi. Thần sắc trong mắt phức tạp, vừa tiếc hận vừa vui mừng lại vừa tàn khốc. Trận chiến cuối cùng này, Lý Nhược Phi, ta biết người sẽ không chịu thua.

Ngẩng đầu nhìn chim ưng bay lượn trên bầu trời, đôi cánh giang rộng hơn tấc, Phó Hoài Xuyên giương cung lấp tên, tên nanh sói phá không sắc bén vút lên, cánh ưng trúng tên kêu thảm một tiếng rơi xuống đáy cốc.

Lạc thú của ta chính là bề gãy đôi cánh người, xem người bay như thế nào.

Rạng sáng ngày hôm sau, Hỏa Lôỵ kỵ binh thiêu hủy lều trại bắt đầu phá vòng vây.

Ngay từ lúc bắt đầu chiến trường đã huyết tanh không gì sánh được, trọng đao cùng đao mỏng trong tay Hỏa Lôỵ kỵ binh tựa như sứ giả địa ngục, lại bị bao phủ trong chiến tuyến trùng trùng dày đặc của quân đội Trữ quốc. Lý Nhược Phi một thân nhuỷ giáp, Ô Vân đạp tuyết một màu đen như thiểm điện xuyên qua chiến trường, loan đao trong tay thế như chẻ tre, dẫn đầu mở đường máu.

Phó Hoài Xuyên ngồi trên ngựa, xa xa trông thấy đôi mắt tựa như ngọn lửa đang bùng cháy của hắn, trên gương mặt tái xanh nhuộm đầy vết máu. Nhịn không được cảm thương hòa vào chém giết, trong loạn quân xông thẳng về phía hắn.

Mở ra một lỗ hồng, Hỏa Lôỵ quân tựa như dòng nước dần dần tràn ra, Lý Nhược Phi dây dưa cùng phần lớn quân Trữ quốc, cản rằng khổ chiến, kết cục tốt nhất của chiến dịch này chính là có thể nhìn thấy Hỏa Lôỵ quân thành công thoát vây, bản thân chết trong trận phá vây này — giữ lại tôn nghiêm vinh quang cuối cùng của mình.

Hỏa Lôỵ thiết kỵ hoặc đi hoặc chết, trận chiến này giằng co nửa canh giờ, toàn bộ chiến trường ngoại trừ binh khí va vào nhau, đao phong chém vào thịt, chiến mã gào thét bao trùm tiếng người, tĩnh lặng đáng sợ.

Trong lòng Lý Nhược Phi sát khí sôi sục, dựa vào khứu giác chiến trường trời sinh, vẫn tìm được kẻ hở phóng ngựa mà đi, Phó Hoài Xuyên lập tức tự mình dẫn quân đuổi theo. Ô Vân đạp tuyết tốc độ cực nhanh, sức chịu đựng cũng tốt, khoảng cách giữa Lý Nhược Phi cùng truy binh càng lúc càng kéo dài, cuối cùng chỉ còn lại Phó Hoài Xuyên cùng vài phó tướng kiên trì đuổi theo.

Ô Vân đạp tuyết nhanh như thiểm điện, Lý Nhược Phi trên lưng ngựa có chút hoảng loạn, bốn tháng dốc lòng suy nghĩ, nửa canh giờ khổ chiến, cũng đã chấm dứt, kết cục của mình đã hiển hiện trước mắt. Tiếng gào thét bên tai, trong lòng thê lương như tuyết, còn có thể trốn đi đâu?

Mười tám năm quá khứ từng chút một lướt qua trong đầu, cuối cùng lưu lại vẫn là thân ảnh của Nhan Xung Vũ.

Đột nhiên cảm giác kinh phong vang lên phía sau đầu, đã không kịp quay đầu lại, vội vàng né tránh, đỉnh đầu một tiếng, trường thương rơi xuống đất. Ô Vân đạp tuyết chân dài vượt qua, Lý Nhược Phi đồng thời nghiêng người khom lưng nhặt trường thương lên, xoay người, dồn sức lực lên trường thương, ném lại về phía vừa đánh lên mình. Chỉ nghe một tiếng kêu thảm vang lên, Lý Nhược Phi cười lớn.

Phó Hoài Xuyên nhìn thấy ngực phó tướng trúng thương, máu như suối chảy, mở trừng hai mắt đã tắt thở, giận dữ ghì cương ngựa, từ trong túi tên da nai rút ra ba mũi tên nanh sói, giương cung bắn, chỉ thấy ba mũi tên giống như lưu tinh trước sau bắn ra, Phó Hoài Xuyên cũng không tiếp tục đuổi theo, rút tiếp ba mũi tên khác, dốc toàn lực bắn ra, cứ vậy bắn ra chín mũi tên.

Lý Nhược Phi cũng không quay đầu, cúi người né tránh một mũi tên, treo mình dưới bụng ngựa lại tránh một mũi nữa, mũi thứ ba dùng loan đao chặt đứt, lại vì kình lực mũi tên quá lớn, bản thân đánh lâu thoát lực, lòng bàn tay chấn động, loan đao cũng vượt khỏi tay. Khó khăn tránh được ba mũi tên, ai ngờ tiễn khí phá không, tên nhọn nổi gọt lao đến, Lý Nhược Phi từ trong giày chiến rút ra đao mỏng, miễn cưỡng ngăn tiếp bốn mũi tên, đao mỏng đã muốn gãy. Còn lại hai mũi tên, một mũi đâm vào lưng, một mũi bắn trúng đùi phải.

Máu tươi phun ra, Lý Nhược Phi trọng thương ngã ngựa.

Ô Vân đạp tuyết hí một tiếng bi thương, đứng lại tại chỗ.

Phó Hoài Xuyên phóng ngựa vượt tới.

Mặt trời vừa lúc ló dạng, lại là một ngày tốt lành, ánh vàng tà tà chiếu trên gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Lý Nhược Phi, gương mặt vì đau đớn có chút vặn vẹo, không còn thanh quý hoa lệ như trên Hồ Bối lâu lúc trước, cũng không còn khí phách sắc bén trên chiến trường, đôi mắt mê mẩn chăm chú nhìn trời xanh xa xăm.

Nhìn nhân thân tựa như đọng lại kia, trong lòng Phó Hoài Xuyên tự nhiên đau xót.

Hiệp ước Hạ Thâm rốt cuộc ký kết, tại giao giới sứ giả hai nước lập bia đá, dùng chén rượu thủy tinh đựng đầy rượu ngon đổ tưới một hơi uống sạch. Phó Đông Bình và Lý Đồng cùng mọi người trong hoàng cung đều thở phào một hơi.

Khi Lý Đồng đại yến quần thần, Lý Nhược Phi nằm trong quân trưởng Phó Hoài Xuyên sốt cao hôn mê, đại quân Trữ quốc đã rút về, chỉ còn lại thân binh Phó Hoài Xuyên vốn ở lại đội lệnh.

Phó Hoài Xuyên để đại phu đi theo quân đội rút hai mũi tên kia ra, nhưng vì kinh lực quá lớn, mũi tên sau lưng đâm xuyên qua ngực phải, đùi phải cũng bị tên nhọn xuyên qua, thương thế thập phần nghiêm trọng, Lý Nhược Phi trong hôn mê không ngừng ho ra máu, có thể đã thương tổn đến nội tạng. Sắc mặt đại phu trầm trọng, nói với Phó Hoài Xuyên: “Vương gia, thương thế của hần không thể kéo dài được, cần nhanh chóng quay về thành điều trị, tại hạ chỉ có thể giúp hần tạm thời không chế vết thương, không hần có thể bảo toàn tính mạng cho hần.”

Phó Hoài Xuyên phân phó xe ngựa, mang Lý Nhược Phi vào thành Lăng Châu, ở trong phủ của tri phủ Lăng Châu.

Lý Nhược Phi vẫn chưa tỉnh, Phó Hoài Xuyên cũng không vội, cả ngày chỉ cùng hần ở trong phòng, đọc sách uống trà, ăn cơm ngủ nghỉ, tự lấy làm niềm vui, tựa hồ đang đợi người nào đó.

7. Chương 7

Chạng vạng hai ngày sau, Lăng Châu đột nhiên mưa lớn, trong cơn mưa đại môn bên trong tri phủ bị Nhan Xung Vũ một đao bổ ra, phóng ngựa xông vào.

Phó Hoài Xuyên đẩy cửa hướng hần chào hỏi.

Nhan Xung Vũ vài bước xông vào trong phòng, nhìn thấy Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi đã tỉnh lại, mỉm cười nhìn hần, thanh âm yếu ớt lại dị thường kiên định: “Ta biết ngươi sẽ đến! Ta luôn đợi ngươi.”

Nhan Xung Vũ ngồi bên cạnh hần, cũng cười: “Ta biết ngươi còn sống, ngươi đã nói, người dễ dàng bỏ mạng, mới là kẻ phản bội không đáng tha thứ nhất.”

Lý Nhược Phi vươn tay lau đi vệt nước trên mặt, hỏi: “Ta có xem là thiên hạ đệ nhất danh tướng không?”

Nhan Xung Vũ nghiêm túc đáp: “Phải. Ngươi là truyền kỳ kiêu hãnh nhất của thảo nguyên.”

Lý Nhược Phi cười hỏi: “Ngươi phải kết hôn cùng Tĩnh Lan công chúa?”

Nhan Xung Vũ cười đáp: “Phải, chúng ta đều phải sống tiếp, hơn nữa càng phải mạnh hơn.”

Không hiểu tại sao, vệt nước trên mặt càng lau càng nhiều, Lý Nhược Phi vờ không thấy, nói: “Mộc Kỳ Lân tiểu tử kia không biết dẫn theo bao nhiêu Hỏa Lôi quân sống sót trở về, Ô Vân đáp tuyệt của ta cũng không biết đi nơi nào.”

Nhan Xung Vũ vuốt mái tóc đen của hần, đáp: “Mộc Kỳ Lân dẫn theo ba nghìn Hỏa Lôi quân, gặp ta ở Thâm Châu, ba nghìn người này đều là tinh nhuệ trong thiết kỵ, cho nên ta chỉ đánh hần năm mươi quân còn. Ô Vân đáp tuyệt của ngươi đang ở bên Ô Diêm của ta, ta sẽ mang nó về Lương Châu.”

Lý Nhược Phi cắn răng cười nói: “Giúp ta hảo hảo dạy bảo nó, cứ nhiên quăng ta xuống, đau chết ta.” Đột nhiên nghiêng đầu, nói: “Ngươi cần phải trở về, nơi này dù sao cũng là lãnh thổ Trữ quốc.”

Nhan Xung Vũ im lặng, hồi lâu nói: “Ngươi sẽ trở về, đúng không?”

Lý Nhược Phi nói: “Phải, chúng ta nhất định sẽ bên nhau.”

Đôi tay trên tóc đột ngột rời đi, Lý Nhược Phi nghe tiếng vó ngựa trong mưa càng xúc càng xa dần, toàn thân giống như ngâm trong nước tuyết lạnh lẽo, nhin không được đau đớn hô một tiếng, rốt cuộc nước mắt trào dâng.

Từ sau khi gặp Nhan Xung Vũ, thương thế Lý Nhược Phi nhanh chóng khỏi sắc, vẻ kiên định trong mắt lại càng tăng thêm.

Phó Hoài Xuyên trong lòng thầm tức giận nhưng cũng đành thở dài một hơi.

Phong cảnh bên đường rất đẹp, vết tích chiến hỏa càng lúc càng mờ nhạt, khi trở về Tĩnh Phong, mọi người đã ca múa mừng thái bình, phẳng phất chiến trường kia chỉ là một giấc mộng, cho dù có mất đi người nhà trong chiến hỏa, nhưng người còn sống càng có trách nhiệm sống vui vẻ hơn người đã chết.

Trong loạn thế, phải học cách quên đi học cách sống tốt hơn.

Một tháng sau, đến Tĩnh Phong.

Trên dưới Tĩnh Phong, từ Phó Đông Bình, đến quần thần đối với Lý Nhược Phi đều thâm hận vừa sợ hãi vừa tò mò, Lý Nhược Phi cái tên này đối với Trữ quốc quả thật chính là ác ma. Có người thậm chí đến quý phủ của Tạ Khê dò chuyện thăm dò, Tạ Khê chỉ cười không nói, nhớ đến thân ảnh thể công như điện trên chiến trường, nhân thần điên cuồng của Phó Hoài Xuyên trong tình thế bất buộc, đáng cười không khỏi tăng thêm vài phần cô tịch.

Phó Đông Bình vì nghênh đón Bình Nam vương Lý Nhược Phi quyết định mừng mười tháng tám tại Triều Dương đàn cử hành nghi thức long trọng, không chỉ có văn võ bá quan, dân chúng thành Tĩnh Phong cũng có thể tham dự.

Khi hạ nhân thông báo đạo ý chỉ này cho Phó Hoài Xuyên, Phó Hoài Xuyên đang cùng Lý Nhược Phi đi dạo trong hoa viên.

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Người khiến lão nhân thoáng chốc mất đi hai người con trai yêu quý, hẳn sẽ nắm cơ hội to lớn này làm nhục người một phen.”

Lý Nhược Phi đơn giản đáp: “Chỉ cần không giết ta là được.”

Phó Hoài Xuyên rất hứng thú nói: “Không chỉ lão nhân, quan dân trên dưới muốn giết người đều ở đó. Người hiện tại cũng không phải là Lãng quốc Bình Nam vương, chỉ là một chất tử, muốn giết người dễ như trở bàn tay.”

Lý Nhược Phi cư nhiên cười, nói: “Có Tứ Dã vương người ở đó, ai dám đụng đến ta?”

Phó Hoài Xuyên nói: “Hiếm thấy người thức thời như vậy.”

Lý Nhược Phi cười hì hì tháo xuống ngọc bội tùy thân của Phó Hoài Xuyên, thuận tay ném về phía hòn non bộ sơn, mảnh ngọc vỡ vụn văng tứ phía, lại bẻ một cành trúc, cũng ném về phía hòn non bộ, cành trúc lại không hề thương tổn, nói: “Đạo lý chính là vậy.”

Phó Hoài Xuyên cười khổ nói: “Nhưng ngọc bội kia của ta trị giá ngàn vàng.”

Mùng mười tháng tám, bốn phía Triều Dương đài chật ních là người, quần thần như bày sẵn trận địa nghênh đón địch, Phó Đông Bình ngay ngắn ngồi trên đài cao.

Phó Hoài Xuyên khấn trương khó hiểu, mãi đến khi nhìn thấy thân ảnh Lý Nhược Phi xuất hiện dưới đài — chỉ thấy Lý Nhược Phi bạch y tung bay, gương mặt thanh lãnh, trút bỏ hết sát phạt tuần liệt, khí chất tựa như ánh trăng soi sáng, thiên sơn mộ tuyết, chậm rãi bước lên hơn ba trăm bậc đá cẩm thạch.

Quần thần nhất thời kinh ngạc, Thái tử Phó Sùng Nguyên vẻ mặt say mê, không một người làm khó hắn.

Phó Hoài Xuyên cơ hồ nhịn không được bật cười, thật sự không có lý do gì để lo lắng cho hắn. Tiểu tử này là người hiểu đạo sinh tồn nhất. Đáng về bảo hộ tầng tầng lớp lớp, trên chiến trường xảo quyết tàn nhẫn, lần đầu ở Hồ Bối lâu cử chỉ tùy tiện ngả ngớn, sau khi binh bại cơ được dân được, trên Triều Dương đàn phong phạm như thiên tiên giáng trần, không biết hắn còn bao nhiêu diện mạo chưa xuất hiện trước người khác, nghĩ đến việc này, Phó Hoài Xuyên trong lòng phát hỏa, phúc hạ mơ hồ phát trường.

Hướng trước đế tọa, Lý Nhược Phi cúi đầu quỳ xuống, thanh âm trong trẻo: “Lãng quốc Bình Nam vương Lý Nhược Phi, yết kiến hoàng thượng. Khẩn cầu hoàng thượng ân chuẩn để thân làm chất tử, biểu thị thành ý hữu hảo của Lãng Quốc.”

Tư thái cực kỳ khiêm tốn, Phó Đông Bình lại cảm thấy phần hận cùng cảm giác vô lực thâm sâu.

Gia đình bình thường nếu gặp kẻ thù giết con, cho dù không thể lập tức giết hãn, tối thiểu cũng không cần phải văn chương sáo rỗng đến mức này, Lý Nhược Phi đang quỳ gối trước mặt mình, nhưng có thể làm gì được hãn? Phó Trác Quần cũng lưu lạc vào trong tay địch quốc cách xa ngàn dặm.

Là vua một nước có quá nhiều điều không thể, Phó Đông Bình khẽ thở dài cơ hồ không thể nghe thấy, dưới ánh nắng, tựa như gốc đã già: “Bình Nam vương quá lời, kể từ hôm nay, người chính là khách quý của nước ta, mong người sớm thích nghi tại Tĩnh Phong.”

Sau khi nghi thức kết thúc, Lý Nhược Phi chính thức từ Phó Hoài Xuyên “chiếu cố”, chuyển vào Tứ Dã vương. Thái tử thất vọng vô cùng.

Vương phủ Tứ Dã vương Minh Tuyền uyển thiết kế tinh xảo, hành lang noãn các, quanh co thâm sâu, hồ nước xanh trong, muôn cây trăm hoa, Phó Hoài Xuyên cười hỏi: “Ở nơi này được không?”

Lý Nhược Phi thỏa mãn thở dài: “Đây chính là nguyên nhân ta tiến đánh các ngươi.”

Phó Hoài Xuyên nói: “Người thật trực tiếp. Chẳng lẽ người coi trọng những thứ này nên mới chém giết? Trên đời nào có đạo lý như vậy?”

Lý Nhược Phi lắc đầu nói: “Không giống, thứ các ngươi cần từ chúng ta quá ít, trực tiếp đến biên cảnh trao đổi là được, nhưng thứ chúng ta cần lại quá nhiều quá quan trọng, không đổ máu không chiến tranh căn bản không chiếm được.”

Phó Hoài Xuyên thản nhiên hỏi: “Nhan Xung Vũ thì sao? Cũng nghĩ như vậy?”

Lý Nhược Phi không đáp, đột nhiên nói: “Ta đói.”

Phó Hoài Xuyên phân phó hạ nhân dọn cơm tại ngay phòng khách Minh Tuyền viện, bồi hãn dùng cơm.

Bởi vì mới trở về Tĩnh Phong, Phó Hoài Xuyên xã giao rất nhiều, hai người chưa bao giờ cùng ngồi ăn một bàn, mà trên đường Lý Nhược Phi thương thế chưa khỏi, nghe lời đại phu, chủ yếu dùng thanh đạm, hôm nay là bữa ngộ thiện đầu tiên khi Lý Nhược Phi tiến vào vương phủ, Phó Hoài Xuyên tự mình phân phó thiện phòng cẩn thận chuẩn bị vài món ăn.

Các món tôm Long Tĩnh lột xác, quyết ngư hấp, vịt tiềm thần tiên, món chay thập cẩm, canh rau nhút Ngọc Hồ, còn cố ý chuẩn bị đùi dê nướng cho Lý Nhược Phi.

Lại thấy Lý Nhược Phi thể như gió cuốn mây tan, tốc độ nhanh như thiểm điện, căn bản không cần biết những món ăn này tinh xảo thế nào độc đáo ra sao, ngấu nghiến một hồi, như lang thôn hổ yết.

Ăn xong đặt đũa xuống, vẻ mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc, còn lễ phép thật tao nhã nói: “Ta ăn no rồi, người từ từ dùng.”

Phó Hoài Xuyên cười khổ: “Tôm Long Tĩnh lột xác, là dùng búp trà non Long Tĩnh tươi nhất, ngắt từ ngọn, cùng tép bạc ngon nhất ở sông Toa làm thành, sắc như phỉ thúy, hương thơm nức mũi, cực hợp ý thơ ‘thả tương tân hỏa thí tân trà, thi sái sấn niên hoa’.”

“Quyết ngư hấp càng không cần nhiều lời, bởi vì người trọng thương mới khỏi, dùng cho người bổ khí. Hoa mẫu đơn điều trên thân cá, là do ngư trù trong phủ ta mất hết nửa canh giờ.”

“Vịt tiềm thần tiên, là dùng chân giò dao hoa và vịt ma bà cho vào nồi lớn, đậy kín, tiềm với lửa nhỏ trong ba canh giờ, nguyên nước nguyên vị, thơm ngon sóng sánh.”

“Canh rau nhút Ngọc hồ, hay còn gọi là canh gà rau nhút, dùng rau nhút ở Ngọc hồ, thịt hun xé sợi, thịt gà khô xé sợi nấu thành. Rau nhút xanh biếc, thịt hun đỏ sẫm, gà khô trắng tuyết, sắc màu tiên diễm, tươi non ngát hương.”

Lại chỉ đùi dê nướng thất linh bát lạc còn sót lại: “Màu sắc, mùi vị, ngoài xém, trong mềm, không ngấy, ngư trù trong cung của Lý Đông, e rằng cũng không sánh kịp?”

Nheo mắt, nói: “Những món này người đã ăn rồi sao?”

Lý Nhược Phi lắc đầu: “Nhưng rất ngon, ta ăn rất no.”

Phó Hoài Xuyên chỉ hận không thể bóp chết hắn, bên môi lại bày ra một nụ cười nguy hiểm: “Ăn no thôi sao?”

Lý Nhược Phi nghi hoặc nhìn hắn, lại cường điệu: “Ta thật sự ăn no rồi.” Suy nghĩ, bổ sung thêm: “Cảm ơn người.”

Một mảnh phong lưu, đều bị gió thổi mưa vùi.

Phó Hoài Xuyên vô lực phát tay tỏ vẻ việc này dừng tại đây, cầm đũa ăn bát cơm còn sót lại trên bàn.

Một lúc sau, Quân An nhận được một mệnh lệnh khá nhàm chán: Điều tra thói quen ăn uống của Lý Nhược Phi.

Giường lớn bằng gỗ đàn hương khắc hoa, trải đệm chăn mềm mại, Lý Nhược Phi ngủ thật sự rất ngon, nghỉ ngơi đầy đủ đối với thương thế của hắn rất có lợi, cho nên nhìn thấy dương quang chiếu đến đầu giường, trở mình một cái, tiếp tục ngủ.

Trong mơ hồ cảm thấy phía sau có đôi mắt chăm chú nhìn, mang đến cảm giác áp bức giống như trong đêm tối, Lý Nhược Phi lập tức tỉnh táo, lại tiếp tục duy trì hô hấp đều đặn, đột nhiên bắn người về phía hắn, một phen bóp chặt cổ họng, thuận thế đẩy ngã xuống đất. Động tác lưu loát hiệu quả, nhanh nhẹn miễn tiếp, toàn thân căng cứng, tràn đầy lực công kích vừa chạm liền bùng nổ, tựa như con báo toàn lực phóng đến.

Kể chăm chú nhìn chính là Phó Hoài Xuyên. Phó Hoài Xuyên bị hắn đặt dưới thân cũng không phản kháng, đôi mắt đen nhánh chớp động dục vọng. Lý Nhược Phi buông tay đứng dậy, lại bị Phó Hoài Xuyên một cước câu ngã duy trì nguyên trạng. Lý Nhược Phi tay phải siết chặt, gân xanh nổi trên mu bàn tay, trên mặt lại cười: “Ta không biết là người. Ta đói rồi, muốn ăn sớm một chút.”

Phó Hoài Xuyên thanh âm khàn khàn, nói: “Đại ca của ta, đương triều Thái tử Phó Sùng Nguyên vừa đến, người đoán xem hắn đến làm gì?”

Lý Nhược Phi nói: “Ta đoán không ra, đây là chuyện của Trữ quốc các người.”

Phó Hoài Xuyên cười lạnh nói: “Nhiều năm như vậy hắn chưa từng đến Tứ vương phủ của ta, hôm nay cư nhiên sáng sớm đã đến cùng ta nhân thoại chuyện nhà. Người Phó Sùng Nguyên muốn gặp là người.”

Xoay người đề Lý Nhược Phi, tiến sát gương mặt hắn, thấp giọng nói: “Đại ca của ta có tật xấu đoạn tụ.”

Bên tai hô hấp nóng bỏng, tiểu phúc cứng rắn của Phó Hoài Xuyên đặt lên người mình, huyết thái dương Lý Nhược Phi thỉnh thoảng đập loạn, giận đến cơ hồ muốn nôn một búng máu, lại cười nói: “Rất tốt, đại ca người có tật xấu, người không có, Phó Đông Bình sửa lập người làm Thái tử là chuyện thuận lý thành chương.”

Phó Hoài Xuyên cười lớn, trong mắt tràn ngập ý tán thưởng, kéo hắn dậy, nhìn thẳng con người hắn, nói: “Hôm nay buông tha cho người, cũng bởi vì nguyên nhân người nói. Người cũng biết, từ hai năm trước trên Hô Bối lâu, ta đã muốn có được người.” Lại nói: “Ta đi quý phủ Nhị ca có việc, người nếu nhàm chán, thì đi dạo trong phủ.”

Dứt lời xoay người rời đi.

Nhìn một góc cằm bào màu xám của Phó Hoài Xuyên biến mất nơi cửa, Lý Nhược Phi sắc mặt tái nhợt, khóe miệng lại câu lên độ cung quật cường.

8. Chương 8

Thủ kiểm trường ngoại thành Tĩnh Phong là nơi Phó Đông Bình đặc biệt xây dựng làm nơi luyện tập võ nghệ của quý tộc tử đệ, phân làm tiền thuật, mã thuật, đối chiến, chiến thuật biểu thị bốn khu chuyên biệt. Trữ quốc những năm gần đây chiến sự liên miên, Thủ kiểm trường có phần náo nhiệt, rất nhiều tân binh tướng lĩnh đều được tuyển chọn từ nơi này.

Bất quá buổi chiều hôm nay lại náo nhiệt đến có phần dị thường, nguyên nhân bởi vì Thử kiếm trường có vị khách không mời mà đến, Lý Nhược Phi.

Trong vòng một canh giờ, quý tộc tử đệ toàn thành gần như đều tập trung đông đủ tại Thử kiếm trường, vô luận có phải xuất thân luyện võ hay không. Nhiều danh môn thực nữ bạo đạn cũng ngồi xe ngựa hùa nhau mà đến, oanh thanh yến ngữ hết sức náo nhiệt.

Lý Nhược Phi một thân cẩm bào lam nhạt, ngồi trên Ô Truy, lưng đeo loan đao, một mình đứng trong tiền thuật trường, thần tình tự nhiên, chỉ nhìn người khác bắn tên, cũng không bước xuống.

Một tiểu đội nhân mã đột nhiên lao vào trong trường, dẫn đầu chính là An Viễn hầu Tiết Thành Tuyền, năm nay vừa mười bảy, có tài thiện xạ, trước nay xưng bá tiền trường. Đúng lúc chạm trán Lý Nhược Phi, vừa mới ghì cương, vẻ mặt kiêu căng, hỏi: “Đấu thử không?”

Lý Nhược Phi cười, nói: “Đang có ý này!”

Hai người bước vào trong sân, sớm có hạ nhân đặt bia, buộc dây vào đồng tiền.

Tiết Thành Tuyền vung chủy thủ nâng Thước đồ cung tùy thân, phi ngựa cách mục tiêu ước chừng ba trăm bước, lấp tên Phụng vũ, tay trái như nâng thái sơn, tay phải như bế hài tử, xoay người liên hoàn bắn ra, chớp mắt mười mũi tên đều trúng ngay hồng tâm, lại chạy gần trăm bước nữa, ba mũi tên được bắn ra, toàn bộ xuyên qua đồng tiền. Nhất thời bên sân reo vang như sấm. Tiết Thành Tuyền lướt một vòng đón nhận tán thưởng.

Hồng y thiếu nữ trong tiểu đội kia, vẻ mặt vui mừng đỏ hồng, vừa cười vừa gọi, hô lớn “Đại ca giỏi lắm!”, nhất phái ngây thơ khả ái.

Lý Nhược Phi thuận tay cầm một bộ cung cứng trên giá cung tên, treo túi tên, trong túi cầm ba mũi tên lông chim trắng. Vó ngựa Ô Truy nhấc lên, tựa như gió thét lao vút ra. Lại thấy hần chạy nhanh ra phía sau tấm bia, cách Tiết Thành Tuyền ước chừng năm trăm bước, kéo cung tựa trăng tròn, tên đi như lưu tinh, một mũi bắn ra hướng về phía hồng y thiếu nữ.

Người ngoài sân kinh hô thành tiếng, Tiết Thành Tuyền nhanh tay lẹ mắt, kéo dây cung cũng bắn ra một mũi, hai mũi tên va chạm giữa không trung, cứu nguy cho hồng y thiếu nữ, Lý Nhược Phi bất động tại chỗ, lại một mũi nữa, bắn gãy Thước đồ cung vốn bằng sừng tê giác của Tiết Thành Tuyền, theo sau là mũi thứ ba bắn thẳng đến thiếu nữ, ba mũi tên này bất ngờ không kịp phòng bị, thế như sấm sét, thiếu nữ tránh cũng không thể tránh, sợ hãi đến mức nhắm chặt hai mắt, tiểu dung trắng bạch, chỉ nghe tiếng gió kịch liệt lướt qua bên tai, theo sau là thanh âm trong trẻo vang lên: “Cô nương, không sao rồi, thứ tại hạ mạo phạm.”

Mở to mắt nhìn, Lý Nhược Phi đang mỉm cười nhìn mình, lòng bàn tay cầm đôi khuyên minh châu.

Thiếu nữ vươn tay đoạt lại đôi khuyên, chạm phải lòng bàn tay hần, lòng bàn tay một tầng vết chai dày, cảm giác nóng bỏng, nhẹn không được lòng ngực đập nhanh như hươu chạy.

Lý Nhược Phi ngoài năm trăm bước bắn rơi khuyên tai, bắn gãy Thước đồ cung bằng sừng tê giác của Tiết Thành Tuyền, vô luận là chuẩn xác hay lực đạo, đều vượt xa Tiết Thành Tuyền.

Tiết Thành Tuyền sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, vứt cung gãy, nhanh chóng rời khỏi tiền trường.

Hồng y thiếu nữ do dự đôi lát, quay đầu ngựa đuổi theo, lại quay đầu lớn tiếng nói: “Ta là Tiết Sai Sai, người phải nhớ kỹ!”

Toàn bộ nữ tử bên trường ánh mắt nhiệt liệt, chăm chú nhìn Lý Nhược Phi, nghị luận sôi nổi, có người nói: “Tướng mạo như vậy thật không giống man tộc, vừa nhìn so với Triệu Mạnh Húc kia tuần mỹ hơn hần vài phần.” Có người lập tức phì cười: “Người nhìn tiền thuật của người ta, Triệu Mạnh Húc tiểu bạch kiếm kia có chỗ nào sánh được một nửa của hần? Ta xem ra nếu so cũng chỉ có Tứ vương gia có thể so với hần.” Lại có người bổ sung: “Nhị vương gia cũng rất nhã nhặn tuần tú.” Liên có người tiếc nuối nói: “Nếu hần là người Trữ quốc thì tốt rồi...” Có người tức giận nói: “Tại sao không bắn trúng khuyên tai của ta? Lại bắn trúng tiểu cô nương Tiết gia kia!” Lại có người đột nhiên thẹn thùng nói: “Ai nha, hần nhìn qua đây kia!”

Xa xa Phó Hoài Xuyên cười nói: “Nhị ca, người thấy hần như thế nào?”

Phó Hình Giản một đôi nhãn châu màu tro bán trong suốt, giống như bao phủ một tầng sương mờ không rõ hỉ nộ, chỉ thấy hần cười nói: “Ta nhìn hần đã tính khó thuần, đến đâu cũng dễ dàng kích phát chiến loạn, loại tính tình này, người nên cẩn thận.” Tuy cười, đáy mắt lại có loại lãnh khốc nhìn thấu thể sự.

Phó Hoài Xuyên nói: “Loại người như hần, trời sinh chính là buộc mọi người phải ngược nhìn, đời này ta muốn hần phải ngược nhìn ta.”

Phó Hình Giản quay đầu nhìn Phó Hoài Xuyên: “Cho dù hủy diệt, chỉ sợ hần cũng chưa chắc sẽ thần phục. Hần khiến ta liên tưởng đến báo tuyết, đã thú kiêu ngạo nhất, thà rằng cắn nát chính mình, cũng sẽ không để người khác lấy được bộ lông xinh đẹp của nó.”

Giờ khắc này trong sân lại xuất hiện động tĩnh, Tạ Lưu cầm thương tiến vào, nói: “Tạ Lưu thỉnh giáo đao pháp các hạ.”

Lý Nhược Phi nói: “Tạ gia thương của Tạ Khê tướng quân, ta đã kiến thức qua, đích thực phi phàm.”

Tạ Lưu mày kiếm khê nhếch, nói: “Tạ Khê chính là gia huynh.”

Lý Nhược Phi loan đao rời vỏ, chỉ thấy ánh đao như nước, phong duệ vô cùng.

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Hần thật biết chọn thứ tốt, đây chính là đao tốt nhất trong phủ ta, danh Hoán Tịnh.”

Phó Hình Giản thấp giọng nói: “Thái tử mang Triệu Mạnh Húc đến.”

Lúc nói chuyện, Tạ Lưu cùng Lý Nhược Phi đã động thủ. Tam lăng thương của Tạ Lưu đâm, chọc, đánh, công kích, quấn, giam, chặn, đoạt, bổ, điểm, gạt, dụng hết kỳ diệu, tiến sắc bén lui tốc độ, bất động như sơn, động như sấm sét, không hổ danh là đệ nhất danh thương Trữ Quốc, Lý Nhược Phi nhãn châu trong veo, cả người giống như lưỡi đao sắc bén, cho dù vùng dưới thương thể nguy hiểm vô cùng, lại lãnh tĩnh đến đáng sợ, mỗi một phân mỗi một tấc cơ bắp xương cốt tựa hồ đều đang vận sức chờ thời, giống như con sói chuẩn bị vồ giết con mồi, chỉ đợi một khắc sơ hở sẽ một ngụm ngoạm cả yết hầu.

Một thương Tạ Lưu nhanh như thiểm điện, đâm vào ngực Lý Nhược Phi, Lý Nhược Phi thuận thế thúc ngựa về phía trước, vạt áo trước ngực bị mũi thương xé rách, loan đao trong tay đã vào phạm vi công kích, một đao theo cán thương lướt qua bàn tay Tạ Lưu, Tạ Lưu hồi thương lui lại, lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, Lý Nhược Phi một đao bổ xuống, đao kia tràn ngập sức nặng cùng tốc độ kinh người, không hề tổn công tinh xảo, đâm thẳng cổ họng.

Hàn khí dày đặc khiến đôi mắt Tạ Lưu đau đớn, lại cố chấp mở bừng mắt không nhắm, nơi cổ truyền đến một trận rét lạnh, một hàng máu tươi tề tể chảy xuống, lưỡi đao im lặng dừng lại.

Lý Nhược Phi triệt khai loan đao, khê thở dốc, y sam trước ngực bị rách, lộ ra cơ thịt tựa như cẩm thạch.

Phó Hình Giản thầm khen: “Rất thông minh, rất biết chọn thời gian địa điểm. Ở nghi thức thụ chất dùng vẻ yếu nhược, khiến người không nỡ hạ nhục, ở Thử kiếm trường lại dùng đáng vẻ cường hãn, khiến người không dám làm nhục.”

Liếc nhìn Thái tử, cười nói: “Tứ đệ xem kìa, Thái tử điện hạ chảy máu mũi rồi.”

Vừa quay đầu phát hiện rất dưới cái mũi cao cao của Phó Hoài Xuyên cũng nhục nhã có chất lỏng màu đỏ rất khả nghi.

Cơn giận này không chấp, Nhị hoàng tử phát tay áo bỏ đi.

Tạ Lưu sâu sắc nhìn Lý Nhược Phi liếc mắt nhìn, nói: “Cám ơn ân không giết của người.”

Lý Nhược Phi nói: “Ta suýt chết dưới thương.”

Cả hai nhìn nhau cười sảng khoái.

Tạ Lưu nói: “Sắc trời đã tối, ta là chủ, mời người uống Liên hoa bạch ở Tích Thúy lâu.”

Lý Nhược Phi cười khỏ: “Người phải cho ta mượn một bộ y phục trước đã.”

Tạ Lưu cười nói: “Vậy mời người đến nhà ta, thứ nhất trong phủ tướng quân y phục rất nhiều, thứ hai gia huy nh vẫn luôn nhớ nhưng người.”

Lý Nhược Phi nháy mắt: “Là nhớ nhưng lương thảo ta cướp được khi đó?”

Tạ Lưu trịnh trọng gật đầu.

Đã gần nửa đêm, Tạ Lưu tiễn Lý Nhược Phi trở về Tứ vương phủ, hai người toàn thân mùi rượu.

Phó Hoài Xuyên tự mình nghênh đón trước cửa, nhíu mày nhìn Lý Nhược Phi nói: “Làm chất tử sao có thể kiêu ngạo như vậy, cấm túc một tháng trước.”

Tạ Lưu nhin không được biện hộ: “Lý Nhược Phi là chất tử, không phải tù binh.”

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Có gì khác nhau? Ta thấy đại ca người gần đây lơ là quân giáo người rồi.”

Lý Nhược Phi lại lớn tiếng nói: “Tạ Lưu, một tháng sau ta tìm người uống rượu.”

Lời còn chưa dứt, Phó Hoài Xuyên thản nhiên nói: “Cấm túc ba tháng.”

Tạ Lưu tức giận, đang định lên tiếng, đã thấy phía sau Phó Hoài Xuyên bước ra một người, lại là một tổ y nữ tử.

Tạ Lưu vừa nhìn trong đầu âm âm vang dội, trời đất xoay chuyển, chỉ cảm thấy thiên địa vạn vật một mảnh tĩnh lặng, chỉ có nữ tử tươi đẹp mỹ lệ này, chỉ nghe một tiếng khe khẽ thở dài khe khẽ đến độ không nghe thấy, thanh âm tựa như ngọc thạch chạm nhau, leng keng dễ nghe: “Đêm đã khuya, Tạ công tử vẫn nên trở về.”

Trong mơ màng, Tạ Lưu hỏi: “Nàng là ai?”

Nữ tử đôi mắt trong suốt: “Vong quốc chi phụ, thiếp hào Kim Chi.”

Dứt lời xoay người đi.

Phó Hoài Xuyên đến tiểu kiều trên hồ nước trong Minh Tuyền uyển, nhắc chân đem Lý Nhược Phi đá xuống nước.

Đã sắp đến trung thu, nước ao nửa đêm lạnh lẽo, men say trong người Lý Nhược Phi thoáng chốc thổi bay sạch sẽ.

May mắn nước trong hồ không sâu, Lý Nhược Phi vốc dáng thon dài, chỉ ngập đến ngực. Bị nước kích đến nhất thời thấu suốt, khó khăn thở ra một hơi, Lý Nhược Phi mắng một tiếng “Hỗn đản”, bám vào mép cầu, liền nghĩ muốn nhảy lên cầu.

Phó Hoài Xuyên chân mang hài bạc để mềm giẫm lên tay phải hắn, mỉm cười nói: “Ta cho người lên sao?”

Lý Nhược Phi hoàn toàn bị chọc giận, tay trái rút loan đao trên lưng chém về mắt cá chân Phó Hoài Xuyên.

Phó Hoài Xuyên mỉm cười, mũi chân tăng thêm lực, thắt lưng vừa vặn, một chân khác tung lên đá vào cổ tay trái của hắn, loan đao bay thẳng lên trời, rơi tõm xuống nước.

Lý Nhược Phi đau đến sắc mặt trắng bệch, tay phải chỉ e rằng đã bị giẫm đến gãy xương ngón tay, nhưng cũng không rên một tiếng.

Dưới ánh trăng đường nét Phó Hoài Xuyên gần như hoàn mỹ, khí chất tao nhã tôn quý, đôi con ngươi âm u cơ hồ hòa cùng bóng đêm xung quanh thành một thể, ngồi xổm xuống, rất ôn hòa nói: “Ta chỉ muốn nói với người, ta không thích người toàn thân mùi rượu,” Chậm rãi xé y phục của hắn, nhẹ giọng nói: “Ngoài ra, đừng tùy tiện mặc quần áo của người khác, nếu không, ta sẽ lột da hắn, hủy xương cốt người.”

Một loại cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có bức đến mi gian, nhưng khí chất kiêu ngạo gặp mạnh càng mạnh ẩn sâu trong xương cốt lại buộc Lý Nhược Phi nhìn thẳng vào nam nhân trước mắt, lạnh lùng nói: “Ta nhớ rồi, bây giờ có thể lên chưa?”

Phó Hoài Xuyên vươn tay kéo hắn lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của hắn nói: “Đã khuya rồi, cẩn thận cảm lạnh, đi ngủ đi.” Lý Nhược Phi cảnh giác lùi về sau một bước, Phó Hoài Xuyên mỉm cười rời khỏi.

9. Chương 9

Lý Nhược Phi đứng dậy, cặp mắt như ngân hà hội tụ, vẻ mặt kiêu ngạo: “Phó Hoài Xuyên, Lý Nhược Phi của hôm nay, không những mang theo dấu tích quần quanh quen thuộc của Nhan Xung Vũ, cho dù người giết ta, hồn phách của ta e rằng cũng về bên Nhan Xung Vũ, từ bỏ thói quen ăn uống thì thế nào chứ? Ta lập tức từ bỏ, nhưng Nhan Xung Vũ có mặt khắp nơi. Hắn không phải chín năm không thể thay đổi ta, mà là hắn chưa từng thay đổi ta. Điều duy nhất người có thể chứng minh đó là, người không phải Nhan Xung Vũ.”

Sáng sớm hôm sau, Lý Nhược Phi đau mà tỉnh, chỉ cảm thấy tay phải co rút đau như kim đâm, ngón tay sưng tấy, cần rằng hoạt động một chút, xương ngón tay có lẽ bị gãy, đáy lòng thầm mắng biến thái chết tiệt.

Ra khỏi phòng ngủ, vừa vào phòng khách liền thấy tuyệt sắc nữ tử ngồi cạnh bàn mỉm cười nhìn mình, đôi mắt của nàng rất giống Uất Trì Hương, cong dài giống như cánh hoa, Lý Nhược Phi rất thích nàng.

Chỉ thấy trên bàn bày đủ loại điểm tâm, còn một nồi cháo gạo trắng nóng hổi. Lý Nhược Phi cũng không nhiều lời, ngồi xuống dùng tay trái cầm đũa ăn, đợi hắn ăn xong, nữ tử mới nói: “Những món này đều là ta làm, có ngon không?”

Lý Nhược Phi gật đầu: “Rất ngon. Tỷ là ai?”

Nữ tử nói: “Ta là Nam Cương Kim Chi phu nhân.”

Lý Nhược Phi hỏi: “Là tên của tỷ sao?”

Kim Chi phu nhân ngăn người, Lý Nhược Phi bổ sung: “Ta ở Lãng Quốc là Bình Nam vương, nhưng tên ta là Lý Nhược Phi, người ở đây một khi gọi ta là Bình Nam vương, ta biết bọn họ muốn sỉ nhục người mang phong hào này.” Ngưng đọng nhìn gương mặt của nàng, cần cần dục dục nói: “Tỷ chẳng lẽ lại thích người khác gọi mình là Kim Chi phu nhân sao?”

Kim Chi phu nhân trong lòng ầm ập, thiếu niên trước mặt tuy danh chấn thiên hạ, người người tương truyền tàn nhẫn giáo quyệt, nhưng ánh mắt nhìn mình lại tràn đầy ôn nhu, chỉ cảm thấy đối với hắn có một loại hợp ý yêu thích khó diễn tả, cười bảo: “Ta có tên, bất quá cũng như người nói, người ở đây càng thích gọi ta là Kim Chi phu nhân, bởi Kim Chi phu nhân chính là sủng phi trong cung Nam Cương, bây giờ trở thành tù nhân, bọn họ rất thích loại cảm giác này.”

Nhân châu xoay chuyển, ha ha cười nói: “Bọn họ càng thích gọi phong hào của phu quân ta: Thuận Thiên Hầu.”

Lý Nhược Phi vỗ tay cười lớn, lại đụng vết thương tay phải.

Kim Chi phu nhân kinh hô một tiếng, nói: “Bị thương nặng như vậy sao?”

Vội kéo tay hắn cẩn thận xem xét, nói: “Người vào phòng ta, ta trị thương giúp người.”

Lý Nhược Phi ngạc nhiên nói: “Tỷ có thể trị thương?”

Kim Chi phu nhân liếc mắt nhìn hắn, nhưng chỉ thấy phong tình, không thấy ác ý.

Kim Chi phu nhân vừa bôi thuốc băng bó cho hắn, vừa ôn nhu nói: “Tên của ta là Tần Sơ Nhụy. Trước khi tiến cung đã cùng phụ thân phiêu bạt khắp nơi hái thuốc, phụ thân vốn là một danh y.”

Dương quang xuyên qua cửa sổ len lỏi vào, ánh nắng mùa thu bàng bạc, men theo động tác Tần Sơ Nhụy, chớp động trên làn da trắng mịn sáng bóng của nàng, đuôi mắt hiện lên vài nếp nhăn, càng tăng vẻ xinh đẹp.

Tần Sơ Nhụy khéo léo nhạy bén, nhìn ánh mắt Lý Nhược Phi, sờ lên mặt, cười nói: “Ta đã già rồi.”

Lý Nhược Phi vội nói: “Không, già chỗ nào, nhìn thế nào cũng giống muội muội của ta.”

Tần Sơ Nhụy duyên dáng cười: “Nói vậy, người mới lớn thế này, đã muốn chiếm nghi của ta như vậy, quả thật đáng đánh.”

Lúc nói chuyện cũng đã giúp hần băng bó xong, Lý Nhược Phi đau đớn giảm bớt, nhin không được cười nói: “Xem ra ta thật nên gọi tỷ là Thần y muối muối rồi.”

Tần Sơ Nhụy nói: “Đừng loạn động, bảy ngày sẽ khỏi, tuyệt đối không ảnh hưởng đến việc người dụng đao.”
Lại hỏi: “Nhược Phi, ngươi là người Dao Quang?”

Lý Nhược Phi nói: “Sao tỷ biết? Mẫu thân ta là người Dao Quang, bắt quá cho tới giờ chưa từng đến đó, từ nhỏ ta đã lớn lên trên thảo nguyên.”

Tần Sơ Nhụy cười nói: “Ta trước đây cùng phụ thân du lịch khắp nơi, từng đi qua Dao Quang, Dao Quang sản sinh mỹ nhân, đặc biệt nước da của họ, ta chưa từng thấy màu da giống như ánh trăng kia ở những nơi khác.” Vươn tay sờ mặt Lý Nhược Phi, nói: “Người xem người, tuy rằng đánh trận nhiều năm, lại không hề giống những nam nhân thô lỗ, cho nên ta vừa nhìn đã biết.”

Khẽ thở dài, sáng giọng: “Thật không hiểu nam nhân các người, cố tình thích đến nơi khác đánh đánh giết giết, máu chảy thành sông sinh linh đồ thán thì thú vị lắm sao?”

Lý Nhược Phi cười khỏ nói: “Tỷ không hiểu.”

Tần Sơ Nhụy nói: “Vậy ai hiểu?”

Lý Nhược Phi nhìn bên ngoài cửa sổ, gió thu mát mẻ, cây cỏ Yến Chi quan đã sắp úa vàng, linh dương đang lúc mập mạp, là mùa tốt nhất để săn bắn, khoe môi nở nụ cười gần như thuần khiết: “Nhan Xung Vũ.”

Dư quang khoe mắt Tần Sơ Nhụy thoáng thấy góc tay áo ngoài cửa, cảm bào màu tro hoa văn đám mây, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Phó Đông Bình ngẫu nhiên cảm phong hàn, Phó Hoài Xuyên sau khi thăm bệnh xong Thái tử đề nghị huynh đệ gặp mặt.

Huynh đệ bốn người chỉ có Phó Hình Giản cùng Phó Hoài Xuyên là cùng một mẹ sinh ra, sau khi ngồi xuống đều ồn ào một phen lo lắng thân thể của phụ hoàng. Phó Hoài Xuyên lại nghĩ đến nụ cười nhìn ra ngoài cửa sổ kia của Lý Nhược Phi, khiến người ta vừa nghĩ đã muốn chặt chẽ hôn lại muốn hung hăng cắn nát, nhìn trà xanh trong chén, nhin không được xuất thần.

Lại nghe Thái tử thở dài: “Thân thể phụ hoàng dạo gần đây không được như trước nữa, nghe Trương công công nói, ban đêm hô lớn tên của Thất đệ.”

Phó Tinh Hạc an ủi: “Thất đệ cùng Lục muội đối lấy hai mươi năm không dậy binh đao của hai nước, đây cũng là chuyện tốt.”

Thái tử nói: “Nói là vậy, nhưng lúc đó nếu không phải Tứ đệ kiên trì đóng quân Khai Yết, cũng không đến mức để Lý Nhược Phi tiến binh thần tốc vào Trung Nguyên, binh lâm Tinh Phong, phụ hoàng cũng sẽ không nhận lời để Thất đệ làm chất.”

Nhất thời không ai lên tiếng.

Phó Hình Giản nâng đôi mắt bán trong suốt, thần nhiên nói: “Hiệp ước đình nghị lúc đó, đại ca người tán thành Thất đệ làm chất.”

Thái tử cười nói: “Hiện tại thiên hạ thái bình, trăm vạn hùng binh trong tay Tứ đệ không biết an bài thế nào?”

Phó Sùng Nguyên trước nay rộng rãi, chưa từng hung hăng dọa người như vậy, Phó Tinh Hạc không khỏi khó hiểu, hòa giải nói: “Được rồi, đại ca, để Triệu Mạnh Húc trong quý phủ ra đây pha trà cho chúng ta, đã lâu không được thấy tuyệt kỹ Phượng hoàng tam điểm đầu của hần.”

Thái tử cũng không đáp, chỉ gắt gao nhìn Phó Hoài Xuyên.

Phó Hoài Xuyên nâng chén trà tử sa (1), có loại khí thể bất động thanh sắc áp chế phong vân bão táp, cười nói: “Tiểu thạch lãnh tuyến lưu tảo vị, tử nê tân phẩm phẩm xuân hoa, Ngũ đệ, Bạch hào ngân châm tuyệt vời cỡ này, ngoại trừ Triệu hầu gia, còn ai có thể điều luyện như vậy?” Lại nói: “Thái tử đừng sốt ruột, Bạch hào ngân châm này phải pha ba lần (2) mới được trà ngon, nóng vội, chỉ sợ đắng chất khó nuốt.”

Mọi người cũng cười.

Thái tử lại khen: “Tứ đệ chẳng những hiểu đạo cầm binh, cư nhiên còn am hiểu trà đạo, nhân tài bậc này, chỉ sợ trên đời không có người sánh được, Tứ Dã vương phong hào nho nhỏ kia, thật quá ỷ khuất cho Tứ đệ.”

Phó Hoài Xuyên đang định mở miệng, đã thấy một người chậm rãi tiến vào, vạt áo kéo dài, mày như xuân sơn, mắt như sóng vỗ, không dính theo chút khói lửa nhân gian, tay cầm một ấm trà tử sa nho nhỏ, chính là Thuận Thiên hầu Triệu Mạnh Húc.

Triệu Mạnh Húc chỉ biết Thái tử có khách, lúc bước vào nhìn thấy Phó Hoài Xuyên, không khỏi run sợ, lại bị ánh mắt như u linh của Phó Hình Giản lướt qua, sợ đến mức tay run lẩy bẩy, ấm trà tử sa rơi xuống đất, vỡ nát.

Trong quý tộc Trữ quốc có vô số người nuôi dưỡng nam sủng cho mình, tuy Phó Đông Bình không thích, nhưng cũng không hoàn toàn cấm đoán. Triệu Mạnh Húc gầy yếu tảo nhã, khí phách xuất trần, chính là đối tượng mà những kẻ hảo nam phong yêu thích, sau khi bị bắt về Tĩnh Phong, bị Phó Hình Giản cưỡng ép, thay Phó Hoài Xuyên phân thưởng cho chư vị tướng lĩnh có công, sau lại điều giáo đưa làm hạ lễ cho Tả tướng, thủ đoạn trong đó vô cùng thâm khốc, vong quốc chi quân, so với kỹ nữ lại càng không bằng.

Mãi cho đến khi được Thái tử coi trọng, thu vào phủ, mới không bị người khác chạm vào. Vì vậy, đám người Tả tướng cực kỳ bất mãn, Phó Đông Bình bởi vậy mà biết Thái tử yêu thích long dương, cố ý hạ chỉ mắng mỏ một hồi.

Chỉ thấy Triệu Mạnh Húc sững sờ tại chỗ, trà nóng trong ấm hắt lên chân, cũng không than đau.

Phó Hình Giản khẽ cười: “Đại ca dạy dỗ vị Hầu gia này rất tốt, dịu dàng như xử nữ a.” Đứng dậy nói: “Chúng ta cũng không quấy rầy đại ca, cáo từ vậy.”

Ba người ra khỏi phủ Thái tử, Phó Tinh Hạc một mình đi trước.

Phó Hình Giản nói với Phó Hoài Xuyên: “Thân thể lão nhân đã không được như trước, Thái tử nóng lòng.”

Phó Hoài Xuyên cười lạnh nói: “Thái tử nghĩ muốn kích ta động thủ lúc này, nhân lúc lão nhân còn sống, mượn thể của hắn giải quyết ta, một mẻ đắc thắng.”

Phó Hình Giản gật đầu: “Ngươi biết thì tốt, đừng để mẫu thân cùng ta thất vọng.”

Phó Hoài Xuyên mệt mỏi.

Quay về phủ, cũng đã hoàng hôn, vừa bước vào Minh Tuyền uyển, nghe thấy Lý Nhược Phi đang cùng Kim Chi phu nhân nói chuyện đi sẵn, thấy hắn bước vào, lập tức im lặng.

Kim Chi phu nhân đứng dậy, thản nhiên nói: “Vương gia hồi phủ, tiếp vừa phân phó trừ phòng buổi tối nấu cháo hạt sen.”

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Không cần làm cháo hạt sen, bảo bọn họ làm những món ngọ thiên hôm trước, một món cũng không đổi. Đợi một lát chúng ta cùng ăn.”

Kim Chi phu nhân cảm thấy kỳ quái, lại mỉm cười phân phó, cũng bảo thị nữ đốt đèn.

Phó Hoài Xuyên ngồi xuống, nói: “Đang nói chuyện đi sẵn?”

Kim Chi phu nhân cười nói: “Cũng không phải ...” Lại bị Phó Hoài Xuyên phát tay ngăn chặn.

Lý Nhược Phi liếc hắn, không nói lời nào.

Phó Hoài Xuyên cũng không cho rằng là ngang bướng, hỏi: “Năm đó ta mượn ngựa đi qua thảo nguyên Ngạc Luân, tại sao ta lại lọt vào lang tập?”

Lý Nhược Phi lập tức đáp: “Trời phạt, lúc đó ta đã nói với ngươi rồi.” Dứt lời cư nhiên còn ha ha cười.

Phó Hoài Xuyên gật đầu: “Nhược Phi ngươi có một khuyết điểm rất lớn, chính là đạo lý ngươi đều hiểu, lại không thể khống chế kiêu ngạo của chính mình, trên chiến trường năng lực nhãn nãi kinh người, làm chất tử lại ngại không hiểu cách nhẫn nại.”

Lý Nhược Phi thừa nhận: “Vậy thì sao?”

Phó Hoài Xuyên thản nhiên nói: “Cũng không sao cả, chính là ta cũng có một khuyết điểm.” Như thiềm điện xuất thủ chế trụ tay phải đang bị thương của Lý Nhược Phi, đặt trên thạch bàn răng rắc vụn gãy, nói tiếp: “Chính là, cũng thiếu tính nhẫn nại.”

Kim Chi phu nhân kinh hô một tiếng, Lý Nhược Phi trên trán toát hạt mồ hôi lớn, cắn răng nhịn than đau.

Phó Hoài Xuyên lại gần hẳn, hỏi: “Lần thứ ba hỏi người, Nhược Phi, người hảo hảo trả lời, lang tập trên thảo nguyên Ngạch Luân rốt cuộc là vì sao?”

Kim Chi phu nhân sắc mặt trắng bệch, khăn trương đến mức tim như nhảy khỏi lồng ngực, lại thấy Lý Nhược Phi mỉm cười.

Vẫn là hai chữ, không nhiều một chữ, không ít một chữ: “Trời phạt.”

Gió tựa hồ im lặng, Kim Chi phu nhân ngay cả hô hấp cũng đình chỉ.

Khóe miệng Phó Hoài Xuyên câu lên nụ cười tán thưởng, trong ánh mắt hiện quang mang nguy hiểm, ngồi vào chỗ cũ nói: “Vấn đề này về sau ta sẽ tìm cơ hội thích hợp hỏi lại người.” Lướt qua dưới bàn: “Đem tay trái cầm đao của người thu lại.”

Kim Chi phu nhân thở hắt ra một hơi, đứng dậy đang muốn lấy thuốc, Phó Hoài Xuyên lạnh lùng nói: “Kim Chi, không cần làm chuyện ngu xuẩn, ăn cơm trước.”

Kim Chi phu nhân ngồi xuống, trong đôi mắt xinh đẹp vừa đau lòng vừa khuất nhục, nhịn không được hàng lệ lăn dài.

Lý Nhược Phi ôn nhu nói: “Sơ Nhụy, đừng khóc, ta một chút cũng không đau.”

Đang nói, thức ăn từng món được bưng lên. Chính là đùi dê nướng, tôm Long Tỉnh lột xác, quyết ngư hấp, vịt tiềm thần tiên, món chay thập cẩm, canh rau nhút Ngọc Hồ, không thiếu một món.

Lý Nhược Phi nhắc đĩa ăn, lại bị Phó Hoài Xuyên đánh gãy.

Lý Nhược Phi giận dữ: “Người rốt cuộc muốn gì!”

Phó Hoài Xuyên nghiêm mặt nói: “Ngày đó những món này người ăn giống như bò gặm mẩu đơn, ta rất không thích.” Dùng thìa bạc múc một muỗng tôm lột xác, đặt trong đĩa sứ trước người Lý Nhược Phi: “Vừa hay tay người bị thương, ta giúp người gấp thức ăn.”

Lý Nhược Phi cười nói: “Cảm ơn.” Kẹp lấy tôm lột xác bỏ vào trong miệng.

Phó Hoài Xuyên nói: “Từ hôm nay, về sau mỗi ngày mỗi bữa đều ăn những món này, cho đến khi bỏ được thói quen ăn uống của người.”

Lý Nhược Phi hít sâu một hơi, cố nhịn xung động muốn mắng hắn, nói: “Thật ra ăn gì ta căn bản không để tâm, nhưng ta muốn biết tại sao.”

Phó Hoài Xuyên đặc biệt nghiêm túc: “Bởi vì thói quen ăn uống của người, sẽ khiến ta đổ kị lúc người cần nhất Nhan Xung Vũ lại xuất hiện, ta không muốn ở trên người người nhìn thấy dấu tích của hắn, mặt khác, Nhan Xung Vũ chín năm cũng chưa từng thay đổi được thói quen của người, ta hy vọng chín ngày có thể làm được, ta muốn chứng minh sức ảnh hưởng của ta với người lớn hơn hắn.”

Lý Nhược Phi ngăn người nói: “Người biết?”

Phó Hoài Xuyên vuốt cằm: “Ta cũng biết, người lưu lạc trên thảo nguyên ba năm.”

Lý Nhược Phi buông đĩa, hỏi: “Nếu ta không đổi thì thế nào?”

Phó Hoài Xuyên nhanh chóng nói: “Người liền bị đổi.”

Nói xong cảm thấy khăn trương trước nay chưa từng có, ta muốn xem ranh giới trong người, đói khát là ác mộng của người, Nhan Xung Vũ là tín ngưỡng của người, xem người làm sao lựa chọn, xem ra ta thắng vài phần rồi.

Lý Nhược Phi mỉm cười, cũng đã ăn tiếp, ăn xong tôm lột xác nói: “Tiếp tục giúp ta gấp thức ăn a.”

Phó Hoài Xuyên vui mừng muốn điên, ý bảo Kim Chi phu nhân đi lấy thuốc, vừa dùng lưỡi đao mỏng cắt thịt đùi dê, lại tự mình múc một chén canh, đều đầy ắp trước mặt Lý Nhược Phi.

Kim Chi phu nhân trong lòng lại mơ hồ lo lắng, một đường phân hoa phát liễu đến Gia Mộc viện của mình lấy thuốc, nhắc váy cơ hồ chạy trở về, vừa đúng lúc Lý Nhược Phi ăn xong, đến gần, cầm chỗ bị thương, xương cổ tay đã bị bẻ gãy, đỡ đoạn xương gãy, cố định, bôi thuốc lên, băng bó xong xuôi, cảm thấy hơi yên tâm.

Lý Nhược Phi đứng dậy, cặp mắt như ngân hà hội tụ, vẻ mặt kiêu ngạo: “Phó Hoài Xuyên, Lý Nhược Phi của hôm nay, không những mang theo dấu tích quần quanh quen thuộc của Nhan Xung Vũ, cho dù người giết ta, hôn phách của ta e rằng cũng về bên Nhan Xung Vũ, từ bỏ thói quen ăn uống thì thế nào chứ? Ta lập tức từ bỏ, nhưng Nhan Xung Vũ có mặt khắp nơi. Hắn không phải chín năm không thể thay đổi ta, mà là hắn chưa từng thay đổi ta. Điều duy nhất người có thể chứng minh đó là, người không phải Nhan Xung Vũ.”

Thất bại thảm hại.

Cõi lòng như bị chìm xuống hồ nước lạnh giá không thấy đáy. Bản thân lại coi thường hắn rồi, còn vui mừng đến nỗi ngay cả nửa điểm nghi ngờ cũng không có, liền nghĩ hắn có thể dễ dàng từ bỏ, quá nóng vội, vốn là cái sai của mình.

Khi ngẩng đầu nhìn, trăng tròn cô tịch đăng cao, lại không thấy ánh sao, ánh sao đầy trời thì ra đều nằm trong mắt Lý Nhược Phi, càng đẹp bao nhiêu càng đáng hận bấy nhiêu.

Khẽ thở một hơi, Phó Hoài Xuyên nói: “Người hảo hảo nghỉ ngơi đi, Kim Chi nếu không có việc gì, chiều cổ hắn nhiều hơn.” Trường thân đứng dậy, nhưng vẫn bước đi.

Tần Sơ Nhụy một phen cầm lấy tay Lý Nhược Phi, thì thầm nói: “Hài tử gốc nhà người, làm ta sợ muốn chết.”

Lý Nhược Phi cảm thấy lòng bàn tay mềm mại trơn láng của nàng toát đầy mồ hôi lạnh, trong lòng ầm ập, nói: “Hừ tởm chết rồi, ta sẽ đau lòng chết mất.”

Tần Sơ Nhụy nói: “Người không biết hắn đáng sợ bao nhiêu...” Nhị không được rung mình một cái, trách mắng: “Người sao lại không thể nhẫn thêm một chút nữa?”

Lý Nhược Phi cười khổ nói: “Ta nhị không được.”

(1) Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu làm trà cụ.

(2) Tức “Tam đạo trà”, cách pha trà ba lần, là văn hóa tục lễ độc đáo ở Đại Lý, tỉnh Vân Nam, là trà đạo đặc biệt mà người Đại Lý đãi khách, chính vì sự tinh túy của trà đạo này là “Nhất khổ, nhị điềm, tam hồi vị”, có nghĩa là thưởng thức lần đầu thấy đắng, lần thứ hai thấy ngọt, lần thứ ba khiến người ta phải ngẫm nghĩ về ý nghĩa cuộc đời nên đã rất được tôn sùng

10. Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Tần Sơ Nhụy dẫn theo thị nữ đến thăm Lý Nhược Phi.

Bên ngoài ồn ào các lại thấy vài hạ nhân Minh Tuyên uyển run rẩy đứng bên ngoài, Tần Sơ Nhụy hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thị nữ tên Xuân Xảo đáp: “Vương gia phân phó thái y trong cung đến xem bệnh cho Bình Nam vương, chỉ là Bình Nam vương gia vẫn chưa dậy, nô tỳ không dám vào.”

Tần Sơ Nhụy nói: “Tại sao không dám vào? Các người hầu hạ người ta như vậy sao?”

Xuân Xảo ngáp ngừng vài tiếng.

Tần Sơ Nhụy cũng không nhiều lời, đẩy cửa vào trong.

Nắng mai buông dài trên đầu giường, nhìn mái tóc đen nhánh của Lý Nhược Phi, Tần Sơ Nhụy cười nói: “Nhược Phi, dậy nào!” Vừa bước đến gần, muốn vươn tay túm hắc dây, trước mắt hàn quang chợt lóe, lưỡi đao sắc bén đã kề sát bên cổ, lạnh lẽo khiến làn da như ngọc toát từng trăn giá lạnh.

Tần Sơ Nhụy kinh hãi nhưng không hoảng loạn, ôn nhu nói: “Nhược Phi, là ta a.”

Lý Nhược Phi buông đao, lập tức ngã quỵ.

Tần Sơ Nhụy cẩn thận quan sát, sắc mặt đỏ hồng, hô hấp nặng nề, sờ trán hắc, vừa chạm liền giống như lửa đốt, vội bắt mạch xem thử, mạch đập hỗn loạn, khí huyết suy yếu, chính là sau khi trọng thương không hảo hảo điều dưỡng lại bị tổn thương lần nữa. Vội kê đơn thuốc rồi sai thiếp thân thị nữ Tiêm Như đi sắc thuốc.

Vừa chuẩn bị rót cho hắc một cốc nước ấm, ống tay áo căng ra, là hắc kéo lại.

Chỉ nghe Lý Nhược Phi thấp giọng nói: “Đừng đi, Sơ Nhụy tỷ...”, thanh âm cứ nhiên có vài phần hoảng loạn vội vã.

Tần Sơ Nhụy đôi mắt ửng đỏ, nói: “Ta không đi, ta ở đây với ngươi, cổ tay còn đau không?”

Rất lâu không nghe thấy tiếng trả lời, lại thấy hắc mơ màng thiếp đi, không khỏi mỉm cười, gương mặt lúc ngủ của hắc tinh tế lại ung dung.

Lý Nhược Phi gương mặt dù tuần mỹ, ngày thường lại mang khí thế sát phạt quyết đoán, khiến người có cảm giác quá mức sắc bén, lúc này nặng nề thiếp đi, chỉ thấy khóe miệng khẽ nhếch, để lộ vài phần ngây thơ, tựa như minh châu mỹ ngọc.

Đột nhiên nhớ tới Nam Cương quốc chủ, nhất thời tiền trần vãng sự, dâng tràn trong lòng. So với Lý Nhược Phi, Triệu Mạnh Húc càng có vài phần khí chất tài tử phong lưu chung linh dục tú (đắt linh nảy sinh hiền tài), từ khi vào Trữ quốc đã hơn hai năm, không thể gặp mặt một lần, nghe nói đã được Thái tử thu làm nam sủng, cõi lòng chua xót phần hận, nhịn không được rơi lệ.

Đột nhiên nghe thấy có người bước vào, chớp mũi ngửi thấy mùi thuốc, cho rằng Tiêm Như đem thuốc vào, vội lau nước mắt trên mặt, vỗ nhẹ Lý Nhược Phi, nói: “Nhược Phi, tỉnh dậy, ngồi dậy uống thuốc.”

Lý Nhược Phi nặng nề không tỉnh.

Đang sốt ruột, vừa quay đầu, lại thấy Phó Hoài Xuyên bưng thuốc đứng bên cạnh, không khỏi sợ hãi thất sắc, phát ống tay áo quỳ rạp xuống đất, đau thương nói: “Vương gia, thỉnh buông tha hắc, đợi hắc khỏe lại, sẽ không chống đối vương gia nữa.”

Phó Hoài Xuyên ngồi xuống bên giường, biểu tình ôn nhu: “Ta dứt thuốc cho ngươi.”

Múc một muỗng thuốc, đưa đến bên miệng Lý Nhược Phi, ôn nhu nói: “Nhược Phi, há miệng.”

Trong mơ mơ màng màng, Lý Nhược Phi hé miệng uống hết từng muỗng thuốc, Tần Sơ Nhụy trộm liếc nhìn, trên mặt Phó Hoài Xuyên lại ẩn ẩn nét vui mừng, không khỏi thả lỏng một hơi.

Phó Hoài Xuyên dứt thuốc xong, thuận tay đưa chén thuốc cho Tần Sơ Nhụy, rút khăn gấm, giúp Lý Nhược Phi lau đi vệt thuốc bên miệng, chăm chú nhìn đường nét duyên dáng trên đôi môi hắc, cúi người, nhẹ nhàng hôn lên, gián tiếp mút vào, đôi môi Lý Nhược Phi nóng bỏng mềm mại, vị đắng chát của thuốc tràn ngập trong miệng Phó Hoài Xuyên, lại có cảm giác ngọt như đường.

Sau khi Phó Hoài Xuyên đi, Tần Sơ Nhụy từ từ bừng tỉnh, nhịn không được thấp thỏm, hôm nay chỉ là một nụ hôn mà thôi, ngày sau không biết sẽ còn thế nào, Phó Hoài Xuyên muốn thì tất được, thủ đoạn khó lường, Lý Nhược Phi cũng không nhu thuận như Triệu Mạnh Húc, chỉ sợ cứng quá dễ gãy.

Ai dè sau lần đó, Phó Hoài Xuyên lại không hề đến nữa, mặc cho Lý Nhược Phi an an tĩnh tĩnh ở trong phủ dưỡng bệnh hai tháng.

Trong hai tháng Lý Nhược Phi dù không ra khỏi phủ, khách đến thăm lại nườm nượp không ngớt.

Đầu tiên là Phó Tinh Hạc dẫn Lý Thiên Thiên đến thăm, Lý Thiên Thiên vừa gọi một tiếng “Nhược Phi ca ca” nước mắt đã tràn ra, Tần Sơ Nhụy vội dẫn Phó Tinh Hạc ra bên ngoài đàm luận thi thư.

Lý Nhược Phi thấy nàng y sam lỏng lắt, dung mạo kiều diễm, cười hỏi: “Muội khỏe không?”

Lý Thiên Thiên khóc nói: “Lúc trước luôn muốn đến Trữ quốc ngắm nhìn Trung Nguyên tú sắc ghi trong sách, bây giờ rời khỏi quốc gia, trong lòng không lúc nào không nhớ tới thảo nguyên, Nhược Phi ca ca, muội nhớ phụ hoàng với mẫu thân, nhớ hoàng thúc, nhớ Xung Vũ đại ca, nhớ lều da trâu của chúng ta, nhớ đàn ngựa đàn dê, ngay cả nằm mơ cũng nhớ...”

Lý Nhược Phi vội hỏi: “Muội có biết Xung Vũ đại ca có khỏe không?”

Lý Thiên Thiên ảm đạm nói: “Xung Vũ đại ca rất khỏe, huynh ấy cưới Tinh Lan công chúa, phụ hoàng đã lập tỷ tỷ làm người kế vị.”

Lý Nhược Phi mỉm cười, hỏi: “Phó Tinh Hạc đối với muội tốt chứ?”

Lý Thiên Thiên mặt đỏ ửng, nói: “Chàng đối với muội rất tốt, ta, muội đã mang hài tử của chàng.”

Lý Nhược Phi an ủi: “Vây muội ngàn vạn lần phải giữ gìn sức khỏe.”

Nhàn thoại thêm một lúc, Lý Thiên Thiên cáo từ, lúc xuất môn lại nói: “Xung Vũ đại ca bảo muội nói với huynh một câu quan trọng, ám ứng đã bay rồi.”

Lý Nhược Phi ngẩng đầu minh bạch mỉm cười.

Đợi khi Lý Nhược Phi có thể xuống giường, Tần Sơ Nhụy dạy hần chơi cờ giải sầu, hai người thường ngồi trong hoa viên chơi cờ, Tạ Lưu gần như mỗi ngày đều đến thăm hỏi.

Rốt cuộc có một ngày, Tạ Lưu trước sau như một vừa uống trà vừa lén trộm nhìn Tần Sơ Nhụy, Lý Nhược Phi đột nhiên hỏi: “Đẹp không?”

Tạ Lưu lập tức nói: “Đẹp, vô cùng đẹp!”

Lý Nhược Phi truy vấn: “Cái gì vô cùng đẹp?”

Tần Sơ Nhụy che miệng khẽ cười, đôi mắt long lanh xoay chuyển.

Gương mặt tuấn tú của Tạ Lưu đỏ hồng như ráng chiều nơi xa, trừng mắt nhìn Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi nghiêm mặt nói: “Tạ đại ca, người gần đây luôn đến thăm bệnh ta, trong lòng ta rất cảm động.”

Tạ Lưu ánh mắt cảnh giác: “Đừng khách khí, ta người vờ luyện tiếu nhau, người bị bệnh, ta đương nhiên muốn tới trông nom.”

Lý Nhược Phi giấu hai tay sau lưng, mắt phượng khẽ nhú, tà tà cười nhìn Tạ Lưu, hỏi: “Tạ đại ca, dám hỏi, ta bị thương tay nào?”

Tạ Lưu sắc mặt đỏ rồi lại trắng, trong trắng phỉm xanh.

Tần Sơ Nhụy nhin cười, nói: “Tạ công tử, đừng để tâm Nhược Phi nói vậy, mời dùng trà.”

Tạ Lưu thật sự vô cùng mê luyện thanh âm thanh lệ lại mang vài phần tang thương của nàng, nét mặt phong tình vạn chủng lại mang theo chút biếng nhác ngây thơ, thậm chí có chút ghen tỵ Lý Nhược Phi có thể được nàng thân mật gọi “Nhược Phi”, nhin không được cúi đầu chua xót nói: “Đây là câu thứ mười phu nhân nói với ta.”

Tần Sơ Nhụy thấp giọng than thở: “Tạ công tử, người xuất thân danh môn, tiền đồ như gấm, ta đã là phận tàn hoa bại liễu, mệnh là vong quốc bèo trôi, thật sự không đành lòng nhìn công tử đi sai bước nhầm, tương lai hối tiếc cả đời.”

Nhìn vẻ mặt kích động nóng lòng phản bác của Tạ Lưu, vội nói: “Ta cũng mệt rồi, cáo lui trước.” Dứt lời, vội vàng rời khỏi.

Tạ Lưu vẫn như trước thường đến Tứ vương phủ, nếu không gặp Tần Sơ Nhụy, liền cùng Lý Nhược Phi so chiêu luận bàn hoặc tán gẫu đến thiên nam địa bắc, chỉ đợi Tần Sơ Nhụy xuất hiện, cho dù kinh hồng khê lướn, cũng đã mãn nguyện.

Còn có cả Tiết gia huynh muội đến thăm, Tiết Thành Tuyền bộ mặt buồn bực, Tiết Sai Sai thì cao hứng vui vẻ. Thái tử cũng đến thăm một lần, lại bị Phó Hoài Xuyên mời đến đại sảnh hàn huyên nửa ngày, khách khất khí tiền ra khỏi phủ.

Đảo mắt đã đến mùa đông ở Tĩnh Phong, trận tuyết đầu mùa dày đặc rơi cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Lý Nhược Phi ở trong sân giương cung bắn chim tước, chỉ thấy chim tước không một con may mắn sống sót, lần lượt rơi xuống đất, tất cả đều một tiễn xuyên cổ.

Tần Sơ Nhụy thấy hần dù gãy đi một vòng, nhưng sắc mặt rất tốt, đôi mắt sáng như sao, tay phải nhanh nhẹn như thường, cũng an tâm vô cùng, cười nói: “Vừa mới khoẻ lại, đã làm cái việc sát sinh này!”

Lại kéo Lý Nhược Phi đến rừng mai thu thập tuyết trên hoa mai, Tần Sơ Nhụy vẻ mặt say mê: “Tuyết trên hoa mai luôn có cỗ thanh khí, bất kỳ sơn tuyết nào đều không thể sánh bằng, dùng để pha trà, lại thanh tao thoát tục, hương lưu trong miệng.”

Lý Nhược Phi vừa ngáp vừa bảo: “Uống nước thôi sao lắm phiền phức thế? Ở thảo nguyên, mùa đông chúng ta đều trực tiếp lấy tuyết tan mà uống.”

Tần Sơ Nhụy lườm hần một cái, nói: “Thô lỗ không chịu được! Uống phí trưởng thành được cái xác tốt đẹp, trà người uống mấy ngày nay đều là tuyết trên hoa mai ta thu thập cả năm, chẳng lẽ người lại uống không được?”

Lý Nhược Phi cười nói: “Ta nhân lúc người không có ở đó, đều bảo Xuân Xảo mang sữa dê đến, vừa trừ hàn lại vừa ngon.”

Tần Sơ Nhụy tức giận, ngắt mạnh hần một cái, để hần cầm bình sứ thanh hoa đi theo phía sau, đem từng đóa từng đóa tuyết trên hoa mai vẩy vào trong bình.

Thần nhiên nói: “Trước kia trong cung Kim Chi ở Nam Cương, mỗi khi vào mùa đông hoa mai nở rộ, Mạnh Húc cùng ta cả ngày ở trong vườn mai ngâm thơ xướng khúc, Nam Cương hiếm khi có tuyết, một khi tuyết rơi, chúng ta đều sai cung nhân đi thu thập tuyết trên hoa mai, cho đến đêm cũng chưa nghỉ, ai thu thập nhiều nhất, Mạnh Húc liền ban thưởng trăm cại bằng vàng.”

“Vào đêm gió mát trăng thanh, ca múa thâu đêm trên Ngọc lâu, đàn hương trong lò sưởi, phẩm bằng gấm vóc theo từng điệu nhảy dần dần nhả lại, mãi cho đến khi mặt trời mọc hướng Đông, mới trở về tẩm cung nghỉ ngơi.”

Lý Nhược Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời, âm u muốn đổ tuyết, thần nhiên nói: “Triệu Mạnh Húc trị quốc như vậy, Nam Cương làm sao có thể không vong?”

Tần Sơ Nhụy buồn bã: “Ta chỉ biết cùng chàng khoái khoái lạc lạc, lại quên mất chàng là vua một nước. Chớp mắt ta đã hơn ba năm cũng chưa từng gặp lại chàng...”

Lý Nhược Phi đột nhiên nói: “Thấp giọng!”

Đã thấy Phó Hoài Xuyên áo bào lông ngân hồ, đạp tuyết đi đến.

Bước lại gần, Phó Hoài Xuyên cười nói: “Phu nhân đang nhớ đến Thuận Thiên hầu?”

Thấy Tần Sơ Nhụy không đáp, lại nói tiếp: “Đêm nay sinh thần Thái tử, ta mang phu nhân đến dự tiệc, hần là có thể gặp được Triệu hầu.”

Tần Sơ Nhụy kinh hỉ nói: “Lời của vương gia là thật?”

Lý Nhược Phi lại không kiên nhẫn nói: “Có điều kiện gì người nói thẳng đi.”

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Bổn vương muốn thỉnh phu nhân dâng một vũ khúc làm hạ lễ.”

11. Chương 11

Thái tử Phó Sùng Nguyên nay đã hai mươi chín, vì Phó Đông Bình mang bệnh trong người, cho nên chỉ mời vài huynh đệ cùng cận thần trong phủ Thái tử mở yến tiệc nhỏ mừng sinh nhật.

Đêm đó, trong điện bày tám chiếc bàn trà, phía sau bố trí ghế dành cho khách quý, ngoài hoàng tử Phó gia, còn có Tả Hữu thừa tướng, Tỉnh quốc công Tạ Khê huynh đệ cùng Đông Liêu hầu Giang Mục Thu.

Ngoại trừ Phó Hoài Xuyên cùng Lý Nhược Phi ngồi cùng nhau, Tạ thị huynh đệ ngồi cùng nhau, những người còn lại đều đến một mình.

Đương thời những yến tiệc quy mô nhỏ thế này trong quý tộc Trữ Quốc, các loại tiêu khiển đều do chủ nhân bố trí, vì vậy không cần mang theo thiếp thân thị tỳ sủng cơ.

Sau khi khai yến mọi người dâng lên hạ lễ. Phó Hoài Xuyên lại mỉm cười nói: “Đại ca thứ ta chậm trễ, hạ lễ của ta hãy còn đang chuẩn bị, một lát sẽ dâng lên.”

Thái tử cũng cười: “Hiếm thấy Tứ đệ đại giá quang lâm, nói chi đến hạ lễ khách sáo như vậy!”

Huynh hữu đệ cung, cát tường như ý.

Phó Hoài Xuyên cười đến thú vị vô cùng.

Thái tử cười đến hết sức vô vị.

Phó Tinh Hạc cười đến nhặt nhèo.

Phó Hình Giản đáy mắt không cười, đôi môi mỏng lại bày ra dáng cười hoàn mỹ.

Những người có mặt đều cười bồi theo.

Lý Nhược Phi vừa cười lạnh vừa ăn.

Thái tử nhiệt tình tiếp đón mọi người thưởng thức món ăn.

Rượu qua ba tuần.

Nhân ảnh bạch y tha thướt tiến vào trong điện. Chính là Kim Chi phu nhân.

Kim Chi phu nhân uyển chuyển quỳ xuống: “Tiện thiếp xin dâng lên Thái tử một điệu, chúc Thái tử phúc thọ khang trường.”

Chỉ thấy nàng một thân vũ y tuyết trắng, hai chân để trần, tư lự mỏng manh thuận theo bờ ngực cao cao vẽ một đường cong nhu mỹ, mảnh lụa trắng bó buộc bên hông mềm mại uyển chuyển. Sau đó từ bên hông tách ra, tà tà rũ xuống mặt đất. Chân ngọc thon dài thoáng ẩn thoáng hiện giữa khe hở của vũ y, mắt cá chân sáng bóng, đeo một chuỗi kim linh (chuông vàng), leng keng rung động, dưới ánh nến, da thịt như tuyết ngọc hiện ánh ngọc nhàn nhạt, so với kim linh càng rạng ngời chói mắt.

Một khúc Huyền Ba trong cung Nam Cương, vòng eo mềm mại tinh tế, cần cổ thon dài, múa hết phong lưu tình thú, Tạ Lưu càng như mê như say.

Tiếng nhạc càng lúc càng gấp, trong điện bóng trắng xoay chuyển càng lúc càng nhanh. Tiếng nhạc thỉnh thoảng dừng lại, Kim chi phu nhân đôi chân ngọc thon dài vẽ thành một chữ “nhất”, vòng eo mềm mại không xương cúi xuống, hai tay giang ra, giống như cánh bướm sắp chết, dán chặt trên nền đất hoa lệ.

Cả điện không ngừng hô vang.

Kim Chi phu nhân dừng vũ khúc, lặng im quỳ ngồi sau lưng Phó Hoài Xuyên.

Thái tử cười nói: “Kim Chi phu nhân không hổ là đương kim thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, quả khiến người hồn vía phiêu đảng. Bốn vương nói sao cũng phải mời mỹ nhân ra chiêu đãi chư vị.” Quay đầu thấp giọng phân phó tả hữu.

Không lâu sau, hơn mười điểm cơ nam sùng bước vào, dung sắc đều mỹ lệ, thân hình thướt tha, người đi đầu một thân thanh sa y tựa như khói mỏng, da thịt trong mỡm lung đều bị nhìn thấu, bên trong cọng lông tơ cũng không thấy, không rõ dung mạo, nhưng hết sức quyến rũ.

Kim Chi phu nhân đột nhiên cả người run rẩy.

Người dẫn đầu kia lập tức đến bên Thái tử, được Thái tử ôm bên người. Những người còn lại tản ra phân biệt đến trước bàn trà hầu hạ, nhất thời tiếng đĩa cột phóng đặng nổi lên bốn phía.

Lý Nhược Phi lại nghe thấy tiếng khóc khê rõ rệt của Kim Chi phu nhân, hỏi: “Chính là hần?” Trong lời nói ẩn chứa kinh nghi.

Kim Chi phu nhân không đáp, chỉ hướng phía trước ngồi xuống. Phó Hoài Xuyên mỉm cười nói: “Đúng vậy, vị kia chính là Triệu Mạnh Húc.”

Chỉ thấy Triệu Mạnh Húc đang được Thái tử dùng miệng hút rượu, trên mặt nổi một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, thanh sa tuột phân nửa, da thịt màu mật ong nhợt nhạt, mịn màng hồng hào chẳng hề thua kém Kim Chi phu nhân, Thái tử dùng ngón tay trỏ đùa điểm hồng trước ngực hần, hần thấp giọng thở dốc, mị nhãn như tơ, nói không hết dâm mỹ động nhân.

Rượu vẫn chưa thỏa mãn, Tả thừa tướng đã lột sạch một tên luyến đồng mà đùa giỡn, Phó Tinh Hạc cũng đang vuốt ve một gã điểm cơ, cả điện tràn ngập xuân sắc.

Thái tử càng thêm hưng phấn, đem Triệu Mạnh Húc bày ra tư thế quỳ úp sấp, sốc lên vật thanh y, ngón tay nhúng rượu trầu sấp hậu đình của hần. Triệu Mạnh Húc ngẩng cao chiếc cằm tinh xảo, ánh mắt mê ly, tiếng rên càng lúc càng gia tăng.

Lý Nhược Phi chưa từng thấy qua cảnh tượng phóng đặng không chịu nổi như vậy, mặt đỏ tai hồng tức giận nói: “Đại ca ngươi thật không biết xấu hổ!”

Kim Chi phu nhân sắc mặt trắng bệch, đứng dậy chạy thẳng đến giữa điện. Lý Nhược Phi vươn tay giữ nàng lại, chỉ kéo xuống một mảnh váy, lại lộ ra bàn chân nhỏ nõn nà.

Kim Chi phu nhân khàn giọng gọi: “Triệu lang!” Thanh âm trầm thiết như đổ quỳên khóc ra máu (*), nhất thời trong điện yên lặng, đều ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Triệu Mạnh Húc chấn động, tựa như vừa nghe thấy nàng, rồi lại lập tức trầm mê trong khoái cảm nơi hậu đình, trong miệng ngân nga thúc giục: “Thái tử điện hạ, nhanh... nhanh một chút.”

Kim Chi phu nhân lệ rơi đầy mặt, nói: “Triệu lang, Sơ Nhụy sớm biết chàng bị Thái tử thu làm nội sủng, nhưng vẫn không biết chàng ở trước mặt mọi người phải chịu loại sỉ nhục bậc này!”

Triệu Mạnh Húc tựa như không nghe thấy, chỉ rên rỉ càng thêm kịch liệt.

Phó Hình Giản lạnh lùng nhìn hần, dường như có phần đăm chiêu.

Lại nghe Kim Chi phu nhân nói: “Triệu lang, chàng dù không phải minh quân, ngày đó Trình Tuyên bị diệt thành, cũng mang cốt khí hạ lệnh Nam Cương cử binh kháng bạo, cho dù bây giờ thành vong quốc phiêu linh, nhưng cũng không thể mặc cho bọn họ sỉ nhục như vậy!”

Triệu Mạnh Húc vận vẹo vòng eo, ngón tay trong hậu đình đã đạt đến ba ngón, đôi mắt sáng kích động đến bị bức phải rơi lệ.

Kim Chi phu nhân quỳ xuống hồ hững nói: “Sơ Nhụy thất trinh, tham sống sợ chết đến bây giờ, chỉ vì gặp quốc chủ một lần, hôm nay tâm nguyện đã thành, lòng như tro tàn, Sơ Nhụy đi trước.”

Vươn tay tháo xuống trâm phượng bằng vàng trên tóc, không chút do dự đâm vào cổ họng.

Chợt thấy nhân ảnh chớp động, kim thoa đâm vào da thịt, chiếc đĩa ngà rơi xuống đất gãy làm hai đoạn.

Chính là chiếc đĩa Lý Nhược Phi bắn ra đánh lệch kim thoa, mũi nhọn chỉ thoáng lướt qua vùng cổ mềm mại của Kim Chi phu nhân, cắt một đường vết thương nhợt nhạt. Tả Lưu lại vừa vận nhảy tới, nắm chặt mũi nhọn.

Triệu Mạnh Húc hét lên một tiếng, khóc mà phóng thích. Phó Hình Giản vốn luôn quan sát hắn, nhìn đến vật thanh y nhanh chóng dần nhuốm chất lỏng màu trắng ngà, không khỏi nhú mào xoay đầu, không nhìn hắn thêm.

Kim Chi phu nhân trên cổ máu tươi chậm rãi thấm ướt, nhìn bàn tay thấm đẫm máu của Tạ Lưu, bi thương cười, buông kim thoa, không nói lời nào, trở về phía sau Phó Hoài Xuyên. Lúc này nàng dù cho quần áo không chỉnh tề, nhưng lại thánh khiết, Tạ Lưu trong lòng trống rỗng, càng quên đi vết thương ở lòng bàn tay.

Thái tử thở dài nói: “Nữ tử cương cường như vậy, đúng là hiếm có, ta cũng không nhẫn tâm trách mắng, Tứ đệ, ngươi xem nên xử trí thế nào?”

Phó Hoài Xuyên cười bảo: “Làm mất nhã hứng của đại ca, là lỗi của thần đệ.” Lại nói: “Về phần xử trí thế nào, Kim Chi hiện đang ở trong quý phủ ta, đợi ta hồi phủ sẽ đánh mắng nàng sau.”

Thần sắc Thái tử ngưng đọng, lập tức cười nói: “Mọi người tiếp tục, ngàn vạn lần đừng nên câu nệ.” Nâng Triệu Mạnh Húc dậy, phân phó nói: “Ngươi đi xuống rót rượu cho mọi người, nếu ai không uống, ngươi cũng không cần trở về chỗ này của ta nữa.”

Bèn chỉnh lại chén rượu, khắp điện hoan hô.

Triệu Mạnh Húc tay cầm một bình vàng khảm ngọc, chân thành đi xuống rót rượu, đầu tiên là bên trái Tả, Hữu thừa tướng cùng Tạ, Giang quần thần. Chỉ thấy đuôi mào khoe mắt mang theo xuân ý, tóc nâu mềm mại cũng không buộc lên, tùy ý thả rơi trước ngực, tay phải cầm bình, tay trái nâng đế bình, có một loại dáng vẻ xuất trần yếu nhược.

Tả thừa tướng phong lưu nhất, vừa rót đầy một chén, liền một hơi uống cạn, lại bảo Triệu Mạnh Húc rót đầy chén nữa, cách tăng lựa mỏng ngắt một phát lên cái mông trơn nhẵn như mặt của hắn. Thái tử cười lớn, Triệu Mạnh Húc tà tà liếc mắt nhìn hắn.

Đến nơi Tạ Khê, Tạ Khê thản nhiên nói một câu “Đa tạ”, cũng không nhìn hắn, một hơi uống cạn.

Lúc rót rượu cho Tạ Lưu, Tạ Lưu lại nghiêng rằng không chịu cầm chén. Tạ Khê thở dài, hướng Thái tử thỉnh tội, nói: “Điện hạ, Tạ Lưu từ nhỏ ngang bướng, thần cũng vô pháp quản giáo.”

Thái tử phát tay cười nói: “Vô phương, bốn vương chỉ biết trách phạt Mạnh Húc. Tạ tướng quân là thần tử đặc lực của ta, tiểu vương sao có thể trách tội các ngươi.”

Tạ Lưu sâu hận Triệu Mạnh Húc cam tâm thấp hèn, khiến Kim Chi phu nhân mang ý đồ tự sát, hạ quyết tâm không chịu uống rượu.

Triệu Mạnh Húc quỳ xuống, đôi mắt xinh đẹp đỏ ửng: “Tạ nhị tướng quân, Mạnh Húc mệnh như cỏ rác, khẩn cầu tướng quân rủ lòng thương xót.”

Tạ Lưu chỉ phớt lờ. Triệu Mạnh Húc đầu gối lê một bước, cầu nói: “Ta biết tướng quân ái mộ Sơ Nhụy, mong tướng quân ở trước mặt Sơ Nhụy, đừng để ta bị trách phạt.”

Tạ Lưu không ngờ hắn lại có thể nói ra những lời vô sỉ như vậy, nâng tay liền tát hắn một cái, phần nộ cơ hồ muốn xé nát nam nhân dâm đẳng yếu nhược trước mắt, lại nghĩ đến Sơ Nhụy vì hắn chịu nhục trước mặt mọi người mà muốn tự sát, bản thân nếu làm khó hắn, chỉ sợ Tần Sơ Nhụy sẽ thương tâm muốn chết. Bất đắc dĩ nâng chén uống cạn rượu.

Triệu Mạnh Húc cười, kể cũng kỳ quái, hắn trời sinh có gương mặt thanh thủy thoát tục, cười lên lại mỉa hoặc tự nhiên.

Rót xong bên trái, Triệu Mạnh Húc đến bên Phó Hình Giản, hắn vẫn luôn kinh sợ Phó Hình Giản, rõ ràng thoáng chút do dự, liền quỳ xuống rót đầy một chén rượu cho hắn.

Hai tay nâng chén, run giọng nói: “Thỉnh Nhị vương gia uống cạn chén rượu này.”

Phó Hình Giản thản nhiên nói: “Xoay ngươi, tự mình kéo y phục lên.”

Triệu Mạnh Húc ngoan ngoãn làm theo, thậm chí còn chủ động nâng mông.

Phó Hình Giản nhấc đôi đũa ngà, thuận tay cầm vào, cười lạnh nói: “Kẹp chặt, đi đi.”

Triệu Mạnh Húc xoay người, lại nhìn chén rượu kia, mắt lộ vẻ khẩn cầu.

Phó Hình Giản cầm chén ngọc, uống cạn cười nói: “Đây là nể mặt của đại ca.”

Đang nói Triệu Mạnh Húc đã quỳ xuống trước bàn Phó Hoài Xuyên, gương mặt tinh xảo tuyệt trần hiện rõ năm dấu lằn đỏ ửng, vẫn như cũ mỉm cười mị thái tràn đầy, cũng không nhìn Kim Chi phu nhân.

Chỉ thấy hắn cầm bình vàng khảm ngọc, ngón tay thon dài như nhuyễn ngọc, dưới ánh nến lung linh càng trong suốt, miệng bình vàng hơi nghiêng xuống, rượu sắp rót ra, đột nhiên một tay nâng miệng bình —— khớp xương rõ ràng, thon dài thanh tú, hổ khẩu (kê tay giữa ngón cái và ngón trỏ) lòng bàn tay lại có vết chai mỏng.

Triệu Mạnh Húc ngẩng đầu, ý cười bên môi cứng ngắc, lại chân thành nói: “Lý công tử có gì chỉ bảo?”

Lý công tử, không phải Bình Nam vương, cũng không phải Lý tướng quân, ba chữ thốt ra, Triệu Mạnh Húc không hổ là tâm can thủy tinh người như pha lê.

Lý Nhược Phi mắt như đao phong nhện không được dụ đi vài phần, nói: “Ta rót rượu.”

(*) Đỗ quyên khóc ra máu: Truyền thuyết đỗ quyên ngày đêm than khóc, khóc đến đổ máu mới ngừng, dùng để hình dung bi thương cực độ.

12. Chương 12

Lý công tử, không phải Bình Nam vương, cũng không phải Lý tướng quân, ba chữ thốt ra, Triệu Mạnh Húc không hổ là tâm can thủy tinh người như pha lê.

Lý Nhược Phi ánh mắt như đao phong nhện không được dụ đi vài phần, nói: “Ta rót rượu.”

Cầm lấy bình rượu, ánh mắt chớp động, đã nhìn ra huyền cơ, bình rượu từ thân bình đến miệng bình ở giữa có vách ngăn ngọc, nửa bên trái là rượu nguyên chất, nửa bên phải lại là rượu độc. Lúc rót rượu, lấy tay nâng đế, khẽ ấn vào đế bình bên trái, rót ra chính là rượu độc.

Bèn ấn vào đế bình bên phải, vì Phó Hoài Xuyên rót một chén rượu đầy.

Phó Hoài Xuyên cười đến sáng lạn trước nay chưa từng thấy, nâng chén một hơi uống cạn. Triệu Mạnh Húc cúi đầu không nói, đáy mắt hiện vẻ sợ hãi khiến người không đành lòng nhìn lại.

Lại nghe Thái tử nói: “Mạnh Húc người ngay cả rót rượu cũng không biết, đi xuống tự lãnh năm mươi roi da.”

Triệu Mạnh Húc khê buồng bình rượu vừa muốn đứng dậy rời khỏi điện, Kim Chi phu nhân đôi tay mạnh mẽ nắm lấy ống tay áo của hắn —— ống tay áo màu xanh như làn khói mỏng manh, đôi con ngươi như nước chăm chú nhìn hắn, thần sắc thống khổ lại kiên định.

Triệu Mạnh Húc lại không gỡ được ngón tay thon dài của nàng, nhện không được cười nói: “Sơ Nhụy, nàng có thể giữ ta lại được sao? Ta sớm đã không còn là Triệu Mạnh Húc của ngày trước, Tứ vương gia hùng tài đại lược, đi theo ngài có gì không tốt? Tội gì lại đến hại ta?”

Không màng tay nàng, đứng dậy mà đi, chỉ nghe xoạt một tiếng vang lên, tựa như âm thanh xé nát cõi lòng, ống tay áo bị kéo rách.

Kim Chi phu nhân ngã xuống đất. Lý Nhược Phi đang muốn đỡ nàng dậy, Thái tử đột nhiên nói: “Bình Nam vương đã rót một chén cho Tứ đệ, nay sinh thần bốn vương, không biết có thể vì bốn vương mà rót một chén được không?”

Lý Nhược Phi cười lạnh: “Đương nhiên có thể.”

Cầm bình rượu bước qua. Phó Hoài Xuyên không kịp cản lại, ánh mắt hiện lên lo lắng. Phó Hình Giản thần nhiên liếc mắt lướt qua.

Lý Nhược Phi đứng thẳng, bình rượu hạ thấp, rót đầy một chén cho Thái tử lại trở về, đỡ Kim Chi phu nhân đứng dậy.

Thái tử cầm chén rượu kia kinh ngạc không nói, ánh mắt đang ẩn hiện vẻ phẫn nộ, bước lại gần cười nói: “Bổn vương mượn hoa kính phật, kính Kim Chi phu nhân một chén.”

Chén rượu đưa đến trước mắt Kim Chi phu nhân.

Kim Chi phu nhân vẻ mặt hững hờ, tiếp nhận chén rượu liền muốn uống xuống.

Lý Nhược Phi rút cục tức giận, đoạt lấy chén rượu ném về phía mặt Thái tử.

Phó Hoài Xuyên thở dài, thân hình chớp động, một phen kéo Thái tử ra, chén rượu rơi trên nền nỉ trong điện.

Thái tử sắc mặt trắng bệch, vừa chuẩn bị mở miệng, Phó Hoài Xuyên đã cướp lời: “Lý Nhược Phi người ra ngoài điện quỳ cho ta, không được ta cho phép không được đứng lên.” Nhìn Lý Nhược Phi ra khỏi điện, cười nói: “Đại ca, Lý Nhược Phi đã tính khó thuần, đích thực nguy hiểm, nhưng không thể tổn thương hắn, dù sao Lăng quốc Bình Nam vương cũng là chất tử dùng Thất đệ đổi lấy.”

Thái tử cười lạnh nói: “Người đây là đang cảnh cáo ta?”

Phó Hoài Xuyên chỉ cười: “Đại ca quá lời, ta nào dám có ý này, chỉ là muốn nói lợi hại trong đó, chớ làm phụ hoàng tức giận là được rồi.”

Đột nhiên thanh âm khê rên quỵến rũ của diêm cơ, là bị Phó Hình Giản mạnh tay ngắt một phen trên bờ ngực.

Mọi người cười lớn, không khí bỗng nhiên hoà hoãn vài phần, lập tức có vũ cơ nhập điện biểu diễn, Phó Tinh Hạc đứng dậy hướng Thái tử mời rượu.

Trong náo nhiệt, Phó Hình Giản lại ngồi xuống bên cạnh Phó Hoài Xuyên, thấp giọng nói: “Tứ đệ, Thái tử lần này có ý đồ. Độc chết người đương nhiên rất tốt, cho dù độc không chết, cũng muốn kích người trở mặt động thủ với hắn.”

Phó Hoài Xuyên bất động thanh sắc: “Ta đương nhiên biết, ta chỉ sẽ án binh đợi lão nhân qua đời rồi mới hành động.” Trên mặt vẫn bảo trì nụ cười vân đạm phong khinh.

“Nhưng Thái tử đã không từ thủ đoạn, tránh được lần này, lần sau vị tất đã may mắn như vậy.” Phó Hình Giản thần sắc có vài phần khẩn trương: “Người vừa rồi vì Lý Nhược Phi mà chống đối Thái tử, cũng là lỗ mãng. Người đem Lý Nhược Phi giao cho Thái tử biểu thị hảo ý, lão nhân cũng không sống thêm được bao lâu, chỉ cần Thái tử trong thời gian này không gây khó dễ, thiên hạ sẽ là của người, cũng không có người có thể ngăn cản được.”

Phó Hoài Xuyên nói: “Không, tính tình hắn không tốt, ngược lại sẽ đắc tội Thái tử.”

Phó Hình Giản ngữ khí bình thản: “Triệu Mạnh Húc tính tình năm đó thế nào? Hiện tại bộ dáng ra sao? Nếu người không hạ thủ được, giao cho ta, không quá nửa năm, chắc chắn càng nhu thuận hơn Triệu Mạnh Húc. Lại nói mặc dù tính tình hắn nóng nảy, nhân vi đao trở (*), chẳng lẽ Thái tử còn không khắc chế được Lý Nhược Phi hắn?”

(*) Nhân vi đao trở, ngã vi ngư nhục: Người là đao thốt, ta là cá thịt tương tự như câu cá nằm trên thớt.

Phó Hoài Xuyên lặng im, hồi lâu mới nói: “Hắn vừa mới cứu ta.”

Phó Hình Giản cười lạnh: “Ta không tin bản thân người không nhìn ra trong rượu kia có huyền cơ.” Khuyến nhủ: “Người nếu thật sự thích hắn, hồi phủ muốn hắn trước, sau đó hẵng tặng Thái tử cũng được. Ta thấy Thái tử đối với Triệu Mạnh Húc cũng không chán ghét, người nếu tặng Lý Nhược Phi, thứ nhất thoả đáng, thứ hai lão nhân sẽ càng không mong đợi gì ở hắn nữa, chẳng phải là vạ cả đôi đường?”

Phó Hoài Xuyên lắc đầu, nói: “Nhị ca ngươi không hiểu, ta không chỉ thích hấn, ta muốn có được hấn, nắm giữ hấn, hấn là người duy nhất ta muốn có trong cuộc đời của ta.”

Con ngươi màu tro của Phó Hình Giản nhìn không ra cảm xúc, nói: “Xem ra ngươi là coi nhẹ nguyện vọng của mẫu thân? Không muốn làm hoàng đế?”

Phó Hoài Xuyên chua chát nói: “Ta sao dám quên...”

Đang nói, Hữu thừa tướng đã đến hàn huyên cùng Phó Hình Giản. Phó Hình Giản ở trong triều đình rất được lòng người, ngay cả Phó Đông Bình cũng tán thưởng hấn có tài trị quốc vô song, cùng Tả Hữu thừa tướng quan hệ rất tốt.

Phó Hoài Xuyên nhìn Phó Hình Giản trò chuyện vui vẻ, bích quang óng ánh của chiếc nhẫn ngọc bích trên tay, cổ tay áo ngân hồ lông nhung lay động, phong thần đều thanh cao, quý khí bức người, lại nhớ đến tám năm trước trong sài phòng của Tây Châu vương, thiếu niên thân thể trần trụi giống như con chó bị thiết liên trói buộc quỳ rạp trên mặt đất, nhịn không được áp lực đau khổ trong lòng, lặng lẽ rời khỏi điện.

Phó Hình Giản khỏe mắt lướt nhìn thân ảnh bỏ đi của hấn, con ngươi bán trong suốt lộ vẻ thống khổ, bên môi lại nở ý cười thê lương mỏng manh.

Đã gần nửa đêm, bông tuyết từng hạt từng hạt rơi xuống. Mặt hồ ngoài điện lúc này đã tích một tầng băng mỏng, dưới ánh đèn phản chiếu, phá lệ trong suốt tươi đẹp. Tầng đá bóng loáng trên đường phủ một lớp băng thật dày.

Phó Hoài Xuyên bung mở tán ô, lại nhìn bên đường, chỉ thấy Lý Nhược Phi quỳ gối trên đất tuyết, ngọc quan bó buộc óng ánh mà trong suốt, cúi đầu, dung mạo đều giấu trong bóng râm, chỉ thấy đường cong thanh tú của chiếc cằm.

Phó Hoài Xuyên bước đến trước mặt hấn, vút ô đi, xoay lưng ngồi xổm xuống, nói: “Ta công ngươi về.”

Lý Nhược Phi chỉ cảm thấy đầu gối đau đón tựa kim châm, cũng không khách khí, nằm phủ trên lưng hấn cười nói: “Kết thúc rồi sao?”

Phó Hoài Xuyên vừa đi vừa nói: “Ngươi hôm nay rất nghe lời, ta lúc đó thật đúng là sợ ngươi lại nóng nảy, không chịu ra quỳ.”

Phó Hoài Xuyên thân hình cao lớn, lại chỉ cao hơn Lý Nhược Phi một chút, Lý Nhược Phi được công ở sau lưng, chân dài rũ xuống, mũi chân kéo lê trên tuyết đọng, kích khởi bông tuyết từng hạt từng hạt, chỉ nghe hấn lẳng lẳng nói: “Ngươi là vì tốt cho ta. Triệu Mạnh Húc chỉ là không rót rượu, đã bị đánh năm mươi roi, ta dùng rượu hắt lên mặt của tên Thái tử biến thái kia, nếu không ra đây quỳ, hấn còn không rút gân lột da ta sao!”

Phó Hoài Xuyên cười hỏi: “Nếu lại cho ngươi một cơ hội nữa, ngươi còn đánh hấn nữa không?”

Lý Nhược Phi suy nghĩ, nói: “Đánh!”

Hai người đồng thời cười lớn.

Nụ cười này, Phó Hoài Xuyên cảm thấy rất cuộc bầu không khí ô trọc phức tạp trong điện chậm rãi cuốn trôi, ngay cả hô hấp cũng thanh lương khoan khoái.

Thái tử phủ dựa nước mà xây, hành lang uốn khúc cầu vòm nơi nơi đều có thể thấy, hai bên lối đi trồng đầy hoa mai, hương lạnh thấm vào ruột gan, hai người một đường bước đi, khẽ giọng đàm tiếu, phảng phất tựa như bước trong cảnh mộng.

Phó Hoài Xuyên đột nhiên hỏi: “Tại sao lại cứu ta? Mấy tháng trước ta còn bẻ gãy tay ngươi.”

Lý Nhược Phi nói: “So với ngươi đại ca ngươi càng đáng ghét hơn.”

Phó Hoài Xuyên cười khổ.

Lại nghe Lý Nhược Phi nói: “Cho dù như thế nào, ngươi một đời anh hùng, không nên chết dưới thủ đoạn ti tiện như vậy.”

Phó Hoài Xuyên cảm thấy hơi an ủi, thở dài: “Bố trí của Thái tử ngày hôm nay thật là âm hiểm, trước mặt mọi người diễn một màn đồng cung sống, Tả thừa tướng cùng Ngũ đệ một mực nhìn thân thể Triệu Mạnh Húc, Nhị ca cùng Tạ gia đối với thái độ làm người này, căn bản dùng ánh mắt khinh thường nhìn hần, ai ngờ Thái tử lại sai hần rót rượu độc cho ta. Người tại sao lại phát hiện bình rượu không đúng?”

Lý Nhược Phi đun tay vào trong cổ áo ngân hồ của Phó Hoài Xuyên để sưởi ấm, suy tư nói: “Lúc hần rót rượu rất khẩn trương, tuy rằng không chế không phát run, nhưng ngón tay dùng sức đến mức khớp tay đều trắng bệch... Ta liền chú ý tay hần.” Dừng một lát, nói: “Triệu Mạnh Húc cũng không phải người vô sỉ, vô sỉ chính là Đại ca Nhị ca người.”

Phó Hoài Xuyên trong lòng thầm khen năng lực quan sát kinh người tựa như dã thú của hần, nghe thấy nói Phó Hình Giản vô sỉ, không khỏi ảm đạm nói: “Nhị ca bản tính không phải như vậy... Bất quá, Triệu Mạnh Húc từng bị Nhị ca tra tấn quả thật rất thảm.”

Lý Nhược Phi rùng mình, đột nhiên nghĩ đến Triệu Mạnh Húc đứng trước Phó Hình Giản, ngón tay dưới đáy bình do dự chuyển động qua lại, trong lòng nhất thời thấu suốt, Triệu Mạnh Húc theo lệnh Thái tử, rót rượu độc cho Phó Hoài Xuyên, bản thân lại càng muốn dùng độc chết Phó Hình Giản —— Hần chưa quên cừ hận, tự nhiên sẽ không thật sự cam nguyện thấp hèn, đối với Sơ Nhụy quyết tuyệt như thế, nói vậy chỉ là sợ liên lụy nàng mà thôi.

Đang xuất thần, Phó Hoài Xuyên oán trách: “Nhìn người thon gầy, công trên lưng lại giống như hòn đá, nặng muốn chết.”

Lý Nhược Phi cảm thấy hai đầu gối mặc dù vẫn còn lạnh như băng, nhưng cũng đã không còn đau, cười nói: “Vậy người thả ta xuống, tự ta đi,”

Phó Hoài Xuyên dùng sức giữ chặt hần không buông, nói: “Ta khuyên người vẫn là ngoan ngoãn chút thì tốt hơn, tay vừa khỏi, cũng đừng què.”

Phong cảnh như họa, chưa bao giờ cùng Lý Nhược Phi thân cận thế này, Phó Hoài Xuyên nhịn không được nghĩ muốn phóng túng tâm tình.

Hai người lúc này đã vòng đến hậu viện phủ Thái tử, đang định đi qua cửa hông, chợt nghe một hồi sáo thê lương, ca cơ ngâm nga hát: “Vui sâu thiếp đều vắn vương, chàng cười tâm thiếp mới vui. Nào thấy được cây liễn cành, cùng nhánh lại không cùng gốc... Nói gần lại không tính được, mà biệt ly đến giá lạnh. Không thấy nước chảy về đông, bao giờ mới quay về tây.”

Thanh âm uyển chuyển mềm mại dịu êm, từ ngữ lại càng có một loại ý niệm chấp nhất.

Lý Nhược Phi nhịn không được hỏi: “Đây là bài ca gì?”

Phó Hoài Xuyên thản nhiên nói: “Tử dạ ca.”

Lý Nhược Phi nghe khúc hát, đột nhiên hỏi: “Người có người mình thích không? Thành thân chưa? Tại sao ta vẫn không nhìn thấy phu nhân của người?”

Phó Hoài Xuyên sững sốt, cười nói: “Mười năm trước ta đã thành thân rồi.”

Hoa tuyết dày đặc rơi xuống, Phó Hoài Xuyên chìm trong ký ức, chậm rãi nói: “Khi đó phân bang cát cứ, Phó Đông Bình vội lo ứng phó chiến sự Đông Liêu, các tiểu quốc Trung Nguyên lại động dậy, đành phải để Nhị ca đến Tây Châu làm chất, ta cưới công chúa Tây Châu.”

Lý Nhược Phi thấy hần nhắc đến phụ thân lại gọi thẳng tên họ, giống như có cừ hận khắc cốt. Lại nghe hần căn cứ nói tiếp: “Nhị ca năm đó mười tám tuổi, so với người niên kỷ lớn hơn, đã làm tới Giám quốc, khi Phó Đông Bình viễn chinh, toàn quyền xử lý triều chính, anh minh nhân thiện mẫu thân rất vui mừng.”

“Nhưng trong việc Tây Châu, Phó Đông Bình lại giữ Thái tử, đem Nhị ca tiễn đi, chỉ vì mẫu thân Thái tử là đương kim Nghiêm hậu nhất phái nắm giữ thủy vận Toa Hà, lương thảo trong quân đều do bọn họ vận chuyển.”

“Mẫu thân tự trách, chính mình cùng Nhị ca tiễn đến Tây Châu, trên đường nhiễm bệnh mà mất, an táng tại núi Phong Tần Tây Châu.”

“Hai năm sau ta dẫn binh đánh vào đô thành Tây Châu, đêm đó Nhị ca đã bị tra tấn chỉ còn một hơi thở, lại nhân lúc Tây Châu vương nghĩ hần đã chết, tự tay cắt đầu Tây Châu vương.”

“Nhị ca hạ lệnh giết hết Tây Châu vương tộc, phu nhân ta nghe được liền tự vẫn. Đến chết ta cũng chưa từng nhìn mặt nàng vài lần, gần như không nhớ rõ hình dáng của nàng.”

“Mấy năm nay cũng không muốn tái giá, thậm chí đợi một người ta thật thích xuất hiện.”

Lý Nhược Phi nằm phủ trên tấm lưng rắn chắc của Phó Hoài Xuyên, thở ra làn khói trắng, ở sau tai mang đến cảm giác ấm áp.

Chuyện bi thảm nhất thế gian, chính là sinh ra trong nhà đế vương vào buổi loạn thế, huyết thống tôn quý, ngược lại trở thành món hàng dễ ra tay nhất, tôn nghiêm dễ bị chà đạp nhất. Một thời thịnh thế, cần đồ bao nhiêu kim qua thiết mã huyết nhục bạch cốt mới có thể đổi được?

Thiên địa như bàn cờ, chúng sinh là quân cờ, loạn thế kẻ chịu thê lương há chỉ riêng đế vương tôn tử?

13. Chương 13

Ước chừng hai canh giờ mới trở về Tứ vương phủ, Phó Hoài Xuyên toàn thân đều là mồ hôi nóng, nhìn theo ý cười bên khóe miệng Lý Nhược Phi, tâm tình lại vui sướng, mỉm cười phân phó Xuân Xảo chuẩn bị nước gừng để thoa đầu gối.

Lý Nhược Phi vừa cởi y phục ẩm ướt, vừa hỏi: “Sơ Nhụy trở về không?”

Phó Hoài Xuyên đáp: “Tạ Lưu đưa nàng về rồi.” Thoáng nghĩ: “Tạ Lưu tựa hồ đối với nàng thập phần mê luyến.”

Lý Nhược Phi cả kinh: “Người lại có chủ ý gì?”

Lúc này hần đã cởi thượng y, nửa thân trên xích lõa, trên chiếc cổ thon dài đường nét rõ ràng đeo một chiếc nanh sói nam vàng, bờ vai rộng rãi men dần xuống dưới đọng lại ở thắt lưng vô cùng tinh tế hoàn mỹ. Dưới ánh nến, da thịt mịn màng tựa tơ lụa, thậm chí xuôi theo ánh vàng nhàn nhạt, dưới làn da kia chất chứa cơ thịt mềm dẻo, Phó Hoài Xuyên biết rất rõ, thân thể nhìn tựa gầy gò này, một khi bộc phát, sẽ có lực sát thương cường hãn đến cỡ nào.

Thấy Phó Hoài Xuyên không đáp, Lý Nhược Phi tức giận: “Ta nghĩ người cũng không thêm lợi dụng nữ nhân để lôi kéo nhân tâm.”

Phó Hoài Xuyên thanh âm ảm ảm ách: “Người luyến tiếc nàng?”

Lý Nhược Phi nói: “Đúng vậy, nàng là một nữ nhân tốt.”

“Ta đồng ý với người, trừ phi nàng nguyện ý, bằng không ta sẽ không buộc nàng phải đi đâu cả.” Đôi mắt xám đen của Phó Hoài Xuyên chợt hiện lên ý cười: “Người có phải nên báo đáp ta không?”

Hôn lên cánh môi Lý Nhược Phi, khắc sau lại ngay lập tức trúng một quyền lão đảo.

Tư vị hôn môi ngọt ngào mê người như thế, cho dù má trái đánh đến phát đau cũng đáng giá.

Phó Hoài Xuyên mỉm cười ra khỏi phòng, Lý Nhược Phi tức giận chìm vào giấc ngủ.

Không khí an bình hữu hảo lặng lẽ trôi đi.

Hôm sau Lý Nhược Phi đi Gia Mộc viện, vừa đùa giỡn trò chuyện cùng Tần Sơ Nhụy, vừa nhịn không được dùng sức chùi miệng.

Ngón tay mềm mại không xương bồng xoa lên môi, Tần Sơ Nhụy nói: “Đã rách rồi, không cần chà nữa, cứ như một đứa trẻ.” Thanh âm ôn nhu bi thương.

Lý Nhược Phi nắm tay nàng.

Tần Sơ Nhụy cúi đầu, châm một chén trà xanh: “Nhược Phi, cuộc đời ta đã muốn chấm dứt. Tứ vương gia sớm sẽ đưa ta đến Tạ phủ, một mình người ở nơi này nhất định phải cẩn thận, Thái tử mặc dù độc, nhưng đáng sợ nhất vẫn là Tứ vương gia.”

Lý Nhược Phi vội nói: “Tỷ không cần đi Tạ phủ, hần đồng ý ta không ép buộc tỷ.”

Tần Sơ Nhụy thoáng nhìn cánh môi bị chà đến rách của hần, tức giận nói: “Một Triệu Mạnh Húc một Kim Chi phu nhân đã đủ rồi! Đừng quên người là Lãng Quốc Bình Nam vương! Là Lý Nhược Phi công hạ chín thành Trữ quốc binh vây Tĩnh Phong! Chẳng lẽ cũng muốn sa đọa như thế?”

Lý Nhược Phi sắc mặt thoáng tái nhợt như tuyết, cũng không nói, khẽ vỗ lưng nàng, Tần Sơ Nhụy đã sụp đổ, nắm lấy tay Lý Nhược Phi, móng tay cắm sâu vào trong da thịt mu bàn tay, khóc nói: “Hần cố ý mang ta đi, cố ý để ta nhìn thấy Mạnh Húc chịu nhục đau lòng đến chết, để ta không muốn sống nữa, thậm chí ngay cả chút tự tôn cuối cùng cũng muốn đoạt đi, khiến ta chỉ có thể nghe theo sắp đặt của hần... Mạnh Húc với ta, ngay cả kỷ nữ thấp hèn nhất của Trữ quốc cũng không bằng...”

Lý Nhược Phi lặng lẽ ôm nàng, để nàng khóc lớn phát tiết, cũng không khuyên giải an ủi.

Hồi lâu sau, Tần Sơ Nhụy thoáng bình tĩnh lại, Lý Nhược Phi trầm giọng nói: “Ta sẽ bảo vệ tỷ.”

Tần Sơ Nhụy lắc đầu: “Nhược Phi, người không bảo vệ được ta, nơi này là Trữ quốc Tứ vương phủ, không phải thảo nguyên, người không hiểu lòng người như ma quỷ, so với lang hổ con người nơi này càng hung ác hơn.”

Lý Nhược Phi mỉm cười: “Ta không cần hiểu bọn họ, chỉ cần đao của ta sắc bén hơn bọn họ, độc hơn bọn họ, bọn họ không thể tổn thương được ta.” Không đợi Tần Sơ Nhụy mở miệng, khẽ sát bên tai nàng, thấp giọng nói: “Triệu Mạnh Húc vẫn chưa phụ tỷ, hần chỉ là một lòng báo thù, không đành lòng liên lụy đến tỷ.”

Tần Sơ Nhụy cả người chấn động, đôi mắt xinh đẹp tròn tròn, kinh hãi vô hạn, lập tức rơi lệ, nói: “Người có phải đang gạt ta hay không?”

Lý Nhược Phi thở dài: “Ta đã gạt tỷ khi nào chưa? Cho ta ít thời gian, ta sẽ vận dụng Âm Lưu ẩn nấp ở Tĩnh Phong, tìm cơ hội đưa tỷ đi gặp hần, nếu hần nguyện ý, ta sẽ an bài cho hai người thoát khỏi Trữ quốc.”

Dù không biết Âm Lưu đại biểu cho ý gì, nhưng nhìn ý phần chấn ẩn giấu giữa mi mục của hần, Tần Sơ Nhụy có một loại cảm giác tin cậy không hiểu, an tâm cười, nhất thời dương quang sau tuyết sáng sớm càng trở nên lấp lánh.

Lý Nhược Phi luyện đao bên hoa thụ trong Minh Tuyền uyển, Tĩnh đao dài hai thước, sắc như băng tuyết, cong như trăng tròn, mỏng mà không giòn, sắc bén giống như Lý Nhược Phi.

Tuyệt động trên hoa thụ lần lượt rơi xuống, đao khí rạch một đường trên hoa thụ.

Ngón tay khẽ vuốt thân đao, cười nói: “Thanh đao này của người thật không tồi, dùng quen rồi thì so với thanh lúc trước của ta còn tốt hơn.”

Phó Hoài Xuyên nâng chén trà, mi phong như sơn, nhân thần có vài phần mệt mỏi ẩn hiện. Một con báo tuyết nằm sấp dưới chân, toàn thân một màu trắng thuần, che khuất đi những đốm tròn đen nhánh, ngoan ngoãn biếng nhác, chỉ có đôi mắt màu hổ phách vẫn lạnh khốc không chút tình cảm.

Phó Hoài Xuyên liếc nhìn hần: “Thật sao? Nhưng thanh đao này người đã dùng được mấy tháng rồi.” Đứng dậy: “Có việc nói thẳng.”

Lý Nhược Phi thu đao, cúi đầu nói: “Ta muốn cùng Sơ Nhụy ra phủ du ngoạn.”

Đột nhiên cảm giác Phó Hoài Xuyên tiến sát bên mình, vội thối lui vài bước.

Phó Hoài Xuyên thấp giọng nói: “Nhược Phi, người như vậy khiến ta cảm thấy mình giống như một bạo quân...” Vươn tay nghĩ muốn chạm vào cằm hần.

Lý Nhược Phi đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt xoẹt qua tia lạnh lùng, tay Phó Hoài Xuyên lơ lửng trước ngực hần.

Phó Hoài Xuyên nhìn hoa thụ, cẩn thận tỉ mỉ nhìn vết đao trên cây, cười nhẹ nói: “So với con báo tuyết này của ta người càng giống dã thú hơn. Đi đi, giữ người trong phủ...” Kề sát bên tai, hô hấp ái muội: “Chỉ sợ cây trong vương phủ của ta đều gặp phải tai ương.”

Ngày hôm sau, trên phố Nạp Phúc náo nhiệt nhất Tỉnh Phong dòng người như dệt lưới, rộn ràng nhốn nháo.

Trương gia tiểu nương tử bán hài một bình dấm chua, trước kia Tiểu Quyên ở Ý Hồng Lâu lác eo lướt qua, Trương A Đại chỉ liếc nhìn một cái, Hà Đông sư tử hồng, một cái đầu dê thối liền bị đập nát. Hôm nay Trương A Đại cả người bị câu mắt chăm chú nhìn đến nước miếng chảy dài trước ngực, Trương tiểu nương tử thì cũng không phóng một cái, không quản hấn, vì Trương tiểu nương tử cũng đang ngắm người ta.

Mọi người trên phố đều nhìn hai người tựa như một đôi ngọc bích.

Tần Sơ Nhụy cơ hồ là khao khát của tất cả nam nhân, Lý Nhược Phi gần như là ước mong của tất cả nữ nhân. Vì vậy, bình dân buôn bán thì sưng sờ nhìn, người có chút thân phận thì lén nhìn, cũng có công tử phóng dăng say mê ngắm nhìn.

Lý Nhược Phi nâng con người lạnh lẽo lướt qua một lượt, chặt đứt ánh mắt hoặc si mê hoặc thưởng thức hoặc hạ lưu của tất cả mọi người.

Hai người đi vào một cửa hiệu tơ lụa, mua một sấp lụa trắng vân nước xanh nhạt, một sấp gấm dệt Ung Hoa Xa Lệ, một sấp gấm Cổ Hương của Vân Phá Thiên Thanh; lại vào một cửa hiệu binh khí, ngắm đao kiếm nửa ngày trời, Tần Sơ Nhụy cực kỳ không kiên nhẫn.

Lại bước vào tiệm điểm tâm “Ô Ký”, chương quầy của tiệm mặt mày phúc hậu, đôi tay sạch sẽ lấy ra bánh hoa hồng, bánh nhân hạt thông mời Lý Nhược Phi thưởng thức, Lý Nhược Phi thành thật không khách khí vừa ăn vừa hàm hồ thấp giọng nói: “Điểm tâm tinh tế bậc này, chỉ sợ năm đó Triệu Mạnh Húc cũng chưa kịp ăn, cũng không biết ở phủ Thái tử có được ăn hay không... Thật muốn đưa cho hấn ném thử.”

Chương quầy ân cần nói: “Cửa hiệu tuy nhỏ nhưng cũng được trăm năm, điểm tâm trong hoàng cung đại nội chưa hẳn có thể so được, công tử rất tinh mắt!”

Đang nói lại mua thêm vài túi các loại điểm tâm.

Đã đến gần trưa, Lý Nhược Phi cùng Tần Sơ Nhụy vào trong Tích Thúy lâu ăn cơm.

Tần Sơ Nhụy gọi vài món ăn, tự thập phần tinh xảo, Lý Nhược Phi trước sau vẫn như cũ nhai ngấu nghiến. Tần Sơ Nhụy uống một chén trà hoa lái, đã có lục y ca nữ ôm tỷ bà đứng trước bàn, e thẹn nói: “Công tử, phu nhân, có nguyện ý nghe tiểu nữ đàn xướng một khúc?”

Ngọc thủ thon dài giống như hành xuân, ngón áp út tay trái đặt trên dây đàn, đuôi ngón cái lại nhếch lên, tựa như lan hoa nở rộ.

Tần Sơ Nhụy hỏi: “Nhược Phi, muốn nghe khúc gì?”

Lý Nhược Phi không kiên nhẫn đáp: “Thích hát gì thì hát cái đó, đừng quá ồn ào là được.”

Ca nữ ngồi xuống bắt đầu gảy tỷ bà, chỉ nghe nàng hát: “Trăng kia ló dạng góc Đông Nam, tương tư gốc mai chốn Tây Châu. Áo mỏng tựa cây hạnh đỏ, tóc mai đen nhánh một màu. Tây Châu ở nơi nao? Lưỡng tường kiều đầu độ. Bách thanh bay trong chiều tàn, gió thổi nhành cây ô cữu. Đầu Tuất ra cửa ngất hồng liên. Ngất sen bờ nam mùa thu, hoa sen lướt trên đầu. Cúi đầu cầm tim sen, xanh tươi như màu nước. Áp ủ trong tay áo, tim sen triệt để hồng. Mong chàng chàng chẳng về, ngẩng đầu ngóng hồng nhận. Hồng nhận bay khắp Tây Châu, ngóng chàng trên lầu xanh. Lầu cao ngóng chẳng thấy, ngóng đến bóng xế tà. Lan can mười hai khúc, rũ tay lòng tỏ tường. Cuốn rèm ngày ngóng trông, trời kia như màu biển. Biển xanh mòng dăng đặc, quân sầu thiếp cũng sầu. Gió Nam hiểu lòng thiếp, thổi mòng đến Tây Châu.”

Âm sắc như trân châu rơi xuống đĩa ngọc, khe suối khe chảy, Tần Sơ Nhụy xuất thần lắng bầm: “Biển xanh mòng dăng đặc, quân sầu thiếp cũng sầu. Gió Nam hiểu lòng thiếp, thổi mòng đến Tây Châu...” Tháo kim xuyên hoa man đà trên cổ tay, đặt vào trong tay ca nữ, nói: “Cái này thưởng cho người, hát rất hay.”

Ca nữ bái tạ lui đi.

Ăn cơm xong, Lý Nhược Phi lại bồi Tần Sơ Nhụy đến ngõ Sơ Liên xem trang sức trân hoàn.

Xem xong đi trên con phố dài, Tần Sơ Nhụy nhin không được thấp giọng hỏi: “Khúc vừa rồi kia, người nghe hiểu không? Trăng kia ló dạng góc Đông Nam tức bảo chúng ta đi buổi tối, nhưng buổi tối ngày nào? Lại gặp mặt ở đâu? Gió thổi nhành cây ô cữu? Trong phủ Thái tử có cây ô cữu sao?”

Lý Nhược Phi hồi đáp dị thường rõ ràng: “Ngày mười hai đầu giờ Tuất, cửa hông phía Đông Nam phủ Thái tử.”

Tần Sơ Nhụy mắng: “Nói bậy! Trăng kia ló dạng góc Đông Nam không phải chỉ địa điểm, lan can mười hai khúc cũng không phải nói ngày tháng, người cần bản không hiểu ý của khúc này.”

Lý Nhược Phi cười đến có vài phần vô lại: “Cần bản không cần hiểu. Ta chỉ cần nghe chuẩn mười hai, Đông Nam, đầu giờ Tuất là được rồi. Kim xuyên kia của tỷ, Triệu Mạnh Húc sẽ nhận ra chứ?”

Tần Sơ Nhụy trong sâu thăm đáp: “Lúc ta vừa tiến cung là chàng tặng cho ta...”

Lý Nhược Phi gật đầu, nói: “Ta đi tìm Tạ Lưu khoa tay múa chân, tỷ có muốn ta truyền lời hay không?”

Tần Sơ Nhụy liếc tà nhìn hẩn, kêu một cỗ xe ngựa ôm tất cả đồ đạc tự mình hồi phủ, lại bị Lý Nhược Phi kéo một sấp gấm Cổ Hương bảo muốn tặng Tạ Lưu.

Tư vị chờ đợi ngọt ngào như thế, thời gian giống như nước chảy men theo khe hở, lưu lại hương thơm của hoa mạn đà.

Ngày mười hai chớp mắt đã tới.

Phó Hoài Xuyên hạ triều liền trở về gặp Lý Nhược Phi, hỏi: “Đêm nay là đầy tháng của trưởng tôn Nghiêm tướng quốc, người muốn đi cùng không?”

Lý Nhược Phi đang nghiên cứu sách dạy đánh cờ, cũng không ngẩng đầu nói: “Nghiêm tướng quốc là cậu của Thái tử? Ta không đi.”

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Không đi cũng tốt, miễn cho người lại rót một chén rượu độc cho Thái tử.”

Lý Nhược Phi ngẩng đầu cười nhìn hẩn, Phó Hoài Xuyên rất hiếm khi mặc quần áo sắc nhạt, hôm nay lại khoác áo khoác lụa một màu trắng thuần, bên trên là những vân nước được thêu tỉ mỉ, chính là loại vải ngày đó mình từ tiệm tơ lụa mang về. Chợt liếc mắt nhìn lại không giống như một vương gia cầm binh, lại có vài phần phong lưu thoát trần.

Nghĩ đến ngày đó hẩn ở trong phủ đợi mình trở về, nhìn thấy sấp lụa kinh hỉ trong mắt chợt lóe rồi biến mất, lập tức sai người gấp rút may áo bào, không khỏi có chút cảm động.

Tiếp xúc ánh mắt ôn nhuận lưu động của Lý Nhược Phi, Phó Hoài Xuyên trong chốn triều đình sóng gió quý quyết, trên chiến trường huyết vũ tinh phong đã rèn thành một loại lãnh tâm nhưng lại vừa đau vừa ngọt, chỉ một ánh mắt, đã khiến cho hẩn mẫn cảm như vậy, Phó Hoài Xuyên nhin không được thờ dài.

Trong hoàng hôn Tần Sơ Nhụy trang điểm trước gương, son màu tường vi, tô điểm đôi môi anh đào, than vẽ mày màu cánh bướm, phác họa đôi mi thanh tú, búi tóc song phượng, trâm cài ngọc thoa, tai đeo minh châu, trang điểm xong người trong kính tuyết da hoa mạo, tươi đẹp vô song.

Lý Nhược Phi cũng không thúc giục, lẳng lặng đợi nàng trang điểm xong, thời gian đã đến, liền đưa nàng từ hậu viện ra phủ, cưỡi Ô Truy, thẳng đến phủ Thái tử.

Đến cửa hông Đông Nam, đã là đầu giờ Tuất, tiến lên gõ nhẹ lên cửa đồng, chỉ nghe chi nha vang lên, cánh cửa chậm rãi mở ra, Triệu Mạnh Húc vẫn mặc thanh y, dung mạo đậm mạc.

Tần Sơ Nhụy gọi: “Triệu lang...” Triệu Mạnh Húc sụt một tiếng, đưa cả hai vào bên trong, dẫn cả hai đến tiểu viện Đông Nam mình ở.

Bước vào trong phòng, Triệu Mạnh Húc đốt đèn, chỉ thấy trong phòng bày trí rất lộng lẫy, ngay cả chụp đèn cũng bằng thủy tinh.

Nhất thời im lặng.

14. Chương 14

Trong Tướng quốc phủ, Nghiêm Tự Thụy đang ẵm cháu khoe quanh một vòng.

Đôi mắt Phó Hình Giản luôn liếc nhìn Tạ Lưu.

Phó Hoài Xuyên thở dài: “Chẳng lẽ Tạ nhị tướng quân hôm nay anh khí đặc biệt bức người?”

“Ngày đó Lý Nhược Phi bồi Kim Chi dạo phố Nạp Phúc nửa ngày, cuối cùng mang một sấp lụa tặng Tạ Lưu, chẳng lẽ ngươi quả thật không biết?”

“Ta biết, bất quá cần đính chính một chút, sấp lụa kia chính là Kim Chi tặng Tạ Lưu.”

Phó Hình Giản biểu tình hung ác: “Lý Nhược Phi tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ qua lại với Tạ Lưu, đêm nay chúng ta đều ở Tướng quốc phủ, ta sợ hắn sẽ nhân cơ hội này mà gây rối.”

“Nhị ca, binh pháp có câu dương đông kích tây. Nếu Lý Nhược Phi muốn gây rối, tặng lễ vật cho Tạ Lưu xác định là nguy trang, ngươi chăm chăm nhìn Tạ Lưu cũng vô dụng, e rằng hắn đã đi làm chuyện mà hắn muốn rồi.” Nói xong, nụ cười lại có vài phần kiêu ngạo.

Phó Hình Giản tức giận: “Đây không phải chuyện cười.”

Lại thấy có người khẽ nói vài câu bên tai Thái tử. Thái tử lập tức đứng dậy, hất đổ cả chén rượu, lập tức vội vã cáo từ Nghiêm tướng quốc.

Phó Hình Giản nở nụ cười, phá lệ ôn nhu: “Nói vậy Lý Nhược Phi đang gây rối ở phủ Thái tử, như vậy cũng là chuyện tốt.” Một phen giữ chặt Phó Hoài Xuyên đang định đứng dậy: “Ngươi muốn đi phủ Thái tử?” Nụ cười bỗng trở nên lạnh lẽo lại tịch mịch: “Đi cứu hắn?”

Phó Hoài Xuyên bình tĩnh, nói: “Thái tử không phải đối thủ của hắn, ta hồi phủ đợi hắn.”

Trầm mặc thật lâu, Triệu Mạnh Húc lấy kim xuyên hoa mạn đà từ trong tay áo ra, đặt vào tay Tần Sơ Nhụy, nhàn nhạt nói: “Sau này ngàn vạn lần đừng mạo hiểm gặp nhau, chúng ta đã trở thành người xa lạ, gặp lại há ích gì?”

Tần Sơ Nhụy run giọng nói: “Không cần gạt thiếp, Mạnh Húc, thiếp biết chàng chính là không muốn liên lụy thiếp.”

Triệu Mạnh Húc chấn động, đảo mắt nhìn Lý Nhược Phi, Lý Nhược Phi khẽ gật đầu, nói thẳng: “Ngày đó ta đã nhìn ra, ngươi nhẫn nhục tạm sống chỉ là muốn báo thù.”

Đáy mắt Triệu Mạnh Húc để lộ vẻ điên cuồng: “Chẳng lẽ ta không nên báo thù? Nước mất nhà tan, mệnh tiện như bùn, loại khuất nhục cùng thống khổ này, cho dù dùng cả cuộc đời này, ta nhất định cũng đem tất cả hoàn trả lại bọn chúng.”

Tần Sơ Nhụy ngưng mắt nhìn hắn, nói: “Thiếp không đành lòng nhìn chàng chịu dày vò như vậy, chúng ta có thể cao bay xa chạy, rời khỏi địa ngục này...”

Triệu Mạnh Húc cười lạnh ngắt lời: “Rời khỏi? Chúng ta có thể đi đến đâu? Ta sớm bị bọn họ làm cho người không ra người, ma không ra ma, ngay cả nam nhân cũng không làm được, còn có thể đi đến nơi nào? Dù cho đến đâu hàng vạn oan hồn Nam Cương đều sẽ quấn lấy ta, ngày đêm mắng chửi ta hôn quân vô năng!”

“Nhưng chàng ở đây cũng vô pháp báo thù, tay trói gà không chặt, có lòng nhưng không có tướng tài trị quốc,” Lý Nhược Phi lãnh tĩnh dị thường: “Ta có thể giúp ngươi đào tẩu cùng Sơ Nhụy, đến Lãng quốc Thâm Châu.”

Triệu Mạnh Húc khẽ cắn môi đỏ mọng, vẻ đẹp khó sánh: “Chỉ ít ta còn cái thân tàn tạ này là hữu dụng.” Nụ cười phóng đảng phong tình: “Ta sẽ không đi, ngươi nếu không chê Sơ Nhụy lớn tuổi, không chê nàng hoa tàn bại liễu, vậy dẫn nàng đi đi.”

Chỉ nghe “ba” một tiếng, Tần Sơ Nhụy mạnh mẽ tát hắn, lại nhào tới ôm chặt hắn, khóc nói: “Cho dù chàng nói thế nào, thiếp sẽ không để chàng một mình chịu khổ ở nơi này, chàng nhất định phải đi theo thiếp...”

Triệu Mạnh Húc dùng sức đẩy nàng, ngón út tay trái yếu ớt rũ xuống tựa như mềm mại không xương rất đặc biệt, ông tay áo rộng rãi trượt xuống tận khuỷu tay, trên cánh tay màu mật ong nhàn nhạt có vết máu khá sâu, máu thấm ra bên ngoài, trong ánh mắt lại để lộ ý cười độc ác, Lý Nhược Phi trong lòng phát lạnh, có loại dự cảm nguy cơ tiềm ẩn.

Lặng lẽ tiến lên kéo Tần Sơ Nhụy, nói: “Người đã hạ quyết tâm, vậy chúng ta cáo từ trước.”

Triệu Mạnh Húc lại không chút hoang mang, chắn trước cửa, cười nói: “Phó Viễn Đạo tàn sát Trinh Tuyền thành của ta bị chết dưới tên của Lý công tử, ta vẫn muốn tìm cơ hội cảm ơn công tử, lúc này cần gì phải vội vàng muốn đi?”

Lý Nhược Phi không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Triệu Mạnh Húc thần sắc phức tạp khó phân: “Lý công tử, người không biết người may mắn nhiều thế nào.” Khe khẽ thở dài: “Nếu ta bắt đắc đi làm chuyện gì có lỗi với người, xin công tử đại nhân đại lượng, đừng trách ta.”

Lý Nhược Phi kéo Tần Sơ Nhụy, khẽ đẩy Triệu Mạnh Húc, mở cửa bước ra.

Ánh trăng sáng tỏ.

Đôi tai tựa linh miêu thoáng nghe, thấp giọng nói: “Cửa Đông Nam có không ít mai phục, chúng ta ra ngoài từ cửa Bắc!”

Kéo Tần Sơ Nhụy, chân giống như không chạm đất nhanh chóng xuyên qua hoa viên, đối với kết cấu trong phủ Thái tử tựa hồ nắm rõ như lòng bàn tay.

Tần Sơ Nhụy tâm thần đại loạn, như cái xác không hồn, đột nhiên mất cá nhân nhói đau, nhịn không được “ai ô” một tiếng, đã bị hòn đá trong hoa viên làm bị thương.

Không gian tĩnh lặng, một tiếng hô đau này đủ để vạch trần hành tung, quả nhiên nghe thấy tiếng bước chân vang lên, đã có người đuổi theo.

Lý Nhược Phi công Tần Sơ Nhụy, phía sau tiếng tên xé không vang đến, vội đảo người về hướng Tây, vọt vào trong sân nhỏ, lướt qua hồ nước trong sân, quả nhiên nhìn thấy trong phòng ánh đèn in bóng thân ảnh một nữ nhân đang ôm hài tử, trong lòng vui mừng, xông vào trong.

Đặt Tần Sơ Nhụy lên ghế, nhìn về phía nữ nhân kia. Chỉ thấy nữ nhân ăn mặc lộng lẫy, viên minh châu trên trâm cài to cỡ bằng đốt ngón tay, óánh nhuận phát sáng, dung mạo đoan trang tú mỹ, tiểu hài tử trong lòng ước chừng ba tuổi, trên cổ lộ ra chiếc khóa vàng, mặt phấn môi đỏ, ngọc tuyết khả ái.

Lý Nhược Phi hỏi: “Người là Thái tử phi?”

Hoa phục mỹ nhân thật bình tĩnh, tức giận mắng: “Người là người phương nào? Ban đêm xông vào nội phủ Thái tử, chẳng lẽ không muốn sống nữa?”

Lý Nhược Phi môi nhếch nụ cười tàn khốc, rút Tĩnh đao, một phen túm lấy hài tử, một cước đập cửa phòng, lưỡi đao đặt trên cổ họng Thái tử phi, ép nàng phải quỳ xuống dưới chân, còn mình lại thư thư thái thái ngồi trên ghế gỗ tử đàn lót đệm mềm.

Tiếng thét chói tai của Thái tử phi cùng tiếng khóc của tiểu thể tử xé rách bầu trời đêm, truy binh bao vây xung quanh gian phòng lớn này, đao kiếm rời vỏ, tên đã lên dây.

Lý Nhược Phi một tay miễn cưỡng chế trụ cổ họng tiểu thể tử, một tay cầm đao kề bên cổ Thái tử phi, vẻ mặt ngang bướng gương cao, cười nói: “Bảo Thái tử các người đến nói chuyện.”

Thái tử vội vàng chạy đến, kim quan buộc tóc cũng xiêu vẹo, tức giận nói: “Lý Nhược Phi! Người dám uy hiếp Vương phi cùng thể tử!”

Lý Nhược Phi cầm khẽ hất: “Trên đời này nào có việc dám hay không dám, chỉ xem ta muốn hay không muốn làm!”

Thái tử lạnh lùng nói: “Nếu người dám đả thương một sợi tóc của bọn họ, bốn vương nhất định khiến người sống không bằng chết.”

Ánh đao chợt lóe, búi tóc Thái tử phi đã bị cắt đứt bay thẳng lên trời, sợi tóc lả tả rơi đầy mặt, sợ đến mức gần như muốn bất tỉnh.

Ánh mắt như ánh đao đâm thẳng Thái tử, để lộ vẻ hung ác dứt khoát cùng bùng binh mạnh mẽ.

Thái tử nhất thời không thốt nên lời, Lý Nhược Phi trong hiến chất tú sắc thanh dật không chút sát khí, trong Thử Kiếm trường anh tư phi dương nhưng cũng rất chừng mực, trong tiệc sinh thần ánh mắt dù độc ác những cũng không dám kiêu ngạo, nhưng Lý Nhược Phi trước mặt, lại khiến Thái tử liên tưởng đến dã thú thoát khỏi vòng vây trong hoang dã, vô pháp vô thiên, mỗi một phân tuyệt mỹ cùng tàn khốc ẩn dấu bên trong đều lộ ra, tựa hồ không có gì có thể áp chế được sinh mệnh mạnh mẽ cùng sát ý tràn ngập này.

Thái tử trong lòng đại loạn: “Thả họ ra! Bằng không Trữ quốc sẽ xuất binh tấn công Lãng quốc.”

Lý Nhược Phi cười lớn: “Bình nào của ngươi? Ngươi nếu nắm binh quyền khẳng định Phó Hoài Xuyên đã chết trước, nào đến nỗi phải bức hấn động thủ trước, lại mượn tay lão nhân của ngươi thu thập hấn?” Về mặt tràn ngập miệt thị trần trụi cùng giảo hoạt khó đoán: “Thái tử điện hạ chỉ biết dùng nam sủng hạ độc, chuyện khác, ngươi không dám.”

Thái tử cả người run lên, hô hấp hỗn loạn, hấn trời sinh tài trí tư chất đều hữu hạn, không có gì ngoại trừ xuất thân tôn quý, so với các huynh đệ còn lại, càng không xứng cùng, trên triều đình trường tụ thiện vụ không sánh bằng Phó Hình Giản, trên chiến trường bày mưu tính kế không sánh bằng Phó Hoài Xuyên, ngay cả ngâm thơ vẽ tranh tạp nghệ các loại cũng không bằng Phó Tĩnh Hạc.

Lúc này bị Lý Nhược Phi vạch trần nỗi nhục như vậy, khơi dậy bạo ngược trong máu, thậm chí muốn nhào lên cắn hấn, xỏ xuyên hấn, chà đạp hấn, trong đường chết chính hấn trị hấn, giống như nhập ma, run rẩy giờ tay muốn hạ lệnh bắn tên.

Lý Nhược Phi nhàn thần băng lạnh, tay trái hơi dụng sức, thế tử khóc ho đến tê tâm liệt phế.

Thái tử giống như bị nhúng trong nước tuyết, vội buông tay, mạnh mẽ tự trấn định, tự cho đã thấu suốt: “Bốn vương còn sáu người cơ thiếp, cho dù ngươi giết Thái tử phi cùng Thế tử, bốn vương vẫn sẽ có thể có tử.”

Lý Nhược Phi gật đầu đồng ý: “Nói rất đúng, ta bây giờ đang thay điện hạ làm chuyện này.”

Lưỡi đao đâm vào da thịt, trên cổ Thái tử phi lằn một đường máu, bị thương kêu lên, bất tỉnh tại chỗ. Lưỡi đao mỏng như cánh ve, chậm rãi hướng yết hầu non mềm của thế tử, đao khí bức người, thế tử ngay cả khóc cũng không thành tiếng.

Gân xanh trên trán Thái tử thành thích đập loạn: “Lý Nhược Phi, ngươi giết bọn họ ngươi cũng chạy không thoát! Ngay cả Tử đệ cũng không thể cứu được ngươi!”

Đao trong tay Lý Nhược Phi thoảng dừng, hàng mi như cánh quạ đen khẽ nhú: “Ai nói ta muốn giết bọn họ?”

Thái tử do dự, rốt cuộc cắn răng nói: “Ta thả các ngươi đi.”

Lý Nhược Phi mỉm cười, như trăng xua mây chui ra: “Rất tốt, thả ta cùng Kim Chi phu nhân quay về nghỉ ngơi, ngươi cũng hảo hảo an ủi Thái tử phi một chút, nói với nàng đêm nay chỉ là ác mộng.”

Thái tử vội nói: “Cứ làm như vậy. Mời ngươi đi cho.”

“Vậy ta không khách khí.” Đôi con ngươi đen thuần Lý Nhược Phi xoay chuyển, hạ lệnh: “Cầm đao kiếm của các vị, xoay người, chặt đứt dây cung phía sau... Đem đao kiếm ném vào trong ao, đứng nguyên tại chỗ, không được lộn xộn.”

Cười nói Thái tử: “Phiền điện hạ bảo người đem Ô Truy ta buộc ở cửa Đông Nam đất qua đây.”

Tần Sơ Nhụy chậm rãi bước đến, xé xuống ống tay áo, lặng lẽ giúp Thái tử phi băng bó cẩn thận vết thương nơi cổ.

Chỉ nghe Thái tử ác ý cười, hỏi: “Kim Chi phu nhân có biết bốn vương hôm nay sao có thể nhanh chóng trở về phủ không?”

Sắc mặt Tần Sơ Nhụy trắng như tuyết, giống như không nghe thấy gì.

Lý Nhược Phi trong lòng tức giận.

Thái tử rút cuộc cảm thấy khoái ý, mặc ý chăm chú nhìn gương mặt Lý Nhược Phi, nhin không được cười nói: “Cũng không cần xem thường Triệu Mạnh Húc, người sớm hay muộn cũng như vậy. Phó Hoài Xuyên động qua người chưa? Tư vị thế nào?”

Lý Nhược Phi cười cười.

Tần Sơ Nhụy cả người lại run rẩy, như bó hoa lãnh tiêu mềm yếu trong ngọn gió tàn bạo.

Ô Truy dắt đến bên ngoài, nét cười trên gương mặt tuấn mỹ của Lý Nhược Phi lộ vài phần ác ý: “Thái tử làm việc trái lại rất nhanh, đáng tiếc nói quá nhiều. Nói thế nào, chỉ đành dựa vào tiểu thể tử bên mình rồi.”

Ôm thể tử, vươn tay đem Tần Sơ Nhụy đặt trước ngựa, còn mình khẽ giẫm lên bàn đạp, nhảy lên ngựa, tư thế nhanh nhẹn xinh đẹp, Ô Truy hí dài một tiếng, bốn vó như bay, xa xa truyền lại thanh âm Lý Nhược Phi: “Thỉnh Thái tử theo ta đến Tứ vương phủ đón tiểu thể tử!”

15. Chương 15

Lý Nhược Phi tức giận, một quyền đánh thẳng vào mắt hắc, lại bị Phó Hoài Xuyên chế trụ, khẽ cười: “Người thật sự càng ngày càng không khống chế được tính tình của mình. Bất quá, ta lại rất thích người như vậy.”

Đã gần nửa đêm, Tứ Dã vương phủ đèn đuốc lại thấp sáng, môn hộ mở rộng.

Phó Hoài Xuyên ung dung phiêu dật, trong chủ điện vương phủ cùng Phó Hình Giản thưởng thức bức Xích Bích đồ , sắc mặt trấn định như thường lệ.

Nghe thấy tiếng vó ngựa chạy thẳng vào phủ, thanh âm khẽ chạm trên nền đá xanh lót đường càng lúc càng gần, Phó Hình Giản lãnh nhàn nhìn thấy khoe miệng Phó Hoài Xuyên chậm rãi nở nụ cười, trong đáy mắt hiện lên tia ôn nhu chính hắc cũng chưa từng thấy, trong lòng nhất lời vừa lạnh vừa sợ.

Lý Nhược Phi thúc ngựa chạy thẳng vào đại điện, ôm Tần Sơ Nhụy xuống, phân phó hạ nhân đưa nàng trở về nghỉ ngơi, đem đứa nhỏ trong tay nhét vào lòng Phó Hoài Xuyên, nói: “Lát nữa người trả lại cho Thái tử, ta đi ngủ.”

Xoay người định đi, lại bị Phó Hoài Xuyên giữ vai: “Người không định giải thích chút nào sao?” Nhíu mày nhìn thể tử khóc nháo không ngừng, tay của đứa nhỏ lộ ra vết máu, tỉ mỉ nhìn kỹ, ngón tay út đã bị cắt đứt.

Lý Nhược Phi trong lòng thầm than một tiếng, ngồi xuống, đôi chân thon dài phóng túng duỗi thẳng, nói: “Ta dẫn Sơ Nhụy đi gặp Triệu Mạnh Húc, bị Thái tử phát hiện, ta đã bắt con của hắc, hắc hồ ngôn loạn ngữ, ta liền cắt đi ngón tay của con hắc.”

Lý Nhược Phi trước mặt cùng hình ảnh năm đó đánh bại mình trên thảo nguyên Ngạch Luân cơ hồ lặp lại, ương ngạnh âm ngoan trong xương cốt phóng khoáng hiển lộ, như thanh đao mất vỏ, không hề che giấu dù một chút. Phó Hoài Xuyên trong lòng dâng lên hưng phấn cực hạn, đôi mắt nhin không được phát sáng.

Phó Hình Giản lại mang theo chán ghét không áp chế được: “Ban đêm xông vào phủ Thái tử, bắt cóc tổn thương thể tử, chất tử như người so với hoàng đế còn có bản lĩnh hơn.” Chăm chú nhìn Lý Nhược Phi, như có chút suy nghĩ: “Hoặc giả, người căn bản cố ý? Sợ Thái tử làm khó Tứ đệ chưa đủ?”

Lý Nhược Phi cười nói: “Thái tử thì tính cái gì, các người chẳng lẽ kiêng kỵ hắc?”

Phó Hoài Xuyên thần nhiên liếc nhìn hắc, nói: “Người đi quá giới hạn.” Vừa cười nói: “Bắt cóc tổn thương trẻ nhỏ, Bình Nam vương cư nhiên cũng làm loại chuyện bỉ ổi này, khiến ta có chút thất vọng.”

Lý Nhược Phi trầm mặc một lát, nói: “Ta vốn không định làm vậy, là bất đắc dĩ, chỉ có thể không từ thủ đoạn, nếu không ta tuy dễ thoát thân, nhưng Sơ Nhụy sẽ lọt vào tay Thái tử.” Cười đến khiêu khích: “Tứ Dã vương tay nắm trọng binh, nắm trong tay sinh tử thành bại của hàng vạn người, không đến mức lòng dạ đàn bà như vậy?”

“Sơ Nhụy?” Tia tò mò chợt lóe rồi biến mất trong mắt Phó Hình Giản: “Người nói là Kim Chi phu nhân? Người rất thích nàng?”

Lý Nhược Phi thanh âm ôn nhu: “Ta thích tỷ ấy, cháo tỷ ấy nấu rất ngon, lại trị thương cho ta, ta bị bệnh tỷ ấy ở bên ta.”

Tri ân đồ báo, cho dù bản thân lâm vào cảnh nguy khốn cũng sẽ không bỏ rơi người mình thích, ý niệm bảo vệ một người — rất hiếm có, rất ngây thơ, cũng rất dễ hại chết chính mình.

Ánh mắt Phó Hình Giản mơ hồ hiện vẻ ảm áp, lại lạnh lùng nói: “Cũng không thử nhìn thân phận của người là gì!”

Lý Nhược Phi nhàn thần u tối, há miệng ngáp lớn. Phó Hoài Xuyên chăm chú nửa ngày, nói: “Người đi ngủ đi.”

Nhìn thân ảnh xa dần của hắn, Phó Hoài Xuyên mỉm cười, Lý Nhược Phi kỳ thực bất quá cũng là một hài tử, người khác tốt với hắn một phần, hắn sẽ hồi báo lại mười phần, loại ngây thơ mà cao ngạo lạnh nhạt này dần dần khiến hắn không thể nhẫn tâm, thời gian còn nhiều, hắn sẽ thuộc về ta — Phó Hoài Xuyên khẽ đề ngực, tựa hồ có thể cảm nhận được nhịp tim vui sướng đập của mình.

Sau khi Thái tử đón tiểu thể tử, mặc dù giận đến khó kiềm, nhưng cố kỵ Phó Hoài Xuyên, lại nghĩ đến nhàn thần đêm đó của Lý Nhược Phi, càng có một cảm giác sợ hãi đè nén khiến hắn không thể nào xoa dịu được, bởi vậy không có hành động gì.

Phó Hoài Xuyên cư nhiên cũng không hỏi chân tướng sự việc.

Đảo mắt đã là mùa xuân, hoàng đế Phó Đông Bình thân thể cũng tốt lên khá nhiều, vì vậy phụ tử tử hiếu, quốc thái dân an.

Thế cục Trữ quốc giống như dòng sông đã đóng băng, tuy sóng ngầm cuộn cuộn, nhưng chính thể nằm trong trạng thái ổn định cân bằng vi diệu.

Phó Hoài Xuyên hôm nay đang cùng Lý Nhược Phi ngồi trên nền đất trong phòng đối diện đánh cờ.

Trong Tứ vương phủ hoãn các đều lót bằng gạch xanh, dưới gạch để rỗng, than hồng tản mát nhiệt khí nhu hòa đều đặn, trong phòng ảm áp như mùa xuân, trên đất trải thảm da thú dày.

Lý Nhược Phi mấy tháng trước mới học cách chơi cờ từ Tần Sơ Nhụy, Lý Nhược Phi năng lực học tập kinh người, rất nhanh liền đánh Tần Sơ Nhụy đến không còn sức chống đỡ, cục diện vô cùng thâm hiểm. Tần Sơ Nhụy tức giận bình luận: “Đánh cờ vốn di tình dưỡng tính, giống như người công sát tính toán, đã rơi xuống hạng tiểu thừa rồi.” Liền không cùng hắn đánh cờ nữa, Phó Hoài Xuyên lại cảm thấy hứng thú vô cùng, hai người thường xuyên luận bàn.

Lý Nhược Phi chơi cờ tựa như dụng binh, lạc tử như phi (*), quỷ thủ không ngừng, kỳ hiểm giáo quyết, tùy hứng kiêu ngạo cũng gạt bỏ, trọng công bỏ thủ, Phó Hoài Xuyên bố cục tinh vi, thận trọng, thu phóng đều tùy tâm sở dục, mặc dù từ đầu dưới công sát trực tiếp mạnh mẽ, quần triển truy kích của Lý Nhược Phi có phần yếu thế, những thận trọng mềm dẻo, cân bằng đảm bảo, đến trung bàn, bố cục tinh diệu lúc trước liền nhất nhất lộ rõ, thường khiến Lý Nhược Phi đẩy bàn nhận thua.

(*) Lạc tử như phi: Khi chơi cờ tốc độ ra cờ rất nhanh, ý chỉ rất quả quyết rất nhanh chóng, chứng minh kỹ nghệ rất cao.

Ván cờ hôm nay, Lý Nhược Phi thay đổi tác phong thường ngày, tuy rằng dục vọng công kích vẫn nặng, nhưng toàn vẹn phát huy duy trì bù đắp thế cô, ẩn nhẫn tàn nhẫn, trung bàn đếm bước có thể đi, thà ủy khuất tuyệt không manh động thiếu suy nghĩ, chỉ đợi Phó Hoài Xuyên trong lúc giao chiến phạm phải sai lầm.

Quả nhiên chung cục liếc mắt vừa xem, tính toán kỹ lại, Lý Nhược Phi tiểu thắng.

Lý Nhược Phi vui mừng, nhắc một chung Lê Hoa Bạch bên người một hơi uống cạn, cười nói: “Người cũng có lúc bại dưới tay ta!”

Chỉ thấy hần một thân hắc y, ngọc quan buộc tóc bị hần tháo xuống, tóc đen tăn mác như vẩy mực, ngồi trên mặt đất, mày kiếm tà phi, đường nét thanh liệt, đôi mắt xinh đẹp, sắc đen lẫm liệt xuyên suốt khắc trên sắc trắng sáng như băng tuyết, bởi uống rượu, sắc mặt trắng xanh nổi lên tầng ửng đỏ nhàn nhạt, đôi môi ưu mỹ cũng càng thêm phần tươi đẹp.

Bị mê hoặc, Phó Hoài Xuyên chậm rãi tiến lại gần khuôn mặt kia, không để ý sắc kinh nghi phòng bị trong mắt hần, đột nhiên nhẹ nhàng hôn xuống.

Lý Nhược Phi tức giận, một quyền đánh thẳng vào mắt hần, lại bị Phó Hoài Xuyên chế trụ, khẽ cười: “Người thật sự càng ngày càng không khống chế được tính tình của mình. Bất quá, ta lại rất thích người như vậy.”

Lý Nhược Phi Mu bàn tay gân xanh trời lên, miễn cưỡng dè xuống, nói: “Ta thấy người uống nhiều quá rồi!”

Phó Hoài Xuyên lại nghiêm mặt nói: “Là ta mạo phạm, ta xin lỗi. Ta cam đoan nếu người không thích, về sau tuyệt không bắt buộc người.”

Lý Nhược Phi rũ mĩ, trong lòng thầm mắng: “Ngược lại người cứ thử...”

Lại nghe Phó Hoài Xuyên hỏi: “Tần Sơ Nhụy dạo này vẫn luôn bệnh?”

“Chỉ là thương tâm thôi,” Lý Nhược Phi kinh ngạc nói: “Lần trước đi phủ Thái tử, nhất định là Triệu Mạnh Húc mật báo Thái tử.”

Phó Hoài Xuyên thở dài: “Tần Sơ Nhụy xem như người si, Triệu Mạnh Húc đối với nàng như vậy, nàng cư nhiên còn có thể vì hần mà thương tâm, một chữ tình này, đã thương người như vậy, dán chặt cả một đời một kiếp.”

Lý Nhược Phi có vài phần hoang mang: “Ta không hiểu, Triệu Mạnh Húc đã là một phế nhân, lại vô tình vô nghĩa như vậy...”

Phó Hoài Xuyên tự tiểu phi tiểu ngắt lời: “Có lẽ, Triệu hầu chỉ là nhẫn nhục phụ trọng, trong lòng lại có toan tính khác.”

Lý Nhược Phi bỗng nhiên chớp mắt: “Có ý gì? Người nhìn ra cái gì?”

Phó Hoài Xuyên cười đến tao nhã: “Không có ý gì, thuận miệng nói thôi.” Liền đổi chủ đề, trêu cợt: “Người đối với ta cũng rất vô tình vô nghĩa, ba năm nay ta không phải vẫn luôn khắc cốt nhớ mong người?”

Lý Nhược Phi liếc mắt hung dữ trừng hần, Phó Hoài Xuyên lại cười đến sung sướng.

Tiết trời đúng thật rất tốt, nắng chiều giống như màu vàng, khẳng khái chiếu rọi, dưới mái hiên vẫn như cũ có bóng râm, Phó Hình Giản yên lặng đứng đó rất lâu, nghe thấy thanh âm đàm tiếu của hai người trong phòng, ngón cái tay phải siết chặt hổ khẩu tay trái đến xuất huyết, đôi mắt như sương mù mờ hồ lộ vẻ quyết đoán.

Đông đi xuân đến, Tần Sơ Nhụy vẫn đau ốm trên giường, phong thái diễm sắc ngày trước chỉ còn sót lại nơi sóng mắt.

Tạ Lưu thường đến thăm, có khi một câu cũng không nói, cứ như vậy yên lặng ngồi hàng canh giờ. Giống như nhìn một đóa hoa chậm rãi úa tàn, đau lòng tột đỉnh, lại không thể kéo vãn thời gian.

Rốt cuộc có một ngày, Lý Nhược Phi không nhịn được, nhân lúc hai bên không có người, ra lệnh: “Sơ Nhụy tỷ, ta nhất định phải đưa tỷ rời khỏi nơi này! Tỷ đến thảo nguyên, ta phó thác tỷ cho Xung Vũ đại ca.”

Tần Sơ Nhụy nói: “Ta nếu chạy trốn, bọn họ sẽ không buông tha Mạnh Húc, giống như người, cũng không có cách nào rời khỏi được, nếu người đi, Phó Hoài Xuyên sẽ không buông tha Lăng quốc.” Nụ cười tựa cánh ve thu cuối cùng bị ai rung lên: “Ngoại trừ chết, cái gì ta cũng không làm.”

Chết? Chữ này đối với Lý Nhược Phi mà nói là một cấm kỵ.

Từ lúc đến Trữ quốc đến nay, chưa bao giờ nghĩ đến chữ này.

Nhưng, có lẽ là một cơ hội.

Lý Nhược Phi nhân thần lóe lên: “Chúng ta đi chết!”

Khuôn mặt Phó Hoài Xuyên mang theo vài phần mệt mỏi, cùng Tạ Khê, Giang Mộ Thu bước ra khỏi hoàng cung.

Phó Đông Bình vừa rời triệu tập bọn họ hỏi thăm tình hình quân phí binh phòng nơi biên quan trọng yếu, hoàng đế thân thể tuy không bằng lúc trước, nhưng khí thế vẫn còn, cho dù Phó Hoài Xuyên đáp đến một giọt nước cũng không lọt, nhưng vẫn có cảm giác thể xác cùng tinh thần uể oải mệt mỏi, người lừa ta gạt không hề thoải mái chút nào so với kim qua thiết mã.

Ra cửa cung, xa xa liền thấy Phó Hình Giản đợi hẩn.

Dưới ánh trăng nhàn nhạt tiêu dung tự nhiên của Phó Hình Giản, giống như đóa hoa rơi vào giấc mộng Giang Nam, gột rửa sạch sẽ hồng trần cuộn cuộn, vò nát điệp mộng dạt dào, nhưng phối với đôi mắt vô ưu vô hỉ của hẩn, lại sản sinh cảm giác êm dịu trong thiên ý.

Phó Hoài Xuyên tiễn những người kia, đi đến trước mặt hẩn, Phó Hình Giản lại cười nói: “Có phải đang nhớ Lý Nhược Phi?”

Vội vàng đến Nhị vương phủ, vào ngọ thất Phó Hình Giản, liền thấy Lý Nhược Phi nằm trên giường, không hề cảm giác, sắc mặt tái nhợt.

Trong mắt Phó Hoài Xuyên xuất hiện tơ máu, đầu ngón tay không khổng chế được mà run rẩy.

Thử thăm dò, vẫn còn khí tức, xốc chăn lên liền thấy, cả người xích lỏa, trên người cũng không có vết thương nào.

Thoảng yên tâm, thanh âm có vài phần lạnh lẽo: “Nhị ca, người làm gì hẩn?”

Phó Hình Giản bất động thanh sắc: “Người tốt nhất đừng dùng loại nhân thần này nhìn ta, nếu ta không để tâm cảm nhận của người, chỉ sợ hẩn bây giờ đã nằm trong phủ Thái tử.” Đến bên giường: “Ta chỉ là đến quý phủ của người, trong thức ăn bỏ chút được, sáu canh giờ sau sẽ tỉnh dậy.”

Phó Hoài Xuyên chăm chú nhìn ánh mắt của hẩn: “Người có ý gì?”

“Nhiều năm như vậy, lần đầu người đối với ta nói lời ác ý thế này.” Phó Hình Giản sắc mặt có phần thương cảm: “Ta sợ người thích hẩn sẽ đánh mất lòng người. Người không truy cứu hẩn làm sao tìm được cơ hội ban đêm xông vào phủ Thái tử, người cũng nhìn không thấy thâm ý đêm khuya xông vào phủ Thái tử của hẩn, càng không cần nói trong sinh thần Thái tử người bao che cho hẩn như thế nào...” Mỉm cười: “Người nếu đã muốn hẩn, ta giúp người. Thượng hẩn xong, người sẽ tỉnh táo lại, hiểu được thân phận của hẩn cùng thân phận người đều có ý nghĩa như thế nào.”

Xoay người ra cửa.

16. Chương 16

Ta không chỉ muốn người nắm thiên hạ trong tay, ta còn muốn người vì ta mà nắm lấy thiên hạ.

Tám năm trước tại đô thành Tây Châu người cứu ta ra khỏi cảnh ngộ không khác gì súc sinh, người chính là ánh sáng ấm áp duy nhất trong sinh mệnh của ta.

Tính cảnh giác của Lý Nhược Phi sắc bén giống như dã thú, cho dù đang ngủ, chỉ sợ mình vừa mới đến trước giường đã bị đao cắt đứt yết hầu không chút lưu tình.

Lần trước ngắm nhìn vẻ mặt lúc ngủ của Lý Nhược Phi cũng là thừa dịp hẩn bệnh nặng, lúc ấy bản thân không nhận được khê lên hôn hẩn.

Còn lần này?

Tác dụng của mê dược, Lý Nhược Phi ngủ đi thường yên lặng, không hề phòng bị, hơn nữa thân thể còn xích lỏa.

Nhìn không được khê vuốt ve, dưới ánh nền thân thể thiếu niên tựa như khối ngọc trong suốt, đường cong thân thể xinh đẹp không ai sánh bằng cùng khung xương thon dài, thắt lưng tinh tế mềm dẻo, bờ mông căng mịn, thân thể này sạch sẽ như vậy, ngây ngô như vậy, thậm chí còn lộ ra khí chất cấm dục.

Phó Hoài Xuyên khó hạ trường đến phát đau.

Trái lại thở dài, đến bên y quỹ (tủ quần áo) tìm y phục của Phó Hình Giản, đơn giản giúp Lý Nhược Phi mặc vào.

Ôm hẩn nằm xuống.

Luyến tiếc thổi tắt nến, cúi người khê hôn lên bờ trán nhột nhột.

Lại bị nanh sói chạm vàng hẩn đeo trên cổ cần phải, tinh tế nhìn, gốc nanh sói dùng vàng bện chặt, bên trên khắc một chữ “Vũ” nho nhỏ, đã có phần mờ đi, nanh sói chạm vào lảng mịn. Đáy lòng không khỏi âm thầm chửi mắng tên Nhan Xung Vũ chết tiệt kia.

Một mỗi ập đến, mơ màng ôm thân thể hơi lạnh của Lý Nhược Phi mà ngủ, lại một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm tỉnh mộng, Phó Hoài Xuyên nhìn hàng mi dày khê rung của Lý Nhược Phi trong nắng mai, nhất thời trong lòng ngứa ngáy, nhìn không được đưa tay khê vuốt.

Chợt thấy Lý Nhược Phi xoát một cái mở mắt, trong mắt lại không có một tia buồn ngủ, trong vắt như ngâm trong nước tuyết, lạnh lùng nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm trầm khàn không giấu được vẻ biếng nhác mới tỉnh dậy, hạ thân Phó Hoài Xuyên lập tức phản ứng, cười khổ nói: “Nhị ca ta hạ mê dược người, cỏi hết y phục đặt trên giường.”

Chợt thấy con người nháy mắt bốc hỏa của hẩn, vội giải thích: “Ta đã nói, trừ phi người nguyện ý, bằng không ta sẽ không ép buộc người, đương nhiên càng không nhân lúc người gặp họa, cho nên tìm y phục của Nhị ca mặc cho người.”

Mỉm cười, tổng kết nói: “Không may may cọng tóc.”

Lại ôn nhu bổ sung thêm câu: “Sau này cẩn thận Nhị ca ta.”

Lý Nhược Phi đáy mắt hiện vẻ âm áp, gương mặt như bạch ngọc chậm rãi nhuốm một tầng ửng đỏ, Phó Hoài Xuyên nhìn không được trong lòng vừa động, đã bị hẩn nhanh chóng nhắc chân, một cước thật mạnh đập trước ngực, đau ngã lăn xuống giường.

Lý Nhược Phi tông cửa xông ra, khóe môi Phó Hoài Xuyên cười đến ba phần thâm tình ba phần thâm trầm ba phần thương tiếc một phần tình thế bất buộc.

Phó Hình Giản lại thấp phần thất vọng.

“Nhị ca, người không cần lo ngại hẩn sẽ cản trở con đường của ta.” Phó Hoài Xuyên đứng dậy, dương quang khắc sâu trên gương mặt góc cạnh, mang theo khí thế độc bộ thiên hạ, làm chủ chìm nổi: “Cũng như năm đó vì người, chỉ vẹn vẹn hai năm đã bình định Đông Liêu đánh hạ Tây Châu, bây giờ ta cũng sẽ vì Lý Nhược Phi, đoạt lấy đế vị, nắm trong tay giang sơn này.”

Không, Tứ đệ người không hiểu.

Ta không chỉ muốn người nắm thiên hạ trong tay, ta còn muốn người vì ta mà nắm lấy thiên hạ.

Tám năm trước tại đô thành Tây Châu người cứu ta ra khỏi cảnh ngộ không khác gì súc sinh, người chính là ánh sáng ấm áp duy nhất trong sinh mệnh của ta.

Thân ở Tây Châu hai năm, suy bại thành bùn, càng không cần nói đến tiện hóa thấp hèn Triệu Mạnh Húc kia, Lý Nhược Phi dựa vào cái gì có thể may mắn tránh khỏi? Kiêu ngạo như vậy, phi dương như vậy, may mắn thuần khiết như vậy?

Mẫu thân đã chết, ta từ nay chỉ còn mỗi người, ta sẽ toàn lực giúp người cho đến cuối đời, người cũng chỉ có ta, người chỉ có thể thật lòng đối với một mình ta.

Người đối với Lý Nhược Phi như thế, với ta khác nào thiên đạo vạn quả vạn tiền xuyên tâm.

Người có biết chăng?

Miệng mơ hồ có mùi máu tươi, lại đem hàng vạn suy tư muôn vàn đau khổ kết thành nụ cười lạnh thản nhiên bên bờ môi, không vương hồng trần: “Ta không lo.”

Tháng ba, bá quan Trữ quốc bận rộn chưa từng thấy.

Đầu tiên Giang Nam gặp lũ lụt, vắn mảnh ruộng tốt, cả thủy đều đổ sông đổ biển, trăm vạn con dân, trôi dạt tha phương. Bởi vì Phó Tinh Hạc chức vụ nhàn rỗi, Phó Đông Bình liền phái hãn nam hạ quan sát dân tình, cứu tế trấn an.

Phó Hình Giản nhân cơ hội lần nữa đề cập đến vấn đề tu sửa thủy hệ Tam giang cùng thủy vận Toa Hà. Sử dụng mười vạn dân công, khai mở kênh đào nhân tạo từ Kim Giang đến Toa Hà, đường thủy vận chuyển vận chuyển quân lương, từ đó quyền khống chế thủy vận của bộ tộc Nghiêm thị cậu Thái tử dần dần đánh mất.

Phó Đông Bình vì Thái tử mời hai vị nhân sĩ trị quốc uyên bác danh xưng “Trung Nguyên song ẩn” Thương Mẫn Kỳ cùng Chu Tang Hiểu ra làm phụ tá.

Phó Hoài Xuyên lại bận rộn việc thay binh ở Hạ Châu, Sầm Châu và Lăng Châu.

Năm đó khi Lý Nhược Phi bị bức phải thoái lui từng từ Hạ Châu vòng qua quay lại Lăng Châu, cướp quân lương của Tạ Khê, khi cách Sầm Châu, biết Sầm Châu thuộc địa hạt của Trữ quốc, một mối lửa lớn thiêu trụi thành Sầm Châu, kể cả ngoại thành cùng thảo nguyên giáp giới Hạ Châu, đều bị thiêu trụi hoang tàn, dã thú biến mất. Lý Nhược Phi trong cảnh cùng đường mật lộ, vẫn ngoan tuyệt ra tay to gan như vậy, triều đình lúc đó đều khiếp sợ.

Từ lúc vào xuân đến nay ở ngoại thành Sầm Châu càng là bão cát che khuất mặt trời, trên sườn núi cỏ cây thưa thớt, thậm chí cỏ thấp bé, đất cát lộ lộ khó che lấp, hoang vu điêu tàn, đã có không ít binh sĩ đơn thân của Trữ quốc vì không chịu đựng được khó khăn mà lên chạy lên ngọn núi ngoại thành làm sơn tặc, cướp bóc khách thương vắng lại hai nước làm kế sống.

Mà trên ngọn núi ngoại thành Thâm Châu thuộc quản hạt của nước láng giềng Lăng quốc cây cối san sát, xanh tươi um tùm, cảnh sắc tươi đẹp không cần phải nói, giữa thảo nguyên lại có đầm nước, thủy sản tươi tốt, bên hồ bờ dê thành đàn. Lôi cuốn hấp dẫn, lại có không ít binh sĩ biên cảnh quy hàng được chiêu mộ, dần dần có tin đồn, Lăng quốc trị quân dù nghiêm, quân lương cũng cao hơn Trữ quốc.

Chuyện biên phòng Tam Châu thay đổi cơ cấu, nhất thời lộ vẻ bức bách khẩn cấp.

Phó Hoài Xuyên cực kỳ đau đầu, biết rõ mười năm nay Trữ quốc khai cương thác thổ không ngừng không nghỉ, tạo thành nhu cầu cần nhiều võ quan quân sĩ, vì vậy trị quân khó có thể nghiêm, quân lực dù mạnh, nhưng tầng tầng vô tướng bên trên bóc lột cắt xén lương hưởng binh sĩ bên dưới đã trở thành luật bất thành văn, quan viên chưởng quản lương thảo Tư Không Kiến Quan nửa công khai đứng giữa nhân cơ hội mà kiếm chác túi tiền mình. Loại tệ nạn này, muốn giải quyết cũng không thể đạt được hiệu quả trong nhất thời, trước mắt phải củng cố biên phòng, chỉ có thể thay đổi một nhóm tướng sĩ.

Tin tức Tam Châu thay đổi biên phòng truyền đến Nam Viện vương phủ ở Khai Yết, Nhan Xung Vũ chấp tay xa xa nhìn về hướng Trung Nguyên, Yên Chi quan nơi kia không ngừng nhớ mong, chiến mã đường trường không ngừng lay động, nhưng hứa hẹn dành cho nhau, lại khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không phụ nhau.

Thảo nguyên cuối xuân ánh mặt trời đã bắt đầu phát nóng, sau giờ Ngọ ngày hôm nay, Nhan Xung Vũ đang dựa bàn nghỉ ngơi.

Nhan Xung Vũ mặc áo bào bó y mỏng, cơ thể kiện mỹ dưới bó y giống như báo săn, dù đang nghỉ ngơi, cũng có một loại sức bật tùy thời nhảy bổ tới ẩn dấu bên trong.

Phó Văn Văn bưng một chung trà sữa im lặng bước đến bên cạnh hắn, nhất thời cũng không lay hắn dậy, chỉ khao khát nhìn hàng mi anh tuấn cùng đôi môi dày của hắn, nam nhân trước mặt, luôn là người nâng cả đời phải ngẩng đầu nhìn.

Khi vừa mới biết phải viễn giá Lãng quốc, vừa nghĩ đến thân kim chi ngọc điệp lại phải gả cho dị tộc hoang dã, không khỏi bi ai muốn chết. Không ngờ đêm tân hôn khi mũ phượng châu ngọc được tháo xuống, lại thấy gương mặt tuấn lãng cùng một mặt buồn rầu nơi đáy mắt, phương tâm đại loạn.

Từ sau ngày thành thân cũng không khó khăn, nhưng thập phần lạnh lẽo.

Nhan Xung Vũ thông binh thư chiến pháp, thiện đao cung kỵ xạ, đôi khi cũng đàm chuyện phong cảnh Trung Nguyên cùng nàng, tú sắc Giang Nam, nhân tài cỡ này, ở Trữ quốc cũng là số một số hai, không kiềm được một tia nhu tình ký thác vào hắn.

Chỉ là trong một năm nay, hắn trái lại có nửa năm ở quân doanh tuần tra biên quan hoặc thao luyện quân mã, nửa năm còn lại dù ở Khai Yết, ban đêm lại thường xuyên nghị sự trong cung, hoặc ở lại trong quý phủ của trọng thần bàn chuyện, thời gian bên mình có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nghĩ đến đây, âm thầm thở dài.

Nhan Xung Vũ bưng mắt tỉnh dậy, sắc mặt bình tĩnh, nói: “Công chúa sao lại đến thư phòng của ta?”

Một câu thản nhiên, trong phòng lại dấy lên cảm giác áp bức mưa gió muốn xông đến.

Phó Văn Văn đôi mắt sáng mở to, bản thân không biết nên đáp thế nào, chợt nghe một thanh âm thanh thúy thanh thoát vang lên: “Văn Văn, con vẫn là nên quay về phòng đi. Thư phòng nam nhân, chúng ta ngàn vạn lần không nên bước vào.”

Chính là Nam Viện thái phi Uất Trì Hương, bà dù đã ngoài bốn mươi, lại giống như một đóa mẫu đơn thơm ngát rực rỡ, trong ung dung tươi đẹp lại mang vài phần hoạt bát mạnh mẽ, vẫy tay gọi Phó Văn Văn, nói: “Ta vừa phái người mua vài xấp lụa của Tĩnh Phong, đã để trong phòng con, về phòng coi thử có vừa ý không....”

Liền nháy mắt, thiếp thân thị nữ đã dẫn Phó Văn Văn trở về phòng.

Còn mình lại bước vào thư phòng, ngồi đối diện Nhan Xung Vũ, khanh khách cười nhìn hắn, nói: “Văn Văn làm phiền người? Đang xem gì sao?”

Nhan Xung Vũ dùng tay che miệng, cười nói: “Cũng không có gì, đêm qua cùng Lý Minh Nguyệt bàn luận chuyện nhiếp chính có hơi muộn một chút, vừa rồi đã ngủ một lát.”

Uất Trì Hương đau lòng nói: “Một năm nay người cũng đã thay đổi! Lúc trước chỉ một lòng suy nghĩ quân đội, đánh giặc, hiện tại lại suy nghĩ đến chuyện trên triều đình.”

Trong mắt Nhan Xung Vũ mơ hồ có giông bão: “Đó là vì con hiểu được rằng, trên chiến trường dù có bách chiến bách thắng lại không thể chi phối hoàn toàn thế cục. Một đạo thánh chỉ của kẻ hèn mọn Lý Đồng, đã hại Nhược Phi, con lại không thể làm gì được.”

Nắm ngón tay xò ra đón ánh mặt trời, Nhan Xung Vũ neho mắt: “Con thề, phải nắm trong tay quyền lực kia, bảo vệ thứ con yêu, đoạt lấy thứ con muốn, nắm trong tay sinh tử phúc họa của người trong thiên hạ. Vì con đã đáp ứng Nhược Phi, phải trở nên càng mạnh mẽ hơn.” Thanh âm trầm thấp, mỗi chữ sung huyết: “Sẽ không còn người có cơ hội cùng quyền lực giam lỏng con trong phủ, mặc cho Nhược Phi bị người tổn thương.”

Uất Trì Hương trong lòng phát lạnh, nhìn kỹ Nhan Xung Vũ, lại thấy so với một năm trước, hắn phân hóa lực lượng trong binh doanh, càng thêm vài phần khí phách quyền mưu ẩn mà không lộ.

Trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Phó Văn Văn cùng Thiên Thiên thật ra rất giống hai tỷ muội, không ngờ con không cưới Thiên Thiên, đổi lấy một Văn Văn, cũng không có gì khác biệt.”

Nhan Xung Vũ mỉm cười nhìn Uất Trì Hương, cũng không tiếp lời.

Uất Trì Hương giả vờ tức giận nói: “Tiểu tử thôi, đừng cho là ta không biết con đang suy nghĩ cái gì! Dám tính toán thiệt hơn với nương của người sao!”

Nhan Xung Vũ nửa thật nửa giả cả kinh nói: “Chẳng lẽ nương thật sự biết con đang nhớ Nhược Phi?”

Uất Trì Hương liếc mắt trừng hăn, có vài phần sùng nịch bất đắc dĩ: “Ta làm mẹ của người, chẳng lẽ không biết tâm tư hai tiểu tử thôi nhà mình?”

Nhan Xung Vũ im lặng, nhiệt liệt ôm bà từ phía sau: “Cảm tạ nương thành toàn.”

Uất Trì Hương khe khẽ than thở: “Nhược Phi đi cũng gần một năm, không biết bây giờ như thế nào.”

“Hắn sắp trở về rồi!” Nhan Xung Vũ đứng dậy, cười đến đường nét lạnh lùng giống như đao khảm rìu đục cũng mất đi, càng thêm đa tình.

Phó Hoài Xuyên nhíu mày, dưới ánh đèn nghiên cứu Phòng bố đồ bốn phương biên cảnh, chuyện thay quân ở Hạ, Sầm, Lăng Tam Châu đã điều phái xong xuôi, trong lòng âm thầm tính toán tăng thêm tuyển chọn người trấn giữ, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Lý Nhược Phi lưng ngược ánh trăng, thần tình lạnh lùng, cũng không bước vào, nói thẳng: “Sơ Nhụy muốn đến Tạ phủ.”

“Ân.”

“Người vừa lòng rồi chứ?”

“Phải.”

“Người đúng là cầm thú máu lạnh!”

Phó Hoài Xuyên rút cuộc ngẩng đầu, mi tâm chau thành một đường lằn thâm sâu, trong mắt tơ máu thoáng hiện lộ vẻ mệt mỏi: “Là tự nàng tâm tàn ý lạnh, tự nguyện dọa lạc, ta cũng không bức nàng.”

Lý Nhược Phi tức đến run bần bật, lại nghe Phó Hoài Xuyên nói: “Mặt khác, ta không thích người mắng ta là cầm thú, mấy nay ta bề bộn nhiều chuyện, sau này ta sẽ dạy người nên nói năng với ta như thế nào.” Phát tay không kiên nhẫn nói: “Ngày mai người đưa nàng đi Tạ phủ đi, không cần đến quấy rầy ta nữa.”

Lý Nhược Phi thoáng dừng lại, xoay người rời đi, một đường mang theo nụ cười quỷ quyệt khoái trá.

Hoàng hôn, hai ngày sau.

Phó Hoài Xuyên đã giải quyết chuyện quân phòng chu đáo chặt chẽ, cũng nhân cơ hội này mà đưa một vạn thân quân của mình an bài ở ngoại ô Tĩnh Phong. Như vậy cho dù có sớm đoạt vị, tốp binh tinh nhuệ này cũng có thể nội trong một canh giờ đánh vào Tĩnh Phong. Phó Đông Bình trong tay tuy có hai vạn cấm quân, nhưng trong tay mình lại nắm quyền hơn ba vạn quân đội thủ thành, một khi nổi loạn, đủ để đại quân Cần vương ở các nơi đến trước, quyết định đại cục.

Chỉ cần Phó Hoài Xuyên hăn sắp đặt ổn thỏa, tất cả đều sẽ nằm trong lòng bàn tay.

Nhấp một ngụm trà Long Tĩnh mới hái, búng ngón tay ấn lên huyệt Thái Dương để thả lỏng, đắc ý không khỏi lộ ra. Đồng thời, tâm tình muốn gặp Lý Nhược Phi cứ như nắm mồi sau mưa sinh sôi nảy nở, bùng cháy mãnh liệt nhanh chóng.

Đang định đi tìm Lý Nhược Phi, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Quân An, mang theo sợ hãi cùng lo lắng cất lực che giấu: “Vương gia!”

Lòng Phó Hoài Xuyên mạc danh trầm xuống: “Vào trong nói!”

Quân An bước vào, đóng cửa, chấp tay, mở miệng —— động tác cực kỳ quen thuộc, cổ tay áo khe khẽ rung: “Lý Nhược Phi dẫn theo Kim Chi phu nhân chạy trốn ra khỏi thành...”

Phó Hoài Xuyên lại cười, không hề ngạc nhiên: “Hắn rốt cuộc nhịn không được, thật sự khiến người đau đầu a!”

Quân An gạt mồ hôi, nói: “Bọn họ lúc này ở trong Sách gia thôn ngoại thành tây đã bị Nhị vương gia phóng hỏa thiêu chết rồi.”

17. Chương 17

“Nhị ca, trong thiên hạ, chỉ có ngươi với hắn, là người đáng để ta thật lòng đối đãi, ngươi lại giết hắn, tại sao đối với ta nhẫn tâm như vậy?”

“Nhị ca, ngươi ép ta hận ngươi...”

Bàn tay dính máu của Phó Hình Giản trong sắc trời càng tối dần giống như một đóa hoa lan hút máu, thoáng ngừng, haha, hận ta sao...

Quân An gạt mồ hôi, nói: “Lúc bọn họ ở trong Sách gia thôn ngoại thành tây đã bị Nhị vương gia phóng hỏa thiêu chết.”

Sắc trời hoàng hôn chợt tối sầm, Phó Hoài Xuyên phút chốc đứng dậy, dựa vào mép bàn, thân hình cao lớn thoáng chao đảo, trước mắt một mảnh đen kịt, yết hầu tanh ngọt, cổ nhện xuống, nói: “Chuẩn bị ngựa, dẫn ta đến đó!”

Tà dương như máu, cơn gió cuối xuân phả lên mặt lại mang theo cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Sách gia thôn ở ngoại thành vốn là nơi đồn trú vào mùa săn bắn đầu thu hàng năm của cung đình, mong một tháng tám hàng năm đều phong tỏa, không cho người ngoài tiến vào, đến khi mùa săn bắn kết thúc vào cuối tháng, mới cho phép thường dân sinh sống tới lui.

Trong thôn gần mười hộ gia đình, đều là hộ săn bắn, nhà gỗ mái nỉ, hắt dầu bên trên, bùng lên ngọn lửa đỏ rực, bùng bùng khoáy ý thiêu trụi tất cả.

Con người bán trong suốt của Phó Hình Giản đã bị ánh lửa nhuộm một màu đỏ diễm lệ yêu tà.

Khi Phó Hoài Xuyên đến, ngọn lửa đã tắt, ngôi nhà gỗ nho nhỏ một mảnh tro tàn, gió thổi đến, tro bụi li ti màu đen tung bay khắp trời.

Phó Hình Giản ra hiệu tất cả lui đi, đứng bên đám cháy chỉ còn lại hai người bọn họ.

Phó Hoài Xuyên bình tĩnh đứng trước đồng tro tàn kia, vị tanh ngọt trong cổ họng rút cuộc từ khóe miệng chậm rãi chảy xuống.

Phó Hình Giản dùng sức dịu hẳn, bình tĩnh giải thích:

“Chuyện thủy vận hôm nay xử lý rất thuận lợi, nghĩ đến mấy ngày nay ngươi đều suy nghĩ vất vả, giữa trưa đến Tứ vương phủ định mời ngươi đến Tích Thúy lâu, lại nhìn thấy Tạ Lưu tay cầm bình rượu đứng nơi tường nam, si ngốc đứng dưới tường thì thầm không ngừng.”

“Trong lòng khó hiểu, từ trong lời say của hắn mà moi ra. Lý Nhược Phi lừa ngươi, tiện nhân Kim Chi kia chỉ là giả ý đi Tạ phủ, thật ra là cầu Tạ Lưu thả bọn họ.”

“Tạ Lưu nhất lời mềm lòng, đem Lý Nhược Phi cùng ả giấu ở đây.”

“Hắn không biết nên xử lý như thế nào, hắn biết Lý Nhược Phi là chất tử không thể thả, cũng không nỡ để Kim Chi đi, lại không dám nói với ngươi.”

“Chất tử chạy trốn là chuyện lớn, ngươi ở trước mặt lão nhân kia cũng không thể ăn nói, cho nên ta mang theo gia tướng, đến đây bắt bọn họ trở về.”

“Lý Nhược Phi lại chiếm lấy nhà gỗ, bắn chết hơn mười người.”

“Ta đành phóng hỏa đốt nhà ép bọn họ phải ra, không ngờ hắn thà rằng chết cháy, cũng không chịu chạy ra. Lửa đã lớn như vậy, ta cũng không thể cứu.”

“Người đều có số, Lý Nhược Phi trước lừa người, chết rồi cũng coi như bỏ đi. Sau khi trở về đành nói chất tử Lăng quốc chết vì ngã bệnh.”

Thanh âm Phó Hình Giản như cắt băng xuyên tuyết, cảm giác lạnh lẽo thấm cả tim gan, Phó Hoài Xuyên há mồm phun ra một ngụm máu, nóng bỏng bắn trên tay Phó Hình Giản, nóng đến mức mu bàn tay của hắn phát đau, cơ hồ đau đến tận trong lòng.

Phó Hoài Xuyên chậm rãi ngã ngổ, gương mặt lại mang theo một loại tuyệt vọng thời gian chảy trôi như nước người si tình mộng nhưng cũng không hề hối hận.

“Nhị ca, người cần gì phải gạt ta? Người sớm đã muốn giết họa tai Lý Nhược Phi này, có phải không?”

“Giữa trưa người biết hắn chạy thoát, nhưng điều người làm đầu tiên, chính là giấu diếm ta. Người bắt trói Quân An trong Nhị vương phủ, cho đến khi hắn thoát thân trở về, ta mới biết là người muốn thiêu chết Lý Nhược Phi.”

“Người nói người đến bắt hắn về, tại sao còn mang theo dầu hỏa cùng lưới sắt? Cho dù hắn muốn xông ra, người cũng sẽ dùng lưới sắt bao lại nhà gỗ, lại dùng dầu hỏa tưới lên thiêu chết hắn?”

“Nhị ca, trong thiên hạ, chỉ có người với hắn, là người đáng để ta thật lòng đối đãi, người lại giết hắn, tại sao đối với ta nhẫn tâm như vậy?”

“Nhị ca, người ép ta hận người...”

Bàn tay dính máu của Phó Hình Giản trong sắc trời càng tối dần giống như một đóa hoa lan hút máu, thoáng ngừng, haha, hận ta sao...

Khẽ vuốt mái tóc đen mềm mại trên lưng Phó Hoài Xuyên, thân thể thon gầy bất động như sơn, nói: “Người muốn ở lại nhìn, ta ở lại cùng người, đợi khi lửa nguội, thu thập thi thể hắn, hảo hảo an táng là được.” Khẽ thở một hơi, giấu không được vẻ cô đơn: “Nếu người hận ta, vậy giết ta đi.”

Phó Hoài Xuyên lắc đầu, trong lòng như phiên giang đảo hải.

Ta càng hận Lý Nhược Phi hơn.

Lý Nhược Phi, người nhẫn tâm vô tình như vậy.

Thừa lúc ta bận rộn việc thay quân không có thời gian hắn trái lại rời khỏi ta.

Người cho rằng ta không biết người mượn việc luyện đao mà khắc dấu hiệu Âm Lưu đường trên thân cây sao?

Người phát hiện trong phủ không có thể lực của Âm Lưu đường, liền dẫn Kim Chi tìm kiếm trên phố Nạp Phúc, tiệm điểm tâm Ô Ước, ca cơ Tích Thụ lâu, ta đều bỏ qua cho bọn chúng.

Ban đêm xông vào phủ Thái tử, làm thế tử bị thương không nói, cố ý chọc giận Thái tử, kích hắn càng thêm hận ta, ta có thể không biết sao?

Người không muốn, ta cũng không dám hôn người, ngay cả Nhị ca hạ mê dược, ta cũng không chút mạo phạm người, cư nhiên còn cảm thấy rất hạnh phúc.

Người thà rằng bị cháy thành than, cũng không muốn nhận tình cảm của ta?

Lý Nhược Phi, trên trời dưới đất, người quả nhiên là con sói con nhẫn tâm nhất.

Gần như cắn vỡ hàm răng, hận ý cùng đau đớn giao hòa trước ngực, máu nơi khóe miệng không ngừng nhỏ giọt, ngẩng ngơ vươn tay áo lau đi, lại phát hiện mặc trên người, chính là áo bào lụa trắng hoa vân xanh nhạt, nhin không được dựa lưng lên người Phó Hình Giản, ngẩng đầu bật cười lạnh lùng.

Cười bản thân.

Lần đầu động tâm lại hoang đường, đáng thương, ngu ngốc, tàn nhẫn như vậy.

Cười đến rơi lệ.

Tinh tú lấp lánh nơi chân trời.

Phó Hình Giản tự mình cầm đuốc, thần tình hồ hững nhu hòa, không nói gì, cùng Phó Hoài Xuyên tìm kiếm thi thể trong đám tro tàn.

Quả nhiên có hai cỗ thi thể bị thiêu thành than, đã không thể phân rõ nam nữ.

Bên cạnh cỗ thi thể, loan đao phủ một tầng tro bụi xám đen, nhìn hình dạng chính là Tĩnh đao; còn có cung sắt chưa bị thiêu cháy, chính là những vật thường dùng của Lý Nhược Phi.

Phó Hoài Xuyên cầm Tĩnh đao lên, lau chùi sạch sẽ, vẫn giống như ao nước trong xanh phong duệ vô song.

Trên cỗ thi thể bên cạnh, hãy còn vài cây trâm cài, kim xuyên hoa mạn đà nơi cổ tay, cùng một con dao nhỏ bên người, có lẽ là vật phòng thân của Tần Sơ Nhục.

Phó Hình Giản thở một hơi, nói: “Đã xác định thi thể, để bọn họ đến khám nghiệm đi.”

Chợt thấy Phó Hoài Xuyên nắm Tĩnh đao ngẩn ngơ không nói, thần thái cực kỳ cổ quái, trong lòng chấn động, quát: “Tứ đệ! Người muốn làm gì?”

Tiến lên đoạt lấy Tĩnh đao.

Phó Hoài Xuyên đoạt lại từ hần, đột nhiên giống như phát điên kéo thi thể của Lý Nhược Phi, tìm kiếm trong mảnh tro tàn.

Đôi tay nắm giữ trăm vạn hùng binh lại không ngừng lật loạn thân thể chết cháy kia, bỗng nhiên chạm phải vật cứng giống như đầu nhọn của mũi tên thậm chí bị đâm đến chảy máu. Phó Hình Giản trong lòng như thiêu như đốt vừa đau vừa gập, ánh mắt dần ngưng tụ thành châm độc, nhắm vào thi thể của Lý Nhược Phi, trong lòng không ngừng cuộn cuộn một câu: May mà người đã chết, may mà người đã chết... Trên tay liền nóng, chợt thấy ngọn đuốc đã sắp tàn, vội đổi một ngọn đuốc khác.

Ngay cả khi đổi bảy ngọn đuốc, mặt trăng trên trời cũng dần chậm rãi ngã về tây, phương đông đã ẩn hiện tầng xám trắng, Phó Hoài Xuyên rốt cuộc lật tung toàn bộ đám cháy, hoàn toàn không thu được gì, lập tức đứng dậy, sáng khoái cười lớn, trong tiếng cười có khoái trá, cũng có hận ý dày đặc.

Vịn vai Phó Hình Giản, gần từng chữ: “Lý Nhược Phi chưa chết.”

Lòng Phó Hình Giản chìm xuống, vô thức hỏi: “Chưa chết?” Vừa rồi cầm đuốc trong thời gian dài, tay đã sớm vô cùng nhức mỏi.

Bao nhiêu hỗn loạn bị thương đều lui đi, dù trên vẻ mặt mệt mỏi vẫn mang theo ba phần ảm đạm, vẻ quyết đoán lãnh tĩnh nắm trong tay thể cục đã khôi phục lại, cười lạnh nói: “Trong đám cháy thiếu một thứ, là thứ hần không nở bỏ lại.”

Khẽ ôm đôi vai gầy của Phó Hình Giản, thương tiếc nói: “Cả đêm rồi, Nhị ca cũng mệt mỏi phải không? Cùng ta hồi phủ trước đã.”

Phó Hình Giản thoáng cứng đờ, thanh âm mờ ảo, hỏi: “Không hận ta?” Cúi đầu âm thầm thở dài, gần như không nghe thấy: “Ta thà rằng người hận ta...”

Phó Hoài Xuyên đi đến chỗ gia tướng, lệnh lưu lại trăm người, chú ý tìm kiếm mật đạo bên dưới đám cháy, lại lệnh Quân An an bài nhân thủ, niêm phong Ổ Ưc, truy nã ca cơ Tích Thụ lâu.

Đột nhiên người trong cung đến, truyền triệu hai người nhập cung. Phó Hình Giản ngạc nhiên nói: “Tin tức sao truyền đến nhanh như vậy?”

Phó Hoài Xuyên lạnh lùng cười: “Nhị ca, người cũng nằm trong mưu tính của Lý Nhược Phi, huống hồ là Thái tử?”

Giải thích: “Hần sớm biết người có sát ý, bèn mượn cơ hội này để người thiêu chết hần, còn mình lại kim thiền thoát xác, hoàn toàn thoát thân, cũng tránh cho hai nước vì chất tử chạy trốn mà giao chiến, thật sự dụng tâm rất vất vả.” Suy nghĩ một lát, cười nói: “Tạ Lưu quanh quần ở phủ ta, nói như vậy chính là đợi nói với người những lời kia, nếu người không đến, e rằng hần cũng sẽ chủ động tìm người uống rượu giải sầu; Lý Nhược Phi đã tính toán muôn vàn, đương nhiên sẽ không quên khúc sau, trong phủ Thái tử hần có người mật báo của hần, Thái tử có được cơ hội này, có thể không tận trung tận hiếu lập tức bẩm báo với

Phó Đông Bình sao? Lão nhân nắm được cơ hội, chắc chắn khiển trách trừng phạt ta một trận thật nặng, như vậy dù cho chúng ta phát hiện được mật đạo, cũng là lúc hẩn chạy thoát rồi.”

Phó Hình Giản mỉm cười, mục quang chớp động: “Lý Nhược Phi âm ngoan vô tình, nếu vậy tâm tư của người cũng đã nằm trong kế hoạch của hẩn.”

Dứt lời cũng không nhìn biểu tình tựa như bị quất một roi của Phó Hoài Xuyên, tự mình lên ngựa mà đi.

Trong cung Phó Đông Bình long nhan giận dữ, quở trách: “Hồ đồ! Một người thì lại để thất lạc Lý Nhược Phi! Một người thì lại thiêu chết Lý Nhược Phi! Hai người các người thật khiến ta bứt đầu搔 não! Chọc giận Lãng quốc, cử binh đến xâm phạm thì làm thế nào đây?”

Phó Hoài Xuyên cúi đầu không nói.

Phó Hình Giản lại mỉm cười: “Phụ hoàng không phải còn có con sao? Năm đó đi Tây Châu nhi thần vẫn còn nhớ như in. Nếu binh lâm dưới thành, lại dâng nhi thần ra là được rồi.”

Cơ thịt trên mặt Phó Đông Bình khẽ co giật, Phó Hình Giản, Phó Hoài Xuyên tuy cùng do Tư phi sinh ra, nhưng dung mạo lại không giống nhau.

Dung mạo Phó Hình Giản giống như mẫu thân mười năm trước đã chết ở Phong Tẫn sơn, ngay cả mỉm cười bên miệng cũng có điểm sâu nho nhỏ, giữa mày gian mang nét buồn nhàn nhạt giống như người mẫu thân kia. Thoáng chốc như già đi mười tuổi, Phó Đông Bình vô lực ngã ngồi trên long ỷ, nói: “Hình Giản, người hà cớ khiến ta đau lòng? Chỉ là Thất đệ của người vẫn còn nằm trong tay man di Lãng quốc, năm nay đất nước lại gặp thiên tai, quốc lực không thể chống đỡ được một hồi ác chiến. Người sao có thể bất cẩn như vậy, thiêu chết Lý Nhược Phi?”

Phó Hoài Xuyên vội nói: “Lý Nhược Phi chỉ là chạy trốn, vẫn chưa bị Nhị ca thiêu chết, thỉnh phụ hoàng đừng tin vào lời đồn.”

Thương tiếc áy náy trong mắt thoáng chốc biến mất hầu như không còn dấu vết, giống như con sư tử già đang nhìn con sư tử trẻ nỗ lực chiếm địa bàn của mình, ánh mắt vừa cảnh giác vừa ngưỡng mộ lại vừa chán ghét nhìn Phó Hoài Xuyên, lạnh lùng nói: “Vậy sao? Nhưng thi thể Lý Nhược Phi cũng đã tìm thấy, người bây giờ bảo hẩn chưa chết, có bằng chứng gì?”

Phó Hoài Xuyên mỉm cười, ánh mắt tàn nhẫn thưởng thức phụ thân: “Không chứng cứ, bất quá nhi thần sẽ mang hẩn còn sống bắt trở về.” Âm thanh dịu đi nói: “Năm ngoái Lý Nhược Phi áp sát thành Tĩnh Phong đã dọa phụ hoàng sợ rồi sao? Nhi thần sẽ không bỏ qua cho hẩn, khẩn cầu phụ hoàng bảo trọng long thể, đừng để kinh sợ.”

Phó Đông Bình nheo mắt, từ ái cười nói: “Có người con như vậy, ta còn lo gì nữa. Chỉ là chuyện chất tử chạy trốn hoặc chết cháy không nên làm âm ỉ, người không thể sử dụng quân đội biên phòng, cũng không được dùng hộ vệ đô thành, tự mình giải quyết đi, nếu Lý Nhược Phi còn sống, nội trong ba tháng mang hẩn trở về, nếu như chết, làm trái hiệp ước với Lãng quốc, ta cũng không bảo vệ nổi người.”

Phó Hình Giản đang định mở miệng, lại bị Phó Đông Bình ngắt lời: “Không cần nhiều lời, lui xuống đi.”

Hổ chết quật không ngã, huống chi con hổ trước mắt chỉ là già rồi yếu rồi, nhưng vẫn còn sống —— mượn cơ hội này khống chế binh quyền điều khiển biên phòng của hẩn, Phó Hoài Xuyên quyết định càng phải cẩn trọng chu đáo hơn, không thể sai sót.

Đợi khoảng chừng ba ngày, khi Phó Hoài Xuyên đang cùng Phó Hình Giản đánh cờ, đầu lĩnh gia tướng được lưu lại ở đám cháy Lưu Cảnh hồi báo rốt cuộc đã phát hiện mật đạo, vô cùng bí ẩn, hợp với tường, từ dưới tường kéo dài ra.

Lưu Cảnh vẽ mặt kinh hoàng, run giọng nói: “Tiếc rằng trong địa đạo có chôn thuốc, người sau khi đi, liền dẫn lửa đốt cháy dây thuốc, nổ hủy địa đạo, cho nên... không thể tìm được đường thông ra.”

Hồi lâu vẫn không có người lên tiếng, Lưu Cảnh nhin không được giương mắt lên nhìn, chỉ thấy khớp xương thon dài khẽ cong lên, nhẹ nhàng gõ lên mép bàn gỗ tử đàn; Nhị vương gia nửa đầu cúi thấp, đầu ngón tay khẽ cầm một quân cờ ngọc màu đen, hàng mày thanh tú phủ lên lông mi dài, có loại lạnh lẽo kinh thu khó nói, nhất thời ánh mắt giống như bị nam châm hút, nhìn đến si ngốc.

Phó Hình Giản đột nhiên nâng mí mắt, lạnh lùng nhìn hấn, thu hồi ánh mắt, lại hạ xuống. Lưu Cảnh vội cúi đầu, nhớ đến thủ đoạn của Nhị vương gia, không khỏi lạnh run người.

Phó Hoài Xuyên mỉm cười, phân phó: “Không còn chuyện của người nữa, lui xuống lĩnh thưởng đi.”

Xoay đầu mỉm cười cùng Phó Hình Giản: “Nhìn xem, ta đoán như thế nào? Lý Nhược Phi ẩn nhẫn lâu như vậy, một khi đào vong, tất nhiên sẽ không lưu lại manh mối gì.” Lại tùy tay cầm một quân cờ.

Phó Hình Giản nói: “Hạ lệnh các trạm gác ở cổng thành ngày đêm cảnh giác, kiểm tra chặt chẽ những người có bộ dạng khả nghi.” Nhanh nhẹn dứt khoát, áp sát quần quanh, phá vỡ thế tạo mắt của quân trắng, đại long quân trắng dần dần kiệt lực, quân đen xung quanh như hổ rình mồi: “Người sắp thua rồi.”

Phó Hoài Xuyên lại lắc đầu nói: “Nhị ca người chưa từng gặp hấn trên chiến trường. Trạm gác ở cửa thành đối với loại người như hấn hầu như không có tác dụng, quan giữ thành càng sao có thể bắt được con hồ ly này?” Chậm rãi đặt xuống một quân cờ, chinh tử (1): “Công bĩ cố ngã, động tu tương ứng (2). Nhị ca, không thể vậy được.”

Phó Hình Giản có chút tức giận: “Vậy phải làm thế nào?” Đánh tiếp một quân

Phó Hoài Xuyên không nhanh không chậm, thoải mái tự tại, ánh mắt khiếp người: “Vây sẵn ngàn dặm, không bằng giăng lưới ở ngoại thành Hạ Châu.” Chỉ vào trong góc quân cờ ẩn mình với thế trường long xa xa, cười nói: “May mắn ta có phục binh ở đây, chinh tử tuyển sớm đã định.”

(1) Chinh tử: Thuật ngữ cờ vây, là phương pháp lợi dụng quân cờ của đối phương chỉ có hai khí không ngừng bắt, gạt, để ăn quân.

(2) Công bĩ cố ngã, động tu tương ứng: Đánh quân địch phải tự xem lại điểm yếu của mình; Quân bố trí phải có quan hệ hô ứng phối hợp lẫn nhau phòng khi có biến.

18. Chương 18

Tần Sơ Nhụy lắc đầu: “Sai chính là sai, không phải một câu bất đắc dĩ là có thể tha thứ được.” Chăm chú nhìn khốe môi hơi vểnh mang theo tính trẻ con của Lý Nhược Phi, nói: “Ta chỉ mong người vĩnh viễn không hiểu lời ta nói hôm nay.”

Đã vào Hạ chí.

Lúc hoàng hôn, Sầm Châu đột nhiên mưa như trút nước.

Thương đội Ca gia của Khúc Tầm Minh đang đi đến ngoại thành, vội vào trú mưa trong một ngôi miếu hoang.

Khúc Tầm Minh là một bộ lạc ở Tây Châu, người trong bộ lạc vào nam ra bắc, am hiểu buôn bán.

Từ mười năm trước sau khi Trữ quốc Phó Hoài Xuyên công chiếm Tây Châu, vì Phó Hình Giản mà thâm hận Tây Châu, người Tây Châu cũng bị hạn chế rất nhiều, không cho phép lập quân đội, không cho phép ăn mặc sắc sảo, không cho phép tự xây nhà, không cho phép mua ruộng đất, không cho phép kết hôn sinh sống cùng người địa phương khác.

Người Khúc Tầm cũng nằm trong điều lệ này. Kể có tiền có thể ở trong khách điểm lữ quán, người nghèo lại chỉ có thể mấy nhà cùng sống chung trong những ngôi nhà tranh ở Tây Châu quận phủ, khổ không thể tả.

Ca gia chính là một trong những thương hộ lớn nhất của Khúc Tầm.

Châu báu hương liệu bán cho Tĩnh Phong, binh khí lương thực bán cho Khai Yết —— là tôn chỉ của tất cả thương nhân Khúc Tầm Minh, tôn chỉ có thể mang lại bạc trắng. Có bạc, mới có thể ở một nơi nhỏ nhoi an sinh lập nghiệp, tiếp tục mà sống. Dù cho xan phong lộ tước (hình dung lộ trình hoặc cuộc sống thôn quê khó khăn), đường xá vất vả, cũng đáng.

Ca gia thương đội vừa ở Tĩnh Phong bán được một lượng lớn châu báu, vừa ở Tĩnh Phong đặt mua trăm thanh chiến đao thượng thừa thép nguyên chất, lại thêm mấy trăm sập gấm vóc, đang định chuyển đến Khai Yết buôn bán. Thương đội bao gồm mười người, ngoại trừ phụ tử Ca gia, bảy người còn lại đều tiêu sư nhiều năm của Ca gia, người thành thực, môn lộ rộng, kinh nghiệm phong phú.

Mắt thấy mưa lớn như trút nước, đêm nay có lẽ không kịp ra khỏi thành, đành phải tránh tạm trong ngôi miếu đồ nát này, may mà tiết trời đã ấm lên, nếu không sẽ càng khó khăn hơn.

Ca Tề giúp tiêu sư sắp xếp lại hàng hóa trên xe cho thỏa đáng, tuổi tuy còn trẻ, nhưng mồm miệng lanh lợi, cùng đám tiêu sư này hòa làm một, nhất cử nhất động đều rất được lòng người.

Ca lão một bên quan sát, trong lòng vui mừng yên tâm. Nữ nhi Ca Sở bên cạnh đã thành thực đốt lửa nấu cơm.

Đi buôn bán vốn không nên mang theo Ca Sở vừa tròn mười bốn tuổi, nhưng thứ nhất thê tử đã mất, một mình nàng ở trong nhà lại không ai chiếu cố, thứ hai Ca Sở vốn thông minh lanh lợi, nguyện ý học kinh thương buôn bán, cho nên Ca lão mới dẫn nàng theo.

Trong ngôi miếu đồ nát tro bụi đầy đất, bàn thờ đồ sập, nhưng cửa sổ đóng chặt, nhóm lửa lên, cũng có chút ấm áp.

Chân trời tiếng sấm rền vang một trận lại một trận không ngừng, mưa càng lúc càng lớn, xé trời xé đất nên xuống.

Cửa miếu đột nhiên bị đẩy ra, cuốn theo một trận mưa gió, năm người đã sải bước vào trong miếu.

Tia chớp sáng rực như lưỡi đao sắc bén vạch phá không gian, cũng soi rõ gương mặt của người đến kia.

Mọi người trong Ca gia thương đội chỉ cảm thấy phía trước lóa sáng, một nam một nữ tuy y sam vải thô, nhưng dung mạo tuyệt thế, đặc biệt là nữ tử kia, gương mặt tuy tiêu tụy, nhưng không giấu được vẻ đẹp khuynh thành.

Ba người còn lại đều là đại hán cường tráng tháo vát, quần áo ướt đầm bám sát da thịt, có thể nhìn thấy cơ thịt rắn chắc rõ ràng, nhưng động tác lại giống như linh miêu nhanh nhẹn không tiếng động.

Bọn họ từ trong bọc bên người lấy ra tấm thảm nỉ, trải trên mặt đất, để đôi nam nữ kia ngồi xuống, lại lấy lương khô nước trong, cung kính dâng cho hắc y thiếu niên, lui về phía sau vài bước, lẳng lặng ngồi phía sau, dù rằng vẫn không động đậy, nhưng lại như dã thú ẩn nấp, cả người tràn đầy cảnh giác vô cùng căng thẳng.

Con người đen nhánh của hắc y thiếu niên đảo quanh một lượt, mọi người bị hắt lướt qua, đều cảm thấy rét lạnh, không dám nhìn bọn họ nữa.

Thiếu niên quay đầu, ôn nhu nói: “Sơ Nhụy tử, ăn chút đi, thêm một ngày nữa, thì chúng ta đến nơi rồi.”

Chính là đoàn người Lý Nhược Phi.

Ngày đó sau khi chạy khỏi Tĩnh Phong Sách gia thôn, Lý Nhược Phi cùng ba dũng sĩ trong Âm Lưu đường do Nhan Xung Vũ cử tới hội họp, ngày nghỉ đêm đi, trèo đèo lội suối, không ngừng đổi lộ tuyến, có khi một đêm đi gấp bảy trăm dặm, có khi lại trú trong rừng rậm trong phố xá náo nhiệt nửa tháng không xuất phát.

Một đường như vậy, vô cùng thuận lợi, đám người Lý Nhược Phi hành quân đánh giặc đã quen, đương nhiên không biết mệt, ngược lại thần thái phấn khởi, nhưng Tần Sơ Nhụy lại khẩn trương như chim sợ cành cong, lại thêm chạy trốn gian khổ, tiêu tụy suy yếu, mệt mỏi như muốn ngã bệnh.

Nhìn thấy Lý Nhược Phi đưa cái bánh màn thầu lạnh lẽo cứng ngắc, lại thêm bình nước lạnh, nhin không được đôi mi thanh tú nhú lại.

Ca Sở lên nhìn, thương nàng suy nhược, bưng một chén canh nóng nổi, đến bên cạnh Tần Sơ Nhụy, cười nói: “Vị phu nhân này, người phu nhân bị thấm nước mưa, nên uống bát canh nóng trừ hàn thì tốt hơn.”

Tần Sơ Nhụy nhận chén canh, lại nhìn về phía Lý Nhược Phi, thấy hắn gật đầu, mới hé miệng nhỏ uống xuống một ngụm, uống xong mỉm cười nói: “Đa tạ muội muội, muội tên gì?”

Ca Sở tuổi tuy nhỏ, kiến thức lại rộng, nhìn mỹ phụ này giờ tay nhấc chân đều mang theo vẻ mệt mỏi nhưng lại thập phần quý phái, không khỏi hiếu kỳ nàng ta tại sao lại xuất hiện ở trong cái miếu hoang đổ nát này, đáp: “Muội là Ca Sở, còn tỷ?”

Tần Sơ Nhụy chưa đáp, Lý Nhược Phi lại nói: “Ca Sở?” Chăm chú nhìn xe hàng của Ca gia: “Chính là Ca gia Khúc Tầm Minh?”

Ca Sở ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, sao người biết?”

Đang nói chuyện cửa miếu lại rầm một tiếng bị đá văng, một đám người đứng chặn trước cửa.

Thật là một đêm mưa náo nhiệt.

Chỉ là đám người này lại là sơn tặc.

Khoảng chừng hơn ba mươi người nối đuôi nhau bước vào trong miếu, cầm trong tay đao đặc chế của Trữ quân, chính là phòng quân Sầm Châu chạy lên núi làm sơn tặc.

Lý Nhược Phi một tay ôm cả người Tần Sơ Nhụy đang phát run, thần sắc trên mặt không đổi. Ba dũng sĩ Âm Lưu đường đã lập tức đứng dậy, giống như mũi lao đứng sau lưng hắn.

Đám sơn tặc này đa phần còn trẻ, thân thể khỏe mạnh, thái độ thô bạo, không cần nói nhiều, trực tiếp rút đao đâm chết một tiêu sư đang chuẩn bị bước lên lôi kéo tình cảm, Ca Sở kinh thanh thét lớn.

Ca lão vội quỳ xuống cầu: “Các vị hảo hán, hàng hóa cứ việc mang đi, xin giữ lại một mạng cho chúng ta!”

Hán tử cầm đầu hung ác cười gằn, giờ thanh đao trong tay, liếc tà nhìn Tần Sơ Nhụy cùng Ca Sở.

Tần Sơ Nhụy vì rúc đầu vào lòng Lý Nhược Phi, nhìn không rõ gương mặt, hán tử kia ánh mắt đâm tà chăm chú nhìn Ca Sở, bàn tay lớn vươn ra, đã tóm được bờ vai mềm mại của tiểu cô nương, Ca Sở kinh hãi trừng mắt nhìn bàn tay thô to kia, động cũng không dám động.

Lại nghe choang một tiếng, Lý Nhược Phi đã gạt đao, chắn trước người Ca Sở, ba người Âm Lưu đường cũng vây lại đao rút khỏi vỏ.

Lý Nhược Phi hoành đao, tuy chỉ vài người ít ỏi, nhưng khí thế quần thân lại như thiên quân vạn mã ở sau lưng, thần nhiên nói: “Chúng ta không cùng một đường với bọn họ, người đã đoạt được hàng thì cũng nên đi đi, ngược lại chọc đến ta, mọi người cá chết lưới rách.”

Thủ lĩnh kia thần sắc kinh nghi bất định, cảm thấy ánh mắt càng giống đao phong của Lý Nhược Phi cùng sát khí máu tanh tản mát trên ba người Âm Lưu đường, nhịn không được lui hai bước, hạ lệnh nói: “Rút!”

Ngay cả năm con ngựa của đám người Lý Nhược Phi cũng không dám dẫm đi.

Mưa to không ngớt, chỉ nghe thấy ngoài miếu tiếng bánh xe càng lúc càng xa dần, mọi người Ca gia vây quanh thi thể của tiêu sư kia mà khóc rống lên. Con đường này bọn họ đã đi qua gần như trăm lần, con đường thương đạo an toàn nhất, không ngờ đêm nay lại xuất hiện đám cường đạo Trữ quân, cướp đi hàng hóa không nói, còn giết chết một tiêu sư của bọn họ.

Lý Nhược Phi bên cạnh đột nhiên hỏi: “Đây là hàng hóa gì?”

Ca Sở vô cùng cảm kích hắn, hai mắt đầm lệ mông lung đáp: “Đều là binh khí và vải vóc chuyển đến Khai Yết.”

Lý Nhược Phi nói: “Giúp ta chăm sóc tỷ tỷ của ta, ta sẽ lập tức trở về.”

Dẫn ba người còn lại xuất môn thúc ngựa đi.

Ca Sở lặng lẽ hỏi: “Hắn làm gì vậy?”

Tần Sơ Nhụy hé miệng cười, nói: “Ợi đi, hàng hóa của mọi người sẽ lập tức trở về!”

Hơn ba mươi sơn tặc kẻ cưỡi ngựa thì cưỡi ngựa, kẻ đẩy xe thì đẩy xe, trong đêm tối chạy thẳng về núi.

Không khí sau cơn mưa đầu hạ khoan khoái dễ chịu, ngay cả cái thô ráp của bão cát cũng nhu hòa hơn.

Bọn sơn tặc tâm tình tốt, quả nhiên khoản làm ăn này dễ sống hơn tham gia quân ngũ đã vất vả lại còn phải nhịn đói.

Vừa đi qua khúc cua đến bên sườn núi, trên con đường lầy lội đột nhiên xuất hiện dầm sắt, đâm bị thương vó ngựa cùng chân người.

Giữa tiếng kêu gào thảm thiết, một trận tên sắc bén như mưa dồn dập đến, bất ngờ không kịp phòng bị, đã chết hơn phân nửa.

Bốn con ngựa từ trên sườn núi lao xuống, ánh đao chuẩn xác hữu hiệu cắt đứt sinh mệnh.

Không quá hai canh giờ, ngoài miếu đã vang lên tiếng vó ngựa.

Mọi người vội mở cửa cầm đuốc chạy ra ngoài.

Chỉ thấy đám người Lý Nhược Phi giống như Tu La, trên mặt dính máu. Phía sau vài kẻ cường đạo còn sống mặt mày ủ rũ đẩy xe hàng.

Lý Nhược Phi xuống ngựa, đến bên Ca Sở, cười nói: “Đa tạ cô nương đưa canh nóng cho tỷ tỷ ta, số hàng hóa này coi như tạ lễ, mong cô nương nhận lại.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ca Sở đỏ bừng, lại không dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Đám người Ca lão ôm quyền cảm ơn.

Lý Nhược Phi dứt khoát nói: “Khúc Tầm bộ lạc sống rất vất vả, Ca lão có muốn định cư tại Lãng quốc không?”

Ca lão cả kinh, Lý Nhược Phi cười nói: “Tuy rằng cổ thổ khó dời, nhưng trên không có mảnh ngói che đầu, dưới không có mảnh đất cắm dùi, Ca lão không ngại trước chuyển đến Khai Yết hoặc Hạ Châu, bắc địa tuy nghèo khó, nhưng không kỳ thị.”

Ca lão còn chưa nói, đám người Ca Tề đã bị từng câu từng câu của thiếu niên trước mắt chạm đúng chỗ ngứa.

Ca Tề nhin không được hỏi: “Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?”

Lý Nhược Phi cười nói: “Ta họ Lý, các người sau khi đến Khai Yết, có thể đến Nam Viện vương phủ tìm ta, chỉ cần Khúc Tầm bộ lạc chịu đến, Lãng quốc sẽ không phụ các vị.” Nói đến bốn chữ Nam Viện vương phủ, trong mắt lộ vẻ âm ập.

Dứt lời, lấy một mũi tên ngắn, giao cho Ca lão: “Lấy làm tín vật.”

Ca lão thấy thiếu niên trước mặt làm việc quyết đoán dứt khoát, không cho mình nói một lời, mang theo khí thế khiến người kinh sợ tín phục, nhận lấy đoản tên, cúi người nói: “Trước đa tạ hảo ý của công tử, đợi ta đến Khai Yết, sẽ dâng môn làm phiên.”

Lý Nhược Phi mỉm cười, đỡ Tần Sơ Nhụy, dẫn ba người Ấm Lưu xuất môn lên ngựa nhân lúc trời còn tối mà đi.

Trước khi đi mấy người Ấm Lưu kia rút đao kết liễu sinh mệnh của những kẻ cường đạo đẩy xe hàng. Thủ pháp dứt khoát, không lưu hậu hoạn, Ca lão nhin không được kinh hãi.

Ca Sở đoạt lấy đoản tên trong tay phụ thân tinh tế vuốt ve một hồi, lấy mảnh khăn gói lại kỹ lưỡng, trân trọng cất bên người, sắc mặt ứng đỏ, ánh mắt xoay chuyển, đột nhiên lại có phong vận của thiếu nữ, ngược mắt nhìn, nhìn thấy cha huynh nhìn mình tự tiểu phi tiểu, nhin không được mắng: “Con chỉ sợ hai người đánh mất tín vật.”

Đêm tối đi vội, mâu quang Lý Nhược Phi như chấm nhỏ lóe sáng, thấp giọng nói: “Sơ Nhụy, thêm hai ngày nữa, chúng ta có thể ra khỏi Hạ Châu thành, tỷ không cần sợ nữa.”

Tần Sơ Nhụy miễn cưỡng cười, đôi môi đỏ mọng khẽ run, không nói gì.

Lý Nhược Phi quan tâm nói: “Sao vậy? Lại không khỏe sao? Có phải bị cảm lạnh không?”

Tần Sơ Nhụy liền nói: “Không sao, vừa rồi đã uống canh nóng...” Thở dài: “Tiểu cô nương kia tâm địa thật tốt, bất quá người giúp bọn họ đoạt lại số hàng hóa coi như là thay ta báo đáp.”

Lý Nhược Phi cười: “Ca gia là danh thương Khúc Tầm, một khi quy thuận, những người còn lại của Khúc Tầm chắc chắn đi theo, lòng người Tây Châu dao động, chúng ta sẽ dễ dàng chọn tuyến đường Tây Châu đánh đến Trữ quốc.” Chỉ về phương xa, nói: “Người trong Lăng quốc chúng ta không nhiều, muốn đoạt lấy Trung Nguyên, sẽ càng cần nhiều người đến với Lăng quốc, sinh sôi nảy nở, thảo nguyên mới có thể thịnh vượng.”

Tần Sơ Nhụy bỗng buồn bã nói: “Tại sao Mạnh Húc không phải là người...”

Lý Nhược Phi có phần kỳ quái, an ủi: “Hắn cũng là bất đắc dĩ.”

Tần Sơ Nhụy lắc đầu: “Sai chính là sai, không phải một câu bất đắc dĩ là có thể tha thứ được.” Chăm chú nhìn khoe môi hơi vênh mang theo tính trẻ con của Lý Nhược Phi, nói: “Ta chỉ mong người vĩnh viễn không hiểu lời ta nói hôm nay.”

19. Chương 19

Phó Hoài Xuyên nhìn cánh môi hơi phồng lên lại càng lộ vẻ hấp dẫn, đôi mắt âm u, cười đến có vài phần thâm tà, không hề tương xứng với khí chất đặc thù trên người: “Người cũng quá bất cẩn rồi, chúng ta một đêm xích lô đồng sàng cộng chẩm, trên người người có thứ gì ta không nhìn thấy? Càng khỏi nói nanh sỏi kia, người quả thật nên để nó lại cho ta làm kỷ niệm chứ.”

Phó Văn Văn lúc còn trong cung Trữ quốc, thiện lương lại hiểu ý người rất được sủng ái, hoàng hậu từng khen nàng như “thiếp thân tiểu áo” (ý chỉ thân thiết như tấm áo bên mình) Phó Đông Bình khi đó cũng từng thán: “Không biết người nào có diễm phúc, hái được đóa giải ngữ hoa trên tay trâm đây.”

Bằng vào cảm giác đặc biệt mãnh mẽ của mình Phó Văn Văn cảm nhận được bầu không khí trong phủ gần đây vô cùng kỳ lạ.

Uất Trì Hương mặt mày rạng rỡ không nói, ngay cả Nhan Nhai mặt lạnh như tảng nham thạch cũng lộ ý cười, Nhan Xung Vũ càng thường vừa ăn cơm, vừa ngắm nhìn miếng thịt dê hoặc những món khác cả nửa buổi, trên mặt ôn nhu đến có thể vắt ra nước, tựa như hắn đang ngắm không phải là một miếng thịt dê, mà là ngắm nốt chu sa tận đáy lòng, ánh trăng sáng trước giường.

Gả về đây gần một năm, nhưng vẫn chưa thể hòa hợp với người trong phủ, Phó Văn Văn trong lòng khẽ thở dài, lững thững ra khỏi phòng, đi dạo trong phủ.

Nam Viện vương phủ ốc vũ (tòa nhà) to lớn, mộc mạc đoan nghiêm, nhưng không sánh được với những vương phủ Tinh Phong lộng lẫy tinh xảo, bố cục lung linh, Phó Văn Văn trong lúc bước đi, không khỏi hoài niệm sơn đảo, trúc ổ, tùng cương, khúc thủy, uốn lượn quanh co, một ánh hoa thừa của lâm viên trong cung ngày trước, còn có rừng chuối mùa hè, hoa mai mùa đông, trăm hoa mùa xuân, hồng liễu (cỏ đuôi chó) mùa thu, bốn mùa dễ chịu, nơi nơi hữu tình.

Trong lúc bắt tri bắt giác, đã đến bên hồ ôn tuyền, Nhan Nhai một đời chinh chiến, Lý Đồng cố ý sai người ở trong vương phủ dẫn một dòng ôn tuyền, để cho Nhan Nhai tĩnh dưỡng.

Vòng qua con đường trải đá bên ôn tuyền, lại thấy một gian phòng, ngày thường không người ở, cũng rất ít cho phép người khác lại gần, chỉ có Nhan Xung Vũ cùng Uất Trì Hương thường xuyên lui tới tự mình quét dọn, Phó Văn Văn tuy tò mò, nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Hôm nay lại tình cờ đến đây, nhìn thấy cửa sổ mở, trong phòng có người đang nói cười. Bước đến bên cạnh cửa, chính là Uất Trì Hương vừa dọn dẹp giường, vừa cười nói: “Đội hần trở về, ta phải nhéo lỗ tai hần, chỉ biết làm ta lo lắng!”

Nhan Xung Vũ đứng bên tường, khẽ vuốt chiếc cung khảm sừng, ánh mắt xa xăm nhìn không trung xanh thẳm xa xôi kia, bên miệng hiện lên mặt cười say mê — chưa bao giờ nhìn thấy tượng phu để lộ dáng

cười ầm áp say mê như vậy, Phó Văn Văn chỉ thấy trong lòng khổ sở khó chịu, ngay cả hô hấp cũng không thông thuận.

Uất Trì Hương nhìn thấy nàng, vội cười nói: “Văn Văn sao lại đến đây? Vào đi, đừng đứng sững trước cửa vậy.”

Phó Văn Văn thanh âm đặng chất hỏi: “Trong nhà sắp có khách sao?”

Uất Trì Hương sững sốt, ngữ âm dịu êm: “Không phải khách, là con trai khác của ta sắp trở về.”

Phó Văn Văn nghe nói là con trai bà, trong lòng nhất thời thả lỏng, khắp người nhẹ nhõm, cười nói: “Con giúp nương dọn dẹp a!”

Quan sát bốn phía, quả nhiên là phòng của nam tử, trên tường treo đầy các loại cung nỏ, từ nhỏ đến lớn, từ ngắn đến dài, từ gỗ đến sắt, không một hạt bụi, càng có một tấm da báo tuyết, nhưng cũng đã rất cũ.

Bên cửa sổ có một tủ gỗ, mở cửa tủ, bên trong đều là ngăn kéo. Phó Văn Văn bước đến thuận tay kéo ra một ngăn, nhìn thấy đều là đồ chơi của tiểu nam hài trên thảo nguyên, bi đá, ngựa gỗ nhỏ, chày gỗ đều được sắp xếp ngăn nắp chỉnh tề, kéo ra một ngăn nữa, lại là một tấm áo da tuyết trắng nhỏ nhắn, cũng đã có chút cũ.

Còn muốn xem thêm, Nhan Xung Vũ đã dè tay nàng lại, nói: “Việc ở đây công chúa đừng động vào, trở về phòng đi.” Ngữ khí dù lãnh đạm, nhưng không thể kháng cự.

Đôi mắt xinh đẹp của Uất Trì Hương hiện lên vẻ thương cảm nhàn nhạt, kéo tay Phó Văn Văn, cùng nàng trở về phòng.

Ngoài thành Hạ Châu.

Thái dương dần dần ló dạng từ phương đông, xa xa xuất hiện một đội hắc giáp kỵ binh, tựa như gió cuốn ô vân tiến sát, mang theo cảm giác điều linh lẫm liệt cuộn cuộn quét tới.

Con ngựa dẫn đầu giống như ngọn lửa đen bùng cháy mãnh liệt lướt trên mặt đất, tựa như tia chớp xẹt qua khoảng cách thật dài lao đến.

Lý Nhược Phi cười lớn.

Nhìn thấy dáng cười này, Tần Sơ Nhụy mới biết khi Lý Nhược Phi chân chính cười rộ mê người đến mức nào.

Không có ẩn nhẫn, không có sát khí, nụ cười chỉ đơn thuần tự nhiên nở rộ, trong lúc bất ngờ không phòng bị tỏa sáng bốn phía, cả gương mặt sinh động hoa mỹ đến tột đỉnh, chói mắt đến gần như nguy hiểm.

Lý Nhược Phi thúc ngựa lao đến, roi ngựa trong không trung vùn vụt rung động, Ô Truy dùng tốc độ trước nay chưa từng có băng trên thảo nguyên, bốn vó cơ hồ nhắc bổng, nghênh hướng chạy đến bên Nhan Xung Vũ đằng xa.

Hai con ngựa nháy mắt đã song song, nhất tề ghì cương, ôm chặt nhảy xuống ngựa, lăn lộn trên mặt cỏ xanh rì.

Gần như muốn ôm chặt lấy đối phương, đem đối phương khảm nhập vào trong vòng tay.

Chưa từng thấy tương phùng sáng khoái như vậy, thương nhớ trần trề như vậy, biểu đạt phóng khoáng như vậy.

Ngay cả mặt trời lên cao cũng đặc biệt rực rỡ.

Lý Nhược Phi hung ác cắn xuống môi Nhan Xung Vũ, Nhan Xung Vũ cũng không hề do dự cắn ngược lại.

Dưới nắng sớm long lanh, giống như hai con thú lộng lẫy, gắn kết một phương thiên địa nhiệt liệt thâm tình.

Mấy trăm kỵ binh phía sau lặng im vô thanh, nhất tề xoát xoát gươm đao hành lễ, giống như một tấm chắn kiên cố như bàn thạch, cảm giác vui mừng mãnh liệt trào dâng bên trong.

Mộc Kỳ Lân mất hồn phiếm nước.

Truyền kỳ thảo nguyên rốt cuộc đã trở về.

Hồi lâu, Lý Nhược Phi ngồi dậy, môi sưng đỏ, Nhan Xung Vũ vẫn nằm trên mặt đất, ngưng mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ phi dương đến gần như tà khí của Lý Nhược Phi, lại nói một câu không hề liên quan: “Lúc người không ở đây, ta đọc rất nhiều sách về Trung Nguyên, những nơi ở Trữ quốc, núi hồ trùng điệp xanh tươi, có hương quế tam thu, hoa sen mười dặm, sau này chúng ta cùng đi ngắm nhìn, được không?”

Lý Nhược Phi nói: “Được!”

Vọt dậy, vươn tay nắm Nhan Xung Vũ đứng dậy.

Hai người cùng nhau sóng vai, tự nhiên hòa hợp khó nói thành lời.

Hắc Diễm của Nhan Xung Vũ chen đến bên cạnh Lý Nhược Phi, vươn đầu lưỡi không ngừng liếm tay hấn, ngửi ngửi, vô cùng thân thiết.

Lúc nhìn rõ Nhan Xung Vũ, Tần Sơ Nhụy biết, nếu thiên hạ còn có người có thể chống lại Phó Hoài Xuyên, thì đó chính là Nhan Xung Vũ.

So với Phó Hoài Xuyên, hấn thiếu đi vài phần tao nhã âm trầm, nhưng lại có khí phách tung hoành ngang dọc, so với Lý Nhược Phi, thiếu đi vài phần kiên quyết sắc bén, nhưng lại bình tĩnh nội liễm.

Nam nhân này, e rằng có thể khuấy đảo thế gian thay đổi càn khôn, Tần Sơ Nhụy trong lòng thầm than.

Lý Nhược Phi giới thiệu: “Đây là Tần Sơ Nhụy.”

Tần Sơ Nhụy vội mỉm cười nói: “Sơ Nhụy bá kiến Nam Viện vương.”

Chỉ thấy dụng mạo Nhan Xung Vũ đường nét rõ ràng, anh tuấn rắn rỏi khác hẳn với người Trung Nguyên, mâu quang đen kịt sâu không thấy đáy, chạm phải mâu quang của hấn, trái tim Tần Sơ Nhụy thành thịch đập loạn, cảm giác như không thể che giấu bất cứ thứ gì.

Nhan Xung Vũ ngưng thần nhìn nàng chốc lát, kéo giãn một nụ cười nói: “Đa tạ phu nhân bấy lâu chiếu cố Nhược Phi.”

Tần Sơ Nhụy thoáng thấy an tâm.

Lý Nhược Phi trở về đến thảo nguyên, nhìn thấy Nhan Xung Vũ, dị thường vui mừng, một đường đều cười lớn nói lớn, từ phồn hoa Tĩnh Phong đến minh tranh ám đấu của hoàng tử Trữ quốc, lại nói thiên tai thay đổi thủy vận Trữ quốc, nhưng không hề nhắc đến những chuyện mình gặp phải.

Nhan Xung Vũ trong mắt chìm đắm sùng nịch tự hào, lẳng lẳng lắng nghe, thỉnh thoảng lại đưa bình nước cho hấn.

Nói xong tình thế Tĩnh Phong, Lý Nhược Phi tổng kết: “Một năm nay ta nhờ họa được phúc, đã biết được không ít tin tức Âm Lưu cũng không cách nào lấy được, ngày sau chúng ta tấn công Trữ quốc, chắc hấn có thể thành công phân nửa.”

Nhan Xung Vũ trầm mặc hồi lâu, thở dài: “Người cho rằng không nói, ta sẽ không biết sao?” Cẩn rằng nói: “Người ở đó chịu khổ bao nhiêu, ta nhất định bắt bọn chúng trả lại gấp trăm lần.”

Cánh tay khê vươn, gắt gao ôm chặt Lý Nhược Phi, dụng lực khiến hấn hầu như hít thở không thông, trong lòng tràn ngập vui mừng cùng cảm động mắt lại có được.

Khuôn mặt Lý Nhược Phi dán lên cơ thể dưới lớp y phục mỏng của Nhan Xung Vũ, trong cái ôm quen thuộc, cảm thấy ấm áp lại thả lỏng.

Hốc mắt Tần Sơ Nhụy đã đỏ.

Thâm Châu thành giống như điểm nhỏ xa xa trong tầm mắt.

Nhan Xung Vũ giờ roi nói: “Thêm hai canh giờ nữa, chúng ta có thể vào thành, vừa đúng giờ cơm tối.” Lại cười nói: “Nửa tháng trước nương đã sớm dọn dẹp phòng của người, nhớ người đến đau lòng, tóc cũng bạc vài sợi.”

Lý Nhược Phi nháy mắt vài cái: “Có phải lại muốn nhéo tai ta?” Trong mắt đã hiện ý cảm động thân thiết.

Nhan Xung Vũ cười lớn: “Bình Nam vương quả nhiên anh minh!”

Đang lúc nói đùa, sườn núi xa xăm chậm rãi xuất hiện một đội nhân mã.

Tần Sơ Nhụy sắc mặt trắng bệch, giống như gặp phải ác ma đáng sợ nhất, kinh hô: “Phó Hoài Xuyên đuổi đến rồi.”

Nhan Xung Vũ sắc mặt ngưng trọng, nhưng vẫn trấn định như trước, hạ lệnh: “Xếp thành đội hình chữ nhật (chữ nhật là chữ này), toàn tốc vào thành.”

Chợt thấy năm trăm Hỏa Lôi kỵ binh đao tước khỏi vỏ, tiến lấp trên cung, chiến ý nóng lòng muốn thử sức lên.

Con người đen nhánh của Lý Nhược Phi giống như đốt cháy, đã có sát ý ngoan liệt của dã thú xuất chuồng, chiến mã dưới thân hí dài một tiếng, đã đứng đầu phía trước. Nhan Xung Vũ theo sát phía sau, nửa bước không rời.

Thời gian một chén trà nhỏ, hai quân cách nhau trăm trượng đã dần xong thế trận.

Trừ quân chừng hơn hai ngàn người, đều là quân đội tinh nhuệ. Trước trận vây quanh một người, chính là Phó Hoài Xuyên tự mình dẫn binh mại phục ở đây.

Chỉ thấy Phó Hoài Xuyên không mặt giáp trụ, một thân áo bào trắng, cao giọng nói: “Mời Nam Viện vương bước ra nói chuyện!” Chủ động thúc ngựa lên phía trước.

Nhan Xung Vũ hàng mày nhướng cao, phóng ngựa bước ra phía trước, Lý Nhược Phi theo sau.

Ánh mắt Nhan Xung Vũ giống như hồ nước sâu không thấy đáy, thâm trầm tựa như thôn tính hết mọi thứ, ánh mắt Phó Hoài Xuyên lại thản nhiên không quản, không mấy may nhìn thấy phong mang.

Phó Hoài Xuyên nhìn xuống dưới cổ Nhan Xung Vũ, thảo nguyên đầu hạ khí trời đã dần nóng bức, cổ áo Nhan Xung Vũ rất thấp, lộ ra nửa khuôn ngực, chỉ thấy một cái nanh sói vàng kim rũ xuống trên da thịt màu mật ong.

Phó Hoài Xuyên thản nhiên nói: “Nanh sói này của Nam Viện vương khắc một chữ “Phi” chăng?” Đảo mắt nhìn Lý Nhược Phi, mỉm cười: “Thiếu chút nữa ta đã bị người gạt, may mắn người luyện tiếu vút lại nanh sói kia trong đám cháy.”

Hai chiếc nanh sói này là năm xưa khi Nhan Xung Vũ cùng Lý Nhược Phi kết làm an đáp đã tặng cho nhau, đều tự tay đánh chết sói hoang rồi nhỏ xuống, Uất Trì Hương thấy đẹp, đặc biệt mời thợ thủ công dùng chỉ vàng quấn quanh nanh sói, lại ở bên trên khắc một chữ “Vũ” cùng một chữ “Phi”, hai người đeo trên cổ, chưa từng tháo xuống.

Lý Nhược Phi lúc lúc trốn thoát bằng mật đạo trong nhà gỗ, vút lại Tĩnh đạo, cung tiễn, dù biết sẽ để lại sơ hở, do dự nửa ngày, cũng không nỡ bỏ lại vật luôn đeo bên mình này, quả nhiên bị Phó Hoài Xuyên lục soát kỹ càng.

Hừ một tiếng, cũng không nói gì.

Phó Hoài Xuyên nhìn cánh môi hơi phồng lên lại càng lộ vẻ hấp dẫn, đôi mắt âm u, cười đến có vài phần thâm tà, không hề tương xứng với khí chất đặc thù trên người: “Người cũng quá bất cẩn rồi, chúng ta một đêm xích lô đồng sàng cộng chẩm, trên người người có thứ gì ta không nhìn thấy? Càng khỏi nói nanh sói kia, người quả thật nên để nó lại cho ta làm kỷ niệm chứ.”

Lời còn chưa dứt, phẳng phất giống như chân trời sấm sét giáng xuống, đao quang mạnh mẽ chém tới trước ngực, trong lúc vội vã, Phó Hoài Xuyên hoành đao chặn lại, chiến mã rú một tiếng thảm thiết, lui về sau vài bước, Phó Hoài Xuyên khê ho khan, mép miệng đã trào máu.

Lý Nhược Phi tức đến không kiềm được, một đao đánh xuống còn định truy kích, đôi tay ớn trọng đã phủ lên bàn tay đang run của hắn, Nhan Xung Vũ mâu quang trong trẻo, bất động thanh sắc nói: “Tứ Dã vương hôm nay phục kích, không phải chỉ để nói vài lời tán gẫu thấp hèn này?”

Phó Hoài Xuyên đáp: “Ta đợi ở đây nửa tháng, đương nhiên là muốn thỉnh chất tử trở về Tĩnh Phong.” Thần thái lúc này đã khôi phục vẻ tao nhã tôn quý.

Nhan Xung Vũ nói: “Tứ Dã vương trí nhớ kém. Chất tử đã bị Nhị hoàng tử quý quốc thiêu cháy, nước ta còn đang muốn chất vắn hoàng đế quý quốc về việc này.”

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Những lời này, Nam Viện vương không ngại có thể nói với bọn chúng,” chỉ nhân mã phía sau: “Hai ngàn tinh nhuệ của ta, người chỉ có năm trăm người, ta dĩ dật đãi lao (lấy nhàn nhả đối phó với mệt mỏi), người lại ngày đêm không nghỉ.”

Nhan Xung Vũ âm thầm cười: “Hai ngàn người của người, từ Tĩnh Phong ngàn dặm đến đây, coi là mệt mỏi; vất vả giữ vững trong nửa tháng, coi như khỏe.” Chỉ về Thâm Châu thành phía xa, cười đến tất cả đều nằm trong tay: “Bên trong Thâm Châu thành năm vạn binh mã ta có thể tùy ý điều khiển, nghe nói hoàng đế quý quốc hạn chế quyền lực điều hành biên quan của Tứ Dã vương, quân có thể điều động trong tay người, sợ rằng chỉ có hai ngàn người này. Danh tướng đương thời như người, hẳn sẽ hiểu kết quả của hai mặt thụ địch là gì chứ?”

Chỉ một năm không gặp, Nhan Xung Vũ dường như thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt), bình tĩnh thâm trầm như vậy, chẳng những không bị lời nói của mình kích động, còn nắm rõ thế cục, chỉ vài câu nói đã đánh bay toàn bộ, lời nói sắc bén cùng năng lực ứng đối lại không hề thua kém lão cáo già nào trên triều đình.

Phó Hoài Xuyên trong lòng không khỏi thầm khen, lạnh lùng nói: “Hai ngàn người sau lưng ta, nếu không thể đưa chất tử trở về, toàn bộ đều bị xử tử.”

“Năm trăm người của chúng ta, là nghênh đón chiến thần độc nhất vô nhị của thảo nguyên trở về, nếu chết ở đây, là vinh quang tối cao đối với bọn họ.” Ngữ điệu bình tĩnh không gợn sóng của Nhan Xung Vũ, lại để lộ khẳng định nắm rõ mọi sự cùng tàn khốc tựa như ban ân.

Phó Hoài Xuyên cười.

Nhan Xung Vũ đã không giống danh tướng, càng giống bá chủ một phương quan sát chúng sinh, nắm trong tay phúc họa, mơ hồ vững như núi cao, khí thế chỉ điểm giang sơn.

Trận này nếu như lấy thiên hạ làm bàn cờ, chúng sinh làm quân cờ, Lý Nhược Phi là tiền cược trong ván cờ lập tức càng kích thích càng thú vị. Nhưng đáng tiếc, tiền cược này cũng là một loại máu lạnh vô tình nhất trên đời này.

Đảo mắt nhìn lại, bắt gặp Lý Nhược Phi sóng vai cùng Nhan Xung Vũ, khí độ đứng trên vạn người tuyệt nhiên không thể chống trả của Nhan Xung Vũ vẫn không hề khiến Lý Nhược Phi thua kém chút nào, hấn cao lớn nổi bật, tự có khí phách kiệt ngạo thanh lãnh sát phạt quyết đoán, không phải chực hầu, mà là song phương độc lập ngang hàng, không phải dựa dẫm, mà là niềm tin mang lại cho nhau —— nhìn hai người họ, Phó Hoài Xuyên đột nhiên cảm thấy cuộc đời thật thê lương, tịch mịch như tuyết.

Tần Sơ Nhụy lúc này thúc ngựa đuổi theo, đứng sau lưng Lý Nhược Phi, ánh mắt trấn tĩnh lại mờ mịt.

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Nhiều ngày không gặp, phu nhân dung sắc càng hơn xưa, Triệu hầu nhìn thấy, trong lòng nhất định thập phần vui mừng.”

Tần Sơ Nhụy không đáp.

Phó Hoài Xuyên thoái lui nhường đường, thở dài: “Các người đi đi, thế cuộc hôm nay, bốn vương cho dù dùng tính mạng của hai ngàn người, cũng không thể giữ được nhị vị.”

Nhan Xung Vũ ánh mắt chớp động, chăm chú nhìn Phó Hoài Xuyên: “Tứ Dã vương khách khí rồi!”

===== Ta là đường phân tuyến mà vui vẻ =====

Từ nay về sau Tiểu Nhan cùng Tiểu Lý ở trên thảo nguyên phóng ngựa thả dê, hoặc ẩu đả đánh nhau, hoặc đọc sách viết chữ, trải qua cuộc sống vui vẻ...

Tần Sơ Nhụy lại tìm được gg trên thảo nguyên, phóng ngựa thả dê, hoặc ẩu đả đánh nhau, hoặc đọc sách viết chữ, trải qua cuộc sống vui vẻ...

Phó Nhị gg đột nhiên phát hiện mình yêu chính là Tiểu Triệu gg, mà Phó Tứ gg cũng phát hiện mình yêu Phó Nhị gg, vì thế ba người thiên nhai bỏ trốn, ba người vui vẻ, phóng ngựa thả dê, hoặc ẩu đả đánh nhau, hoặc đọc sách viết chữ, trải qua cuộc sống vui vẻ...

End

20. Chương 20

Tác giả có lời muốn nói:

Nói rõ lần nữa

Chương này có màn cường bạo, cẩn thận khi xem...

Đối với những bạn trẻ không thích ứng được, bốn nhân giới thiệu nội dung văn tắt như sau: Lý Nhược Phi bị bắt trở về, Tần Sơ Nhụy tự sát.

Thượng đế là nhân từ, tác giả là BT, vỗ tay....

Biến cố đột ngột phát sinh.

Tác dụng của kẻ khuất phục chính là thay đổi thế cục trong nháy mắt.

Một đao lãnh liệt thanh phong, trực tiếp vô thanh cắm thẳng vào sau lưng Lý Nhược Phi. Máu từ lưỡi đao nhỏ xuống bãi cỏ, lại là màu tím đen.

Lý Nhược Phi ngồi trên lưng ngựa khê lão đảo, chậm rãi quay đầu, tựa như không thể tin, chau mày khê gọi: “Sơ Nhụy tỷ?”

Tần Sơ Nhụy nhắm nghiền mắt, phong tình nhập cốt, tựa cánh hoa xinh đẹp mong manh bất lực, lung lay sắp rơi xuống, khóe miệng lại câu lên độ cung kiên định bất hồi.

Vẻ trấn định thâm trầm như băng tuyết trong ánh mặt trời trên mặt Nhan Xung Vũ, nhanh chóng nứt vỡ, vội đỡ thân hình ngã quỵ của Lý Nhược Phi.

Bản thân đúng là vẫn đi sai một nước cờ, ký ức một năm trước bị giam lỏng mặc cho Lý Nhược Phi chinh chiến một mình đến nỗi bị bắt lại lũ lượt tràn về, cơ thịt khóe mắt không không chế được co giật, mạch máu đuôi mắt như nứt ra, nhuộm đôi người đen lấy thành một mảnh đỏ thẫm.

Phó Hoài Xuyên mỉm cười: “Từ xưa trong cung vương tộc luôn cất giữ kỳ độc, trong cung Nam Cương có Khiên cơ câu vắn, ngày đó Triệu hầu giấu câu vắn trong móng tay ý đồ tự sát, nhưng bị Nhị ca ta dùng chày nhỏ từ từ đập nát mười ngón tay xinh đẹp mỹ miều kia một ngày một đêm, tí mĩ đập vỡ xương ngón tay lấy ra từng chút từng chút một...”

“Phịch” một tiếng lại là Tần Sơ Nhụy té ngã xuống ngựa.

Phó Hoài Xuyên thần sắc không đổi, nói: “Bốn vương bắt tài, trong phủ cũng giấu một loại ‘Nguyệt viên’. Dược này phát tác không nhanh, nhưng sẽ không để người sống qua đêm trăng tròn mười lăm.” Bấm đốt tay nhắm tính: “Hôm nay đã là cuối tháng, Nam Viện vương điện hạ có hai lựa chọn.” Chăm chú nhìn đôi môi trắng bệch vì mất máu của Lý Nhược Phi, chậm rãi nói: “Một là giao trả chất tử cho ta, hai là dẫn hần đi, nửa tháng sau bốn vương sẽ dâng quan tài hoàng đàn biểu thị tấm lòng này.”

Lý Nhược Phi nhắm hờ mắt, thấp giọng nói: “Hoặc giết người trước, lục soát tìm giải dược.” Nhan Xung Vũ chấn động, đôi mắt đỏ ngầu giống như sói đói chăm chú nhìn Phó Hoài Xuyên.

Phó Hoài Xuyên lại nhàn nhạt cười: “Nam Viện vương chẳng lẽ cho rằng ta sẽ mang giải dược bên mình? Hơn nữa, Lý Nhược Phi trước mắt thụ thương lại trúng độc, người cho dù muốn dẫn hần đi chưa chắc đã có thể đi được, huống hồ gì muốn giết ta? Thật sự cảm thấy tình nhuệ của bốn vương chỉ là vật trang trí?” Nghiêm mặt nói: “Chỉ cần giao người cho ta, bốn vương thề tuyệt đối để hần sống.”

Nhan Xung Vũ cúi lòng chậm rãi trầm xuống, giống như bị thanh đao cùn dần dần đè nén đau đớn khó chịu. Lòng ngực huyết khí cuộn trào, không thể áp chế, cúi lòng lại một mảnh lạnh lẽo.

Ánh hoàng hôn gần thảo nguyên giống như tuyết tán loạn rơi xuống bên người, tựa như hàn ý thấm ướt vật áo xâm nhập vào trong xương trong tủy.

Lý Nhược Phi sau lưng máu tươi không ngừng cuộn cuộn chảy ướt đầm y sam cả hai, lại nóng đến dọa người.

Nhan Xung Vũ rên một tiếng: “Nhược Phi, ta hận chính mình.”

Phó Hoài Xuyên giống như một cơn ác mộng không thể gạt bỏ, chỉ cần hắn còn sống một ngày, tựa như bóng đen dày đặc không thể hủy diệt, khiến bản thân hít thở không được, hận chính mình bất lực.

Thanh âm Lý Nhược Phi mỏng manh lại vô cùng rõ ràng: “Không, Xung Vũ đại ca, ngươi làm rất tốt. Là ta dễ tin người.” Mỉm cười, dung mạo phi dương: “Một năm nay có thể gặp nhau một ngày như vậy, ta rất vui.”

Lý Nhược Phi lúc này độc tính dâng lên, trước mắt một mảng tối sầm, lại mở to đôi mắt nhìn về hướng Nhan Xung Vũ nói: “Lần sau gặp lại, chúng ta sẽ không xa cách nữa, đúng không?”

Chợt thấy thần chí càng lúc càng mơ hồ, tiếng gió xung quanh, tiếng nước thanh của chiến mã, tiếng cười của Phó Hoài Xuyên tựa như ở trong sương mù dần dần tan biến xa dần không thể nghe thấy, lại dị thường nghe rõ một lời kiên quyết của Nhan Xung Vũ: “Đúng.”

Yên tâm mỉm cười, ngất đi trong lòng Nhan Xung Vũ.

Lúc Lý Nhược Phi tỉnh lại cảm thấy bản thân đang nằm úp sấp trên giường, sau lưng dù vẫn còn đau nhưng đã không còn chảy máu, sờ thử quả nhiên là đã băng bó hoàn hảo. Trước mắt vẫn là một mảng đen kịt u ám, biết là nguyên nhân trúng độc, cũng không sợ hãi.

Một thanh âm vang lên hỏi: “Uống nước không?” Chính là Tần Sơ Nhụy.

Lý Nhược Phi lẳng lặng nằm trên giường, không đáp.

Tần Sơ Nhụy tựa hồ biết hắn muốn hỏi gì, ôn nhu nói: “Nhan Xung Vũ đã trở về Thâm Châu. Ngươi ngủ mười mấy canh giờ rồi, nơi này là Hạ Châu.” Vươn tay vuốt mái tóc của hắn, Lý Nhược Phi giống như bị độc xà cắn một phát, nghiêng đầu né tránh.

Tần Sơ Nhụy cắn môi, thanh âm dị thường bình tĩnh, như đang kể một câu chuyện vụn vặt không mấy liên quan.

“Sau cái đêm trở về từ phủ Thái tử, Phó Hoài Xuyên tìm ta, đưa ta chuỗi chuỗi thủ tửem độc này, bức ta thề, nếu ngươi dẫn ta chạy trốn, bảo ta đâm bị thương ngươi, ta không chịu, ta nói chúng ta sẽ không dám chạy trốn.”

“Hắn lại cười, hắn nói cũng không hy vọng chúng ta chạy trốn, nhưng lại nói chuyện ngươi liên lạc với Âm Lưu hắn đã biết, có lẽ có một ngày, ngươi sẽ vì ta mà dẫn ta đi theo.”

“Ta nói ta thà chết, cũng không thương tổn ngươi.”

“Hắn liền kể cho ta hai cổ sự, một là chuyện Phó Hình Giả tra tấn Mạnh Húc, hai là chuyện diệt thành Phó Viễn Đạo làm năm xưa. Hắn nói, nếu ta không nghe theo, thủ đoạn của hắn so với Nhị ca hắn càng độc ác hơn, khiến cho Mạnh Húc muốn chết cũng không được, hơn nữa sẽ ở Nam Cương đồ sát người trong thành, so với Tam ca hắn càng sạch sẽ hơn.”

“Hắn lại trấn an ta, hắn nói nếu hắn không đuổi theo chúng ta, chỉ cần không gặp hắn, ta cũng không cần đâm người bị thương.”

“Hắn không phải người, hắn là ác ma.”

“Ta nhận chuỗi thủ... Sau khi ngươi nói kế hoạch chạy trốn cho ta biết, ta đã tìm một thanh chuỗi thủ khác, để lại trong đám cháy, chỉ mong có thể giấu được hắn, để hắn nghĩ rằng chúng ta đã chết... Bất quá ta là một người phụ nữ độc ác, ta vẫn giấu thanh chuỗi thủ tửem độc này, một đường chạy trốn cùng ngươi.”

“Đêm đó tại Sầm Châu, ta đã nói với người, sai chính là sai, không phải một câu bất đắc dĩ là có thể tha thứ được, lúc đó người không hiểu, kỳ thật không phải ta nói Mạnh Húc, ta đang nói chính ta.”

“Người đã cứu ta nhiều lần như vậy, đối với ta tốt như vậy, ta lại hại người, lòng này so với chủ thủ còn độc hơn.”

Đột nhiên chợt nghe tiếng cười nói: “Độc nhất phụ nhân tâm (độc nhất là lòng dạ đàn bà), cổ nhân quả không gạt ta.” Chính là Phó Hoài Xuyên thân nhiên bước vào, đóng cửa, vừa khẽ ho vừa nói: “Nhược Phi, ta bị người đã thương cũng không nhẹ.”

Chén trà trong tay Tần Sơ Nhụy “loang choang” một tiếng đánh rơi xuống đất, run giọng nói: “Người muốn làm gì?”

Phó Hoài Xuyên khẽ cười nói: “Phụ nhân nghĩ sao?” Trong lúc nói đã cời trung y ra.

Lý Nhược Phi nghe thấy hàm răng Tần Sơ Nhụy lách cách va vào nhau, giống như nhìn thấy chuyện gì đó vô cùng khủng bố đáng sợ, dù mắt không thể thấy, nhin không được xoay đầu nhìn, yết hầu đau đớn, đã bị Phó Hoài Xuyên hung hăng bóp chặt.

Tần Sơ Nhụy đại kinh thất sắc, nhào tới nắm chặt cánh tay Phó Hoài Xuyên, lại bị một cước đá ngã xuống đất, hộc máu.

Lý Nhược Phi trọng thương, cổ họng bị hấn không chế, không còn sức phản kháng, cảm nhận thân thể xích lửa nóng bỏng đã phủ trên người mình, kinh sợ chán ghét, xác định phương hướng, đầu ngón tay đâm thẳng vào đôi mắt Phó Hoài Xuyên.

Xuất thủ vừa nhanh lại độc, Phó Hoài Xuyên vội vàng nghiêng đầu né tránh, trên mặt đã bị cào hai đường máu.

Lý Nhược Phi một kích không trúng, vết thương sau lưng toát ra, máu ồ ạt chảy, khí lực cũng như bị rút đi từng phần, chợt nghe Phó Hoài Xuyên cười lạnh một tiếng, bên tai vang lên tiếng gió, tâm tư hấn mất tiếp, vội nghiêng người lặn một vòng, dù tránh được một chưởng của Phó Hoài Xuyên, lại bị rơi xuống giường, đập mạnh lên nền đá xanh, vết thương đau nhức một trận, mồ hôi lạnh theo bờ trán tái nhợt rơi thấm trên đất, đôi mắt mất đi tiêu cự lại mang theo vẻ đẹp mong manh mờ mịt.

Phó Hoài Xuyên lau đi vết máu trên mặt, âm u cười, tà hỏa cùng hận ý đầy bụng lập tức bùng cháy.

Cao quý tao nhã của hấn giờ đây đã hoàn toàn biến mất, cả người tản mát loại thú tính vồ lấy con mồi, không còn thương hại, không hề chùng mực.

Nắm lấy tóc Lý Nhược Phi, từng đợt từng đợt nện mạnh xuống nền đá xanh, trán va trên mặt đất, vang lên tiếng thê lương sâu não.

Tần Sơ Nhụy thảm thiết hô: “Đừng...”

Nhìn hấn đã hoàn toàn đánh mất sức phản kháng, Phó Hoài Xuyên mới dừng tay, chậm rãi xé mở y phục Lý Nhược Phi, thậm chí tháo bỏ vải băng vết thương, ác ý ngất nơi bị thương đang chảy máu kia của hấn, cảm giác thỏa mãn khi Lý Nhược Phi khẽ run lên.

Phó Hoài Xuyên vuốt ve thân thể hấn, nơi thắt lưng mảnh khảnh dừng lại hồi lâu, tựa hồ đang cảm thụ sự mềm dẻo đàn hồi không gì sánh bằng, cười nói: “Vì người ta cấm dục gần một năm, xinh đẹp như Kim Chi ta cũng không hề chạm đến... Người đã không nhận tình cảm của ta, ta chỉ đành đem cái thân thể này sớm làm chuyện nên làm.”

Da thịt trần trụi của Lý Nhược Phi cảm nhận được cự đại nóng bỏng của hấn, nhin không được dùng chút sức lực mỏng manh cuối cùng giấy dựa, cũng không nói với hấn lời nào.

Phó Hoài Xuyên dễ dàng áp chế hấn. Trong lòng tràn ngập dục vọng điên cuồng.

Nhan Xung Vũ cùng Phó Hoài Xuyên vốn là hai loại người, hấn luôn bên người, yêu người, bảo vệ người, vì người phấn đấu, ta lại càng phải mang đến thống khổ cho người, để người hận ta tận xương tủy, phá hủy tôn nghiêm của người, xé tan kiêu ngạo của người, khiến người có đốt thành tro cũng không quên được ta — vĩnh viễn để ta luôn bên người.

Tần Sơ Nhụy đôi mắt mở lớn, trơ mắt nhìn Phó Hoài Xuyên tách đôi chân thon dài tái nhợt của Lý Nhược Phi, chậm rãi đem phân thân thô to dữ tợn tàn nhẫn đỉnh nhập, thậm chí có thể nhìn thấy hậu đình bị kéo căng đến cực hạn dần sung huyết chuyển thành màu đỏ thẫm, đến lúc Phó Hoài Xuyên đỉnh đầu cực đại tiến nhập, huyết sắc đột nhiên phai nhạt hoàn toàn, cửa vào chợt nứt ra vài vết rất mảnh, rướm tia máu tươi nhìn thấy rùng mình, sau đó càng lúc càng nhiều, từ kẽ móng uốn lượn chảy xuống, rơi trên nền đá lạnh.

Đau đớn xé rách từ hạ thân truyền đến, trực tiếp thấm vào bên trong cơ thể, tứ chi bách hài không nơi nào không đau, Lý Nhược Phi trong đầu trống rỗng, ngay cả nhịp tim cũng tựa hồ ngừng đập, da thịt toàn thân căng cứng, mồ hôi lạnh ròng rã, mái tóc dài che khuất đôi mắt âm u, cả người tựa như khối ngọc khắc vớt ra từ trong nước, không có đau đớn nào có thể so sánh với loại thống khổ ăn sâu vào tận xương tủy thể này, khuất nhục khó nhìn. Cắn chặt răng đến chảy máu, lại quật cường không chịu than một tiếng, thậm chí không cho phép bản thân ngất xỉu để trốn tránh lại đau đớn khiến người không chấp nhận này.

Phát ra tiếng kêu thê thảm bi thương ngược lại là Tần Sơ Nhụy.

Phó Hoài Xuyên chưa bao giờ có được cực hạn khoái cảm như thế này, cũng chưa bao giờ tâm tình băng lãnh như vậy.

Thân thể Lý Nhược Phi hoàn toàn bị chiếm hữu, hỏa nhiệt của mình chạm đến chỗ non mềm sâu nhất của hắn, có thể cảm giác mỗi một tia run rẩy hay co rút, nhưng thần chí hắn thanh tỉnh cùng tư thái không chịu phát ra tiếng kêu của hắn rõ ràng để lộ vẻ xa cách bất khuất.

Phó Hoài Xuyên nhẹ nhàng rút nhục nhận, một phen nắm mái tóc ướt đầm của hắn, quán quanh cổ tay, kéo về phía sau, thắt lưng dụng lực, hung hăng đâm vào nơi tư mật chặt chẽ mềm mại của hắn, thẳng từ gốc đến ngọn, Lý Nhược Phi trợn trắng hai mắt, đau đến cả người giống như bị nghiền nát, lại kiên quyết không kêu một tiếng.

Một trường tàn sát.

“Người nhìn ta như vậy làm gì?” Phó Hoài Xuyên chỉnh sửa y sam, dùng một sợi buộc tóc màu đen bằng lụa tơ tằm buộc lại mái tóc dày, cười nói: “Đừng quên, là người hại Lý Nhược Phi, nếu không phải một đao kia của ngươi, hắn giờ đã ở Yên Chi quan cùng Nhan Xung Vũ uống rượu ca hát rồi.”

Tần Sơ Nhụy cả người phát run, trong mắt bắn ra hận ý mãnh liệt, lẩm bẩm: “Súc sinh...”

Phó Hoài Xuyên nghe nàng nguyên rửa nhỏ đến không thể nghe được, mỉm cười ra cửa.

Tần Sơ Nhụy trầm mặc một hồi, xé y phục mềm mại trên người mình, giúp Lý Nhược Phi nhất nhất lau sạch vết máu cùng bạch trọc, lại cẩn thận băng bó vết thương cho hắn. Cũng không biết lấy khí lực từ đâu, nửa dìu nửa ôm đặt hắn nằm xuống giường.

Tần Sơ Nhụy hốt hển thở ngồi bên giường, lưng dựa vào mép giường, nhẹ nhàng cầm cánh tay Lý Nhược Phi, xoay đầu nói: “Nhược Phi, nhớ kỹ câu này, cứng quá dễ gãy, sau này phải biết chiều cố tốt đến chính mình.” Thanh âm tựa ngọc thạch câu phần, thậm chí mang theo một tia thoải mái.

Cánh tay vô lực của Lý Nhược Phi khẽ run, nỗ lực mở mắt, đôi ngươi âm u nhìn về hướng phát ra tiếng nói, lại không nhìn thấy gì.

Tần Sơ Nhụy mắt đẹp lay chuyển, tựa ngọc dưới ánh trăng xinh đẹp phát sáng khắp bốn phía, trên gò má ẩn ẩn ửng hồng lộ vẻ thê lương tươi đẹp, nhạt mảnh võ chén trà, động tác ôn nhu tựa như ngắt một đoá hoa, cắt đứt vết hầu.

Huyết châu như bảo thạch tuôn ra, nháy mắt đã hóa thành một đạo máu tươi, từ nơi cổ trắng mịn mềm mại chảy xuống đến ngực.

Trong thoáng chốc, nàng tựa hồ nhìn thấy Triệu Mạnh Húc.

Trong cung Nam Cương gió nhẹ đập diu, khói liễu như tơ, chàng là quân vương tuần dật phong lưu, tài hoa hơn người, mình là sủng phi xinh đẹp hậu cung, ca múa song tuyệt.

Một đoạn tân từ trong liên trì đêm trăng, nhàn hạ đánh cờ dưới đèn hoa, đèn lưu ly mông bầy tháng bảy, nét mực phóng khoáng trong cảnh đào rơi...

Nàng cho rằng vĩnh viễn như vậy đến cuối đời, lại không biết một nháy mắt một chớp mắt khi đó chính là thời gian bình yên nhất trong một đời một kiếp này của hai người.

“Sau ngọc thụ trước sân đình, mỹ mạo điểm bên gương. Năm đi hoa bất lão, năm đến trăng lại tròn, chớ dạy lệch. Cùng hoa cùng nguyệt, mọi người mãi thiếu niên...” Tiếng ca mềm mại uyển chuyển động lòng người, lại chậm rãi đoạn tuyệt, trên gương mặt lúm đồng tiền Tần Sơ Nhụy đọng lại nụ cười ngọt ngào như thiếu nữ.

Nàng đã chết.

Hồi lâu, tiếng rên như nước nở từ cổ họng truyền ra: “Sơ Nhụy tỷ...” Trong đêm tối không người hồi đáp.

Lý Nhược Phi nhắm nghiền hai mắt, lặng lặng thiếp đi.

21. Chương 21

Con người đen nhánh nhìn Lý Nhược Phi tựa như danh kiếm sắc bén: “Nhược Phi, ta muốn nói với người, mai sau khó khăn đau khổ càng nhiều, cho dù đau đớn gãy cánh, chỉ cần còn sống, vẫn có thể tiếp tục bay lên, hơn nữa còn lợi hại hơn.”

Trong vô tình, thoáng cái đã qua mười năm, cảm tình vô thanh vô tức trưởng thành trên thảo nguyên, thấm thấu trong sinh mệnh, một năm lại một năm càng tươi tốt không ngừng.

Trong căn phòng nhỏ góc đông nam phủ Thái tử, dưới ánh nến Triệu Mạnh Húc không ngừng mô phỏng nét chữ trên tấm thiếp, lồng ngực đột nhiên quặn đau, một búng máu phun lên trên giấy, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Chăm chú nhìn ngọn nến đỏ rực, lại nở nụ cười mờ ảo nhu hòa, đẩy song cửa, ánh trăng treo trên cao kia, phản chiếu ánh sáng nhu hòa lên mặt đất. Triệu Mạnh Húc thấp giọng nói: “Yên nguyệt năm xưa đã không còn... Yên nguyệt năm xưa đã không còn... Sơ Nhụy, không cần nóng lòng, đợi ta thêm một thời gian, ta sẽ nhanh chóng bầu bạn bên nàng...” Trong mắt lại hiện ý vui mừng.

Lý Nhược Phi mộng một giấc thật dài, đủ loại sắc thái, ngọt ngào đến không nở tỉnh dậy.

Lý Nhược Phi chín tuổi, Nhan Xung Vũ mười bốn tuổi. Lý Nhược Phi giết báo tuyết, cứu Nhan Xung Vũ. Trên cánh đồng tuyết mệnh mang mở mịm Nhan Xung Vũ nhặt Lý Nhược Phi về.

Lý Nhược Phi mười tuổi, Nhan Xung Vũ mười lăm tuổi. Trong Nam Viện vương phủ, sư phụ Ba Cách Ân mới dạy vài chiêu thức đấu vật, hần liền vội vàng chạy đi tìm Nhan Xung Vũ đấu thử. Nhan Xung Vũ thân cao lực lớn, Lý Nhược Phi hì hì cười tiến ra phía trước, cong người bỏ nhào lên, hai người cùng ngã xuống đất, cự ly gần trên đất hiệu quả làm suy yếu lực đạo của Nhan Xung Vũ, đầu gối Lý Nhược Phi gắt gao chế trụ tại thắt lưng Nhan Xung Vũ, bẻ đứt ngón tay, khóa yết hầu toàn bộ giống như khuôn như mẫu, vô cùng đắc ý hỏi: “Có phục không?”

Nhan Xung Vũ hai chân dụng lực, quắn lấy thắt lưng Lý Nhược Phi, xoay người một cái, ngược lại chế trụ hần, đầu gối kẹp chặt khủy chân hần, vịn cổ tay, đè người lên, cười nói: “Có phục không?”

Lỗ tai hai người đồng thời phát đau, một đôi tay mềm mại véo thật mạnh, trong lòng ai thán một tiếng, lập tức cá chép trở mình ngoan ngoãn đứng dậy.

Một chiều này của Uất Trì Hương, tư thế thuần thực, lực đạo tinh chuẩn, giống như đã luyện qua ngàn lần vạn lần, cười mắng: “Hai tên tiểu tử thôi! Không được đánh nhau trong nhà! Muốn đánh thì ra ngoài khi dễ người khác đi!”

Lý Nhược Phi mười một tuổi, Nhan Xung Vũ mười sáu tuổi. Lý Nhược Phi giết chết đại ca Lý Thành Phi. Nhan Xung Vũ đuổi tất cả đám người trước mặt, dẫn hần từ vương phủ chạy đến Yên Chi quan. Dọc đường,

Nhan Xung Vũ luôn ôm hân, chỉ nói một câu: “Không cần sợ, chỉ cần ta còn sống, ai cũng không thể bắt người đền mạng được.” Sau khi Nhan Xung Vũ bị phụ thân đánh đến hôn mê, vẫn luôn nắm chặt tay Lý Nhược Phi, dù bị nắm đến xanh tím một mảng đáng sợ, nhưng trong lòng lại bình an hỉ lạc.

Lý Nhược Phi mười hai tuổi, Nhan Xung Vũ mười bảy tuổi. Nhan Xung Vũ dẫn hân Bôn Lang nguyên, nói: “Người Lãng quốc chúng ta học đánh trận, cần phải quan sát sói đi săn như thế nào.”

Con sói đỉnh đầu trắng toát gắt gao quan sát con linh dương béo tốt nhanh nhẹn, cả hai lẳng lặng theo sau. Linh dương lúc ngủ luôn động tai nghe ngóng, con sói cũng không nóng vội hành động, chọn một nơi không xa mà tử thủ, cả hai áp trên trũng tuyết theo dõi, đôi người sáng rực như đao, không hề thấy lạnh. Sau bình minh, linh dương vừa tỉnh dậy, con sói nhân cơ hội linh dương ngủ một đêm bụng tích nước tiểu không có khả năng chạy trốn, nhảy bổ đến, nhìn thấy máu nơi cổ linh dương bắn ra trên đất tuyết, Nhan Xung Vũ nói: “Bắn!”

Lý Nhược Phi lập tức giương cung lấp tên, bắn thẳng về con sói, mũi tên cắm phập vào phần mông, xuyên qua bụng dưới.

Hai người bước lại bên cạnh sói, Nhan Xung Vũ vừa lột da vừa nói: “Muốn đánh trận, trước tiên cần phải học được nhẫn nại. Linh dương là đứa trẻ lanh lợi của thảo nguyên, ban đêm ngủ cũng rất cảnh giác, không thể tiếp cận, nhưng con sói vẫn nhẫn nại cả một đêm, như vậy mới có được cơ hội tốt nhất để săn mồi; thắng lợi không thể đắc ý tự mãn, phải đề phòng phía sau, hơn nữa chính là, muốn giết sói thì nhất định phải bắn chết, bắn thương mười con sói, không bằng bắn chết một con.”

Đứng dậy, đôi tay dính đầy máu sói, mỉm cười vuốt ve gương mặt Lý Nhược Phi: “Hiểu rồi chứ?”

Vết máu tươi in trên gương mặt như ngọc, tựa như dấu tích khắc sâu vào da thịt, vào xương cốt, mang theo mùi vị của số mệnh, cả đời không thể phai nhạt được.

Lý Nhược Phi mười ba tuổi, Nhan Xung Vũ mười tám tuổi. Nhan Xung Vũ tiếp nhận chức Nam Viện vương đóng quân Yến Chi quan, trước một tháng, Nhan Xung Vũ dẫn Lý Nhược Phi đến vách núi cao nhất phía tây thảo nguyên. Nhan Xung Vũ nói: “Chim ưng trên trời, sói trắng dưới đất, đều là những loài hung hãn thông minh nhất, Lam Nham ưng nơi này, lại là vua của loài ưng, cánh có thể sải rộng hơn trượng, vỗ cánh có thể đẩy được tảng đá lớn, bay lượn trong không trung cả ngày lẫn đêm tốc độ không hề suy giảm.”

Từ trong ổ trên mỏm đá đỉnh núi con Lam Nham ưng này đang ném ba con chim non chưa đầy một tháng xuống sườn núi, dưới sườn núi trăm trượng, lộ ra đá vụn cỏ hoang, ba con chim non kêu gào thảm thiết, chim mẹ đứng trên đỉnh núi lạnh lùng quan sát. Một con chim non không thể giang cánh, rơi thẳng xuống dưới sườn núi mà chết, hai con khác cố gắng giang đôi cánh yếu ớt, thuận gió bay lên đỉnh.

Ở trên đỉnh núi gần nửa tháng, Lam Nham ưng ngoại trừ huấn luyện chim non săn mồi bay lượn, không còn làm gì khác, Lý Nhược Phi đang âm thầm khó hiểu, thì sáng sớm hôm nay, chim ưng dùng miệng tha một con chim non đặt trên đỉnh núi, giang rộng cánh chim non, móng vuốt sắc bén quắp lấy tảng đá, nặng nề nện xuống, rốt cuộc cánh chim cứng cáp lần đầu bị bẻ gãy, sau lại vỗ cánh thật mạnh, đem chim non bị gãy cánh hất xuống núi. Chim non thảm thiết kêu vang, trong không trung nỗ lực vỗ cánh, xiềng vẹo thuận theo chiều gió, đầu đập vào vách núi, rơi xuống đáy, không rõ sống chết. Lam Nham ưng bất vi sở động, đem một con chim non khác làm y như cũ, chim non cuối cùng này sau khi bị gãy cánh, rơi xuống nửa giờ, giống như thần kỳ giang rộng hai cánh, nhẩn nhẩn đầu đón gãy cánh, lại một đường bay lên trên đỉnh.

Lý Nhược Phi hoa mắt thần mê, Nhan Xung Vũ lẳng lặng nói: “Lam Nham ưng sau khi gãy cánh, nếu có thể lập tức phục hồi bài huấn luyện, xương cánh mới hồi phục có thể phát triển càng khỏe mạnh hữu lực, sau một tháng, chim ưng vẫn có thể bị gãy cánh một lần nữa, Lam Nham ưng có thể xưng bá không trung, chính vì chúng trải qua rèn luyện thống khổ nhất.”

Con người đen nhánh nhìn Lý Nhược Phi tựa như danh kiếm sắc bén: “Nhược Phi, ta muốn nói với người, mai sau khó khăn đau khổ càng nhiều, cho dù đau đớn gãy cánh, chỉ cần còn sống, vẫn có thể tiếp tục bay lên, hơn nữa còn lợi hại hơn.”

Trong vô tình, thoáng cái đã qua mười năm, cảm tình vô thanh vô tức trưởng thành trên thảo nguyên, thấm thấu trong sinh mệnh, một năm lại một năm càng tươi tốt không ngừng.

Bên tai tựa hồ có tiếng chim ưng, Lý Nhược Phi tỉnh dậy, cảm giác đang ngồi trong xe ngựa, không còn nghĩ thấy mùi thơm ngát nồng nhiệt của thảo nguyên, chắc hẳn đã qua khỏi tam quan biên cảnh Trữ quốc, tiến vào cảnh nội.

Nếu phải đối mặt, tuyệt không trốn tránh. Lý Nhược Phi vuốt ve nanh sói trên cổ, khẽ mỉm cười.

Vài ngày sau, đoàn người Phó Hoài Xuyên đã đến ngoại thành Tĩnh Phong.

Xa xa chợt thấy một người cưỡi ngựa nghênh đón, tay áo bào rộng màu xám bạc, trong gió mát ngày hè mang theo cảm giác phiêu phiêu dục tiên, con người trong suốt màu tro dưới ánh chiều tà nhuốm màu vàng nhạt, ôn tình ôn ý.

Chính là Phó Hình Giản.

Phó Hình Giản hỏi: “Đã bắt về hết rồi?”

Phó Hoài Xuyên cười chỉ xe ngựa phía sau, nhin không được khẽ ho vài tiếng.

Phó Hình Giản nhíu mày nói: “Lại bị thương? Không cẩn thận như vậy!”

Phó Hoài Xuyên thở dài: “Bây giờ không giống lúc xưa, tiểu tử Nhan Xung Vũ kia trải qua rèn luyện, nhiều nhất ba năm nữa, đã có thể vượt qua ta.” Lời nói có vài phần mang theo hàn ý.

Phó Hình Giản động dung nói: “Thật sao? Nhân tài đương thời còn có người hơn cả ngươi?”

Phó Hoài Xuyên lắc đầu: “Lãng quốc trị quân hơn xa nước ta, quân dân trên dưới một lòng, chỉ sợ ngày sau ắt có đại họa.”

Như cố ý như vô tình chuyển đề tài, lại không nói cho Phó Hình Giản biết mình bị Lý Nhược Phi đã thương.

Phó Hình Giản thúc ngựa lên trước, xốc màn xe, thấy Lý Nhược Phi cuộn tròn mớ màng ngủ trong xe, trên mặt không một tia huyết sắc, giống như con thú nhỏ bị trọng thương, để lộ vẻ yếu đuối không hề phòng bị, trong lòng không khỏi cảm thấy khoái ý không sao tả được, ngay cả con người phủ sương mù cũng sáng rực lấp lánh.

Lại thấy chỗ khuỷu tay hằn, ôm chặt cái hũ sứ nhỏ nhỏ. Phó Hoài Xuyên băng tuyết thông minh, thất kinh hỏi: “Tiện nhân kia đã chết?”

Lý Nhược Phi quết mắt, đôi mắt tựa như đêm tối không chút cảm tình chăm chú nhìn hấn, Phó Hoài Giản trong lòng rét lạnh, nhin không được lui về sau một bước, buông màn xe.

Tiếng vó ngựa dồn dập bỗng nhiên truyền đến, là Tạ Lưu đuổi tới, sắc mặt hấn tiều tụy, trong mắt giăng đầy tơ máu, ghì cương ngựa, xông vào trong xe hô: “Sơ Nhụy!”

Phó Hoài Xuyên lạnh lùng nói: “Tạ nhị tướng quân tự ý thả chất tử, cư nhiên còn dám đến đây hô to gọi nhỏ?”

Tạ Lưu không hề sợ hãi: “Chuyện đến nước này, ta mặc cho xử trí, Sơ Nhụy nhược chất nữ lưu, xin vương gia đừng làm tổn thương nàng.”

Phó Hoài Xuyên chưa trả lời, chợt nghe Lý Nhược Phi nói: “Tạ đại ca, người qua đây.” Thanh âm dù cho mỏng manh, lại khiến người không thể kháng cự.

Phó Hoài Xuyên nhường đường, thờ ơ lạnh nhạt.

Tạ Lưu xuống ngựa, vén màn xe, cũng không thấy Tần Sơ Nhụy, vội hỏi: “Sơ Nhụy đâu?”

Lý Nhược Phi nâng hũ sứ trong tay, bình tĩnh nói: “Sơ Nhụy đã chết, đây là tro cốt của tỷ ấy, giao lại cho người.”

Tạ Lưu kinh hãi đau đớn, tê thanh nói: “Ta không tin! Người nói sẽ đưa nàng đến một nơi an toàn!”

Lý Nhược Phi lần mò chạm vào tay Tạ Lưu, đem hũ sứ ấn vào lòng hấn, thấp giọng nói: “Người tin cũng được, không tin cũng vậy, tỷ ấy đã chết rồi.”

Tạ Lưu cắn răng nói: “Nàng chết như thế nào? Là ai hại nàng?”

Lý Nhược Phi rất không kiên nhẫn: “Không ai hại cả, là tỷ ấy tự sát.” Trầm ngâm một hồi, nói: “Tỷ ấy bảo ta nói với người, hận không tương phùng lúc chưa gả, cầu người mang tro cốt tỷ ấy trở về Nam Cương, tìm một nơi sơn thanh thủy tú mà an táng, thà để người nhìn tỷ ấy cơ khổ không nơi nương tựa, cũng không muốn quay về Tĩnh Phong, ở nơi đó cưới vợ sinh con, ở bên tỷ ấy.”

Dứt lời ngắt đầu lên, hỏi: “Tạ đại ca, người đồng ý không?”

Tạ Lưu tâm tình đau khổ kích động, cũng không chú ý mất Lý Nhược Phi không thể nhìn thấy, chỉ gật đầu liên thúc ngựa đi xa.

Lý Nhược Phi lại giống như thấy rõ, thở dài một hơi, cũng không nói thêm gì khác.

Phó Hoài Xuyên đứng một bên, mỉm cười không nói.

Sau đầu năm mọi chuyện đều lộn xộn, Phó Đông Bình bệnh cũ tái phát, thân thể ngày càng suy yếu, sự vụ của Đông Liêu Tây Châu cùng mười châu phương bắc giao cho Thái tử xử lý, các châu phía nam giao cho Phó Hình Giản chủ quản, càng khiến hắn bắt tay chính lý thủy vận, Thái tử lúc này vô cùng khó chịu, trở mặt nghe nói Phó Hoài Xuyên thuận lợi bắt Lý Nhược Phi trở về, trọng thưởng binh quyền biên quan, Thái tử không khỏi tức giận, không kiềm được, hất tung toàn bộ tấu sớ công vụ của các châu xuống đất, loạn xạ khắp chốn.

Triệu Mạnh Húc mang danh tài hoa, gần đây lại luôn nhu thuận khéo léo, thường ở trong điện hầu hạ Thái tử xử lý công việc, lúc này vội quỳ xuống to gan khuyên nhủ: “Điện hạ bớt giận! Tứ vương gia cùng Nhị vương gia thủ túc tình thâm, hai người liên thủ, ở trong triều thế lực quả thật rất lớn. Nhưng Thái tử cũng có thể bắt tay cùng Ngũ vương gia, tạo thế bàn cân.”

Thái tử đang sầu não, cũng không truy cứu Triệu Mạnh Húc vượt quá giới hạn nghị luận triều chính, ngược lại nói: “Lão Ngũ sinh mẫu xuất thân thấp kém không nói, trong triều cũng không có địa vị, cùng hắn liên thủ, chẳng phải tự hạ thấp thân phận!”

Triệu Mạnh Húc cười nói: “Theo thần thấy, Ngũ vương gia xuất thân thấp, lại cưới công chúa Lăng quốc, đời này không có khả năng nghĩ cách tranh giành hoàng vị, nếu đã vậy, lời của Ngũ vương gia vào tai hoàng thượng dễ dàng trở thành lời nói trung lập. Chỉ cần Thái tử giao hảo với ngài ấy, có lẽ ngài ấy cũng có chỗ lợi, tương lai ở trước mặt hoàng thượng, càng có thêm chỗ dựa.”

Thái tử suy tư một hồi, vui vẻ nói: “Có đạo lý!”

Nhìn hắn quỳ rạp trên đất, tư thế cung kính mẫu mực, lộ vẻ hoàn toàn thần phục, không khỏi nghi ngờ nói: “Tại sao người lại bày mưu tính kế cho ta?”

Triệu Mạnh Húc ngẩng gương mặt tinh xảo, trong mắt ẩn lệ trong suốt: “Mạnh Húc mệnh khổ, Nhị vương gia chưa từng xem là người, ở trong tay hắn thân sống không bằng chết, may mắn được Thái tử để mắt, chỉ mong đời này dựa vào điện hạ có được một nơi an ổn, Mạnh Húc đã thấy thỏa mãn.”

Thái tử mỉm cười vươn tay đỡ hắn đứng dậy, lau đi nước mắt trên mặt, ôn nhu nói: “Chỉ cần ta quân lâm thiên hạ, chắc chắn không bạc đãi người.”

Triệu Mạnh Húc mừng rỡ, khẽ nâng đôi mắt đã nhiễm mị ý, phủ phục trong lòng Thái tử, ngón tay mềm mại không xương khiêu khích khổ hạ, Thái tử hô hấp dồn dập, chỉ cảm thấy người trong lòng hoạt sắc sinh hương, hận không thể hòa tan trên người hắn, lập tức đẩy ngã xuống đất, hưng phấn vô cùng, y phục cũng không cởi, vội vã kéo quần hắn xuống tiến thẳng vào.

Đôi chân thon dài mềm mại của Triệu Mạnh Húc gác trên vai Thái tử, mũi chân cũng kéo căng, trong đôi ngươi màu nâu che phủ một tầng nước mắt mong manh, yêu mị liêu nhân khó nói nên lời, bỗng nhiên một hơi khẽ cắn nơi cổ Thái tử, rên rỉ nói: “Thái tử, vài ngày nữa tiến cung buộc tội Tứ vương gia tự ý thả Lý Nhược Phi, nói với hoàng thượng, để ngài tiếp quản chất tử... E rằng Tứ vương gia cũng phải nhảy dựng lên...”

Dứt lời ha ha cười, nhất thời tấu chương vung vãi trên đất đều là xuân sắc kiều diễm.

22. Chương 22

Kích thích tuyệt đỉnh lướt sát bên bờ tử vong, khiến tâm tình bình tĩnh xưa nay của Phó Hoài Xuyên phát sinh biến hóa, thần tình đầy máu của hắn giống như một con thú hung tàn, nóng vội muốn thưởng thức xung động ngọt ngào tối nguyên thủy.

Tác giả có lời muốn nói:

Chương này có cường bạo huyết tinh, thận trọng khi xem.

Tác giả bt lại mặc bs thấy chất đầy đồng, nhưng truyện này không theo hướng ngược thân... Vô lực bỏ đi...

Mười lăm. Đêm trăng tròn.

Những ngày qua, Phó Hoài Xuyên mặc dù không chạm vào Lý Nhược Phi, nhưng cũng không giải độc “Nguyệt viên”, mặc cho sức lực sinh mệnh của hắn bị độc tính rút cạn từng phân từng phân, cả người nhanh chóng gầy yếu suy nhược.

Đã vào chập tối, một trận mưa vừa trút xuống, trong gió mát thoảng đến hương thơm của hoa sen, Lý Nhược Phi mở cửa sổ, nằm phục trên chiếc bàn bên cạnh cửa một mình muốn ngủ.

Phó Hoài Xuyên cầm một hộp gấm đi qua bích trì tiểu kiều trong Minh Tuyền uyển, xa xa trông thấy Lý Nhược Phi nằm sấp trên bàn, tóc đen như vẩy mực ẩn hiện da thịt trắng tuyết, phổi cùng ô cửa khắc hoa bằng gỗ mun, đen là đen trắng là trắng, sáng trong rõ ràng, càng khiến hoa sen khắp hồ mất đi phần nhu mỹ, tăng thêm phần lạnh lẽo.

Phó Hoài Xuyên bước nhanh vào phòng, mỉm cười bỏ thuốc giải vào trong miệng mình, hôn xuống môi Lý Nhược Phi, đầu lưỡi dụng lực, cạy mở khớp hàm, đẩy viên thuốc vào bên trong, trêu đùa chiếc lưỡi khoan khoái hơi lạnh của hắn, chỉ thấy xúc cảm tuyệt diệu, lửa trong lòng khô nóng muốn bùng cháy.

Phó Hoài Xuyên vừa chào đời, tính chường thiên hạ quyền, túy ngọa mỹ nhân tất (tay nắm quyền thiên hạ, say gỏi trên đùi mỹ nhân), mười năm nay mỹ nhân bên người không phải ít, đối với Kim Chi phu nhân tuyệt sắc cũng có thể lãnh tĩnh kiềm chế, nhưng chỉ vừa hôn Lý Nhược Phi, lại dễ dàng khơi lên tất cả dục hỏa, vừa nhớ đến chuyện trong thành Hạ Châu, nhin không được từ nơi sâu nhất trong yết hầu phát ra tiếng rên rỉ.

Đang ý loạn tình mê, rằng Lý Nhược Phi đột nhiên khê động, Phó Hoài Xuyên trong lòng kêu không ổn, vội rút đầu lưỡi về, lại cảm thấy đầu lưỡi đau buốt, đã bị cắn đến chảy máu, vị tanh của máu tươi tràn ngập khoang miệng.

Bị máu tươi kích thích, Phó Hoài Xuyên tỉnh táo hơn, con mồi dù đã bị giam vào lồng sắt, nhưng móng vuốt sắc bén vẫn còn như trước, Nguyệt viên có lẽ chỉ rút đi thể lực, không thể nào mài mòn chiến ý cùng dã tính của hắn.

Phó Hoài Xuyên ngồi xuống, tự mình rót trà, nói: “Ta xem ngươi vẫn không học được cách ngoan ngoãn, bất quá không cần lo, thời gian của chúng ta còn rất nhiều.” Ngón trở khê gõ lên hộp gấm, cười nói: “Thuốc giải ngươi đã dùng, sau nửa canh giờ độc của Nguyệt viên sẽ được giải, đến lúc đó, ngươi cũng đã nhìn thấy được, có thể liếc xem lễ vật ta mang đến...”

Lý Nhược Phi nhắm mắt, lạnh lùng không nói, hàng mi dài rợp bóng trên gò má tựa như cánh chim trong đêm tối, lại nhẹ nhàng rung động, môi cũng không thấy huyết sắc, tựa hồ đang chịu đựng đau đớn.

Hồi lâu sau, Lý Nhược Phi phun ra một ngụm máu đen, thở hắt một hơi, chậm rãi mở mắt.

Lúc này trăng đã lên cao, ánh trăng vàng vạc, Lý Nhược Phi đôi mắt trong trẻo lóe sáng, đã khôi phục lại thần thái, mâu quang lưu động, Phó Hoài Xuyên hô hấp ngưng trệ. Lại mỉm cười đặt hộp gấm trước mặt hắn, mở nắp.

Đáy hộp dùng khối ngọc đen chạm trở thành, hai sợi gân màu trắng bạc dài chừng nửa thước lẳng lẳng đặt bên trên, bên ngoài còn dính vết máu đã khô cạn, vài mảng gân li ti đọng bên trên.

Lý Nhược Phi cứng đờ, nhớ đến ngày đó đấu kiếm giữa sân, Tạ gia thương giống như thiên ngoại giao long, mây kiếm giương cao cùng nụ cười dưới ánh dương quang.

Từ nay về sau không còn tồn tại nữa?

Đúng là vẫn không thể cứu được Tạ Lưu.

Phó Hoài Xuyên hạ thấp thanh âm, nở nụ cười ác ý: “Ngày ấy ở ngoại thành người đem tro cốt đưa cho Tạ Lưu, soạn ra lời nói dối như vậy để hắn không sinh ý niệm báo thù, cao bay xa chạy, tưởng rằng ta nhìn không ra sao?”

“Có công không thưởng, có tội không phạt, dù cho Nghiêu Thuấn cũng không thể trị quốc được, đạo lý này, ắt người cũng hiểu chứ.”

“Hắn dám cả gan tự ý thả chất tử, lừa gạt ta, cho dù chạy trốn đến chân trời góc biển, quốc pháp quân quy đều không dung được hắn, ta cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Rút gân tay này là tư hình, đoạt tính mệnh hắn là quốc pháp. Ta xem về sau còn ai dám qua lại với người!”

Lý Nhược Phi đóng lại nắp hộp, cẩn thận đặt trong tủ ở góc phòng.

Hắn vốn không nói nhiều, lần này bị bắt trở về, cơ hồ không nói lời nào với Phó Hoài Xuyên, nhưng ý mỉa mai trong mắt càng không hề che giấu.

Thân là Tứ Dã vương, tư hình đi trước quốc pháp, tự chặt cánh tay đắc lực, Phó Hoài Xuyên, bắt quá cũng chỉ như vậy.

Phó Hoài Xuyên cũng không định buông tha hắn, đứng dậy bước đến, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, hé miệng mờ ám khẽ ngậm vành tai, cười hỏi: “Tại sao không nói gì? Hử? Hắn rơi đến bước đường này, đều là vì các người.”

Lý Nhược Phi trong lòng giãy dụa, cổ Phó Hoài Xuyên một trận lạnh lẽo, may mắn dựa vào kinh nghiệm sa trường của hắn, phản ứng cực nhanh, dưới kinh hãi, không kịp hành động khác, chỉ tận lực ngửa người ra sau, vặn thắt lưng, một cước đá ra, trúng ngay cổ tay Lý Nhược Phi, lại là một mảnh gốm vỡ rơi xuống đất.

Không dám chậm trễ, lập tức tung quyền đánh ra, nhắm vào bụng Lý Nhược Phi, Lý Nhược Phi nửa tháng chịu dày vò của độc dược thương tích, thân thể vốn phải vô cùng suy nhược lại bạo phát sức chiến đấu kinh người, nhanh chóng lướt người qua, khuỷu tay dứt khoát đánh xuống sau gáy Phó Hoài Xuyên, đầu gối húc vào phần eo của hắn, cánh tay hoành ngang, chặt chẽ khống chế yết hầu Phó Hoài Xuyên.

Vài chiêu thô khởi điêu lạc này, động tác cổ quái nhanh gọn, thoáng cái đã chế trụ Phó Hoài Xuyên.

Phó Hoài Xuyên bị đè trên mặt đất, cổ bị buộc ngẩng cao, chỉ cảm thấy cánh tay Lý Nhược Phi giống như đúc từ sắt, hô hấp khó khăn, máu chảy không thông, trước mắt từng mảng từng mảng tối sầm, trong lòng không khỏi cười khổ.

Đột nhiên cảm giác chất lỏng ấm nóng dọc theo cánh tay Lý Nhược Phi chảy xuống vết thương nơi cổ của mình, mà cánh tay siết chặt cổ họng cũng bắt đầu dần dần thả lỏng, nghe thấy Lý Nhược Phi sau lưng há mồm thở dốc, trong lòng đã định, biết mấy chiêu kia của Lý Nhược Phi dù vừa nhanh vừa chuẩn, nhưng đã tiêu hao hết tâm trí thể lực, đao thương phần lưng vỡ ra, mắt thấy đã là nỗ lực hết đà.

Đánh đúng thời cơ, bỗng nhiên phản kháng, lật người một cái, thuận tay vặn cổ tay Lý Nhược Phi, phóng người lên, đã ngồi trên người hắn, không dám chậm trễ, một quyền hung hăng đánh xuống bụng, sức nặng một quyền này, Lý Nhược Phi chỉ thấy ngũ tạng lục phủ giống như muốn đảo lộn, miệng tràn đầy mùi vị rỉ sắt của huyết tinh, không ngờ Phó Hoài Xuyên càng không dung tình, lại đánh xuống một quyền, liên tiếp dứt khoát nhanh gọn giáng xuống, sức chiến đấu của Lý Nhược Phi triệt để tan vỡ, đau đến cả cơ thịt khắp người đều phát run.

Mắt thấy Lý Nhược Phi đã chìm vào trạng thái nửa hôn mê, Phó Hoài Xuyên nhào người đứng dậy, mới cảm thấy chân đều đang khẽ run. Đưa tay sờ thử, thì ra Lý Nhược Phi định cắt đứt cổ mình, bởi vì giữa

đầu ra sau, liền lưu lại một vết máu thâm sâu từ cổ đến gò má phải, máu tươi vẫn không ngừng chảy xuống, phần cổ bị siết, đã sưng tấy lên.

Rõ ràng đã cảm Lý Nhược Phi cất giấu vũ khí, rõ ràng độc được thương tích nửa tháng nay đã rút cạn thể lực của hắn, lại để hắn lợi dụng mảnh vỡ của chén trà, suýt nữa đoạt đi tính mệnh của mình — thật sự một khắc cũng không được lơ là.

Kích thích tuyệt đỉnh lướt sát bên bờ tử vong, khiến tâm tình bình tĩnh xưa nay của Phó Hoài Xuyên phát sinh biến hóa, thần tình đầy máu của hắn giống như một con thú hung tàn, nóng vội muốn thưởng thức xung động ngọt ngào tối nguyên thủy.

Nắm mái tóc dài của Lý Nhược Phi, hung hăng ném lên giường, nhìn vẻ thoáng sợ hãi cùng hận ý khắc cốt trong mắt hắn, Phó Hoài Xuyên thấp giọng mà ác ý cười nói: “Ồ Hạ Châu là ta qua loa, tròn đêm nay, có thể tử tử, hảo hảo... thao ngươi.” Ngữ điệu ôn nhu giống như có thể trích ra nước, lời nói ra lại thô tục ác độc.

Phủ người lên.

Lý Nhược Phi chưa từng trải qua một đêm dài như vậy, nặng nề như vĩnh viễn không thể chấm dứt.

Phó Hoài Xuyên lại có khoái cảm cực độ chưa từng có. Loại khoái cảm này đến từ khối thân thể tuyệt diệu mềm dẻo dưới thân, cũng đến từ cường bạo của chính mình, loại cảm giác áp đảo kẻ không thể chinh phục, khoái ý dày vò vũ nhục xé nát tôn nghiêm cùng kiêu ngạo.

Phó Hoài Xuyên cũng không giống một dã thú, càng giống một thợ săn tàn nhẫn, Lý Nhược Phi chính là con mồi dưới khổ hạ hắn.

Mỗi động tác đều mang đến tột độ thống khổ cho Lý Nhược Phi, tinh chuẩn xảo diệu như một ác quỷ.

Đâm mạnh một cái giống như cả linh hồn đều bị xé rách, Lý Nhược Phi đau đến chỉ muốn cuộn tròn thân thể, nghĩ muốn lẳng lặng đợi đau đớn trôi qua, động tác tiếp theo lại giống như cuồng phong vũ bão, thống khổ tựa như không ngừng chồng chất lên nhau. Cắn răng, cố gắng nhịn xuống, môi cũng bị cắn nát, lại quật cường không chịu rên thành tiếng.

Phó Hoài Xuyên cẩn thận nhìn ngắm Lý Nhược Phi dưới đau đớn bờ trán trắng bệch gần như trong suốt, đôi ngươi đen nhánh đã muốn mất đi tiêu cự nhanh chóng ảm đạm, hạ thân hưng phấn dị thường, không ngừng đẩy tổng xuyên xỏ tàn khốc, lúc nhanh lúc chậm, chậm rãi rút ra, lại dốc sức cắm vào, hưởng thụ xúc cảm như nhung tơ cùng âm thanh mỏng manh như lụa tại nơi chật chội non mềm nhất kia, lần tiến công tiếp theo, lại tận lực ma sát đè ép vào vết thương bên trong nội bích nhỏ hẹp, cảm giác nội vách co rút hấp thụ mãnh liệt, nhắm nháp cảm giác thỏa mãn huyết nhục tương liên.

Mạch máu xanh nhạt nơi thái dương khẽ co giật, thần chí đã muốn mơ hồ, Lý Nhược Phi hé miệng hút khí, thân thể run rẩy, ngay cả hô hấp cũng đau đớn, ngoài cửa sổ vẫn tối đen, đêm tối tựa như một khối sắt đen ngòm, ngưng đọng thời gian.

Phó Hoài Xuyên biết hắn đã đến cực hạn, tia sức lực cuối cùng trong thân thể giống như cây cung được kéo căng chỉ cần khẽ kéo, tức sẽ gãy đoạn. Con ngươi nổi lên mảnh huyết sắc, Phó Hoài Xuyên muốn bức bách phá hỏng hắn, muốn nhìn thấy tư thái yếu đuối lúc rơi vào tuyệt cảnh của hắn.

Lý Nhược Phi giờ phút này không còn là danh tướng độc nhất vô nhị, không còn là Bình Nam vương của Lăng quốc, chỉ là một người rơi vào tay ác ma, thiếu niên bình thường bị tra tấn bị tàn phá.

Hơi nước mỏng lung trong đôi mắt phượng đen nhánh thất thần, bờ môi duyên dáng rốt cuộc cũng hé mở, không thể kiềm nén thở rên thành tiếng, cúi đầu, ầm ịch, giống như con thú giãy dụa sắp chết.

Ánh mắt Phó Hoài Xuyên phát sáng, hô hấp càng dồn dập hơn. Đây là lần đầu hắn nghe tiếng rên của Lý Nhược Phi. Lý Nhược Phi ở trên giường, gạt hết vẻ phong duệ kinh động tuyệt mỹ, để lộ vẻ yếu ớt mong manh, rên rỉ thấp đến không thể nghe thấy này, bỗng chốc thiếu đốt tất cả dục vọng lẳng nhục của hắn.

Sự tàn nhẫn của Phó Hoài Xuyên đã không giống nhân loại. Hắn muốn hơn nữa, hung hăng xâm nhập, lạnh lùng nói: “Kêu a, không được ngừng!”

Động tác khủng bố kịch liệt, cần cổ thon dài của Lý Nhược Phi ngửa ra sau đến cực hạn, đường cung cao ngạo lại nhu mỹ kia khiến Phó Hoài Xuyên nhìn không được cắn xuống một ngụm, dâm mỹ mướt vào cắn nuốt thanh âm, Lý Nhược Phi cả người căng cứng tựa như cung ngọc xiêng vẹo, nhưng không phát ra thanh âm gì nữa, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Phó Hoài Xuyên hai mắt chăm chú nhìn vết máu uốn lượn chảy dài bên môi hằn, ánh mắt lạnh lẽo quyết tuyệt, lại che đậy nỗi bi ai cùng hối tiếc.

Ban mai nơi xa xé tan màn đêm u ám, Phó Hoài Xuyên đứng dậy, nhìn y sam mặc hôm qua đều dính đầy vết máu, lập tức phân phó hạ nhân mang nước sạch đến tắm rửa thay y phục.

Sau khi chỉnh lại thất lưng, thoáng do dự, bước lại gần bên Lý Nhược Phi, vươn tay thăm dò hơi thở của hắn, chỉ cảm thấy hơi thở mong manh, lại bất mạch, mạch tượng cũng chìm nổi vô lực. Vợ truyền ngữ y Khổng Nhân Băng trong phủ đến xem tình hình Lý Nhược Phi, lại phân phó chuẩn bị dục dũng.

Khổng Nhân Băng vào phủ năm năm trước, tính tình thận trọng, y thuật tinh thâm, một lòng si mê y đạo, sau khi vợ mất cũng không thú thê thiếp. Sáng sớm, vừa chuẩn bị ăn một chén chè hạt sen, thì bị thiếp thân thị tòng của Phó Hoài Xuyên vội vàng vàng dẫn đến Minh Tuyền uyển.

Vừa vào cửa, mùi huyết tinh cùng khí tức tình dục nồng nặc sộc thẳng vào mũi.

Tứ Dã vương một thân áo bào rộng màu tro nhạt, ngồi trước cửa sổ, trên gương mặt là vết thương vừa dài vừa sâu, thần sắc thản nhiên không rõ hỉ nộ, sau lưng là dục dũng thật lớn, mặt nước chậm rãi bốc lên tầng sương mù. Khổng Nhân Băng trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Phó Hoài Xuyên nói: “Khổng đại phu đến xem người trên giường đi.”

Khổng Nhân Băng nhắc hòm thuốc đến cạnh giường, dù cho hiểu biết rộng, cũng bị cảnh tượng thê thảm trước mắt dọa nhảy dựng, bước qua nhìn kỹ, chỉ thấy thiếu niên tuổi mười tám mười chín tóc đen như suối nước trải dài, lộ ra nửa bên mặt vẫn mang theo nét ngây thơ, trên thân thể thon dài trắng bệch lại xanh tím một mảng, đao thương sâu hoắm sau lưng bị nứt toát ra, đã có thể nhìn thấy xương trắng, hạ thân càng là huyết nhục mơ hồ, vô cùng thê thảm.

Dù chưa từng gặp Lý Nhược Phi, Khổng Nhân Băng cũng biết đây chính là Lãng quốc Bình Nam vương danh chấn thiên hạ, trong lòng không khỏi thán thở dài, con người xinh đẹp như vậy, lại càng bị chà đạp như thế...

Còn đang khê khở sở, vừa quay đầu bắt gặp nhân thần mang theo hàn ý của Phó Hoài Xuyên, vội cúi đầu mở hòm thuốc.

Chỉ thấy da thịt chỗ vết thương sau lưng rách nát dày đặc, gần như không đồng đều, thoát nhìn tựa hồ là bị người cứng rắn dùng tay khoét ra, không khỏi rung mình, lấy chỉ bằng ruột dê, xuyên qua gân chằm, tỉ mỉ khâu lại, một khi đã động thủ, Khổng Nhân Băng trấn định thành thực, không may nhìn thấy hoảng loạn thương hại, ngay cả chòm râu dê dưới cằm cũng không hề lay động, hai tay tinh tế linh hoạt, vững như bàn thạch.

Phó Hoài Xuyên thấy lão điều trị hữu hiệu, chút hoảng loạn không thể tin trong lòng cũng buông xuống, thở phào một hơi, mới phát giác trên trán đã đổ mồ hôi.

Khổng Nhân Băng sau khi bôi thuốc kiểm máu lành da cho Lý Nhược Phi xong, thoáng nghỉ ngơi, ngón tay linh hoạt chạm vào kẽ móng hắn, đột nhiên bàn tay nóng rực vô lực gắt gao nắm chặt ngón tay của lão, gương mặt nhìn, Lý Nhược Phi hóa ra đã tỉnh, trong đôi mắt tràn ngập nhục nhã phẫn hận, tuy không nói, ý tứ lại rất kiên định: Đừng chạm vào.

Khổng Nhân Băng nhìn sâu vào đôi đồng tử sâu không thấy đáy của hắn, đôi ngươi kia hiện ra tóc mai đã nửa trắng của mình, ôn nhu khuyên nhủ: “Lý công tử, lão hủ đã trải qua nửa đời người...” Đã bị Phó Hoài Xuyên đẩy ra.

Phó Hoài Xuyên ôm Lý Nhược Phi, lạnh lùng nói: “Nếu ngươi không muốn thanh tẩy, ta sẽ bịt chặt phía sau của ngươi, để những thứ của ta lưu lại trong người ngươi đi.”

Lý Nhược Phi sắc mặt trắng bệch như chết, hồi lâu, nhắm nghiền hai mắt.

Phó Hoài Xuyên đặt hấn vào trong dục dũng, nước ngập đến bụng, khẽ ôm thân thể vô lực trượt xuống của hấn, để phòng nước tràn vào đao thương sau lưng, nhìn thấy ngọn tóc bết trên mặt nước, một tay tháo dây buộc tóc của mình, buộc lại phần tóc phía sau của hấn, một tay khẽ trượt đến bên hông, ngón tay đã thâm nhập tiến vào, cảm thấy thân thể Lý Nhược Phi căng cứng, lòng mềm nhũn, nói: “Nhịn một chút, lấy ra xong sẽ khỏe lại.”

Sau một hồi khuếch trương, phát giác Lý Nhược Phi đã không còn run rẩy, khẽ thở dài, lại gia tăng một ngón nữa, chậm rãi đem bạch trọc cùng máu lấy ra ngoài.

Lý Nhược Phi không rên một tiếng, hô hấp dồn dập, khi ngón tay hấn rút ra, nhịn không được “ân” một tiếng, thanh tuyến trong trẻo mang vài phần khàn khàn thống khổ, Phó Hoài Xuyên lòng đau đớn, ôm lấy hấn, lau khô.

Sàng đan (drap trải giường) dính máu được thị nữ thay mới toàn bộ, Phó Hoài Xuyên đặt Lý Nhược Phi nằm xuống, nói: “Khổng đại phu bôi thuốc đi.”

Khổng Nhân Băng ở một bên sớm nhìn đến trợn mắt há mồm, nghe vương gia phân phó, vội tiến lên chặn trị bôi thuốc.

Sau khi thu thập gọn gàng, Khổng Nhân Băng nói: “Vết thương sau lưng Lý công tử rất nặng, bất quá bản thân hấn có năng lực phục hồi tốt, khoảng một tháng sau có thể khỏe mạnh, chỉ là trong một tháng này nhất thiết không được lại để vỡ vết thương, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mệnh.” Chần chừ chốc lát, mới nói: “Vương gia trong nửa tháng này tốt nhất không nên thị tẩm Lý công tử nữa, đây là...”

Đang quanh co, Phó Hoài Xuyên ngắt lời nói: “Không cần nói, ta hiểu. Vài ngày tới, người mỗi ngày đến thay thuốc giúp hấn.”

Khổng Nhân Băng vâng dạ, liếc mắt trộm nhìn, thấy vương gia khẽ chạm vết thương trên mặt, sắc mặt ôn nhu lại bị thương, trong lòng khó hiểu, cũng không dám nhiều lời, cúi đầu cáo lui.

23. Chương 23

Lòng bàn tay Phó Hoài Xuyên đã muốn đổ đầy mồ hôi, có lẽ, đây là cơ hội cuối cùng giữa chúng ta.

Hãy cho ta cơ hội, để ta yêu người.

Chỉ cầu người, để ta đơn đơn giản giản yêu người.

Bởi vì vết thương trên mặt, Phó Hoài Xuyên đã ba ngày không vào triều.

Hôm nay Phó Hình Giản sau khi hạ triều qua phủ thăm hỏi, nhìn thấy vết thương trên mặt hấn nhất thời vừa đau vừa giận, hỏi: “Lý Nhược Phi?”

Phó Hoài Xuyên cười khổ.

Phó Hình Giản thở dài, ngón tay nhịn không được chạm nhẹ lên vết thương, nói: “Sao có thể bất cẩn như vậy! Biết rõ hấn là con sói con, cũng không phể hấn trước. Sau này để lại sẹo thì làm sao?”

Phó Hoài Xuyên đột nhiên nói: “Nhị ca, ta nghe theo người, thượng hấn, nhưng trong lòng lại giống như bị khoét một cái hốc lớn, trống rỗng khổ sở...” Trong ánh mắt ẩn chứa đau khổ mệnh mang: “Thì ra ta muốn không chỉ là thân thể hấn.”

Ngón tay trên mặt cứng ngắc, chỉ nghe Phó Hình Giản cười nói: “Vậy dễ dàng thôi, giao cho ta, không quá ba tháng, chắc chắn hấn đối với người thiên y bách thuận, không dám không tuân.”

Phó Hoài Xuyên nhú mày: “Ta thích chính là Lý Nhược Phi, không phải nam sủng trên giường.” Nhìn đôi mắt tựa như sương mù bao phủ không chút cảm tình của hấn: “Người không hiểu.”

Vừa dứt lời, mặt đã trúng một tát.

Bàn tay nhợt nhạt như tuyết của Phó Hình Giản đang run, giọng run rẩy nói: “Ta không hiểu? Ta cũng chẳng cần hiểu những thứ này. Người có biết mấy ngày qua, Thái tử đang làm gì? Lãng quốc Nhan Xung Vũ đang làm gì? Ta đang làm gì không?”

Xốc lên ngoại bào, vén ống quần, nơi đầu gối hai khóa bấm tím đập vào mắt: “Ta vừa ở ngoài điện của lão nhân quý hai canh giờ.”

Chậm rãi ngồi xuống, thản nhiên nói: “Thái tử tiến cung hầu hạ lão nhân dùng thuốc, buộc tội người tự ý thả chất tử địch quốc, nếu không sao lại có thể không tổn một binh một tốt bắt hắn trở về được —— lời thể này đương nhiên là bậy bạ, nhưng Thái tử nhân cơ hội đề xuất muốn giám thị Lý Nhược Phi.”

“Lão nhân biết rõ ý của Thái tử, lại cũng muốn mượn cơ hội xem phản ứng của người thể nào. Theo ta thấy, nếu người thông khoái giao người, lão nhân sẽ yên tâm phần nào, tương lai truyền ngôi cho Thái tử, người chắc hẳn cũng sẽ không tạo phản; nếu người cản trở, chỉ sợ trước khi lão truyền ngôi, vì Thái tử mà giải quyết hậu hoạn trước. Thân thể của lão càng ngày càng suy nhược, cũng bắt đầu nóng vội rồi.”

Phó Hoài Xuyên trầm mặc một hồi, đặt hai chân Phó Hình Giản lên đầu gối mình, vừa xoa bóp vuốt ve, vừa hỏi: “Người liên quý xuống cầu lão?”

Phó Hình Giản chăm chú nhìn đôi chân mình, lông mi rung động: “Người nhất định sẽ không đáp ứng giao Lý Nhược Phi ra, ta chỉ có thể đi cầu lão thu hồi ý chỉ.” Âm thầm thở dài: “Ta luôn khuyên người chủ động giao hắn ra, nhưng người đối với hắn dụng tâm như thế, ta sao có thể không hiểu? Cũng không thể vì thuận theo ý người, lại hại người.”

Đầu nhẹ nhàng tựa trên vai Phó Hoài Xuyên, từ xa nhìn lại, giống như Phó Hoài Xuyên đang ôm hắn, ngữ âm kiên định: “Ta không ngăn được người thích hắn, chỉ có thể dốc sức giúp người sửa chữa. Vô luận thế nào, người đều phải đoạt được đế vị, nếu không, chúng ta chỉ có thể thân là thịt cá, tháng ngày khổ sở không thể tránh được này, ta không muốn có nữa. Ta càng không muốn một khi người thất thế, sa vào tình cảnh mặc người xâu xé, người cả đời này, ta chỉ mong không hề khuyết điểm, cầu thiên hạ, được thiên hạ, đứng trên vạn người, phủ lấp chúng sinh.”

Đột nhiên dùng sức ôm chặt cổ hắn, con ngươi xám nhạt giống như ngọc lưu ly bắn ra quang mang gần như điên cuồng: “Người là thân nhân duy nhất của ta, vì người, cái gì ta cũng có thể làm, cho dù chết, cũng không sao.”

Phó Hoài Xuyên nhắm mắt, cảm đặt trên trán Phó Hình Giản, thản nhiên nói: “Người yên tâm.”

Nếu không thể đối với Lý Nhược Phi dụng tình đa tình, để vương chi thuật, tất đoạn tư tình.

Tháng bảy lưu hỏa (*).

(*) Thành ngữ xuất phát từ Kinh thi, chỉ việc sao Hỏa di chuyển về phía tây, thời tiết trở nên mát mẻ, hiện đại thường nhằm vào việc hình dung thời tiết nóng bức, nhưng nhiều học giả Hán ngữ cho rằng cách dùng này là không thích hợp.

Lý Nhược Phi nghiêng người dựa bên giường, một thân bạch y thuần khiết, tóc dài buộc đằng sau, nâng một quyển Trữ quốc phong vật chí chăm chú xem.

Bên giường đặt một hũ băng, khí lạnh nhẹ nhàng tản mát xung quanh, trên bàn trà bên cạnh đặt một bình trà lá sen ướp lạnh.

Tinh dương hơn nửa tháng, thương thế của Lý Nhược Phi đã đỡ hơn nhiều, dù rằng vẫn gầy ốm tái nhợt, nhưng đôi mắt lại đen láy sáng trong, khôi phục thần thái.

Phó Hoài Xuyên bước vào trong, chợt cảm thấy khung cảnh này đẹp như tranh vẽ.

Ngồi xuống ghế dài bằng cây mây bên giường, nhấp một ngụm trà, cười nói: “Mấy nay bận rộn, ta cũng chưa đến thăm người, thương thế sao rồi?”

Lý Nhược Phi buông thư quyển, đinh đang vài tiếng, đã thấy nơi cổ tay cổ chân hắn, đều bị cùm sắt khóa chặt, xích được làm bằng sắt tinh luyện chắc chắn hàn thiếp trụ sau giường, cùm sắt dù dài, lại cùng lắm chỉ cho hắn đi đến bên cửa, hơn nữa cùm sắt nặng nề, giờ tay nhắc chân đều vô cùng hao tổn khí lực.

Ngày đó khi Phó Hình Giản đi về, Phó Hoài Xuyên suy nghĩ hồi lâu, tìm thợ rèn cùng thợ cơ quan giỏi nhất ở Tỉnh Phong đến tạo ra, nếu hắn đã không hiểu cách nhu thuận, đành phải xem hắn như dã thú chặt chẽ khóa bên người.

Lý Nhược Phi không đáp, vươn tay cầm bình châm trà, bình sứ mỏng xanh ngọc, nước trà bên trong nặng cỡ hai cân, Lý Nhược Phi gầy đến nỗi xương cổ tay đều nhô lên, màu da cổ tay như ánh trắng nổi trên cùm sắt đen kịt, lại mang loại quỹ dị hấp dẫn kích thích mắt người.

Lá sen xanh nhạt men theo dòng nước chảy vào trong chén trà ngọc bạch, ngón tay thon dài ưu mỹ càng cùng một màu với chén trà, chỉ là cổ tay khe khẽ run.

Phó Hoài Xuyên không khỏi nhớ đến cánh tay này lúc cầm loan đao.

Một đao buông xuống, vạn vật đều khiếp sợ trước sát khí sắc bén, khiến mình ho ra máu suốt cả một tháng.

Cánh tay này giờ đây mang xiềng xích, ngay cả nhấc bình pha trà cũng phát run.

Phó Hoài Xuyên nắm tay hắn, ấm trà rơi xuống đất, vỡ từng mảnh nhỏ: “Chỉ cần người đồng ý, không chống lại ta nữa, ta lập tức tháo gỡ xiềng xích cho người, hơn nữa, chỉ cần người nguyện ý, ta cũng sẽ không lộ thương người nữa.” Mỉm cười đến ba phần phong lưu ba phần chân thành: “Ta không phải là người không hiểu phong tình, người cũng sẽ cảm thấy khoái lạc.”

Ý tứ quá rõ ràng.

Lý Nhược Phi nhin không được mỉm cười, mắt phượng hẹp dài khẽ nhếch, ngẩng cao cằm, hỏi: “Người tin ta?”

Phó Hoài Xuyên dõi theo đôi mắt hắn, trầm giọng nói: “Người đồng ý rồi, ta sẽ tin.”

Lòng bàn tay Phó Hoài Xuyên đã muốn đổ đầy mồ hôi, có lẽ, đây là cơ hội cuối cùng giữa chúng ta.

Hãy cho ta cơ hội, để ta yêu người.

Chỉ cầu người, để ta đơn đơn giản giản yêu người.

Trên mặt lại không dám để lộ nửa điểm mong chờ.

Ánh mắt hắn quá sắc bén, răng nanh móng vuốt cũng quá nhọn.

Không thể lộ sơ hở, không thể bị hắn khống chế.

Phó Hoài Xuyên đang chờ đợi.

Không cần đợi quá lâu, Lý Nhược Phi luôn là người thành thật.

Hắn giơ cao tay, cùm sắt đỉnh đang rung động, mỉm cười với Phó Hoài Xuyên, ý mỉa mai tràn ngập trong lời nói: “Ta vĩnh viễn không phải là nam sủng của người. Lý Nhược Phi ta thề, một ngày nào đó, ta sẽ san bằng quốc đô của người, lật đổ giang sơn của người, tàn sát thần dân của người, cướp đoạt đất đai của người.”

Nói xong cười lớn, ương ngạnh kiêu ngạo khó người bì được khiến người hận không thể đem hắn chà đạp dưới chân hoàn toàn nghiền nát.

Phó Hoài Xuyên trong lòng lạnh buốt, lửa giận theo sau thổi bùng khắp người, huyết dịch gần như đều bị thiêu đốt. Lập tức cắn răng cười, vòng qua khỏi động cơ quan sau giường, quần chặt vào thiết liên.

Bị hắn khơi dậy thô bạo ẩn sâu, vậy thì chỉ có thể dùng thân thể hắn để bình tâm lại.

Lại một hồi kháng cự không hề quên được.

Thân thể bị cùm sắt trói buộc, phơi bày tư thái thần phục hoàn mỹ, dung nhan tuấn mỹ thanh lãnh, thân thể xinh đẹp tuyệt trần, không hề phòng ngự mặc quân hưởng dụng.

Trong mắt lại là oán hận ngoan cố chống cự dày đặc, lấp lánh như bảo thạch hắc sắc.

Cường hãn cùng yếu đuối, mềm dẻo cùng sắc bén, tàn nhẫn cùng ngây thơ đủ loại tính chất đặc biệt dung hợp một cách kỳ lạ vào một nơi, gần như mang theo lực hấp dẫn tà mị, khiến người cầu mà không được cam nguyện sa đọa mê loạn.

Lần đầu cùng hãn làm vào ban ngày, dưới ánh nắng rực rỡ, thân thể Lý Nhược Phi hiển hiện rõ ràng, ngay cả không khí cũng trở nên trong suốt hoa mỹ, tiếng nước dâm mỹ giữa thân thể giao hợp lại tăng thêm vài phần không khí tình dục.

Cự vật chôn sâu trong cơ thể đột ngột trưởng lớn vài phần, cứng rắn đến có thể giã nát nội tạng của mình, lúc tiến xuất vết máu sền sệt chậm rãi chảy xuống.

Đau đớn trộn lẫn cảm giác kinh tởm ăn mòn ý chí, cổ họng giống như bị thanh đao cùn chậm rãi cứa vào.

Lý Nhược Phi hít sâu một hơi —— không phải là lần đầu tiên, chịu đựng là được, chỉ cần chịu đựng...

Phó Hoài Xuyên nhưng chậm lại, đưa tay lấy một khối băng trong hủ, cưỡng ép nhét vào trong hậu huyệt.

Niêm mạc bị thương vốn nóng rực đột nhiên bị kích thích bởi đau đớn cùng hàn ý, mạnh mẽ co rút, gắt gao cắn chặt cự vật Phó Hoài Xuyên, hết sức khấn trương. Phó Hoài Xuyên chợt cảm thấy nội bích chặt chẽ đến mềm mại bỗng nhiên ra sức cắn chặt nhục nhận của mình, lại không chịu được thống khoái cực hạn này, thoáng chốc bắn ra.

Dịch thể nhục nhả bắn sâu vào trong cơ thể, dơ bẩn nóng bỏng, thiêu đốt tôn nghiêm.

Nhưng vẫn không chấm dứt.

Phó Hoài Xuyên rút nhục nhận, mỉm cười, cúi người, dùng miệng, ngậm vào phân thân không chút phản ứng của Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi kịch liệt hút khí, phản ứng dị thường mãnh liệt, cùm sắt kéo căng, đỉnh đang vang động, trong đôi người đen nhánh, giấu không được vẻ hoảng sợ.

Phó Hoài Xuyên chủ ý đã định khiến hãn khó kham, nhìn hãn phản ứng ngây ngô như thế, trong lòng ần ần có vui mừng, với thân phận thân vương tôn tử của hãn, chỉ có người khác hù dọa hãn, nào có vì người khác làm chuyện này, chỉ là trước khi khê chạm đỉnh đầu nơi mẫn cảm, hai tay còn vuốt ve phần gốc, gương mặt chớp cũng không chớp dán chặt nhìn biểu tình của Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi chỉ cảm thấy nơi mẫn cảm bị một mảng ướt át mềm mại gắt gao bao phủ, đại não trống rỗng, đôi mắt đen nháy phủ kín một tầng sương mờ, khê nheo mắt, khóe mắt nhướng lên càng mang phần quyến rũ.

Hãn dù cùng Nhan Xung Vũ lưỡng tình tương duyệt, nhưng thứ nhất lúc phân ly tuổi tác hãn còn nhỏ, thứ hai chiến sự liên miên, cả hai chưa từng có quan hệ thể xác. Lúc này bị Phó Hoài Xuyên khiêu khích như thế, toàn thân đều nóng bỏng sục sôi, hơi thở dồn dập, tình dục giống như ngọn lửa phần phật đốt cháy lý trí.

Môi lưỡi Phó Hoài Xuyên linh hoạt hữu lực, không ngừng kích thích khiến hãn càng nóng, càng mẫn cảm, càng nghĩ muốn.

Mỗi tắc trên da thịt đều bị kích ra tầng mồ hôi mỏng, giống như minh ngọc gột rửa trong nước, tóc đen xỏa tung quần quanh trên gối, giọt mồ hôi thấm ra trên trán, chậm rãi lăn xuống đuôi mày xinh đẹp, khóe mắt thanh liệt, trượt theo gò má, khóe miệng, dọc theo chiếc cằm thon gầy, lướt qua cổ thanh mảnh, cuối cùng dừng lại nơi xương quai xanh tinh xảo.

Phó Hoài Xuyên rốt cuộc thấy được phong tình tinh tế của hãn, miệng khô lưỡi khô, không khí giống như lửa nóng, tim kịch liệt nảy lên, nhìn không được vươn tay chạm đến hạt mồ hôi kia, vuốt ve xương quai xanh của hãn. Tức khắc đè nén dục vọng của chính mình, giống như lãnh tinh tiếp tục thiêu đốt dục vọng ngây ngô của Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi liều mạng ngửa cổ, da thịt run rẩy, trong lòng tựa hồ bị vuốt mèo mềm mại lại ác ý gãi, bản thân lại vô pháp loại bỏ cùng chống cự từng đợt sóng nóng hổi khó chịu dâng trào này, đẩy mắt trong suốt

bị dục vọng xa lạ bốc hơi đến xuân thủy liễm diễm, ẩn sâu trong yết hầu khẽ phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, lại lập tức cắn chặt cánh môi, thần chí còn sót lại khiến hắn cảm thấy nhục nhã vì rên thành tiếng.

Cắn nát đôi môi, trong miệng mang theo mùi vị của máu tanh, ngay cả máu tựa như cũng nhuộm khoáy ý dâm loạn.

Phó Hoài Xuyên thấy hắn đã đến cực hạn, vươn tay vỗ về đôi môi sưng tấy của hắn, môi rằng Lý Nhược Phi vô lực mở ra, ngón tay quả quyết xâm nhập vào khoang miệng, tại chiếc lưỡi non mềm né tránh trườn sát của hắn, tân dịch (nước dãi) trong miệng không chịu khống chế chảy ra, ẩm ướt trào ra bờ môi duyên dáng.

Dục vọng dưới thân đã kề sát bờ vực phun trào, thân thể Lý Nhược Phi căng cứng như dây cung, Phó Hoài Xuyên mỉm cười cắn nhẹ đỉnh đầu của hắn.

Ngay cả đau đớn sắc bén đều nảy nở chặt gây khoái cảm, Lý Nhược Phi nhin không được phát ra tiếng rên dài, thanh tuyến gợi cảm mang theo vài phần thanh lương, âm cuối run rẩy tuyệt vọng cùng sung sướng, phân thân bắn ra dịch thể màu trắng. Trong mơ hồ, bên tai vang lên thanh âm lạnh thấu xương của Phó Hoài Xuyên: “Người biết Nhan Xung Vũ ở Lăng quốc đang làm gì không?”

Thoáng giật mình, linh hồn phiêu dang cảm thấy đau đớn giống như thiêu trụi.

Phó Hoài Xuyên áy náy đem ngón tay dính bạch trọc của hắn đặt bên môi: “Đây là thứ chính người tự bắn ra...” Động thân một cái, đem dục vọng kiềm nén chôn sâu trong tiểu huyết hắn, lần nữa cảm nhận xúc cảm tốt đỉnh cùng chặt chẽ nóng bỏng vô pháp kháng cự.

Thỏa mãn thở dài, lại lạnh lùng mỉm cười: “Người ở nơi này dục tiên dục tử, Nhan Xung Vũ lại gấp gáp không đợi được bức bách Lý Đồng thoái vị, Khai Yết sắp xảy ra nội loạn rồi.”

Đề xuống kháng cự giống như vùng vẫy đoạt mệnh của Lý Nhược Phi, hung hăng xuyên xỏ, trùng trùng nghiền nát vết thương bên trong hậu huyết: “Quân đội của ta đã tập kết nơi biên cảnh, chỉ đợi nội loạn Lăng quốc gia tăng, liền có thể đoạt lại Thâm Lương hai châu thậm chí cả Yến Chi Vân Sóc, khiến các người không còn sức mà xâm chiếm.”

Phủ người, hô hấp nóng ẩm phun vào bên tai Lý Nhược Phi: “Tình cảnh quốc gia như vậy, Bình Nam vương của bọn họ lại hầu hạ khổ hạ ta.”

Giấy dứa của Lý Nhược Phi đột nhiên ngưng lại, thật lâu sau mới phát ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương, thanh âm thảm thiết quả thực không giống tiếng người, khiến Phó Hoài Xuyên trong lòng không khỏi phát lạnh, lại cười nhạt nói: “Người còn có thể làm gì được ta?”

Lý Nhược Phi không đáp, trong yết hầu máu tươi từng ngum từng ngum tràn ra, mặt mỗi nhắm mắt, hàng mi rũ xuống nồng đậm như màn đêm, tựa hồ chết lặng.

24. Chương 24

Nhan Xung Vũ ngưng thần nhìn đôi mắt bà, trong lòng cảm thấy ảm áp, nhin không được khàn giọng nói: “Nương, con không thể đón Nhược Phi trở về.”

Đêm tối dày đặc, Phó Hoài Xuyên rót cuộc đứng dậy, buộc lại tóc đang chuẩn bị rời đi, chợt nghe thanh âm mỏng manh lại kiên quyết của Lý Nhược Phi: “Phó Hoài Xuyên, sỉ nhục ngày hôm nay, Lý Nhược Phi cả đời không quên.”

Trong mắt Phó Hoài Xuyên hào quang chớp hiện, cười nói: “Ta chính là muốn người không dám quên.”

Đẩy cửa, trăng non như lưỡi hái, lòng Phó Hoài Xuyên lại thương tâm như băng tuyết.

Tâm Lý Đồng càng lạnh hơn.

Không ngờ đột ngột như vậy, nhanh như vậy.

Dưới ánh lửa bập bùng của ngọn đuốc mỡ trâu, đầu Bắc Viện vương đầm đìa chảy máu đặt trước mặt.

Nhan Xung Vũ mà mình xem như con cháu trong mắt dần nhuộm huyết sắc.

Lý Minh Nguyệt một thân giáp trụ, anh khí ngạo ngễ như nam tử.

Lý Minh Nguyệt làm phản, Lý Quan Hải làm phản, Nhan Xung Vũ làm phản, Hoa Lê tướng quân làm phản.

Lý Đồng ngao ngán thở dài, rơi lệ: “Phụ bất phụ, tử bất tử, huynh bất huynh, đệ bất đệ, thiên hoàng quý trụ, thọ niên bất vĩnh —— quả thực vô tình nhất chính là đế vương gia.”

Lý Minh Nguyệt quỳ một chân: “Chỉ cầu phụ hoàng nhường ngôi, trong điện Vĩnh Yên thi thư vạn quyển, cung nữ trăm người, cung phụng phụ hoàng an dưỡng tuổi già.”

Nhan Xung Vũ dẫn mọi người quỳ xuống, tư thái lại là đã tâm bình bĩnh nắm chắc trong tay.

Lý Đồng liếc mắt lười biếng nhìn bọn chúng, chuyển hướng Lý Quan Hải: “Người vì nguyên nhân gì lại phản bội ta?”

Lý Quan Hải ngẩng đầu, tóc mai đã lấm tấm bạc, ánh mắt vẫn cường hãn như chim ưng: “Hoàng huynh, người cũng biết thực lực Lãng quốc hiện giờ trước nay chưa từng có, chúng ta không cần một hoàng đế thỏa thích thi họa, chúng ta cần chính là, thiết kỵ nam hạ, thôn tính Trung Nguyên.” Thoáng ngừng, lại nói tiếp: “Bản hiệp ước hai mươi năm kia tất phải xé bỏ, người phải thoái vị, thỉnh hoàng huynh thành toàn Lãng quốc!”

Lý Đồng cười, ném ngọc tỷ, xoay người ra khỏi điện.

Lý Minh Nguyệt lưỡng lự gọi: “Phụ thân...”

Lý Đồng quay đầu nhìn, gương mặt dưới ánh lửa sáng tối chập chùng đường nét mơ hồ, tia ôn nhu còn sót lại: “Minh Nguyệt, ta không phải hoàng đế tốt. Về sau Lãng quốc là của người, không cần xứng đáng với ta, xứng đáng với ngàn vạn con dân là được.”

Tháng bảy năm đó, Lãng quốc nội loạn.

Hoàng trừ (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua) Lý Minh Nguyệt, Nam Viện vương Nhan Xung Vũ âm mưu đoạt vị, cùng Bắc Viện vương Ngột Khoát, đại tướng quân Ba Lạp và cự quý tộc giằng co ngoài thành Khai Yết.

Võ Định vương Lý Quan Hải, đại tướng quân Hoa Lê, Nhan Nhai cùng các thế lực quân đội nhanh chóng tham gia, hội minh cùng Lý Minh Nguyệt.

Vốn vẹn ba ngày, Bắc Viện vương Ngột Khoát, đại tướng quân Ba Lạp chiến bại bị giết, thế lực cự quý tộc trong thành nhất cử dẹp tan, Lãng quốc hoàn toàn bị quân đội khống chế. Quân đội Trữ quốc dù tập kết tại biên quan, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, nội loạn của Lãng quốc đã bình định, bất đắc dĩ lui về.

Lý Đồng nhường ngôi cho Lý Minh Nguyệt.

Lý Minh Nguyệt đăng cơ, hiệu Hiếu Võ đế.

Nhan Xung Vũ làm Nhiếp chính vương, chưởng quản quân quyền, cùng giải quyết chính vụ.

Nhiều tướng lĩnh trẻ tuổi được đề bạt, Mộc Kỳ Lân, Thiết Mục Luân, Cát Nhã Trại, Bạch Âm, Mục Thiếu Bố đều chưởng quản một nhánh quân đội, thăng làm Vạn Phu trưởng (*) đại tướng quân.

(*) Vạn Phu trưởng: chức quan quân đội thời xưa, quan chỉ huy quân đội tiền tuyến, có thể tương đương với Quân đoàn trưởng, chức vụ ngang bằng với Thiếu tướng, gần nhất, chính là kỳ chủ Bát kỳ thời Thanh. Vạn Phu trưởng cũng không phải thống lĩnh một vạn người.

Thu thập thế lực cự quý tộc, đem mục trường điền viên của họ phân cho dân chúng, cung điện hoa viên tháo dỡ đổi thành đồng cỏ ruộng vườn.

Lệnh tất cả quý tộc tử đệ nhất định phải dốc sức cho quân đội, không có quân công thì không được thừa kế tước vị.

Khuyến khích sinh sản, nhà có ba con trai, thưởng mười con dê, một con ngựa; nhà thường dân có con trai tòng quân, thì thưởng năm lạng hoàng kim.

Phàm có người ngoài đến sinh sống, cùng chia đồng cỏ chăn cừu dê, xem như cư dân bốn quốc.

Thiết lập quân đội tam vương, Võ Định vương Lý Quan Hải, Bắc Viện vương Hoa Lê, cùng Nam Viện vương Lý Nhược Phi. Hỏa Lô quân đoàn mạnh nhất của Lãng quốc do Lý Nhược Phi thống soái, Mộc Kỳ Lân làm phó soái tạm tiếp quản.

Đại cục sơ định.

Từ đây, Nhan Xung Vũ đã có tư cách đẩy lên một màn huyết vũ tinh phong thây cốt như núi.

Lãng quốc dốc toàn quốc lực, tạo dựng một đội quân đáng sợ nhất, mà trong chiến tranh, Lãng quốc lại càng thêm cường thịnh, trở nên sung túc.

Nhiếp chính vương quyết đoán định kế thủ đoạn như sấm chớp nhảy mắt thay đổi để vị, sau khi ban bố thi hành một loạt chính lệnh, đột nhiên một ngày, khi thúc ngựa hồi phủ bỗng ôm ngực, phun ra búng máu tươi, tức khắc ngã xuống đất.

Bệnh đến như núi lở. Căn bệnh này hung hiểm trầm trọng, cũng đã kéo dài hơn tháng.

Nhan Xung Vũ chưa từng xây tân phủ, vẫn ở trong Nam Viện vương phủ.

Bệnh tình chuyển biến có phần tốt hơn, thần chí đã rõ ràng, liền ở trong phủ xử lý sự vụ quân chính.

Ngày nọ Uất Trì Hương đến bên giường, nghiêng người ngồi xuống, khuyên nhủ: “Vừa mới khỏe lại, vẫn là nghỉ ngơi đi.”

Nhìn nhi tử gầy hắc tiêu tụy, nhịn không được vành mắt đỏ ửng.

Nhan Xung Vũ buông thư quyển trong tay, cười nói: “Con không sao, nương không cần lo lắng.”

Uất Trì Hương sờ gương mặt của hắc nhi, miễn cưỡng cười nói: “Còn nói không sao! Đã gầy thế này... Lần đó người từ biên quan trở về, chưa từng ngủ được một giấc ngon, chưa từng ăn được một bữa cơm, người nghĩ nương không biết sao?”

Lần chính biến này nhìn như thuận lợi, Uất Trì Hương lại dường như hiểu được Nhan Xung Vũ đã tổn hao bao nhiêu tâm tư, đối đầu bao nhiêu cản trở, một đường minh thương ám tiễn huyết hỏa sát phạt, thật sự dù không chết cũng tróc một lớp da. Giờ đây tuy rằng hết thấy phong ba không còn dấu tích, nhưng cực hạn tôn vinh này cùng thây cốt vô tồn chỉ cách nhau một đường ranh.

Vô luận Nhan Xung Vũ quyết định thế nào, bà cũng không ngăn cản gì cả, chỉ mặc hắc nhi làm, cho dù lo lắng rơi lệ, cũng là lúc đêm vắng không người; ngày đó Nhan Xung Vũ đối chọi với Bắc Viện vương ở ngoài thành, bà chỉ lẳng lặng đốt một lò hương trước bàn Bồ Tát.

Từ ngày trông thấy nhân thần của Nhan Xung Vũ từ Hạ Châu trở về, bà đã biết, sự tình đã tiến triển đến không thể vãn hồi, trừ phi Nhan Xung Vũ chết.

Vì vậy Uất Trì Hương gì cũng không nói gì cũng không làm, nhưng so với nói gì hay làm gì đều thấu suốt, bà là người mẫu thân hiểu rõ nhi tử mình nhất. Yêu thương của bà giống như thảo nguyên, vô thanh vô tức đã vô biên vô hạn lan tràn nảy nở.

Nhan Xung Vũ ngưng thần nhìn đôi mắt bà, trong lòng cảm thấy ấm áp, nhịn không được khàn giọng nói: “Nương, con không thể đón Nhược Phi trở về.”

Những lời này hắc nhi nghe gần hai tháng, lúc này thốt ra, đau đến cơ hồ hít thở không thông, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, lại có cảm giác chuộc tội giống như tự ngược, tiếp tục nói: “Tứ Dã vương Trữ quốc nham hiểm giảo quyết, với cá tính của Nhược Phi, rơi vào trong tay hắc nhi lần nữa, con quả thật không dám nghĩ...”

Uất Trì Hương dịu dàng gỡ từng ngón từng ngón tay hắc nhi, nói: “Vậy thì không cần nghĩ... Dù sao a, Nhược Phi của ta nhất định có thể trở về, ta biết, tính nó dù quật cường, nhưng trận nhỏ thì thông minh nhẫn nhịn,” Liền lảng sang chuyện khác: “Nương đời này vẫn chưa từng ra khỏi thảo nguyên, chỉ xem thấy sách

viết, Trung Nguyên Trữ quốc đất đai màu mỡ, Giang Nam cảnh sắc như họa, cũng không biết có thể tận mắt nhìn thấy không...”

Nhan Xung Vũ mỉm cười, thuận theo lời bà: “Sau này con cùng Nhược Phi dẫn cha nương cùng đi ngắm nhìn.”

Uất Trì Hương mỉm cười, bao nhiêu năm vẫn kiều diễm xinh đẹp như xưa.

Nhàn thoại chốc lát, Nhan Xung Vũ phân phó hạ nhân đưa Phó Văn Văn đến đây.

Uất Trì Hương trong lòng khó hiểu, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: “Ta đi xem thử thuốc đã sắc xong chưa.” Suy nghĩ lo lắng, quay đầu nói: “Văn Văn gần đây vì lo cho người mà ngã bệnh, mắt cũng sưng húp. Cho dù nó là muội muội của Tứ Dã vương, cũng đừng làm khó người ta, dù sao cũng là một nữ hải tử, ngàn dặm xa xôi một mình xa giá đến đây, rất đáng thương.”

Nhan Xung Vũ nghiêm mặt nói: “Con là loại người như thế sao? Nàng là một nữ tử yếu đuối, con sẽ không giận cá chém thớt.”

Uất Trì Hương khẽ thở dài: “Ta biết người từ nhỏ đã rất kiêu ngạo, cũng không khi dễ kẻ yếu thế, chỉ là sợ người hiện tại quyền thế lớn rồi, lại nóng lòng, tính tình cũng sẽ thay đổi.”

Trong chốc lát Phó Văn Văn đã đến, Uất Trì Hương ôn hòa mỉm cười với nàng, một mình bước ra.

Phó Văn Văn lẳng lặng đứng bên giường, nói: “Vương gia khỏe hơn chút nào chưa?” Trong thanh âm giấu không được ý quan tâm.

Nhan Xung Vũ vỗ vỗ mép giường, nói: “Ngồi đi.”

Phó Văn Văn y lời ngồi xuống, nhìn mái tóc dài rũ xuống hai vai Nhan Xung Vũ, trong đen nhánh lại ẩn hiện ánh xanh, vài sợi tóc càng tôn lên đường nét khuôn mặt nghiêng thon gầy cương nghị lộ ra vài phần ôn nhu, nhưng khí thế bức người lại càng tồn tại một cách mãnh liệt hơn.

Cảm nhận khí tức nam tử của hắn, nhớ đến hắn đối với mình không nóng cũng không lạnh, trong lòng vừa mê luyến lại vừa ủy khuất, nhin không được thấp giọng khóc.

Nhan Xung Vũ nhìn lệ châu óng ánh trên gương mặt thanh tú của nàng, xinh đẹp khó sánh, không khỏi mỉm cười, giúp nàng lau đi nước mắt, ôn nhu nói: “Sao lại khóc, là ta không tốt sao? Hay là nhớ nhà?”

Phó Văn Văn nằm trong lòng hắn, khóc nói: “Chàng luôn bận rộn như vậy, lãnh đạm đối với thiếp...”

Nhan Xung Vũ đỡ lấy bờ vai mềm mại của nàng, cười nói: “Được rồi, để bồi tội cùng nàng, ta đưa nàng về Tĩnh Phong thăm quê nhà được không?”

Phó Văn Văn sững sốt, gần như không thể tin vào lỗ tai của mình, gương mặt nhìn, cảm thấy Nhan Xung Vũ không giống đang đùa, thì thầm nói: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, ba ngày sau, ta bảo Mộc Kỳ Lâm đưa nàng về.” Âm đạm cười, ánh mắt lạnh như băng: “Dùng thân phận Nhiếp chính vương phi, thay ta gửi lời hỏi thăm Tứ ca nàng.”

Phó Hình Giản bước vào Minh Tuyên uyển, hạt sen trong hồ xanh biếc như nước, củ ấu phần nổi như son.

Lý Nhược Phi ngồi trước thư trác (bàn học) bên cửa sổ, lẳng lặng viết chữ.

Phó Hoài Xuyên đã thu tất cả những thứ có thể làm vũ khí bên người hắn, ngay cả chén trà cũng đổi thành chén gỗ.

Phó Hình Giản bước vào, Lý Nhược Phi chỉ quay đầu hờ hững liếc nhìn hắn.

Phó Hình Giản cũng không để tâm, mỉm cười bước lại, kéo một chiếc ghế qua, ngồi bên cạnh hắn, thận trọng ung dung.

Lý Nhược Phi gầy đi rất nhiều, gương mặt bớt đi vài phần tuấn mỹ hoa lệ, tăng thêm vài phần thanh tuyệt thuần túy. Sắc bén lạnh tinh trong mắt vẫn chưa hề biến mất, trái lại trong dáng vẻ đạm bạc, càng có phần hiển hiện rõ ràng.

Nhìn da thịt lộ rõ nơi cổ áo tay áo chất chồng vết thương mới, mục quang Phó Hình Giản giống như bắn ra kim châm, cười nói: “Nghe nói người bây giờ vẫn còn dám trêu chọc Tứ đệ?”

Lý Nhược Phi lạnh lùng đáp: “Chỉ cần hần không động đến ta, ta tuyệt không chọc đến hần.”

Phó Hình Giản nực cười nói: “Cũng không phải một hai lần, hà cố làm khổ mình? Loại chuyện này, quen rồi thì sẽ không sao.”

Lý Nhược Phi không đáp, nhục nhả cảm hận trong mắt chớp hiện rồi biến mất.

Phó Hình Giản tựa hồ hiểu được suy nghĩ trong lòng hần, vươn tay vuốt ve cùm sắt trên cổ tay hần thần sắc cổ quái, thở dài nói: “Người có phải cảm thấy bản thân đường đường nam nhi bảy thước danh tướng đương thời, không đáng chịu loại sỉ nhục thế này?” Ánh mắt âm đạm: “Không có gì là đáng hay không đáng, người càng kiêu ngạo, càng cao quý, bọn họ càng muốn bẻ gãy người, chà đạp người... Đến lúc người biết, chính mình chẳng qua chỉ là một nam sủng bị nam nhân áp dưới thân, sau đó người sẽ học cách làm một nam sủng, như thế người có thể sống sót, sống không còn đau đớn thế này...”

Người chính là làm như vậy?” Lý Nhược Phi nhắc bút, cổ tay dù mang cùm sắt, bút lại hạ xuống như kim châm ổn định vô cùng, thần nhiên nói: “Hay là người hy vọng ta như vậy?”

Phó Hình Giản nheo mắt, gân xanh hiện lên trên trán: “Lý Nhược Phi, người có biết, chuyện ta thích nhất chính là bẻ gãy xương cốt cứng rắn của kẻ khác không.” Nhẹ nhàng đặt tay lên bàn, ngón tay tinh tế trong suốt, đặt trên bàn gỗ mun giống như được tạc từ mỹ ngọc: “Triệu Mạnh Húc năm đó ở trong tay ta chỉ ba tháng, liền ngoan ngoãn chẳng khác gì loài cẩu. Cũng không cần phiền phức, mười trảng hần, suốt ba ngày ba đêm luân phiên thượng hần, xương cốt tiếp tục cứng rắn, cũng không khác nào ngâm trong dấm chua.” Biểu tình hung ác khó kiềm: “Nếu còn dám quật cường, dứt khoát từng chút đập nát xương cốt hần... Trong phủ dâm cụ được vật nhiều vô số, cũng đủ biến một thân ngoan cường như hần trở thành bột vụn. Người nên cảm thấy may mắn, Tứ đệ không có đối với người như vậy.” (đôi lúc thấy anh BT một cách đáng sợ =.=)

“Cho nên người cảm thấy khó chịu?” Lý Nhược Phi không hề che đậy ý mỉa mai trong mắt.

Phó Hoài Xuyên hít sâu một hơi, mười ngón nắm chặt, cười nói: “Ta vốn không cần nói với người những lời này, hôm nay ta đến, là muốn giúp người.”

Lý Nhược Phi chậm rãi hạ bút, bất động thanh sắc.

“Ta có thể giúp người trở về Lãng quốc.”

“Lý Đồng thoái vị? Nhan Xung Vũ thắng?”

“Người đoán đúng.” Phó Hình Giản lộ vẻ ưu sầu: “Nhan Xung Vũ nắm trong tay quân chính đại quyền, thụ phong Nhiếp chính vương. Tân hoàng đăng cơ, e rằng hiệp ước hai mươi năm kia sớm sẽ bị xé bỏ.”

“Thả ta đi có điều kiện gì?”

“Người bây giờ là Nam Viện vương, một trong tam vương trong quân, điều kiện của ta không hà khắc, chỉ cầu người đáp ứng năm năm không xâm chiếm Trữ quốc ta.”

Lý Nhược Phi trầm ngâm nửa ngày: “Không thể được.”

Hai tay khẽ động, xích sắt kêu vang, lại cười đến khát máu: “Lúc Khai Yết nội loạn, các người còn biết đóng quân biên quan; trong năm năm Trữ quốc chắc chắn bùng nổ nội loạn tranh giành đoạt vị, chính là thời cơ tốt để chúng ta cử binh nam hạ, ta thân là Lãng quốc Nam Viện vương, sao có thể đáp ứng yêu cầu vớ vẩn như thế được?”

Nhìn ánh mắt chớp động của Phó Hình Giản, nói: “Người không cần dă động chủ ý của ta. Nhan Xung Vũ sẽ không vì ta từ bỏ trận chiến này. Đến lúc đó ngàn dặm lãnh thổ Trung Nguyên sẽ thuộc về Lãng quốc, ta dù vui thấy nơi đây, cũng không có gì tiếc nuối.”

Phó Hình Giản chăm chú nhìn hần, nửa ngày mới dời mục quang, chợt thấy câu từ Lý Nhược Phi vốn đang viết lúc này: Trọng hồ điệp nghiêng thanh gia, hữu tam thu quế tử, thập lý hà hoa (Núi hồ trùng điệp xanh tươi, có hương quế tam thu, hoa sen mười dặm. Là những câu thơ trong bài Vọng hải triều của Liễu Vĩnh)

— nét chữ ngân câu thiết hoạch, kinh bạt sắc bén, trong vẻ kiều diễm thú vị tăng thêm phần phóng khoáng bừa bãi của từ ngữ, lại có cảm giác hài hòa lạ lùng.

Phó Hình Giản xem xong, nói: “Tam thu quế tử thập lý hà hoa đương nhiên là đẹp, chiến hỏa nổi lên, cũng chỉ còn lại thi sơn huyết hải.” Thăm sâu thở dài: “Cuộc đời ta hận nhất chính là chiến tranh. Chiến hỏa dấy lên, vô luận thắng bại, người khổ nhất đều là dân chúng. Xương trắng phơi đầy đồng, ngàn dặm không có tiếng gà gáy, thành trì sau bách chiến, hoang tàn đổ nát.”

Trong mắt hoàn toàn lộ vẻ thống khổ: “Tất cả tôn nghiêm chí hướng cả đời ta, đều bị hủy trong dã tâm sát phạt của phụ hoàng. Lúc vừa đến Tây Châu, ta luôn nghĩ, chỉ nguyện trên đời không còn chinh chiến, từ nay thái bình, tất cả ấm no. Không còn công chúa phải hòa thân, không còn chất tử phải trao đổi, bạch cốt khô cần hóa ruộng nương, đao thương tiễn thủ biến thành nông cụ, chẳng phải là tốt sao?”

Nhắc bút lông sồi trên bàn, nhúng mực viết: An đắc tráng sĩ văn thiên hà, tẫn tủy giáp binh trường bất dụng (Mong sao tráng sĩ kéo xuống dòng nước sông Ngân, tẩy sạch khí giới, mãi mãi không dụng đến nữa. Hai câu thơ trong Tẩy binh mã của Đỗ Phủ, mang ý nghĩa phản đối chiến tranh). Nét mực sáng khoáy tràn đầy, lộ vẻ động tình.

Phó Hình Giản đặt bút xuống, đôi ngươi giống như tro bụi ẩn chứa mộng cảnh thâm sâu, hỏi: “Lý Nhược Phi, ngươi thấy sao?”

Lý Nhược Phi nói: “Năm mươi năm trước, các ngươi nhân lúc các bộ lạc thảo nguyên tan rã, xâm lấn Yến Chi Vân Sóc, giết chết năm vạn tộc nhân của ta, cướp đi hơn trăm vạn dê cừu. Đến nay trên thảo nguyên vẫn lưu truyền bi ca: “Mất Vân Sóc sơn, khiến lục súc ta tan đàn xẻ nghé, mất Yến Chi quan, khiến nữ tử ta không còn hồng nhan. (chơi chữ, Yến Chi yên chi = son phấn).”

Ánh mắt lướt qua Minh Tuyền uyển, xa xăm nhìn bầu trời bên ngoài: “Thảo nguyên dù lớn nhưng cằn cỗi, vô lực nuôi sống phần lớn tộc nhân của ta. Bây giờ là thời đại phồn thịnh nhất của chúng ta, có quân đội mạnh nhất trong thiên hạ, tộc nhân chúng ta rốt cuộc có cơ hội đến Trung Nguyên sinh sôi phát triển.”

Nhìn một câu Văn thiên hà của Phó Hình Giản, mỉm cười, sắc bén bức người: “Đội thiết kỵ Lãng quốc thôn tính tam giang tuyết lãng, tẩy sạch bụi đường chinh chiến vạn dặm, cũng không cần văn thiên hà.”

25. Chương 25

Phó Hình Giản trầm mặc, hồi lâu đứng dậy, thản nhiên nói: “Nếu đã vậy, ta cáo từ.”

Đến bên cửa chột quay đầu nói: “Lý Nhược Phi, cho dù ngươi không phải người Lãng quốc, không phải kiếp số của Tứ đệ, thì ngươi cũng là loại người bình sinh ta hận nhất, si nhục ngày hôm nay, chính là báo ứng.”

Ra khỏi cửa lại đụng phải Phó Hoài Xuyên, Phó Hình Giản kiềm nén cơn giận, nói: “Ngươi đều nghe rồi chứ? Giết hẳn đi, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ bị hẳn cắn đứt yết hầu.”

Phó Hoài Xuyên không đáp, ra khỏi Minh Tuyền uyển mới nói: “Hắn cũng không dễ gì cho chúng ta năm năm thái bình, đành phải dùng cái chết của hẳn bức Nhan Xung Vũ tấn công Trữ quốc trước. Nhân đại quân Lãng quốc tiếp cận, ta có thể mượn cơ hội này độc chưởng binh quyền, lấy ngoại trừ nội, danh chính ngôn thuận bức lão nhân thoái vị cho ta.”

Phó Hình Giản đôi mắt ngời sáng: “Khi nào động thủ?” Ý nghĩ xoay chuyển, thở dài: “Đáng tiếc lại kích khởi chiến loạn...”

Thanh âm Phó Hoài Xuyên lạnh lẽo đến không hề phập phồng: “Hiện tại vẫn chưa giết được.”

Phó Hình Giản giận tái mặt: “Chẳng lẽ ngươi còn luyến tiếc?”

Chột thấy sát khí thoáng hiện trong mắt Phó Hoài Xuyên: “Lão nhân còn sống, tất nhớ Phó Trác Quân, nhất định không dễ để chúng ta minh đao minh thương giết hẳn.” Lạnh lùng cười: “Lãng quốc Nhiếp chính vương phi cùng Tĩnh Thân sứ giả Mộc Kỳ Lân ba ngày sau sẽ đến Tĩnh Phong, đến lúc đó vừa đúng đại điển săn bắn mùa thu, chính là thời cơ tốt để mượn đao giết người.”

Mượn không phải là đao, mà là con báo tuyết Phó Hoài Xuyên nuôi dưỡng kia.

Báo tuyết đã thay đổi bộ dạng biếng nhác vô hại nằm phục dưới chân Phó Hoài Xuyên ngày đó, một đôi bích nhân u ám lãnh khốc, bày ra tư thế sẵn sàng vuốt bắn tới.

Lý Nhược Phi lưng dựa đại thụ không khỏi cười khỏ. Thì ra đây chính là phương thức tử vong xứng với mình mà đêm đó Phó Hoài Xuyên nói.

Trong khoảng thời gian này, Lý Nhược Phi đã quen với việc bị thương, trị thương, vết thương khỏi được bảy tám phần, lại bị thương, biểu tình của Khổng Nhân Băng cũng từ khiếp sợ khi lần đầu chữa thương dần dần đến tê tái, gần đây lại thêm vài phần thương tiếc không đành.

Đêm đó, Lý Nhược Phi đang định ngủ, Phó Hoài Xuyên khẽ bước vào, vẽ mặt cổ quái, nói: “Nhược Phi, cùng ta tâm sự được chứ?”

Lý Nhược Phi ngồi dậy, xích sắt lay động, thản nhiên nói: “Không có gì đáng nói cả.”

Phó Hoài Xuyên chăm chú nhìn hắc, nhân thần Lý Nhược Phi khẽ chớp động, trong cảnh giác giấu không được một tia sợ hãi.

Đầu ngón tay Phó Hoài Xuyên vuốt ve đuôi mày hắc, không ngoài dự liệu, lập tức bị Lý Nhược Phi đưa tay gạt ra.

Phó Hoài Xuyên cũng không giận, chỉ khẽ thở dài, hỏi: “Người sợ ta?”

Lý Nhược Phi gật đầu, nói thẳng: “Ta sợ đau.”

Phó Hoài Xuyên thở dài, nhìn con người đen nháy trong veo của hắc, thanh âm mang theo vô hạn ôn nhu lưu luyến: “Lần đầu gặp người, là ở Khai Yết, lúc ấy lát phát tuyết rơi, người lại khiêu khích ta, ăn không của ta một bữa cơm còn không chịu cho ta biết tên.”

“Lần đầu giao phong, đã bị người bắt ngờ tập kích đắc thủ, trên thảo nguyên Ngạch Luân Yển Vân Bách Kỳ ngàn con ngựa tốt toàn quân bị diệt, ta đã biết, đời này thứ ta muốn có được nhất chính là người.”

“Vô luận là trên chiến trường hay trong triều đình, ta gần như vận dụng tất cả tâm cơ quyền mưu, mới đưa người vào được Tứ vương phủ của ta, mềm rắn đều có, thậm mong người sẽ tiếp nhận ta. Một đêm hạnh phúc nhất chính là ở phủ Thái tử, người vì ta cản rượu độc, ta công người trên nền tuyết đi một đường thật dài.”

...

...

“Lần này bắt người trở về, ta vốn muốn loại bỏ dã tính kiêu ngạo của người trước, ta nghĩ dù sao chúng ta vẫn còn rất nhiều thời gian, ta sẽ từ từ thu phục người.”

“Đáng tiếc...”

Lý Nhược Phi đột nhiên ngắt lời, cười nói: “Muốn giết ta rồi sao?”

Phó Hoài Xuyên trầm mặc, tia ôn nhu trong mắt biến mất, con người thâm trầm, khí thế vương giả dần trở nên mãnh liệt: “Muốn thành tựu bá nghiệp đế vương, thì phải vứt bỏ được. Người đã khiến ta tâm thần rối loạn, ta sẽ không tha cho người được nữa.”

“Người dụng binh như thần, tung hoành vô địch, Nhan Xung Vũ hiện giờ một tay nắm giữ quân quyền Lăng quốc, nhắm thẳng Trung Nguyên, mất thấy Tinh Phong huynh đệ bất hòa, đến lúc Trữ quốc đại loạn, Nhan Xung Vũ tấn công Trữ quốc, giang sơn Trung Nguyên từ phía bắc Toa Hà nguy cơ trùng trùng.”

“Người đã không đồng ý hai nước năm năm hòa bình, vậy ta chỉ có thể thúc đẩy trận chiến này trước khi nội loạn bùng phát. Cũng không thể thật sự dùng tam giang tuyết lãng Trữ quốc ta, gột rửa bụi đường chính chiến thay các người được.”

Lý Nhược Phi hỏi: “Khi nào?” Dung nhan trong trẻo lại lạnh lùng, càng không có một tia sợ hãi.

Phó Hoài Xuyên đẩy cửa sổ, không biết từ lúc nào, đã tí tách đổ cơn mưa nhỏ: “Một trận mưa thu một tầng lạnh lẽo, ngày mai nhớ mặc thêm y phục.” Quay đầu thấp giọng nói: “Ba ngày sau sứ giả Lăng quốc sẽ

đến Tĩnh Phong, đúng lúc là đại diện sẵn sẵn. Chắc chắn Nhan Xung Vũ lo lắng cho người, bảo Văn Văn trở về là giả, Mộc Kỳ Lân đến thăm người là thật.”

Lý Nhược Phi cười, mục quang như xuân thủy, biểu tình nhu hòa hiếm thấy, khéo miệng khê nhếch: “Đồ ngốc Nhan Xung Vũ...” (đột nhiên cảm thấy chỗ này thật mạnh >_<)

Phó Hoài Xuyên ngừng mắt nhìn đáng cười lơ đãng này một lúc lâu, đột nhiên nhắm mắt, lại mở ra, nói: “Đến lúc đó ta sẽ tháo xích chân cho người, người yên tâm, sẽ cho người một cái chết tương xứng với người.”

Răng nanh báo tuyết đã lộ ra, điểm tròn lấm tấm đen thuần trên lưng, trong dương quang mùa thu phá lệ xinh đẹp, con người ngọc bích co lại thành một điểm tàn khốc khát máu.

Lý Nhược Phi một thân bạch y đơn bạc, không cầm binh khí, cổ tay còn đoạn xích sắt dài chừng hai thước.

Ngoài trăm bước chính là thuộc nơi nghỉ ngơi của Phó Hoài Xuyên.

Đại diện sẵn sẵn chính thức bắt đầu từ buổi trưa, giờ này ngoại trừ một vài quý tộc ưa thích sẵn sẵn, hoặc mượn cơ hội bộc lộ tài năng đã đến chuẩn bị, thì những người trong cung trong phủ đều chưa đến.

Mà doanh trưởng Tứ Dã vương càng vắng vẻ yên tĩnh.

Phó Hoài Xuyên nghiêng người ngồi trên ghế, lau chùi Thước đồ cung, bên tay là đầy ắp một bình tên đuôi phượng.

Cho dù có thoát khỏi nanh vuốt của báo tuyết, e rằng cũng sẽ lập tức bị hấn bắn chết, đến lúc đó tùy tiện giải thích rằng vốn muốn bắn báo tuyết, kết quả bắn nhầm chất tử, cũng mặc người khác nghi vấn.

Báo tuyết giống như mũi tên bắn ra, phát tiếng gầm nhẹ, nhảy bổ về phía Lý Nhược Phi.

Con báo tuyết này dài chừng nửa người, động tác nhanh nhẹn như điện, hung mãnh mãnh liệt.

Vừa nhảy bổ một cái, ngay cả ánh mặt trời cũng dường như bị bao phủ.

Lý Nhược Phi tại chỗ xoay mình né tránh, tay áo trái đã bị vuốt báo cào nát, cánh tay chột hiện năm đạo huyết ngân.

Vừa đối mặt đã đổ máu, mục quang Phó Hoài Xuyên chớp động.

Báo tuyết thấy máu, con người màu bích càng sâu thêm, xoay người một cái, chân sau đào một hố cát trên đất, phóng mình bổ tới, răng nanh giống như hai thanh gươm nhỏ, dày đặc phát sáng.

Lý Nhược Phi nhanh chóng thoái lui, sinh tử trong chớp mắt bộc phát sự mềm dẻo kinh người, tay ấn xuống đất, eo dụng lực, trở mình ra sau, lại tránh được một phen.

Ngũ quan tuần mỹ, tứ chi thon gầy linh hoạt, sát khí như đao phong, ánh mắt ngạo nghễ như dã thú, cả người tản mát ra dục vọng công kích vô cùng nguy hiểm.

Kính ngưỡng vũ lực là bản năng của con người, Phó Hoài Xuyên chìm đắm mê luyện Lý Nhược Phi lúc này, nhìn đến hoa mắt say đắm, mu bàn tay khoát trên tay vịn đã nổi gân xanh.

Lý Nhược Phi dùng đao dĩ nhiên tàn nhẫn, nhưng không có loại khí thế hung hãn sắc bén trực tiếp đối chọi với mãnh thú như trước mắt.

Phân tiềm lực cuối cùng trong cơ thể đều được bức ra, Lý Nhược Phi dùng lực thất lưng bắn lên, lại lao thẳng đến báo tuyết, báo tuyết há mồm cắn, như điện quang hỏa thạch, Lý Nhược Phi lướt qua đầu báo, trước khi báo tuyết gấp mồm lại, dùng cổ tay mang xích sắt siết chặt miệng báo, xoay người nhảy lên lưng, hai tay bắt chéo dụng lực, gắt gao siết chặt họng báo tuyết.

Nơi cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ như sấm rền, điên cuồng giãy mình, thậm chí nghiêng mình lăn lộn, muốn hất ngã Lý Nhược Phi từ trên lưng xuống, hai chân Lý Nhược Phi phát lực, quần chặt bụng báo, vết thương trên người vô số, lại chỉ một mục khóa chặt miệng báo, xích sắt càng bấu chặt hơn, thanh âm cốt kết truyền ra khiến người buốt rùng, đã xé toạc miệng báo, máu dã thú ào ạt chảy xuống.

Báo tuyết cuồng nộ đau đớn, uốn người nghiêng mình va vào thân cây, cổ tay Lý Nhược Phi bị xích sắt ma sát đến huyết nhục mơ hồ, bả vai đập lên thân cây càng đau đớn, trái lại khơi dậy sát ý thú tính giống như điên cuồng, ánh mắt băng lãnh, tà khí bức người, cúi mình, rồi cuốc cấn một ngum phía sau gáy báo tuyết.

Cơ thịt hai bên gò má Phó Hoài Xuyên căng cứng, gương cung lấp tên.

Do dự rõ ràng trong thoáng chốc, nhắm chuẩn, thở dài một hơi, nhắm mắt bắn ra một mũi tên.

Phá không bắn tới, đi hết nửa đường, một mũi tên khác tới sau mà đến trước, tiếng gió rít gào sắc bén, giữa không trung đánh gãy mũi tên đuôi phượng của Phó Hoài Xuyên, mũi tên đuôi phượng gãy làm hai rơi xuống đất, mũi tên kia thế đi không dừng, bắn thẳng vào chân sau báo tuyết, chính là trọng tên nanh sói kỵ binh Lăng quốc thường dùng.

Báo tuyết đau đớn nhập cốt, gãy giữa gần như điên cuồng.

Lý Nhược Phi sớm cảm giác tiền khí tập kích, thả lỏng miệng, đôi mắt trông mong, đã thấy mũi tên nanh sói kia. Hai tay buông miệng báo, một phen nhỏ mũi tên, miệng báo tuyết không còn bị khổng chế, xoay đầu cắn tới, Lý Nhược Phi lại đem mũi tên đâm xuyên cổ họng báo tuyết, nhảy xuống.

Báo tuyết đau đớn rống một tiếng, ngã xuống đất run rẩy chết dần.

Lý Nhược Phi cả người đầm máu, ngay cả khoe miệng, cầm, trước ngực đều đầm đìa máu báo, người lại như tên bắn chạy tới cười nói: “Mộc Kỳ Lân! Người đã đến!”

Kể đến không chỉ là Mộc Kỳ Lân, Thái tử, Triệu Mạnh Húc, Phó Tinh Hạc thậm chí Phó Hoài Xuyên cũng nổi gót theo sau.

Phó Hình Giản sắc mặt tái nhợt.

Phó Hoài Xuyên mỉm cười nhìn mọi người, thần thái tự nhiên.

Thái tử không kiềm nén được vui mừng trên mặt: “Tứ đệ, người cư nhiên thả báo tấn công huynh đệ chi bang Nam Viện vương, đây là như thế nào mới phải đây?”

Phó Hoài Xuyên sắp xếp lại bình tên, cười nói: “Báo là súc sinh, sao có thể nghe lời ta, đến trường săn rồi, thú tính đại phát mà thôi, vừa lúc Nam Viện vương đồng ý tự tay thu phục, nếu đại ca đến sớm, con báo này chưa hẳn có thể nhìn trúng Lý Nhược Phi, không chừng sẽ nhảy vồ đến đại ca.”

Phó Tinh Hạc luôn bên cạnh nhíu mày không nói xuống ngựa hỏi: “Lý công tử, lời của Tứ ca là thật sao?”

Lý Nhược Phi cũng không ngắt đầu, nói: “Đúng vậy, là ta thấy con báo này rất thú vị.”

Mộc Kỳ Lân đang vội không ngừng xé tay áo giúp Lý Nhược Phi băng bó, nghe thấy hắn đáp như vậy, cánh tay khẽ ngừng, trong mắt nộ khí bùng bùng, chắt vắn Phó Hoài Xuyên: “Tứ Dã vương, mũi tên vừa rồi thì giải thích thế nào?”

Lý Nhược Phi cười nói: “Vương gia đương nhiên là muốn bắn báo cứu người, chỉ là thiên hạ thái bình, không thạo cung ngựa, nhắm không chuẩn xác mà thôi. Mộc Kỳ Lân, người suy nghĩ nhiều rồi.”

Mộc Kỳ Lân không dám hỏi lại, khoanh tay đứng bên cạnh, chỉ là nhân thần hung hãn phần nộ, nhìn thẳng Phó Hoài Xuyên.

Phó Hoài Xuyên mỉm cười, lại hỏi: “Đại ca hôm nay sao đến sớm như vậy? Người còn tụ tập cũng thật đông đủ.”

Thái tử nói: “Đến sớm xem trò hay, so với săn bắn còn thú vị hơn nhiều, đương nhiên phải sớm đến rồi.” Mỉm cười đầy vẻ đắc ý: “Phụ hoàng hôm nay ở trong cung bồi Văn Văn, khu săn bắn do ta làm chủ.”

Phó Hình Giản lạnh lùng nhìn Triệu Mạnh Húc, nói: “Thuận Thiên hầu ngược lại càng ngày càng mỹ mao, đại ca có mỹ nhân như vậy làm bạn, thật sự khiến người ngoài ganh tị.”

Triệu Mạnh Húc luôn sợ hãi Phó Hình Giản, nghe hắn nói vậy, cả người run rẩy, trốn phía sau Thái tử, càng mang dáng vẻ mong manh đáng thương, nhưng trong đôi mắt rú xuống kia, lại ngập tràn sự lạnh lẽo.

Thái tử thật hưởng thụ, liếc nhìn Lý Nhược Phi toàn thân đầy máu cùng vết thương, nhìn không được nhàu mày; lại liếc nhìn Triệu Mạnh Húc đường nét tinh xảo dưới mái tóc đen nhánh, tựa như ngọc thụ quỳnh hoa, trong lòng đối với hắn càng thêm vài phần ôn nhu khó nói, nhẹ nhàng kéo bờ vai mỏng manh của hắn.

Gần đây Thái tử cùng Triệu Mạnh Húc ở chung rất hòa hợp, chẳng những không xem như nam sủng, sự vụ triều đình cũng được thảo luận, Triệu Mạnh Húc đối với trị quốc tuy không hiểu biết, nhưng đối với phỏng đoán lòng người sát ngôn quan sắc lại như được thiên phú, Thái tử nghe theo hắn, kết minh cùng Phó Tinh Hạc, trước mặt Phó Đông Bình quả nhiên càng được thuận lợi.

Mọi người đứng đây, mỗi người đều mang tâm sự, nhất thời trầm mặc.

Phó Hoài Xuyên khẽ cười một tiếng, nói: “Lý Nhược Phi, lại đây.”

Lý Nhược Phi thoáng chần chờ chốc lát, lập tức bước nhanh đến bên cạnh hắn.

Phó Hoài Xuyên nhắc roi ngựa, nói: “Quỳ xuống. Con báo này ta nuôi năm năm, hôm nay bị người giết, biết sai chưa?”

Khó lòng tưởng tượng.

Cho dù ở dân gian, thả chó cắn người trách nhiệm hoàn toàn thuộc về người nuôi, huống hồ vốn là một con ác báo tấn công chất tử nước hắc, hơn nữa Lãng quốc Vạn phu trưởng tướng quân Tỉnh Thân đặc sứ còn đứng bên cạnh?

Thái tử trên mặt vô cùng sợ hãi.

Phó Tinh Hạc như có suy tư.

Triệu Mạnh Húc trong mắt lộ ý thấu hiểu, ánh mắt chạm phải Lý Nhược Phi, khẽ mỉm cười, lại mang theo ý ảm áp.

Lý Nhược Phi khẽ cắn môi, nhưng cũng không hề kháng cự, quỳ xuống bên chân hắn

26. Chương 26

Nhất thời tâm như gương sáng, Nhan Xung Vũ sao có thể không biết tình trạng của Lý Nhược Phi? Để mình đi thăm dò trước, chẳng qua muốn từ miệng mình biết được tâm tư của Lý Nhược Phi? Nếu như Lý Nhược Phi không còn kiên trì tiếp tục đợi hoặc mình không thể bị hắn thuyết phục, chỉ sợ hôm nay đã xuất binh Trữ quốc.

Phó Hoài Xuyên thần nhiên nói: “Cởi áo ra, năm mươi roi.”

Lý Nhược Phi rũ mi mắt, thái dương gân xanh nổi lên, y lời cởi áo.

Dưới dương quang vóc người thiếu niên thon gầy, da thịt căng mịn đường cong vẫn rõ ràng tinh tế như trước, nước da trong suốt như ngọc, lại phủ đầy vết sẹo.

Nhìn đủ loại vết thương mờ ám trên người hắn, Thái tử nhìn không được hô hấp dồn dập. Lý Nhược Phi mang đến cảm giác sắc bén nguy hiểm, khiến người không dám khinh nhục, một khi bị áp chế, trở nên an tĩnh, rũ bỏ loại sát ý kia, lại hấp dẫn kinh người.

Mộc Kỳ Lân lửa giận bùng lên, đuôi mắt như muốn nứt ra, nhưng thấy Lý Nhược Phi ngẩng đầu lạnh lùng liếc nhìn mình, nhân thần băng lãnh, mang theo kiềm nén cùng bình tĩnh, Mộc Kỳ Lân im lặng.

Cán roi ngựa bằng bạc, thân bằng da trâu nước, lực đạo vừa đủ, một roi có thể khiến thổ hoang gân cốt đứt đoạn.

Phó Hoài Xuyên đứng dậy, một roi đã quất xuống.

Triệu Mạnh Húc ngưng thần nhìn bóng mình dưới ánh nắng trời thu, kéo thật dài thật dài thật nhật thật nhật, tựa như bức tranh thủy mặc.

Thời gian kỳ thực trôi qua rất nhanh, giống như nắm cát trôi tuột giữa kẽ tay, Sơ Nhụy đã đi sáu mươi ngày rồi.

Năm mươi roi mà thôi, rất nhanh.

Trong mắt người khác xem ra chỉ như uống vài chén rượu, nói vài câu chuyện, nghe vài khúc cầm, xem vài điệu ca vũ, viết một bài thơ, thưởng thức một bức tranh, nhưng bản thân biết sự dày vò trong từng giây từng khắc kia, nhìn tư thế dùng roi của Phó Hoài Xuyên, biết hẳn không chỉ dụng lực, góc độ cũng rất xảo quyệt, mũi roi lúc thu về một động tác nhỏ kia, cũng đủ vết thương tạo bởi thân roi lại tróc một đường vết thương tinh tế, khiến người khi thở ra một hơi, càng cảm thấy đau đớn thâm sâu đâm thẳng vào xương cốt.

Những điều này, Triệu Mạnh Húc hẳn đều hiểu rõ, đều nhìn thấu.

Một giọt máu nóng trên gò má, giống như chính mình cảm thụ, nhịn không được kinh hô một tiếng, vội rút khăn tay lau đi, một giọt đỏ tươi thấm nhòe trên khăn tay tuyết trắng, nhìn máu trên lưng thiếu niên chảy xuống dưới đất, chậm rãi thấm vào, chớp mũi thoảng đến mùi huyết tinh nồng nặc, lồng ngực không khỏi nảy lên cảm giác khó chịu, hoảng hốt không phân rõ người quỳ trên đất bị đánh là mình hay là Lý Nhược Phi.

Thái tử một phen đỡ lấy Triệu Mạnh Húc đang khẽ run rẩy, trong mắt cư nhiên có vài phần quan tâm, Triệu Mạnh Húc khẽ dựa vào người hắn, dán trước ngực hắn, là một mặt cười oán hận như kim châm.

Năm mươi roi quả nhiên rất nhanh chấm dứt, Lý Nhược Phi đứng dậy, thoảng lảo đảo, rất nhanh đứng vững, hỏi: “Mộc Kỳ Lân, người nhìn thấy chứ?”

Mộc Kỳ Lân lớn tiếng đáp: “Phải!”

“Người trở về Lãng quốc định bẩm báo thế nào với Nhan Xung Vũ?”

Mộc Kỳ Lân cúi đầu nói: “Có sao nói vậy.”

Lý Nhược Phi thở dài, dùng tay chùi đi vết máu cần nát bên khóe môi: “Người cái gì cũng nói không đúng, lúc trước người hẳn đi qua thảo nguyên Bôn Lang, nhìn thấy bầy sói đi săn. Nếu không phải cơ hội tốt nhất, sẽ chờ đợi sẽ nhẩn nại. Đạo lý này, người hẳn là hiểu rõ chứ.”

Mộc Kỳ Lân bình tĩnh, lại nói: “Nam Viện vương điện hạ không nên chịu vũ nhục như thế này. Cho dù phải trả giá bằng máu tươi của ngàn vạn tướng sĩ Lãng quốc, thuộc hạ đều không tiếc, Nhiếp chính vương cũng không tiếc.”

Phó Hoài Xuyên mỉm cười khen ngợi: “Hảo! Uy danh Mộc tướng quân bốn vương sớm đã nghe qua, quả nhiên chính trực.”

Lý Nhược Phi sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh thấm ướt mi mục càng thêm đen nhánh, tức giận nói: “Mộc Kỳ Lân, tính mạng của Hỏa Lôi quân đoàn, ngàn vạn tướng sĩ cũng không phải do các người làm chủ!”

Mộc Kỳ Lân cắn chặt khớp hàm, không nói thêm gì.

Lý Nhược Phi thân hình chao đảo muốn ngã, lạnh lùng nói: “Quân lệnh Nam viện vương, người có tuân theo không?”

Mộc Kỳ Lân cúi đầu, quỳ một gối, lớn tiếng nói: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

Nói xong đứng dậy, rút đao hành lễ, tra đao vào vỏ, lên ngựa lao đi như bay.

Lý Nhược Phi thở hắt một hơi dài, mỉm cười nhìn Phó Hoài Xuyên, ngất xỉu trên đất.

Phó Hoài Xuyên bất động thanh sắc.

Phó Tinh Hạc đột nhiên nói: “Vẫn mong Tứ ca thấy Thất đệ ở Lãng quốc xa xôi, đối xử tử tế với Nam Viện vương. Đừng để kích phát phân tranh hai nước, đến lúc đó người chịu khổ vẫn là bách tính thiên hạ.”

Sau khi mọi người rời khỏi, Phó Hoài Xuyên nhíu mày nói: “Tại sao lại trùng hợp đến vậy? Thái tử cùng Ngũ đệ trước nay không thích đến khu săn bắn, hôm nay cư nhiên tề tụ lại còn đến sớm như thế.”

Phó Hình Giản thấp giọng nói: “Ta vừa đến khu săn bắn, liền gặp đám người Thái tử, nghe nói là chủ ý của Triệu Mạnh Húc, muốn đến trước thăm Lý Nhược Phi.”

Phó Hoài Xuyên thuận tay vuốt ve roi ngựa suy tư thật lâu, mới nói: “Việc này thật kỳ quái, chỉ có thể lặng lẽ theo dõi diễn biến.” Vừa cười nói: “Hiện giờ Ngũ đệ cũng bắt đầu quan tâm quốc sự, thật đúng là quốc vận hưng thịnh, thật đáng mừng.”

Cúi đầu liền thấy, vết máu trên roi ngựa dính trong lòng bàn tay, lập tức ngẩn ngơ.

Phó Hình Giản thản nhiên nói: “Tứ đệ, một tên kia của người, rốt cuộc là bắn vào con báo hay là bắn Lý Nhược Phi?”

Phó Hoài Xuyên nhìn bình tên đuôi phượng, trầm mặc không đáp.

Phó Hình Giản thở dài một tiếng khê đến mức không nghe thấy: “Chỉ sợ chính người cũng không biết rốt cuộc muốn bắn ai...”

Dạ yến trong cung ba ngày sau.

Chúng hoàng tử cùng vương phi Trữ quốc đều tham dự, ngoài ra còn có Lãng quốc Nhiếp chính vương phi Phó Văn Văn cùng Tỉnh thân sứ Mộc Kỳ Lân. Mộc Kỳ Lân tuy là võ tướng, nhưng xuất thân quý tộc, trong buổi tiệc lời nói càng có phần văn nhã, nhìn thấy Lãng quốc chọn người thế này làm Tỉnh Thân sứ, Phó Đông Bình trong lòng rất cao hứng.

Lý Thiên Thiên cùng Phó Văn Văn tuy lần đầu gặp mặt, nhưng đều có ý thương tiếc lẫn nhau.

Một đôi mỹ nhân, ngồi cạnh nhau, đều giống như ngọc bích xinh đẹp kiều quý, một người cung trang bằng gấm màu lam khổng tước, một người hoa phục bằng lụa tước vàng thêu hoa đỏ, thử so sánh, càng giống nhau đến khó nói.

An Quốc công chúa, Tỉnh Lan công chúa, ngay cả phong hào cũng dường như phản chiếu lẫn nhau.

Trong tiệc Phó Tinh Hạc cười đùa nói: “Thiên Thiên đã sinh cho ta một tiểu nữ xinh xắn, tiểu muội khi nào mới cho Ngũ ca làm cữu phụ đây?”

Gương mặt xinh xắn của Phó Văn Văn đỏ ửng, ánh mắt lại ôn nhu, ngưỡng mộ nhìn về phía Lý Thiên Thiên.

Phó Hoài Xuyên mỉm cười, Phó Hình Giản lại hỏi: “Chỉ là Nhiếp chính vương quá mức bề bộn quân vụ, tiểu muội ở Lãng quốc e rằng rất tịch mịch?”

Ngũ khí dù ôn hòa, người cùng bàn lại cười đến vài phần không tự nhiên.

Cuối tiệc, Mộc Kỳ Lân đứng dậy cười nói: “Đa tạ hoàng đế bề hạ khoản đãi. Ngày mai thần xin khởi hành về trước, nhưng trước khi đi vương gia từng căn dặn, vương phi có thể ở lại Tỉnh Phong một thời gian, hưởng niềm vui đoàn tụ.”

Phó Văn Văn nghe vậy, trong lòng ấm áp ngọt ngào, ánh mắt long lanh nhìn về phía Phó Đông Bình.

Phó Đông Bình cũng cười nói: “Vương gia các người đã khổ tâm, đối với Văn Văn như vậy, ta cũng an tâm.”

Mộc Kỳ Lân đột nhiên thu lại vẻ cười: “Còn một chuyện muốn cầu bề hạ.” Cao giọng nói: “Hoàng tử quý quốc ở Khai Yết thân, tất cả lễ nghi không dám thiếu sót, đối đãi như thượng khách. Nam Viện vương nước thần ở Tỉnh Phong làm chất tử, vẫn mong hoàng thượng quan tâm nhiều hơn.”

Chuyện ở khu săn bắn ngày trước, Phó Đông Bình sớm đã nghe từ miệng Thái tử, lại không ngờ Mộc Kỳ Lân sau khi văn tiệc trước mặt đông đảo mọi người nhắc lại, nhất thời không lời chống đỡ.

Mộc Kỳ Lân một gối điểm đất, hành lễ lui ra, không chút dây dưa, điểm đến thì dừng, vô cùng nhanh nhẹn dứt khoát.

Phó Đông Bình nhìn Phó Hoài Xuyên: “Lý Nhược Phi hiện tại thế nào?”

Phó Hoài Xuyên lập tức đáp: “Gần đây bị bệnh.”

“Lần này trở về hơn hai tháng luôn bị bệnh?”

Phó Hoài Xuyên cười cười đáp: “Có lẽ không quen khí hậu.”

Phó Đông Bình đôi mắt nhướng cao phát uy: “Từ hôm nay trở đi, hần đã quen khí hậu, không nên bệnh nữa.”

Không đợi Phó Hoài Xuyên trả lời, phát tay nói: “Lui ra cả đi, ta mệt rồi. Văn Văn ở lại trong cung bầu bạn cùng mẫu hậu con.”

Mộc Kỳ Lân một đường khoải mã, ngàn dặm bốn ba, vồn vện mười ngày đã về đến Khai Yết, chạy thẳng đến Nam Viện vương phủ, vào trong thư phòng Nhan Xung Vũ.

Nhan Xung Vũ đang vui đầu thư án, thấy hần bước vào, nói: “Ngồi xuống đi. Thâm Châu đến báo, người đoán thử là gì?”

Mộc Kỳ Lân vẽ mặt phong sương, môi cũng nứt nẻ, nói: “Thuộc hạ không biết.”

Nhan Xung Vũ nhìn hần, thật lâu sau nói: “Không phải người không biết, người là tâm thần bất định.” Thanh âm hùng hậu trầm thấp, giống như thần binh thượng cổ va vào nhau: “Biên phòng Trữ quốc ở ngoại thành Thâm Châu chúng ta quấy nhiễu đã năm ngày, mười người một tiểu đội, tránh khỏi thủ quân Thâm Châu, chuyên chọn mục dân mà hạ thủ, cướp bóc súc vật, gian dân ngược sát.”

Biên giới Lãng quốc ở ngoại thành Thâm Châu núi non xanh tươi, còn có một hồ nước, thủy sản dồi dào, mục dân ở Thâm Châu thường giữa mùa thu và mùa hè lưu trú trong rừng bên bờ hồ ngoài thành, chăn dê thả ngựa. Đạo gần đây thường xuyên gặp nạn, Thâm Châu trấn giữ biên phòng trọng yếu, thủ quân không dám tự tiện ra ngoài, vội cấp báo cho Nhan Xung Vũ.

Nhan Xung Vũ vẽ mặt lạnh lùng, hỏi: “Người thấy việc này nên xử trí thế nào?”

Mộc Kỳ Lân thanh âm khàn khàn: “Biên phòng Trữ quốc hành động thế này, có ý khiêu khích.”

Nhan Xung Vũ rót một chén nước, tự tay đưa hần: “Tiếp tục nói.”

Mộc Kỳ Lân một hơi uống cạn, đáp: “Kế sách hiện giờ, nhanh chóng để mục dân rút khỏi Thâm Châu, thủ quân Thâm Châu án binh bất động, thủ vững không ra, đồng thời triệu tập binh mã, đóng quân Thâm, Lương hai châu.” Hai mắt phiếm hồng, thanh âm có phần nghẹn ngào: “Nam Viện vương nói, nếu không phải cơ hội tốt nhất, thì phải chờ đợi và nhẫn nại.”

Nhan Xung Vũ khen ngợi: “Rất tốt! Chuyện này giao cho người xử lý.” Im lặng một hồi, nhin không được hỏi: “Gặp được Lý Nhược Phi? Hần... thế nào?”

Tuy là hỏi hần, trong mắt cũng đã tràn đầy bi thương thống khổ, mơ hồ còn có một tia mong chờ gần như mộng tưởng.

Mộc Kỳ Lân không dám cũng không đành lòng đối diện, đáp đơn giản: “Nam Viện vương vẫn rất khỏe.”

Nhan Xung Vũ chưa xót nói: “Thật sao? Vậy thì rất tốt.” Tùy tiện lật mở thư quyển trên bàn: “Người lui xuống làm việc đi.”

Mộc Kỳ Lân đứng dậy ra khỏi phòng, bên ngoài dương quang mùa thu nhiệt liệt, không khỏi nheo mắt, lại nghe trong phòng có tiếng “loảng xoảng” vang lên không ngớt bên tai, có lẽ Nhan Xung Vũ đang đập nát thư án bàn trà.

Nhất thời tâm như gương sáng, Nhan Xung Vũ sao có thể không biết tình trạng của Lý Nhược Phi? Để mình đi thăm dò trước, chẳng qua muốn từ miệng mình biết được tâm tư của Lý Nhược Phi? Nếu như Lý Nhược Phi không còn kiên trì tiếp tục đợi hoặc mình không thể bị hần thuyết phục, chỉ sợ hôm nay đã xuất binh Trữ quốc.

Ngày đó, Phó Tinh Hạc cùng Lý Thiên Thiên bế nữ nhi tiến cung tìm Phó Văn Văn, nàng thập phần thích tiểu nữ đáng yêu bụ bẫm này, vừa đùa vừa hỏi: “Đã đặt tên chữ chưa?”

Lý Thiên Thiên cười nói: “Tên là Bài Văn, nữ danh Tư Vũ.”

Phó Văn Văn nhẩm theo: “Tư Vũ, ân, tên rất hay...” Đột nhiên trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn Lý Thiên Thiên, lại thấy mặt nàng đỏ ửng, tránh né tầm mắt của mình.

Phó Tinh Hạc cười nói: “Hai người trò chuyện, ta đi gặp phụ hoàng.”

Lý Thiên Thiên vội nói: “Mau đi đi, thiếp đang muốn cùng Văn Văn hảo hảo trò chuyện.”

Phó Văn Văn nói: “Đúng vậy, qua thêm vài ngày nữa, muội sẽ trở về Lãng quốc, Ngũ ca, huynh phải bảo trọng thân thể.”

Lý Thiên Thiên ngạc nhiên nói: “Vội như vậy sao?”

Phó Văn Văn hé miệng mỉm cười: “Vương gia thương muội nhớ nhà, nhưng dù sao cũng đã là vương phi của chàng, sao có thể ở lâu như vậy còn không về?”

Phó Đông Bình đang xem tấu chương.

Từ xa nhìn lại, trong cung điện trống trải chỉ có một người thân hình gầy ốm, chưa già đã lão, cảm y thật dày bao phủ, dự cảm thể lương tịch mịch không nói thành lời.

Phó Tinh Hạc bước tới thỉnh an: “Phụ hoàng!”

Phó Đông Bình sớm nhìn thấy hần tiến vào, cười nói: “Ngồi cũng lâu rồi, đúng lúc lại đây nói chuyện cùng ta.”

Phó Tinh Hạc nghe theo, nói: “Hôm nay ánh nắng rất đẹp, phụ hoàng đừng quá cực khổ, không bằng, nhi thần bồi người đến hoa viên một lát?”

Phó Đông Bình lắc đầu nói: “Không muốn đi, nhớ lại lúc tuổi trẻ con đường muốn đi trận chiến muốn đánh cả cuộc đời này đều đã đi hết rồi đánh xong rồi, hiện tại đã già, đột nhiên không còn ý nghĩ kia nữa...”

Phó Tinh Hạc cúi đầu, khẽ cầm tay Phó Đông Bình, mấy năm nay hoàng đế suy nhược già đi rất nhanh, hai tay này mười năm trước vững chãi hữu lực, da dẻ săn chắc, giờ đây đã đầy nếp nhăn, e rằng có muốn kéo cũng không kéo nổi một cây cung.

Phó Đông Bình rút tay về, thản nhiên hỏi: “Gần đây biên quan động tĩnh không nhỏ, người biết không?”

Phó Tinh Hạc giật mình.

Phó Đông Bình nói tiếp: “Tâm tư của Tứ ca ngươi, ta cũng biết, gần đây hần lệnh quân đội Hạ Châu đánh cướp đốt giết mục dân ở biên cảnh Lãng quốc, người thấy thế nào?”

Phó Tinh Hạc cúi đầu không nói.

Phó Đông Bình đạm mạc nói: “Người dù không dốc sức triều chính, nhưng lại là một đứa trẻ thông minh, ta hỏi người đáp, chính là muốn nghe suy nghĩ của người.”

Phó Đông Bình bệnh đến xương cốt rã rời, khí thể vương giả lại không hề suy giảm, mạnh mẽ bức người, đôi mắt một nửa tựa như mặt hồ tĩnh lặng không sóng, bên trong lại chứa thiên uy khó dò.

Phó Tinh Hạc lập tức đáp: “Ngày đó ở khu săn bắn, nhi thần nhìn ra có điều không phải, cũng khuyên Tứ ca, cầu huynh ấy thấy Thất đệ còn ở Lãng quốc, đừng gây khó dễ với Lý Nhược Phi, về phần thủ quân Hạ Châu, chắc hẳn Tứ ca lại muốn chinh phạt Lãng quốc lần nữa.”

Phó Đông Bình trầm mặc hồi lâu, thở dài, đột nhiên hỏi: “Nếu Tứ ca ngươi làm hoàng đế, thì như thế nào?”

27. Chương 27

Đại diện trống vắng nhất thời tĩnh lặng đến đáng sợ, tuy không nhìn rõ biểu tình của Phó Đông Bình, nhưng trong đôi mắt đã kinh qua thế sự kia lóe lên tia sáng nhàn nhạt, cảm giác đè nặng dày đặc nhất thời tràn ngập mỗi một tấc đất.

Những lời này đủ khơi dậy sóng gió động trời, Phó Đông Bình quẳng lên mình Phó Tinh Hạc vấn đề ai là người kế thừa hoàng vị.

Để một Ngũ hoàng tử cách xa vòng xoáy tranh đoạt nhất, bị xem nhẹ nhất, một lòng chỉ nghĩ đến thi họa phong lưu quyết định ai nắm giữ hoàng quyền.

Phó Đông Bình nhìn rõ năng lực của Thái tử và Tứ Dã vương, cũng nhìn rõ dã tâm của bọn họ, thậm chí ngay cả toan tính giữa đôi bên cũng nhất thanh nhị sở —— bên hông còn có Lãng quốc, cho nên phụ hoàng mới suy tính để Tứ ca kế vị? Đây là giải thích duy nhất cho vấn đề phụ hoàng đặt ra.

Phó Tinh Hạc trán xuất mồ hôi, trong cung điện tĩnh lặng gần như có thể nghe thấy thanh âm mồ hôi lạnh nhỏ xuống lần trên nền đất, khiến lòng người buồn phiền khó chịu.

Cuối cùng, Phó Tinh Hạc quỳ xuống, cao giọng nói: “Tứ Dã vương thiện chinh chiến, thông mưu lược, giỏi quyền mưu, chỉ là coi người như công cụ, không hiểu từ bi.”

Tứ Dã vương, không phải Tứ ca, ý tứ rất rõ ràng.

Phó Đông Bình thoáng do dự, hỏi: “Thái tử kế vị, nếu Lãng quốc đến xâm phạm, thì làm thế nào?”

Phó Tinh Hạc nói: “Thái tử bản tính nhân hậu khoan dung, quần thần quy thuận, Lãng quốc nếu lại đến xâm phạm, trong triều cũng còn tướng lĩnh thiện chinh chiến, dĩ chiến cầu hòa, chúng sinh bách tính mới không phải chịu khổ, thiên hạ thái bình, Trữ quốc mới có thể cường thịnh.”

“Dĩ chiến cầu hòa, dĩ chiến cầu hòa...” Phó Đông Bình tự nhẩm: “Phó Đông Bình ta, cư nhiên lại có ngày cân nhắc dĩ chiến cầu hòa...”

Phó Tinh Hạc vẫn cúi đầu quỳ tại chỗ.

Phó Đông Bình nhưng cười nói: “Người giỏi lắm, biết lấy bách tính làm trọng, xem nhẹ chiến công. Hung tàn hiếu chiến, chỉ e Trữ quốc về sau chìm trong Tu La trường. Đạo lý này, ta cũng là mấy năm gần đây mới hiểu được.” Thanh âm ôn hòa: “Đứng dậy đi.”

Ba ngày sau, Phó Đông Bình truyền chỉ, phong nữ nhi của Phó Tinh Hạc làm Gia Hòa công chúa.

Phủ đệ Phó Tinh Hạc lấy sắc lam làm chủ đạo, mái cao góc nhọn, linh động trang nhã, trong cơn mưa thu liên miên, dần hiện thể phong vân lay động. Khi gió thổi, chuông đồng treo nơi gác mái vang lên thanh âm thanh thúy du dương, dường như đậm bạc kỳ ảo, lại dường như tiềm tàng sát khí.

Vào đông năm đó, Phó Đông Bình chống đỡ thân thể bệnh tật, sau khi dẫn quần thần đi tế tự, ban chỉ chiếu cáo thiên hạ:

Thái tử lập tức tiếp nhận chức Giám quốc, chuyển vào điện Cần Đức trong cung.

Phó Hình Giản đất phong Ngọc Châu Giang Nam, sau xuân tiếp nhận đất phong.

Tứ Dã vương Phó Hoài Xuyên lập tức điều trấn thủ ba châu ở biên cảnh bắc tuyến Hạ Sầm Lăng, không có lệnh truyền, không được tùy tiện rời khỏi, càng không được bước chân vào Tĩnh Phong, nếu như kháng chỉ, thiên hạ công kích.

Phó Tinh Hạc đất phong Kế Châu ngoại thành Tĩnh Phong, lưu lại Tĩnh Phong, tương trợ Thái tử.

Phó Đông Bình ra tay phong vân đột biến, cắt đứt toan tính, ổn định nhân tâm, bình định thế cục.

Phó Hình Giản đêm khuya tiến cung yết kiến, quỳ bên ngoài tấm cung không đứng dậy.

Phó Đông Bình bước ra cửa điện, thở dài: “Nếu như người không có hai năm là chất tử ở Tây Châu, vị trí này, ta sẽ truyền cho người.”

Là chất tử trở thành nam sủng, từ đó trở đi, liên vụt mất cơ hội chấp chương thiên hạ, duệ đức đoan nghiêm mới có thể xuất chúng, hai đôi mắt sắc bén trên triều đình nhưng đều được tôi luyện trong chảo lửa, ánh mắt nhìn mình khó tránh khỏi mang theo vài phần lỗ mãng kỳ lạ.

Sống không bằng chết, may mắn vẫn còn Phó Hoài Xuyên là hy vọng duy nhất của mình. Phó Hình Giản móng tay bấm sâu vào tay, lại dập đầu: “Tạ ơn phụ hoàng coi trọng nhi thần như vậy. Chỉ cầu phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban, để Tứ đệ lưu lại.”

Phó Đông Bình không đáp, Phó Hình Giản khẽ cắn môi, cởi bỏ y sam của mình, trước ngực phủ đầy những vết sẹo ngoằn ngoèo dữ tợn xấu xí, hoàn toàn không cân xứng với gương mặt như xuân thủy xa xăm tú lệ, nhìn kỹ có vết bỏng, vết roi, đao thương, còn có những vết sẹo không rõ tạo thành từ cái gì, đập vào mắt đau lòng khôn xiết, ảm đạm nói: “Mười một năm qua, những vết sẹo này chưa hề lành lại, chẳng lẽ phụ hoàng không nghĩ đến công lao đi Tây Châu của nhi thần năm đó?”

Phó Đông Bình đích thân giúp hắn khoác lại y sam, thở dài: “Hình Giản, trong những đứa con của ta, ngoại trừ Trác Đàn, ta thích nhất chính là ngươi, năm đó lại vẫn cứ một lòng chinh phạt thiên hạ, làm hại ngươi, là ta có lỗi với ngươi, có lỗi với mẫu thân ngươi.”

Phó Hình Giản nhãn thần lóe sáng, lại nghe Phó Đông Bình nói tiếp: “Đáng tiếc ta không chỉ là một người phụ thân, ta còn là hoàng đế Trữ quốc.” Thanh âm dần chuyển cứng rắn: “Lão Tứ tính khí âm trầm bất định, tàn nhẫn hiếu chiến, hiện giờ thiên hạ cần chính là nghỉ ngơi dưỡng sức, vô luận thế nào, ngôi vị này không thể giao cho hắn. Hơn nữa lão Tứ lại là người lục thân bất nhận, một khi ta chết, chỉ sợ Thái tử không kiềm được hắn, cho nên nhất định phải điều hắn ra khỏi đô thành, để hắn vì Trữ quốc ta thủ vững biên quan vậy!”

Phó Hình Giản cúi đầu, ánh trăng đặc biệt phác họa dáng vẻ thê lương yếu đuối.

Phó Đông Bình trong mắt lộ vẻ không đành, đang muốn đỡ hắn đứng dậy, Phó Hình Giản lại dập đầu nói: “Vậy nhi thần khẩn cầu phụ hoàng cho phép nhi thần không đi Ngọc Châu, nhi thần muốn bồi Tứ đệ đi Hạ Châu.”

Phó Đông Bình nói: “Ngọc Châu xưa nay là đất lạnh, phồn hoa tú lệ, biên quan lạnh giá, ngươi thân thể suy nhược...”

Phó Hình Giản ngắt lời hắn: “Khẩn cầu phụ hoàng ân chuẩn.”

Phó Đông Bình trầm ngâm hồi lâu, ảm đạm nói: “Vậy được, đi đi.”

Thành Khai Yết.

Sau khi biết ý chỉ của Phó Đông Bình, Nam Viện vương phủ đèn đuốc rực sáng, Nhan Xung Vũ triệu tập chúng tướng, hạ lệnh grooms ngựa sẵn sàng, trừ bị lương thảo, đại quân chuẩn bị toàn tuyến xuất kích.

Mục Thiếu Bó năm nay vừa mười tám, tân nhiệm Vạn phu trưởng Khinh Kỵ binh đoàn, vô cùng hưng phấn, chiến ý sắc bén tỏa mắt khắp người, hỏi: “Vương gia, khi nào xuất chinh?”

Nhan Xung Vũ ngưng thần nhìn hắn, thoáng chốc có chút ngẩn ngơ, tựa như nhìn thấy Lý Nhược Phi năm đó vừa mới ra chiến trường, không khỏi ôn hòa cười: “Tiếp tục đợi.”

Phó Hoài Xuyên ở trong phủ nâng chung rượu xuất thân.

Cửa phòng chi nha một tiếng, chính là Phó Hình Giản bước vào, nói: “Lão nhân đồng ý để ta cùng ngươi đi Hạ Châu.” Thần tình lạnh nhạt: “Không hổ là phụ thân của chúng ta, thật lợi hại, không đánh mà thắng đã muốn trục xuất ngươi khỏi Tĩnh Phong.”

Trên mặt Phó Hoài Xuyên thấp thoáng vẻ mỉa mai: “Lão muốn cho Thái tử một giang sơn thái bình vững như bàn thạch? Nằm mơ đi!” Lại hỏi: “Ngươi đến cầu xin như vậy, để lão nhân cho rằng chúng ta thật sự muốn đi Hạ Châu, không lộ sơ hở?”

Phó Hình Giản mỉm cười: “Ngươi nói xem?”

Một chút tình cảm thương xót áy náy mong manh giữa phụ tử, vốn cũng là thứ để lợi dụng.

Phó Hoài Xuyên lẳng lặng nói: “Chỉ cần thời gian ba ngày, một vạn tinh nhuệ đầu năm ta bố trí ở ngoại ô ngoài thành liền có thể tập kết vào thành, binh phù thủ thành đã do Tạ Khê nắm giữ, Tạ Khê mười năm trước thề hết lòng cống hiến cho ta, ba vạn quân sĩ thủ thành cũng đủ san bằng hoàng cung. Cho dù trên tay lão ta còn hai vạn cấm quân, cũng không thể trọng dụng.” Đặt chung rượu xuống, ngón tay gõ nhẹ lên bàn gỗ tử đàn, phát ra âm hưởng thanh thúy bình ổn, tâm tình vô cùng bình lặng, nhắm mắt, tựa hồ có thể nghe thấy âm thanh huyết dịch đang khoan khoái chuyển động trong huyết quản, tay nắm thế cục, phiên vân phúc vũ, luôn là sở trường của mình.

“Rất nhanh, Tĩnh Phong sẽ nằm trong khống chế của ta, trước khi quân đội Cần vương ở các nơi có bất cứ phản ứng nào, bức lão nhân nhường ngôi cho ta, há chẳng phải chuyện vui sao?”

“Về phần Lãng quốc đóng quân biên quan, để bọn chúng đoạt vài thành trước thì có thể sao nào? Thảo nguyên man di chẳng lẽ thật sự có thể vượt qua Toa Hà của ta sao? Đợi sau khi ta chấp chưởng đại quyền, tự sẽ cử binh bắc thượng.”

Phó Hình Giản có vài phần lo lắng: “Lão nhân hôm nay ban chỉ chiếu cáo thiên hạ. Chỉ sợ mai sau người đoạt vị, dân gian quan trường, muôn miệng thị phi, đều sẽ chỉ trích người.”

Phó Hoài Xuyên thở dài: “Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác, ta cũng muốn chậm rãi để lão nhân danh chính ngôn thuận nhường ngôi cho ta, nhưng ngày hôm nay lão đã ra chiêu ngoan độc, ta cũng chỉ có thể mặc kệ những lời này.” Lạnh lùng cười: “Muôn miệng thị phi? Ta không tiếc lưu huyết thiên lý cũng phải lấp kín nó. Năm xưa Lê đế đoạt hoàng vị của cháu mình, tru diệt mười tộc các đại thần dám nói thẳng, sau này không phải cũng thành tựu một phen đại nghiệp?”

Phó Hình Giản nâng chén trà miệng tím sậm chân đế vân của được làm từ lò Quan Diêu ngắm nhìn nhiều lần, đột nhiên hỏi: “Gần đây sao không thấy Quân An.”

Phó Hoài Xuyên nói: “Sau khi hần đến Nam Cương giải quyết Tạ Lưu, mượn có cáo từ, trở về Giang Nam Điệp lâu.”

Phó Hình Giản mắt lộ vẻ không vui, thở dài: “Chuyện của Tạ Lưu, người giải quyết rất không thỏa đáng... Lý Nhược Phi người định xử trí như thế nào?”

Phó Hoài Xuyên trầm mặc một hồi, nghiêm mặt nói: “Nhị ca, ta không muốn giết hần.”

“Ngày ấy ở khu săn bắn, vốn muốn giết hần, mũi tên kia ta tuy nhắm mắt bắn ra, nhưng là nhắm thẳng mắt báo.”

“Nhị ca, hiện tại giết hay không giết, đều không ảnh hưởng đại cục, nếu người lo lắng, cho dù cắt đứt gân mạch tay chân hần đều được, để hần lại bên ta.”

Phó Hình Giản tự thính phi thính, chén trà trong tay chất men ónh nhuận trang nhã, cùng với khí chất của hần quả thật rất cân xứng, lại nói: “Cũng không cần cắt đứt gân mạch, thành phế nhân rồi há chẳng phải liên lụy người.” Hàng mày thanh tú khẽ nhướng: “Dùng xích mảnh đâm xuyên xương tỳ bà là được.”

Phó Hoài Xuyên ngẩn người.

Phó Hình Giản tự tiểu phi tiểu: “Không nữa?”

Phó Hoài Xuyên cầm chung rượu, thản nhiên nói: “Như vậy cũng được.”

Phó Hình Giản vội đứng dậy, trong mắt gần như mang vẻ hưng phấn yêu tà: “Lý Nhược Phi loại người này, đâm xuyên xương tỳ bà cực kỳ thích hợp.” Xoay người rời khỏi.

Phó Hoài Xuyên uống một chung lại một chung Lê Hoa Bạch, vị rượu ngọt thuần thanh mát, vào họng lại như nước trong. Vừa vào đông, nền gạch trong phủ còn chưa đốt nhiệt, tay chân trong đêm tối đã muốn lạnh cóng.

Sáng sớm ngày hôm sau lại đến vị khách không mời.

Ba trăm cấm quân y giáp tươi sáng, bao quanh đại môn vương phủ đến một giọt nước cũng không lọt, bảo vệ Triệu Mạnh Húc đăng môn báỉ phóng.

Triệu Mạnh Húc một thân cẩm bào tử sắc, đầu đội ngọc quan màu tím, trong tú sắc thêm phần trang trọng, cúi mắt rũ mi: “Tại hạ phụng mệnh hoàng thượng và Thái tử, đón chất tử Lãng quốc vào cung.”

Phó Hoài Xuyên trong mắt hầy còn hần tơ máu, ngón tay đỡ huyết Thái Dương, cau mày nói: “Vào cung?”

Triệu Mạnh Húc đáp: “Tứ Dã vương hôm nay phải viễn phó biên quan, ý của hoàng thượng là muốn đưa chất tử giao cho Thái tử giám thị.”

Thái độ kính cẩn vô cùng thỏa đáng. Nói xong, trực tiếp để hạ nhân dẫn mình về phía Minh Tuyền uyển.

Phó Hoài Xuyên sắc mặt trầm tĩnh như nước, nhưng không nói lời nào.

Phó Hình Giản nghe thấy tiếng nói, vội vàng chạy đến, nhìn thấy Triệu Mạnh Húc dẫn người qua phủ, nhin không được nhú mày.

Triệu Mạnh Húc mỉm cười, càng không sợ hãi, cũng không thi lễ, khoan thai đi thẳng qua.

Phó Hình Giản cười lạnh nói: “Quả nhiên một khi phong vân biến chuyển, ngay cả người hạ tiện như vậy cũng dám chạy đến đây dương oai.”

“Nhấn nhện thêm hai ngày nữa.” Phó Hoài Xuyên thanh âm đậm mạc, lại tức giận bóp nát chén trà.

Lâu sau, Triệu Mạnh Húc dẫn Khổng Nhân Bạng trở lại đại điện, Lý Nhược Phi cũng được hai gã cấm quân khiêng sắp đến, yếu ớt chỉ còn một hơi thở, toàn thân máu tươi đầm đìa, sau lưng rú xuống xích mảnh, dùng một khóa sắt khóa lại.

Trong đôi mắt đẹp của Triệu Mạnh Húc ẩn chứa tức giận, nói: “Khó trách Lý công tử luôn không quen khí hậu, Tứ vương gia thủ đoạn thật hay.” Lại nói: “Vị đại phu này đang trị thương cho Lý công tử, nói sao thì, đành phải cùng mời tiến cung, xong việc sẽ tiến đến Hạ Châu cho Tứ vương gia.” Ngữ khí ôn hòa che đầy ngon từ sắc bén.

Phó Hoài Xuyên cũng không nói nhiều, chỉ thản nhiên nói: “Vất vả cho Triệu hầu.” Đến bên cạnh Lý Nhược Phi, ngồi xuống, ngưng thần nhìn hấn.

Lý Nhược Phi sắc mặt tái nhợt gần như trong suốt, ngay cả môi cũng tái nhợt khô nứt, khóe miệng mang ý cười khiến lòng người băng giá, thấp giọng nói: “Phó Hoài Xuyên, ta người, không chết không ngừng.”

Chính là loại cảm giác này, vĩnh viễn không nhận thua, tuyệt không cúi đầu, nguy hiểm mất mạng, cũng kích thích muốn mất mạng. Thì ra, là bị nó hấp dẫn. Loại kích thích khiến tâm can mạnh mẽ dâng lên huyết dịch sôi trào, loại tác cầu chạm thẳng đến linh hồn gần như đau đớn, toàn thân rung chuyển, nôn nóng phá thể trào ra — Phó Hoài Xuyên nắm tay hấn, nói: “Ta đợi người đến giết ta.”

Kiên định quyết tuyệt giống như một lời thề độc chẳng lành, trên mặt Phó Hình Giản tràn ngập vẻ thê lương hoảng sợ.

Sau khi vào tẩm cung điện Cần Đức, Thái tử vẫn còn đang thương nghị quốc sự cùng Phó Đông Bình.

Triệu Mạnh Húc đẩy cửa sổ, để dương quang soi chiếu vào trong.

Gương mặt Triệu Mạnh Húc tỉnh xảo đến cực điểm, cảm giác như thời khắc nở rộ của đóa hoa, lại mơ hồ mang hàm ý điêu tàn, khẽ vuốt ve mái tóc Lý Nhược Phi, hỏi: “Người thấy thế nào?”

Lý Nhược Phi cười nói: “Vẫn tốt. Tạm thời không cần giúp ta mở khóa, tránh khỏi Thái tử làm phiền.”

Nhìn thần sắc lo lắng của hấn, trái lại an ủi: “Khóa xương tỳ bà tuy rằng tạm thời thành phế nhân, nhưng sau này chỉ cần tháo xích sắt, lập tức có thể khôi phục khí lực, không có ảnh hưởng, người yên tâm.”

Triệu Mạnh Húc nắm tay hấn, sắc mặt trầm tĩnh lại điên cuồng: “Như vậy, chúng ta cùng nhau lật đổ giang sơn Trữ quốc!”

Cả hai nhìn nhau mỉm cười.

Lúc đăng đèn, Thái tử trở về tẩm cung, khẽ đẩy cửa, chỉ thấy Triệu Mạnh Húc một thân tử y, dưới ánh nến như khói như sương, đang dùng đầu bút vẽ một bức chân dung.

Lý Nhược Phi biếng nhác nghiêng mình nằm trên ghế dựa trải da thú thật dày, y phục trắng thuần, mái tóc đen nhánh, gầy gầy như tro xương, chăm chú nhìn ánh nến đến xuất thần.

Bầu không khí cổ quái yên tĩnh hài hòa.

Lý Nhược Phi đã thấy hấn, cũng không động đậy, xác xược cười nói: “Thái tử điện hạ, đã lâu không gặp.”

Lý Nhược Phi trước mặt cùng hình ảnh đêm đó xông vào phủ Thái tử chớp tái hiện, trong lòng Thái tử lại là phần hận lại là đắc ý, tiến lại gần, nói: “Đến tình trạng như ngày hôm nay, Nam Viện vương vẫn không

biết sống chết như vậy. Hiện tại rơi vào trong tay ta, không biết định thoát thân như thế nào? Hay là, bắt cóc bốn vương?”

Lý Nhược Phi xoay lưng lại, nơi xương bả vai có hai đường vết máu còn mới, thản nhiên nói: “Ta đem qua vừa bị khóa xương tỳ bà, đã là phế nhân, Thái tử cũng không cần lo lắng.”

Thái tử ngẩng người, trong mắt đầy lên dục vọng lừng nhục, cười nói: “Vẫn là Tứ đệ quan tâm, trái lại ta đỡ phải tự mình động thủ!”

Lý Nhược Phi miễn cưỡng nói: “Mặc người xử trí.” Ánh mắt chăm chú nhìn Thái tử, đen kịt như màn đêm lạnh giá như đao: “Chỉ là nếu Thái tử điện hạ muốn động thủ thì phải mau lên một chút, nếu không e rằng mấy ngày này người xuống mồ trước rồi. Hoàng vị dù gần trong gang tấc, điện hạ có mạng để ngồi hay không, cũng là chuyện không chắc chắn.”

Tác giả đàm đạo:

Vẫn là phải phát biểu vài câu.

Thế này, Tiểu Nhan có thể là nhân vật chính được miêu tả ít nhất trong lịch sử —— tôi không thừa nhận Tiểu Nhan không phải nhân vật chính, quay đầu.

Phó Tứ người này là “người xấu” trên ý nghĩa truyền thống, nhưng tôi muốn viết hắc nổi bật một chút, đặc biệt càng về sau, hy vọng có thể viết hắc đến khiến người vừa nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhin không được cảm thấy, a, thì ra, hắc cũng không hoàn toàn là cầm thú... Tóm lại nhân vật này viết rất sáng khoái, im lặng, tôi quả nhiên BT...

Tiểu Lý, là nhân vật chính đầu tiên trong văn của tôi, có khuyết điểm, là người yêu thích chiến tranh, nhưng cũng có nguyên tắc có giới hạn của mình, cho nên, dù đôi khi bản thân tôi cũng không thích cách làm nào đó của hắc, nhất là sau này, nhưng vẫn hy vọng độc giả có thể lượng thứ cho hắc —— ánh mắt bất công...

Vợ chồng Tiểu Triệu là nhân vật tôi thích, mọi người chắc hắc cũng đã đoán được kết cục của Tiểu Triệu... khóc

Về phần Phó Nhị, lại là người BT, vừa biến thái, lại vừa bi thương —— tác giả có câu hỏi rất mặt dày, mọi người có thấy Phó Nhị là một mỹ nhân không? Tôi biểu thị rất dụng tâm hắc rất đẹp a!

Tóm lại, trong văn này không có tâm hồn thuần khiết, cũng không có cầm thú hoàn toàn, không có người thông minh toan tính tuyệt đối không sai sót, không có kẻ ngốc đến cái gì cũng mù tịt —— đều có giới hạn...

Cảm ơn tất cả đại nhân đã bớt thời gian xem văn này, càng cảm ơn tất cả các đại nhân đã vất vả bình luận...

Không cho là hồi báo, chỉ có gõ chữ... bỏ đi.

28. Chương 28

Từng thước từng tắc trên trang giấy, tinh tế khắc họa một người, tóc đen tản mát như lưu vân, nằm nghiêng bên ghế, khuôn mặt phong vận lại không có nửa điểm giống Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi nhìn kỹ, trong lòng đau xót, nói: “Rất giống.”

Thái tử trong lòng phát lãnh: “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

Triệu Mạnh Húc chậm rãi bước lại, cười nói: “Lý công tử nói, Tứ vương gia sẽ tạo phản.” Không đợi Thái tử kịp mở miệng, đã nói: “Tứ vương gia đã tâm trần trề, tuy rằng hoàng thượng đã điều ngài ấy trấn thủ biên quan, chỉ sợ ngài ấy muốn phá phủ trầm chu (dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đánh Cự Lộc, ý chỉ chiến đấu đến cùng, quyết một trận tử chiến), mấy ngày này sẽ mưu phản ở Tĩnh Phong.”

Lý Nhược Phi tư thế bất biến, thanh âm lại như phong vân dậy sóng: “Chỉ cần Thái tử không làm khó ta, ta có thể giúp điện hạ một tay, chiếu theo lời ta điều khiển cấm quân, Phó Hoài Xuyên tất bại.”

Một phé nhân khắp người đều là vết thương chẳng chít, ngay cả hành động cũng bất tiện, khí thể quần thân lại giống như có thiên quân vạn mã sau lưng, oai phong một cõi.

Đây chính là danh tướng Lý Nhược Phi ngày đó binh lâm dưới thành Tĩnh Phong khiến Trữ quốc cả nước khiếp sợ.

Thái tử giống như bị khí thể kiêu ngạo này chấn động, ngồi trên ghế thần sắc ngưng trọng.

Triệu Mạnh Húc phủ trên vai hắn nói: “Tứ Dã vương tâm cơ thâm sâu khó lường, điện hạ không thể cả tin. Không bằng, lưu Lý công tử lại trước, nếu Tứ vương gia nghe lệnh rời thành, đến lúc đó Lý công tử vẫn là vật nằm trong tay điện hạ... Nếu Tứ vương gia thật sự bình biến, Lý công tử am hiểu dụng binh, có công tử tương trợ, không hẳn không phải chuyện tốt.”

Thái tử trầm ngâm một hồi, gật đầu đáp ứng, lại lo lắng nói: “Không cho phép hắn bước ra cửa cung một bước.”

Triệu Mạnh Húc cười đến giấu không được ý tà ác: “Thái tử cứ việc tiêu sầu, thần sớm muốn hảo hảo bồi Lý công tử, nếu công tử dám ra khỏi nơi này một bước, thần đảm bảo công tử sẽ hối hận.”

Thái tử liếc nhìn hắn, cười nói: “Ngũ đệ còn ở tiền điện đợi ta, ta đi gặp hắn trước.”

Thái tử đi rồi, Triệu Mạnh Húc cầm bức chân dung mới vẽ, đưa đến trước mặt Lý Nhược Phi, hỏi: “Giống người không?”

Từng thước từng tắc trên trang giấy, tinh tế khắc họa một người, tóc đen tản mát như lưu vân, nằm nghiêng bên ghế, khuôn mặt phong vận lại không có nửa điểm giống Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi nhìn kỹ, trong lòng đau xót, nói: “Rất giống.”

Thật sự rất giống Sơ Nhụy. Đôi mắt đẹp xoay chuyển, phong tình đuôi mày khéo mắt, một tia quyết tuyệt thả làm ngọc nát, giống đến tận xương tủy.

Hai ngày sau, thân quân của Phó Hoài Xuyên dưới sự yểm trợ của quân thủ thành lẳng lặng vào thành.

Phó Tinh Hạc an tĩnh trong phủ viết thiếp, mỗi tấm đều có cùng một nội dung, không đề người nhận, không ghi người viết:

Tứ Dã vương hỉ nộ khó dò, cai trị nghiêm khắc, ngài còn không thấy việc Tạ gia Nhị tướng quân? Một khi đăng cơ, đại nhân chỉ sợ thậm trọng có thừa, cuộc sống khó an nhàn. Thái tử nhu nhược, sao không nhận cơ hội này mà phò trợ?

Phó Tinh Hạc mỉm cười đã định liệu trước lại nộ kỳ bất tranh (danh ngôn của Lỗ Tấn, là nói đến ai đó không tranh giành, không chống cự mà cảm thấy phần nộ và tiếc nuối), đối với tâm phúc nói: “Đám người triều thần này, đối với Tứ ca vừa kính lại vừa sợ. Người làm quan dù ít dù nhiều luôn có những việc không thể nhìn rõ, Tứ ca tâm cơ thâm trầm, tương lai khó bảo toàn không bị nhìn thấu, chiếu theo tính tình của hắn, xuống tay trừng phạt cũng tuyệt không dung tình. Thái tử nhu nhược vô dụng, nếu kể vị, đối với quan viên mà nói, tất nhiên thoải mái hơn hầu hạ Tứ ca nhiều. Người không vì mình, trời tru đất diệt, dù sao cũng phải lưu lại cho mình một đường lui?”

Nói xong phân phó đưa những tấm thiếp này đến các triều thần mà đầu tiên chính là Tả thừa tướng.

Khổng Nhân Băng ôm một hộp gấm, đến Tạ phủ, sau khi gặp Tạ Khê, mở hộp gấm, trên đáy hộp gấm bằng ngọc đen lẳng lặng đôi gân tay đã khô rút.

Khổng Nhân Băng nói: “Tạ tướng quân chỉ biết lệnh đệ tự ý thả chất tử nhận tội lưu đầy, trên đường nhiễm bệnh mà chết.” Cánh tay già nua ồm trọng nhẹ nhàng cầm gân tay màu xám trắng: “Lại không biết Tạ Lưu tướng quân đã bị Tứ Dã vương rút gân tay trước, về sau đau đớn lại thêm dày vò mà chết.”

“Vì ân oán cá nhân, bất chấp pháp luật quốc gia, bất chấp công trạng Tạ gia, cân nhắc hình phạt quá nặng, sát hại đại tướng — Tứ Dã vương nếu như đăng cơ, chỉ sợ không phải là phúc của quốc gia, cũng không phải là phúc của Tạ tướng quân.”

Tạ Khê ngưng thần nhìn đôi gân kia, đầu ngón tay lạnh giá, lại hỏi: “Ta làm sao biết lời của người là thật hay giả?”

Khổng Nhân Bằng nhìn thẳng Tạ Khê, trong mắt lộ vẻ thương xót thấu hiểu thế sự: “Tại hạ chỉ là đại phu trong vương phủ, tình cờ biết được chuyện này, tin hay không, đều do tướng quân tự mình suy ngẫm sự tình bên trong.”

Đặt hộp gấm xuống, nói: “Về nước về tư, đều khẩn cầu tướng quân cẩn thận suy nghĩ, phải chăng muốn gia nhập phản quân, lưu tiếng xấu muôn đời.”

Dứt lời xoay người cáo từ.

Hộp gấm trên bàn đâm thẳng vào đáy mắt, Tạ Khê rút mật hàm trong ngực ra, chính là kế sách vây thành Phó Hoài Xuyên sai người đưa đến quân thủ thành. Tạ Khê đốt nến, thiêu hủy mật hàm, tro tàn không thể vãn hồi rơi trên nền đá cẩm thạch màu trắng.

Hai ngàn tinh nhuệ Phó Hoài Xuyên phái đi lọt vào phục kích trong cửa cung, nhuyễn giáp binh vọt tiến công thần tốc, vừa vào cửa cung, hai cánh cửa đồng khảm đầy móc sắt cấp tốc đóng lại, thành thế bắt ba ba trong lọ, trên tường cung yên tĩnh đột nhiên tên bắn như mưa.

Đội quân nhuyễn giáp cận chiến thập phần hùng mạnh không còn dặt dưng võ, cấm quân hoàn toàn buông bỏ đánh giáp lá cà, từ trên cao đánh xuống, quân đội nhuyễn giáp nhất thời trở thành những tấm bia sống, càng thêm dầu hỏa rưới xuống đầu, một khi châm hỏa, hai ngàn tinh nhuệ toàn quân bị diệt.

Lập tức ba ngàn cấm quân dùng đội hình kỵ binh giống như thiểm điện tấn công Tứ vương phủ, Phó Hoài Xuyên triệu tập thân quân tinh nhuệ còn sót lại chận vật chống cự, trận chiến đoạt vị nhanh chóng tập kích bất ngờ sớm định từ trước không khởi đi về hướng hỗn chiến kéo dài thời gian.

Hai bên đối chiến cùng thi triển kỳ mưu, thương vong lẫn nhau.

Trong thành xác chết la liệt, trong đó thậm chí có trọng thần một thân quan phục. Bộ phận phủ đệ giao chiến song phương thừa cơ tàn sát, ánh lửa ngập trời, ven đường chỗ trúng tích đầy máu tươi, nhìn thấy phải rùng mình.

Phó Hoài Xuyên bên trong đại điện trong phủ chậm rãi đi lại.

Vẫn may quân thủ thành của Tạ Khê đã bao vây Tĩnh Phong giống như cái thùng sắt, phong tỏa tin tức ra vào, chỉ cần nhanh chóng tiêu diệt cấm quân, chiếm lĩnh hoàng cung, tình thế vẫn còn nằm trong lòng bàn tay.

Chỉ là cấm quân mấy ngày nay phương thức tác chiến bày binh cực kỳ sắc bén xảo diệu, thần tốc cùng quỷ quyệt, ẩn nhẫn tàn nhẫn công sát quần triều, đều quen thuộc khiến người trong lòng sợ hãi.

Đột nhiên, Phó Hoài Xuyên dừng cước bộ, trong mắt lộ vẻ thấu tỏ cùng kinh sợ, mồ hôi cảm giác có một hố bẫy đang chờ đợi chính mình, nhện không được một chưởng mạnh mẽ đánh xuống mặt bàn.

Phó Hình Giản luôn chăm chú nhìn hấn vội hỏi: “Sao vậy?”

Phó Hoài Xuyên cười lạnh đáp: “Thì ra là hấn! Ta nói cấm quân tại sao đột nhiên có tiền đồ như vậy! Thái tử cầu kết với Lý Nhược Phi, mấy ngày qua đều do Lý Nhược Phi chỉ huy cấm quân đối đầu với ta.”

Phó Hình Giản sắc mặt nháy mắt trắng bệch, thần sắc ảm đạm.

Phó Hoài Xuyên lại thoải mái: “Cấm quân không giống như Hỏa Lôi kỵ binh của Lãng quốc, Lý Nhược Phi lại không thể đích thân lâm trận, nhiều nhất thêm ba ngày nữa, cấm quân nhất định bị đánh tan.”

Phó Hình Giản dè xuống bất an trong lòng, miễn cưỡng cười nói: “Vậy thì tốt rồi.” Thở dài: “Nghe nói bên ngoài máu chảy thành sông, Tĩnh Phong là đô thành, lại không tránh khỏi chiến họa.”

Ban đêm, Phó Tinh Hạc đến thăm cung hoàng đế thỉnh an.

Phó Đông Bình dạo này bệnh tình ngày càng trầm trọng, thường xuyên thần chí bất minh, nằm trên giường đã không dậy nổi, may mắn Thái tử chỉ huy bình tĩnh, cảm thấy vui mừng. Nhìn thấy Phó Tinh Hạc cầu kiến, cười hỏi: “Người không đi giúp Thái tử, đến chỗ ta làm gì?”

Phó Tinh Hạc quỳ rạp trên đất, hai tay dâng vài phong thư, thanh âm đậm bạc, ý tứ thanh nhã, chậm rãi nói: “Nhi thần chịu phò thác của Thái tử, trình lên phụ hoàng tội chứng Tứ Dã vương cầu kết với Lãng quốc, tư thông qua lại cùng Nhan Xung Vũ.”

Phó Đông Bình nhưng không nhận, Phó Tinh Hạc đặt thư xuống, từng phong từng phong giải thích rõ ràng: “Đây đều do thái y trong phủ Tứ Dã vương tình cờ phát hiện được, bức này là ngày đó Lý Nhược Phi bình lâm dưới thành, mật hàm viết cho Nhan Xung Vũ, giao ước để Thất đệ làm chất tử; bức này là hai người giao ước, khi Tứ Dã vương đoạt vị, Nhan Xung Vũ cử binh tương trợ, trước mắt đã nghe nói kỳ binh Lãng quốc tập kết nơi biên cảnh; bức này đã bị đốt phân nửa, cũng là do Tứ Dã vương tự tay viết cho Nhan Xung Vũ...”

Phó Đông Bình ngắt lời, thản nhiên nói: “Không cần nói nữa, ta đều hiểu cả.” Ngưng thần nhìn Phó Tinh Hạc: “Ta chỉ là đã già đã bệnh, nhưng không có hồ đồ. Tứ ca ngươi muốn thí phụ soán vị là thật, còn như tư thông địch quốc, tuyệt đối không thể nào.”

Phó Tinh Hạc cúi đầu nói: “Những phong thư này, nhi thần đã đối chiếu bút tích, xác thực là của Nhan Xung Vũ và Tứ ca không sai.”

Phó Đông Bình cười nói: “Mô phỏng bút tích thì có gì khó? Cái bầy này bày ra cũng rất tuyệt. Do thái y trong phủ lão Tứ đích thân dâng lên, mật hàm cũng không đầy đủ, chỉ có vài phong thư này, còn có một bức thậm chí bị khuyết phân nửa, loại bỏ nghi ngờ tội chứng quá hoàn mỹ. Trong thư còn thuật lại mọi chuyện cũng có thể lấy được lòng tin của ta.”

Ánh mắt lạnh lùng: “Đáng tiếc, lão Tứ là thân sinh nhi tử của ta, lòng dạ hắc thâm sâu, thiện quyền mưu, thậm chí lực thân bất nhận tính kế với lão Thất cũng là điều có thể, nhưng hắc thủy chung vẫn là một kẻ kiêu ngạo, tuyệt không làm chuyện phản quốc vô sỉ này.”

Phó Tinh Hạc lạnh người run rẩy, Phó Đông Bình lại cười nói: “Đứng lên đi. Ngồi bên ta.”

Nhìn sắc mặt hắc tái nhợt như người chết, thở dài: “Lão Ngũ, ta không trách ngươi, ngươi là nhận phò thác của đại ca ngươi. Đại ca ngươi mấy năm nay bị lão Tứ chèn ép rất khổ cực, đương nhiên muốn mượn cơ hội này khiến hắc vĩnh viễn không trở mình được, hắc ở trong quân địa vị nổi bật, chỉ sợ trong quân vẫn còn người ủng hộ. Đại ca ngươi muốn dùng tội danh tư thông địch quốc này, hoàn toàn hủy hoại lão Tứ.”

Trầm ngâm một hồi, nói: “Nếu đã vậy, thỏa mãn tâm nguyện của Thái tử không phải là không thể, dù sao Tứ Dã vương soán vị là thật, tránh ngày sau phiền phức, đã chọn Thái tử kế vị, chỉ đành hi sinh hắc.”

Phó Tinh Hạc chấn động, thần tình kinh nghi không thể tin được.

Phó Đông Bình cố gắng ngồi dậy, nhắm mắt, nói: “Nhiều hơn một tội hay ít đi một tội chẳng qua đều là tử tội, người trong hoàng tộc, cũng sẽ không chịu nhiều dày vò. Thừa dịp ta hiện tại tinh thần tốt, ngươi mau chóng an bài Tả Hữu thừa tướng vào cung, giúp ta nghĩ chiếu thư đi!”

Phó Tinh Hạc lĩnh mệnh mà đi, mới ra đến cửa, Phó Đông Bình đột nhiên nói: “Nói với Thái tử, nhất thiết phải buông tha Hình Giản!”

Đáp ứng ra khỏi tấm cung, mới thấy toàn thân sớm đã toát tầng mồ hôi lạnh, Phó Tinh Hạc giương mắt ngắm nhìn trăng kia, lại thấy tối tăm bất định, chỉ sợ vài ngày tới lại có gió to mưa lớn.

Ngày đó, ráng chiều dày đặc, sắc trời đen kịt nặng nề giống như muốn đè nặng xuống.

Chiếu thư của Phó Đông Bình nhắm thẳng vào Phó Hoài Xuyên tư thông địch quốc, dù rằng vì Tinh Phong không thông tin tức không thể chiếu cáo thiên hạ, nhưng trong đô thành người người đều biết. Nhất thời Giang gia Tiết gia chuyển thành án binh bất động, tự mình dẫn gia tướng chịu sự sắp xếp của cấm quân.

Đồng thời, Tạ Khê dẫn vạn quân thủ thành gia nhập vòng chiến, lâm trận phản chiến, phản bội Phó Hoài Xuyên.

Ưu khuyết thay đổi trong chớp mắt, thành bại thắng thua, chỉ cách nhau một đường ranh.

Trận chiến này, Tứ Dã vương dù rằng trong lòng tự đã tường tận, tay điểm chỉ giang sơn, am hiểu binh pháp, thiện nắm thế cục, lại binh bại như núi đổ, bị nhốt trong vương phủ.

Không vì chiến bại, mà vì thế cục lật ngược.

Không biết là trùng hợp hay đã tính sẵn, nhưng tình thế ngày hôm nay lại không hề khác biệt với năm xưa Lý Nhược Phi bình bại ở Lang Sầu cốc.

Kế sách hôm nay, cũng chỉ có thể giống như Lý Nhược Phi ngày đó, lựa chọn liều chết phá vây. Đánh thắng vào cấm quân dày đặc, xé mở phòng tuyến trùng trùng của quân thủ thành —— toàn bộ thoái lui về phía nam, thoát khỏi Tĩnh Phong, tìm kiếm một đường sinh cơ.

Sắc trời một màu u ám, gió đông thổi mạnh, Tĩnh Phong sau khi vào đông, lại nổi một trận mưa đông.

Phó Hoài Xuyên thần sắc trấn định, sửa sang giáp trụ, chuẩn bị phá vây.

Phó Hình Giản sắc mặt tái nhợt, Phó Hoài Xuyên cười nói: “Nhị ca, ra khỏi Tĩnh Phong, chúng ta có thể lui về Tương Thành, năm đó khi chinh chiến, ta thấy nơi đó trấn giữ Kim Giang, là nơi yếu hại, ở Tương Thành chuẩn bị một đội tinh nhuệ.” Giúp Phó Hình Giản cởi ngoại bào, khoác lên mình nhuyễn giáp: “Nhị ca, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Phó Hình Giản ánh mắt nóng rực đến dọa người, nắm chặt cánh tay Phó Hoài Xuyên, thấp giọng nói: “Ngươi nhất định phải sống! Ta không thể mất thêm người nữa!”

Phó Hoài Xuyên mỉm cười gật đầu, khẽ ôm lấy hân.

Thái tử ở trong điện Cần Đức sung sướng vui vẻ, mười ngày ngắn ngủi này, gần như là thời khắc gian nan nhất trong cuộc đời hân, giờ phút này rốt cuộc hồng trần lạc định, lập tức phân phó gọi Triệu Mạnh Húc và Lý Nhược Phi đến.

Phó Hoài Xuyên đã là bại binh, Lý Nhược Phi cũng không còn tác dụng, đêm nay liền có thể muốn hân, Triệu Mạnh Húc dung sắc tuyệt thế, mình cũng không nỡ bỏ qua, suy nghĩ dứt khoát để hai người cùng hầu hạ mình, giải tỏa mấy ngày vất vả khổ sở đã qua.

Nhất thời người đã được đưa đến, Triệu Mạnh Húc cúi đầu thấp giọng phân phó hạ nhân cùng thủ vệ canh cửa cách xa chỗ này một chút, nửa năm qua Triệu Mạnh Húc rất được ân sủng, mọi người lại thấy sắc mặt ửng hồng của hân, trong lòng lý nào không hiểu, đều mỉm cười lui ra.

Đêm nay Triệu Mạnh Húc y phục rất đặc biệt, áo bào tay rộng, màu sắc cực đậm, lẩy tím làm nền, bên trên thêu hoa văn sẫm màu, tầng tầng lớp lớp phức tạp đoạn nghiêm. Mái tóc đen nhánh lại tán loạn, gương mặt hơi dính nước mưa tinh xảo hoa mỹ đến cực điểm, mắt như xuân thủy lại trong veo, đôi môi so với hồng lẳng càng tiêm diễm hơn. Toàn thân băng sương lấn át cả mỹ sắc, tựa như gốc cây mạn đà la nảy mầm trong đất tuyết, hấp dẫn đến trí mạng.

Tiến vào đến điện, thuận tay dùng xích sắt khóa Lý Nhược Phi lại trên cây cột trong đại điện, chân thành đến trước người Thái tử, mỉm cười quỳ xuống, cắn môi, một đôi tay vói vào nội y Thái tử.

Thái tử cảm dục hơn mười ngày, thoáng chốc dục hỏa đốt người, chỉ cảm thấy nơi hạ thân mẫn cảm rơi trong đôi tay mềm mại không xương linh hoạt như rắn dùng mọi cách vỗ về, thư sướng khoái ý xông thẳng lên đại não, nhịn không được vươn tay lột xuống y phục Triệu Mạnh Húc.

Triệu Mạnh Húc nhẹ nhàng ngăn lại, mỉm cười liếc tà nhìn hân, thân mình quấn trên người, tiến sát bên tai, khẽ thở nói: “Thái tử đừng vội, hôm nay đại hỉ, để Mạnh Húc dốc lòng hầu hạ người...” Dứt lời, đầu lưỡi liếm vành tai hân, lại dùng môi răng cắn mút, dưới lời lẽ khiêu khích ôn nhu mềm mại, Thái tử cả người tê dại, buông tay, mặc hân hành động.

Triệu Mạnh Húc mị tiểu cởi bỏ y phục Thái tử, một đường hôn từ ngực đến bụng dưới, sau cùng ngậm vào khí quan đã muốn cương cứng.

Thái tử cả người căng cứng, vẻ mặt trầm mê, tay ấn chặt đầu hân, hạ thân đình động, cố gắng thúc thật sâu vào yết hầu non mềm của hân, đắm chìm trong hưởng lạc cực hạn.

Ngoài điện tiếng sấm từ xa lại gần, tiếng sấm nổi liên dần dần ùng ùng vang vọng, tia chớp rũ xuống màn đêm ngang dọc dày đặc, phẳng phát giăng ra một tấm lưới khổng lồ bao trùm đại điện.

Trong điện nhưng là xuân ý âm áp, huyết dịch toàn thân Thái tử đều muốn sôi sục, thở dốc dần dần nặng nề, đỉnh đầu đã thấm dịch thể, cắn răng thở dốc nói: “Yêu tinh nhà người... Đợi ta làm người xong rồi, lại làm Lý Nhược Phi... Đêm nay hảo hảo vui vẻ một trận...”

Bỗng nhiên, tất cả động tác thanh âm của Thái tử đều ứ nghẹn đông cứng, tựa như không dám tin, trừng mắt nhìn Triệu Mạnh Húc đột ngột ngừng đầu.

Đau đớn tựa như thiểm điện truyền từ hạ thân nổi thẳng đến tâm can, máu tung tóe bắn ra.

Thái tử ngưỡng thẳng yết hầu, một hồi lâu sau mới phát ra một tiếng kêu thê lương cực kỳ thảm thiết: “A...” Tiếng gào tê tâm liệt phế bị nhấn chìm trong tiếng sầm ì ùng

29. Chương 29

“Kỳ thật lừa người dần chiếm lòng tin của người, cơ hội giết người rất nhiều, nhưng ta đều nhẫn nhịn, bởi vì ta muốn không chỉ cái mạng của người... Ta đang đợi thời cơ, ta muốn chính là, Trữ quốc sụp đổ, toàn bộ người Phó gia phải trả cái giá đắt nhất!”

Khóe miệng dưới cằm Triệu Mạnh Húc đều là máu tươi, khí chất tao nhã tôn quý cũng vô pháp bức bách.

Vật nơi khó hạ Thái tử đã bị cắn đứt phân nửa, máu tuôn như suối chảy.

Triệu Mạnh Húc khoan thai đứng dậy, vuốt phẳng hoa phục trên người. Tháo kim quan trên đầu Thái tử, buộc gọn mái tóc, ung dung tĩnh tại, dung sắc khuynh thành.

Sau lấy một bình trị thương, rắc lên miệng vết thương của Thái tử, lại dùng vải băng lại, Thái tử đau đến toàn thân run rẩy, lại ngay cả kêu cũng không kêu được thành tiếng.

Chợt nghe Triệu Mạnh Húc khẽ cười nói: “Hôm nay là ngày vui nhất của Thái tử? Phó Hoài Xuyên binh biến không thành, thân bại danh liệt, ngày kế vị đã ngay trước mắt, tâm nguyện nhiều năm sắp đạt thành, thật sự là trời cũng giúp người.”

“Mắt thấy cửu ngũ tôn vinh dễ như trở bàn tay, lại bị cắn đứt vật này...” Dùng mũi chân chạm vào giữa khó Thái tử, cười nói: “Cảm giác thế này, phải chăng rất thú vị?”

“Hơn ba năm qua, ta nhẫn nhục tạm bợ, chính là đợi ngày này.”

“Kỳ thật lừa người dần chiếm lòng tin của người, cơ hội giết người rất nhiều, nhưng ta đều nhẫn nhịn, bởi vì ta muốn không chỉ cái mạng của người... Ta đang đợi thời cơ, ta muốn chính là, Trữ quốc sụp đổ, toàn bộ người Phó gia phải trả cái giá đắt nhất!”

Ánh chớp lóe sáng, trong mắt Triệu Mạnh Húc tràn ngập điên cuồng đủ để hủy thiên diệt địa.

“Không ngại cho người biết, sau khi Sơ Nhụy chết, Lý Nhược Phi trở về, chúng ta liền liên lạc với nhau. Ta rút cuộc đợi được cơ hội, Khổng Nhân Bằng là người của Lý Nhược Phi, tội chứng của Phó Hoài Xuyên sớm đã bịa đặt xong, ngay cả Tạ Khê lâm trận phản chiến, cũng do Lý Nhược Phi một tay sắp đặt, nếu không người cho rằng có thể dễ dàng như vậy đánh bại Phó Hoài Xuyên?”

“Người cho rằng ta thật tâm giúp người? Ta hận Phó Hình Giản, Phó Hoài Xuyên, nhưng cũng hận người chẳng kém gì, các người ban cho ta đủ loại thống khổ khuất nhục, lẽ nào thật sự cho rằng ta hoàn toàn quên lãng? Chúng ta lợi dụng người đối phó Phó Hoài Xuyên trước, khiến hắn không còn năng lực tranh giành thiên hạ, chịu vạ dân thóa mạ. Sau cùng, ta muốn để người chết ngay đúng thời điểm thống khoái nhất đắc ý nhất.”

“Các người huynh đệ tương tàn, ta vô cùng cao hứng, Trữ quốc đã đến lúc đảo điên, ta còn cầu gì hơn.”

Dứt lời một cước giẫm lên yết hầu Thái tử, ngửa đầu cười lớn, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra dáng vẻ hung ác.

Hàm răng trong miệng Thái tử lách cách va chạm, sợ hãi đau đớn, mặt cắt không còn giọt máu, đã gần như sụp đổ.

Triệu Mạnh Húc cúi người chăm chú nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Người bây giờ có phải chỉ cần được chết nhanh chóng? Ta lại muốn đợi một lát nữa mới đến giết người.”

Lý Nhược Phi nhin không được thở dài: “Người cần gì nói với hắn những lời này?”

Triệu Mạnh Húc quay đầu nhìn Lý Nhược Phi, đôi mắt màu nâu quay về vẻ ôn nhu, vội bước qua tháo xích sắt ra.

Lại lấy một thanh đao mỏng từ trong tay áo, trong suốt sáng bóng như một lưỡi băng tuyết, đúng là bảo đao chém sắt như chém bùn, giúp hắn cởi bỏ y phục, cắt đứt xích sắt khóa xương tỳ bà sau lưng, cầm đầu kia của khóa sắt, vết thương nơi vai bị xích sắt đâm xuyên vẫn chưa khép miệng, ôn nhu nói: “Người ráng nhin một chút!”

Cắn răng dùng hết khí lực nhổ ra, xích sắt theo tay rút ra, máu tươi lập tức từ vết thương phun trào, dọc theo đường cong tinh tế nơi lưng chảy xuống, Triệu Mạnh Húc vội xé tay áo sạch trên người Thái tử, cẩn thận băng bó xong, thủ pháp rất ôn nhu, miệng luôn nói: “Sẽ nhanh lành thôi! Không đau chứ?”

Lý Nhược Phi trong lòng cảm động, quay đầu cười nói: “Một chút cũng không đau, người rất giống Sơ Nhụy tỷ, trước kia ở trong Tứ vương phủ tỷ ấy lúc băng bó cho ta đều đồng dài như vậy...”

Triệu Mạnh Húc đôi tay khẽ run, thấp giọng nói: “Đáng tiếc nàng đã chết rồi, ta nhưng chưa từng nói một lời thật lòng với nàng, tổn thương lòng nàng.”

Lý Nhược Phi thấy hắn thay đổi cảm xúc nhanh như vậy, không khỏi có chút lo lắng, an ủi: “Kỳ thật tỷ ấy đều hiểu.”

Xích sắt một khi rút ra, vết thương dù đau, nhưng lại giống như con thú xuất chuồng, khôi phục động tác, Lý Nhược Phi đứng dậy thư giãn gân cốt, cười nói: “Việc không thể chậm trễ, ta nói, người viết.”

Mấy ngày này ở tẩm cung sau điện Cần Đức, Triệu Mạnh Húc sớm đã đem toàn bộ quyển tông quân chính Thái tử lưu lại lúc trước cho Lý Nhược Phi xem qua bảy tám phần, các nơi quân phòng chính vụ của Trữ quốc gần như đều đã tường tận.

Triệu Mạnh Húc về mặt thi họa vốn sẵn thiên phú, thời gian này tận lực nghiền ngẫm bút tích ngữ khí của Thái tử, lập tức cười nhẹ, ngồi trước thư án, nhắc bút lắng nghe.

Lý Nhược Phi đứng thẳng, trong từng đợt sấm rền, thần sắc bất biến: “Bản thứ nhất khoái báo cho các phủ Tây Châu, khiển trách thứ sử, thái thú, tổng binh quản lý vô năng, để dân chúng lưu vong, lập tức bãi chức, lệnh dẫn theo gia quyến về Tĩnh Phong nhận tội, các phủ tạm thời không cần thiết lập quan viên, do làng xã trong phủ các nơi tiếp quản quân chính sự vụ.”

Triệu Mạnh Húc rồng bay phượng múa, viết xong cầm giám quốc tỳ trên bàn, cẩn thận đóng xuống, đưa đến trước mặt Thái tử, mỉm cười đến quyển rũ lại vui sướng: “Thái tử điện hạ nhìn đi, phần văn thư này có giống không? Đưa đến Tây Châu, chỉ sợ không phải binh biến thì là nổi loạn, Thái tử thích không?”

Lý Nhược Phi cắt ngang, nói tiếp: “Bản thứ hai, đưa đến bắc tuyến ngoại trừ các châu phủ của Hạ Châu, còn lại Sầm Châu, Lăng Châu, Cán Châu, Thuận Châu, Trác Châu đều sao một bản, nêu rõ Tứ Dã vương bình biến Tĩnh Phong, tập kích hoàng cung, thí phụ đoạt vị, Thái tử may mắn được Tĩnh quốc công nắm binh bảo vệ, lập tức lệnh biên quan các châu phủ phái binh, đêm tối vào kinh Cần vương, không được sai sót.”

Dứt lời thẳng người bất động, lặng lẽ đợi Triệu Mạnh Húc sao chép xong.

Ngoài điện đại thụ cành khô gãy rụng, phát ra tiếng rầm rắc, toàn bộ Tĩnh Phong đều ngấm dần trong phong vũ vô biên vô hạn, rung chuyển phiêu diêu như con thuyền trên sông.

Triệu Mạnh Húc sau khi đóng ấn tỳ, Lý Nhược Phi lại nói: “Bản thứ ba, đưa đến các châu phía nam Kim Giang, Tứ Dã vương Phó Hoài Xuyên phạm thượng làm loạn thí quân tự lập, bị Thái tử dẫn binh trấn áp

đẹp tan, binh biến đã bình. Hiện do Ngũ vương Phó Tinh Hạc dẫn quân kiểm soát Kế Châu, bảo vệ bốn bề Tinh Phong. Lệnh các nơi giữ vững, không được tin vào lời đồn, khinh cử vọng động.”

Kim Giang cùng Toa Hà cũng được xưng là Trường Giang và Hoàng Hà, là hai thủy mạch lớn nhất của Trữ quốc. Giữa Kim Giang và Toa Hà, chính là Trung Nguyên màu mỡ, mà từ phía nam Kim Giang chính là vùng đất tục xưng Giang Nam, từ trước đến nay phồn vinh phú quý, Lý Nhược Phi giờ đây rõ ràng để vùng Giang Nam này tạm hưởng thái bình, miễn gặp chiến loạn, Triệu Mạnh Húc không khỏi mi tú chau lại, gương mặt nhìn hẩn.

Lý Nhược Phi cười đến vài phần giả dối: “Một con sói đói trong ngày cũng ăn không hết toàn bộ một con lạc đà, chỉ có thể nay ăn một chân, mai ăn miếng thịt, nhất thời nóng lòng, chỉ sợ bị no đến chết. Vùng đất Giang Nam, đã có an bài, người không cần hỏi nhiều.”

Một đạo thiểm điện chiếu rọi trên gương mặt hẩn, da thịt trong suốt như bạch ngọc, đôi người đen nhánh sâu không thấy đáy, giống như nhân vật bước ra từ trong tranh, xinh đẹp đến dọa người, lại có loại chiến ý cùng binh khí tà ác, Triệu Mạnh Húc không khỏi nghĩ đến Atula trong kinh Phật, trong lòng rét lạnh một trận.

Đặt bút xuống, sắp xếp ổn thỏa công văn, hỏi: “Còn gì nữa không?”

Lý Nhược Phi nói: “Chỉ như vậy. Người ra ngoài gọi Chương Bách vào đây.”

Chương Bách là trưởng tùy thân binh bên cạnh Thái tử, làm người ổn trọng đáng tin, càng là một trong những Âm Lưu giấu bên cạnh Thái tử, Lý Nhược Phi cùng Triệu Mạnh Húc lúc trước liên lạc với nhau, cũng là thông qua hẩn hoàn thành.

Trong chốc lát Chương Bách vào điện, dáng vẻ bình phàm, dù cho ném vào trong đồng người cũng chọn không ra, ánh mắt lại ngầm có anh khí.

Lý Nhược Phi cười nói: “Mấy năm nay người ở bên Thái tử làm rất tốt, Âm Lưu đường có nhân tài như người, quả là phúc của Lăng quốc, sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, người trở về Khai Yết, nhậm chức Đường chủ phân đường thứ bảy của Âm Lưu.”

Chỉ vào công văn, trầm giọng hạ lệnh nói: “Dùng lệnh phù của Thái tử ra khỏi thành, đêm nay phải đưa ra ngoài Tinh Phong, đến dịch trạm Kế Châu, căn dặn hỏa tốc tám trăm dặm, không được chậm trễ.”

Chương Bách quỳ một gối, chỉ đáp một tiếng: “Dạ!”

Cầm công văn, dùng vải dầu bọc kỹ, rời khỏi điện.

Lý Nhược Phi gật đầu nói: “Người như Chương Bách, đủ có thể trọng dụng, có sức phán đoán, tâm tế như phát (lời nói thận trọng, suy nghĩ chu đáo).”

Mỉm cười nhìn Triệu Mạnh Húc: “Người nhận ra không? Hẩn từ trước đến nay, dù không biết là chuyện gì, nhưng đều mang vải dầu bên mình để phòng vật quan trọng bị mưa thấm ướt, hơn nữa cũng đã đổi sang giày ủng.”

Triệu Mạnh Húc thần sắc thản nhiên, cũng không đáp.

Lý Nhược Phi nói: “Giết hẩn, đốt điện, ta mang người đi.”

Triệu Mạnh Húc mỉm cười: “Người đi đi, ta không đi.”

Lý Nhược Phi chăm chăm nhìn hẩn, tức giận: “Người muốn chết?”

“Điều ta có thể làm đều đã làm xong, hôm nay đại thù đã báo, tuy rằng không thể tận mắt chứng kiến giang sơn Trữ quốc sụp đổ, kết cục từng người từng người của Phó gia, nhưng đại cục đã định, hơn nữa còn có người, ta không cần bận tâm thêm.”

“Người chỉ cần muốn sống, thì sẽ có lý do để sống tiếp! Người nếu như chết, sẽ có lỗi với Sơ Nhục.”

“Ta sống mệt mỏi quá rồi, nghĩ muốn sớm gặp nàng.”

Lý Nhược Phi im lặng, kéo tay hắn, cắn răng nói: “Khuất nhục người phải chịu, ta cũng từng chịu, quá khứ chính là quá khứ, không có gì ghê gớm cả. Người muốn quay về Nam Cương ta sai người đưa người về Nam Cương, nếu muốn đến thảo nguyên, ta cũng có thể chiêu cố người.”

Triệu Mạnh Húc giãy nhẹ, rũ mi mắt, cười nói: “Quá khứ chính là quá khứ? Điều này sao có thể... Chúng ta không giống nhau. Trong loạn thế, người có thể khai cương thác thổ, còn ta lại vô dụng trăm bề. Huống hồ gì, trên đời này còn có người đợi người sống sót trở về, còn người ta muốn gặp, lại đã nằm yên dưới mồ đợi ta rất lâu.”

Dứt lời, thổi tắt ngọn đèn trong điện, đem từng trản đèn dầu rưới lên người Thái tử, lại đem công văn quyền tông đặt bên cạnh Thái tử, cũng rưới dầu lên. Châm hỏa chiết, ném về phía Thái tử, ngọn lửa giống như đóa hoa tươi nộ phóng, Thái tử tê thanh thảm thiết hô.

Triệu Mạnh Húc kim quan hoa phục, trong ánh lửa xinh đẹp như cảnh mộng, ôn nhu nói: “Nhược Phi, cho đến nay, ta đều chưa nói lời cảm ơn người, ba năm trước người giết Phó Viễn Đạo, thay ta báo mối thù tàn sát dân trong thành Trinh Tuyền, sau khi vào Tĩnh Phong, người đối với Sơ Nhụy như thân sinh tỷ tỷ, yêu nang bảo vệ nang, ngày hôm nay, người lại giúp ta rửa mối nhục vong quốc —— đời này kiếp này, ta nợ người.”

Lý Nhược Phi cắn răng không đáp, một phen kéo hắn xông ra ngoài điện.

Phó Tinh Hạc vì nội loạn cũng chuyển vào trong cung, nhìn thấy ánh lửa bùng cháy trong đông tổ, lập tức dẫn một đội cấm quân chạy đến.

Triệu Mạnh Húc phảng phất không thấy trùng trùng nhân ảnh từ xa xa vội vàng lao đến, tiếp tục nói: “Ta thế nhưng vẫn muốn cầu người một chuyện cuối cùng, đợi sau khi ta nhận tội bị xử tử...”

Lý Nhược Phi cả kinh ngắt lời nói: “Không được! Mưu sát thái tử, phải chịu hình phạt thiên đao vạn quả!” Thấp giọng khẩn cầu: “Hãy để ta giết người!”

Triệu Mạnh Húc lắc đầu, thanh âm bình tĩnh: “Ta là quân vương Nam Cương, mấy năm nay hầu hạ dưới thân người Trữ quốc, trở thành trò cười trong thiên hạ sỉ nhục của Nam Cương. Nhận tội xử tử, chính là có thể báo cáo với thiên hạ, người đã từng là quốc quân Nam Cương cũng không phải nam sủng nhu nhược vô sỉ tham sống sợ chết, làm tất cả mọi chuyện đều vì muốn ám sát Thái tử, nhằm báo quốc cừu.”

Chấp tay nhìn về phương nam, kiêu ngạo tôn vinh nói không nên lời: “Triệu Mạnh Húc thủy chung vẫn là quân vương có thể vì Trinh Tuyền thành bị tàn sát, có cốt khí phản chấn kháng bạo. Ta mấy năm nay dùng thân phận nam sủng để sống sót, chết, lại muốn có tôn nghiêm của quân vương.” Trong mắt ôn nhu vô hạn: “Ta muốn dùng mệnh này gột rửa toàn bộ sỉ nhục những năm qua, sạch sẽ đi gặp Sơ Nhụy, để nang không còn tiếc nuối nữa.”

Lý Nhược Phi đã không còn kiên trì, chỉ hỏi: “Người còn muốn ta làm gì nữa không?”

Triệu Mạnh Húc nói: “Sau khi ta chết, nếu người có thể, thu gom thi hài ta, đến mộ phần Sơ Nhụy, chôn ta bên cạnh nang.”

Lý Nhược Phi nhìn hắn, chém đinh chặt sắt: “Ta đồng ý với người.”

Phó Tinh Hạc dẫn quân đứng trước tiền điện, phân phó mọi người dập lửa, đã thấy Thái tử sớm bị thiêu cháy thành một cục than.

Lý Nhược Phi bước tới phía trước, trực tiếp nói: “Đưa một bộ y phục cấm quân, một con chiến mã và binh khí, ta đi Tứ vương phủ xem thử tình hình chiến sự.”

Phó Tinh Hạc không hề ngạc nhiên, nhất nhất làm theo, hỏi: “Người không mang Triệu Mạnh Húc theo sao?”

Lý Nhược Phi lạnh lùng nói: “Hắn là hung thủ ám sát Thái tử, người cứ theo luật pháp Trữ quốc xử trí hắn!”

Dứt lời thay đổi y phục, xoay người lên ngựa, xông vào màn mưa, lại không hề ngoái đầu liếc nhìn một cái.

Triệu Mạnh Húc nhìn hẩn, mãi đến khi bóng dáng dần dần biến mất, xoay đầu hỏi Phó Tinh Hạc: “Ấm sát Thái tử, hình phạt là gì?”

Phó Tinh Hạc lặng yên dưới ô, vẫn là một bộ dáng đậm bạc thanh minh, đáp: “Quả hình, bảy trăm đao.”

Triệu Mạnh Húc ngửa đầu nhắm mắt, mưa lớn gột rửa gương mặt giống như băng tuyết, đậm mạc nói: “Đi thôi!”

Sau một canh giờ khổ chiến, Phó Hoài Xuyên sắp phá được vòng vây.

Tạ Khê thiện dụng thương đội dày đặc tiến công, hiện chỉ huy quân đội thủ thành vây chặt Tứ vương phủ, lại dưới thế cường công linh hoạt cơ động của Phó Hoài Xuyên, bại lộ lỗ hổng.

Phó Hoài Xuyên nhất mã tiên phong, trong tay một cây ngân thương đã nhuộm sắc đỏ của máu, Phó Hình Giản theo sát sau lưng.

Mưa to như trút nước. Toàn bộ Tinh Phong giống như cũng bị thần uy vô hạn của thiên địa tàn phá.

Đột nhiên trong não loạn truyền đến một tiếng trong trẻo: “Phó Hoài Xuyên!” Trong thanh âm tựa như mang theo thanh chùy thủ sắc bén.

Phó Hoài Xuyên xoay đầu nhìn lại.

30. Chương 30

Lúc này, cánh cửa tấm cung chi nha một tiếng bị đẩy ra, Phó Tinh Hạc cầm hỏa chiết trong tay, bước đến, cao giọng nói: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

Đã là đầu giờ Tý, đây tuyệt đối không phải là thời điểm nên đến thỉnh an.

Phó Tinh Hạc cũng không phải đến thỉnh an.

Đôi mắt trải qua tang thương của Phó Đông Bình nhìn thẳng Phó Tinh Hạc.

Một đạo thiểm điện từ không trung chọt vạch một đường quang mang chói lóa, nện thẳng xuống nền đá xanh trên đường, bắn ra ánh lửa mãnh liệt, theo sau là tiếng sấm rền.

Trong điện quang trắng xóa chói mắt, Lý Nhược Phi giương cung như trăng tròn, ba mũi tên lấp trên dây cung, xé rách màn mưa, dùng tốc độ kinh người bắn về phía Phó Hoài Xuyên.

Sau khi bắn ra ba mũi, đôi tay thon dài hữu lực lại rút ba mũi tên trong hũ tên, ánh chớp tử lam nơi xa, mũi tên như lưu tinh cắn nguyệt gào thét bắn tới.

Phó Hoài Xuyên lắc mình xoay người, cầm thương cản ba mũi tên đầu tiên, lại bị một trong ba mũi quét trúng tay phải. Thân hình bị kiềm hãm, lỗ hổng xuất hiện trong vòng vây rất có khả năng sắp bị lấp kín, mà loạt ba mũi tên thứ hai đã muốn phá không mà đến, trước sau vây khốn, tránh cũng tránh không được, mắt thấy không phải chết dưới tên thì chính là lần nữa bị bao trùm trong vòng vây dày đặc.

Chợt một người nhảy bổ đến sau lưng hẩn, ngã xuống lưng ngựa, bên tai vang lên một tiếng “Đi mau!” mang theo vẻ thống khổ.

Chính là Phó Hình Giản.

Thương trong tay Phó Hoài Xuyên như thần long đuổi mình, nhân lúc quân thủ thành còn chưa hình thành thế vây kìm gọng, thúc ngựa lao ra.

Lý Nhược Phi lại lấp ba mũi tên nữa, kéo căng cung, vừa định bắn, lại nghe ba một tiếng, dây cung đã bị kéo đứt.

Cung tiễn bình thường của cấm quân, không thể sánh bằng cung cứng lót sắt mình thường dùng, hứng chưa hết lực đã gãy rồi, Lý Nhược Phi trong lòng tức giận, miễn cưỡng chống đỡ một hơi khẩu khí cuộn trào, bỗng cảm thấy vết thương toàn thân đau nhức, chỉ có thể quăng cung gãy, phóng ngựa hồi cung.

Vừa xoay qua góc đường, một nhân ảnh gầy ốm lao ra, giữa lúc chỉ mảnh treo chuông, Lý Nhược Phi ghì cương ngựa, lại phát hiện người vội vã vọt ra này chính là một hồng y thiếu nữ.

Trong mưa lớn thiếu nữ một thân hồng y phá lệ xinh đẹp, y phục ướt đầm dán sát vào người, thanh mảnh thướt tha, ngơ ngác nhìn Lý Nhược Phi, đột nhiên kinh hãi hô: “Là người!”

Chính là muội muội Tiết Sai Sai của An Viễn hầu Tiết Thành Tuyền.

Năm ngoái vừa đến Tĩnh Phong, ở Thử Kiếm trường sau khi bắn rơi minh châu trên tai nàng, tiểu cô nương có cơ hội đều chạy đến Tứ vương phủ tìm hân, từ khi Lý Nhược Phi chạy trốn bị bắt, Phó Hoài Xuyên không cho phép bắt kỳ người nào đến thăm, hai người mới không còn gặp nhau nữa.

Lý Nhược Phi nhảy xuống ngựa, ngạc nhiên nói: “Trong thành hiện đang rất loạn, người chạy ra đây làm gì?”

Tiết Sai Sai lau nước mưa trên mặt, nghiêm túc nói: “Bởi vì đang loạn, ta mới có thể ra đây a!” Lôi kéo tay áo hân nói: “Lần này người bị bắt về, ta nghe nói Tứ vương gia hành hạ người, khẩn cầu ca ca đưa ta đi gặp người, lại bị Tứ vương gia chặn lại ngoài cửa.”

Trẻ đôi môi nhỏ nhắn, vô hạn ủy khuất: “Nghe nói Tứ vương gia phản quốc đoạt vị, ta vội cầu ca ca cứu người, huynh ấy lại không đồng ý, nói người dù sao cũng là Nam Viện vương của địch quốc, không cho phép ta đi tìm người.”

Lý Nhược Phi cười nói: “Vậy người còn chạy ra đây? Hơn nữa ta hiện tại không ở trong Tứ vương phủ, người không biết sao?”

Tiết Sai Sai sửng sốt: “Vậy người ở đâu?” Không đợi hân trả lời, vội cuống lên nói: “Huynh ấy không cho phép ta ra ngoài, chẳng lẽ ta không biết lên ra sao? Ta suy nghĩ những ngày này Tứ vương phủ nhất định rất loạn, muốn tự mình cứu người ra ngoài.”

Chỉ vào bên hông, mặt mày rạng ngời: “Nhìn xem, ta mang theo cả bảo đao.”

Lý Nhược Phi không khỏi buồn cười, kéo cánh tay nhỏ bé của nàng, vừa đi vừa hỏi: “Vậy Tiết đại tiểu thư cứu ta ra rồi sẽ sắp xếp ta ở nơi nào?”

Tiết Sai Sai thanh âm thanh thúy: “Thả người về nước, người ở nơi này sẽ luôn bị khi dễ, trở về thảo nguyên, nhất định thật sự vui vẻ.”

Lý Nhược Phi giật mình, nói: “Nhưng ca ca người nói ta là Nam Viện vương của địch quốc, người không sợ thả hồ về rừng, ta lãnh binh tấn công các người?”

Tiết Sai Sai ngẩng gương mặt tuyết trắng, ánh mắt trong trẻo, nói: “Ta thả người về, người sao lại tấn công chúng ta được? Thiên hạ cũng không có đạo lý như vậy. Hơn nữa, thái thái bình bình mọi người không cần đánh nhau chẳng phải tốt hơn sao? Người nhìn con phố này, vốn rất náo nhiệt, một trận chiến, chỉ còn lại điêu tàn.”

Lúc nói chuyện, lại đi qua một con phố, dần xa Tứ vương phủ, trên con đường yên tĩnh không bóng người, tựa hồ trong cơn mưa lớn này, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Lý Nhược Phi dừng bước, lạnh lùng nói: “Người mau trở về đi, dầm mưa nữa cẩn thận sinh bệnh.”

Tiết Sai Sai vội la lên: “Tại sao đuổi ta về? Người khó khăn lắm mới thoát ra được, ta cùng người trở về thảo nguyên được không?” Dưới tình thế cấp bách, buộc phải nói ra tất cả mong muốn trong lòng, xấu hổ không ngăn được, cúi đầu.

Đợi hồi lâu, cũng không nghe thấy động tĩnh gì, nhịn không được nước mắt lăn dài, nói: “Ta biết người vốn không để ta trong lòng, ta... ta đương nhiên không bằng Kim Chi phu nhân, nhưng nàng không phải đã chết rồi sao, người ngày đó bắn rơi khuyên tai của ta, trong lòng đối với ta dù sao thì một chút... chẳng lẽ một chút...” Rốt cuộc nói không nên lời, thương tâm muốn chết.

Lý Nhược Phi thở dài, vươn tay nhẹ nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng, ôn nhu nói: “Quên ta đi, mau trở về nhà.”

Tiết Sai Sai nắm chặt tay áo hắn, khóc nói: “Ta thích ngươi, ta không muốn làm Tiết gia đại tiểu thư, ta chỉ muốn ở bên ngươi thôi.”

Ngay cả tiếng khóc cũng ngừng đến không hiểu thế sự, trong thế giới của nàng, chỉ có mình thích hay không thích. Trong loạn thế, thiên chi kiêu nữ may mắn như vậy có được mấy người?

Lý Nhược Phi không khỏi nhớ đến Tần Sơ Nhụy, giấy dựa trong sinh tử nhục nhã, ngay cả nụ cười cũng chưa từng trong sáng thuần khiết được như thiếu nữ.

Lập tức giặt tay áo, không nói lời nào, xoay mình lên ngựa phóng đi.

Trong cơn mưa tiếng khóc của thiếu nữ mơ hồ truyền đến, mưa lớn vẫn không thể áp chế mùi máu tanh trên y phục. Lý Nhược Phi xưa nay lòng cứng rắn không khỏi khẽ đau xót, tựa hồ tự tay đập vỡ một viên minh châu trong sáng nhất.

Phó Đông Bình an tĩnh nằm trên giường.

Trải qua vài thập niên đánh đông dẹp bắc triều đình hỗn loạn, đã tiêu hao toàn bộ sức lực sinh mệnh của lão, tuy rằng ngự y thận trọng dè dặt nói: “Chỉ cần bộ hạ nghỉ ngơi thật tốt, đúng hạn dùng uống, qua khỏi mùa đông này long thể tất an khang.”

Trong lòng nhưng cũng hiểu, nhiều nhất chỉ còn khoảng mười ngày.

May mắn cho đến đêm nay, hết thấy biến động đều nên chấm dứt, chính cục lần nữa ổn định, Tĩnh Phong lại khôi phục vẻ phồn hoa trong dĩ vãng.

Mất Phó Hoài Xuyên, còn lại ba người con.

Cái giá này xem như cũng không quá đắt.

Mưa gió dần tạnh.

Phó Đông Bình cơn buồn ngủ dâng lên.

Lúc này, cánh cửa tấm cung chi nha một tiếng bị đẩy ra, Phó Tinh Hạc cầm hỏa chiết trong tay, bước đến, cao giọng nói: “Nhi thần thỉnh an phụ hoàng.”

Đã là đầu giờ Tý, đây tuyệt đối không phải là thời điểm nên đến thỉnh an.

Phó Tinh Hạc cũng không phải đến thỉnh an.

Đôi mắt trải qua tang thương của Phó Đông Bình nhìn thẳng Phó Tinh Hạc.

Phó Tinh Hạc châm ngọn đèn lưu ly, cười nói: “Nhi thần muốn bẩm báo với phụ hoàng vài việc vụn vặt.”

“Thái tử bị ám sát thân vong, điện Cần Đức bị cháy. Thích khách chính là Thuận Thiên hầu Triệu Mạnh Húc, nhi thần đã bắt hắn, định ba ngày sau, tiến hành quả hình.”

“Tứ ca rút khỏi Tĩnh Phong, chạy về phía Kim Giang.”

“Nhị ca trong lúc phá vây cùng Tứ ca, người trúng ba mũi tên, hiện tại có lẽ đã thân vong.”

“Phụ hoàng, nhi thần khẩn cầu người truyền ngôi cho nhi thần.”

Phó Đông Bình đôi môi run rẩy, đôi mắt vẫn đục đã ngấn lệ quang: “Lão Ngũ, cư nhiên là ngươi?”

Phó Tinh Hạc ngồi bên giường, dưới ánh đèn gương mặt tuần tú nhã nhặn, khí chất ôn nhuận như ngọc, như mài như giũa.

Phó Đông Bình phần hận đau xót cực độ, thanh âm khàn khàn: “Ngươi lại giấu tài hai mươi năm! Cư nhiên giấu được cả ta?”

Phó Tinh Hạc mỉm cười: “Phụ hoàng đánh giá cao ta rồi, ta chỉ là từ nhỏ không dám tranh mà thôi.”

“Đại ca là Thái tử, lại có mẫu hậu có xuất thân tôn quý; Nhị ca từ nhỏ tài hoa xuất chúng, Tư phi lại được người ân sủng, nếu không phải hơn mười năm trước trầm luân tại Tây Châu, làm mất thể diện hoàng gia, e rằng người phân nửa sẽ chọn huynh ấy kế vị; Tam ca là lợi khí công thành của người, tính tình nóng nảy;

Tứ ca ngay cả người cũng đề phòng ba phần; Thất đệ từ nhỏ văn thao võ lược, tên cũng được đặt là Trác Quần (đại khái là nổi bật trong quần chúng ^^)."

"Mẫu thân của bọn họ, không phải thể đại trâm anh cũng là thư hương dòng dõi, không phải hoàng hậu thì là hoàng phi; mẫu thân của ta, chỉ là cung nữ trồng hoa, người say rượu nhất thời cao hứng, lúc đó mới có ta, mà bà ngay cả tư cách nuôi dưỡng ta cũng không có, buồn phiền mà chết, sau khi chết mới được phong hào mỹ nhân. Người nhất định không nhớ tên bà là gì phải không?"

"Bà là Quân Lam Tú."

"Dưới tình huống như vậy, ta nếu còn dám bộc lộ tài năng, còn dám tranh đoạt với người, e rằng chỉ có kết cục chết yểu. Muốn tiếp tục sống, ta chỉ có thể làm một hoàng tử vô tâm với quyền vị, say mê thi thư."

"Ta trong lòng người, từ lúc sinh ra đến nay chỉ là một đứa bỏ đi."

Phó Đông Bình ánh mắt một mảnh không mang, mái tóc dưới ánh nến đã hoàn toàn xám trắng, nước mắt chảy xuống: "Người muốn vị trí này, người có thể tranh, thậm chí có thể giết ta, người cũng không cần thủ túc tương tàn, hại huynh đệ của người!"

Phó Tinh Hạc thấp giọng cười: "Phụ hoàng lắm rồi."

"Đại ca chết trong tay Triệu Mạnh Húc, Nhị ca là bị Lý Nhược Phi bắn bị thương, Tam ca mệnh vùi ngoài Vân Sóc quan, Tứ ca là bị đại ca và người xử oan phản quốc, thân bại danh liệt, Thất đệ là bị Tứ ca tính kế đẩy đi làm chất tử."

Xòe tay, bàn tay thậm chí còn mang hương thơm của sách: "Đều không liên quan đến nhi thần."

"Ta chẳng qua chịu không nổi tịch mệnh, nắm bắt cơ hội, thuận nước đẩy thuyền, thuận theo lợi thế dẫn dắt mà thôi."

Phó Đông Bình đột nhiên trừng mắt, lạnh lùng nói: "Nắm bắt cơ hội? Cơ hội của người chính là cấu kết Lãng quốc?"

Phó Tinh Hạc thần sắc bất biến, nói: "Phụ hoàng nghĩ ra rồi sao?"

Thở dài: "Đúng vậy, chân chính tư thông cùng Lãng quốc, không phải Tứ ca, là ta."

Rót một chén trà, cười nói: "Ta chưa bao giờ có cơ hội cùng phụ hoàng trò chuyện, tối nay phụ tử giao tâm, ta cùng phụ hoàng tỉ mỉ bàn những chuyện này đi!"

"Từ ngày Lý Nhược Phi đến Tĩnh Phong, bởi vì nguyên do của Lý Thiên Thiên, Nhan Xung Vũ đã có qua lại với ta."

"Tứ ca không nên đa tình, hắn vốn là một người tuyệt tình, một khi đa tình, cách cái chết không xa. Lý Nhược Phi là tâm ma của hắn, không hiểu cái gì nên bỏ, cái gì nên quyết đoán."

"Loại người như Lý Nhược Phi, thật sự ản nhĩn ngoan tuyệt, có thể với người khác tàn nhẫn, hắn lại cũng có thể tàn nhẫn đối với chính mình, vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn. Tứ ca trêu vào hắn, xem như là kiếp số."

"Hắn ở trong phủ Tứ ca kỳ thật có Âm Lưu, chính là Khổng Nhân Băng, nhưng để Tứ ca yên tâm trong phủ, không tiếc bày ra nghi binh, bỏ gần tìm xa, liên lạc Âm Lưu khác ở phủ Nạp Phúc, thậm chí lúc chạy trốn cũng chưa từng dùng đến Khổng Nhân Băng, mà để kẻ khác đến ản nấp, luôn lưu lã trong Tứ vương phủ. Cho nên ta hoài nghi, hắn ngay cả khi chạy trốn thất bại cũng đều nằm trong tính toán."

Trầm ngâm một hồi, lắc đầu nói: "Cũng có khả năng không phải cố ý an bài, nhưng ít nhất làm tốt kế hoạch sau khi thất bại. Người thiện dùng binh, luôn suy nghĩ chu toàn hơn những kẻ khác."

"Sau khi bị bắt trở về, hắn kích động Tứ ca rối loạn tâm thần, lại liên lạc với Triệu Mạnh Húc, mê hoặc đại ca ở trước mặt người kiến nghị Thái tử giám thị hắn, nhất thời Tứ ca nóng lòng đoạt vị, nhất thời nóng lòng giết hắn, một tác đại loạn, Tứ ca trong sân thú mùa thu hạ thủ với hắn, hắn sớm đã an bài Triệu Mạnh Húc dẫn đám người chúng ta trùng hợp đi đến, người sau khi biết chuyện, đối với Tứ ca càng thêm kiên kỳ một lòng diệt trừ."

Nhịn không được mỉm cười: “Tứ ca hành sự thủ đoạn cũng lợi hại, phụ hoàng người không phải vì áp lực bức bách, thiếu chút nữa đã truyền ngôi cho hắn sao? May mắn có ta, giúp phụ hoàng quyết đoán, hoàn toàn bức ngược lại Tứ ca.”

“Lý Nhược Phi lệnh Khổng Nhân Bằng xúi giục Tạ Khê, cũng mượn tay Thái tử, để người tự mình chặt đứt đường lui của Tứ ca.”

“Tứ ca phế rồi, Thái tử đương nhiên không cần sống tiếp nữa.”

“Những vị ca ca này của ta, không người nào không thiện tranh đấu quyền mưu, chính cả phụ hoàng, cũng không tự chủ bị cuốn vào vòng xoáy, mà ta chỉ có thể xem như một người đứng ngoài quan sát, cuối cùng lại được ông đặc lợi.”

Phó Đông Bình tay chân lạnh cóng, tâm tàn như chết, đậm mạc nói: “Nam Viện vương bọn họ đã khổ tâm như vậy, giúp người đoạt vị trí này, người rốt cuộc đáp ứng điều kiện gì của Lãng quốc?”

Phó Tinh Hạc nhấp một ngụm trà, khen ngợi: “Kính đình lục tuyết của Ngọc Châu Giang Nam, thanh tân bình hòa, danh bất hư truyền.”

Chú mục nhìn Phó Đông Bình nói: “Về sau muốn uống loại trà này, cũng không cần Giang Nam khoái mã ngàn dặm xa xôi đưa đến Tĩnh Phong, nhi thần sẽ dời đô về Ngọc Châu, cùng Lãng quốc vạch Kim Giang cai trị.”

Phó Đông Bình chỉ hận không thể chết nhanh hơn: “Mười lăm châu Trung Nguyên, ngàn dặm phi nhiêu, người cam tâm dâng cho dị tộc? Người sao xứng làm hoàng đế Đại Trữ?”

Phó Tinh Hạc cười khở nói: “Phụ hoàng đã lâu không ra chiến trường, đã không biết thế lực Lãng quốc ngày hôm nay, đừng nói mười lăm châu Trung Nguyên, cho dù sai bước chinh phạt Kim Giang, e rằng cũng thừa khả năng.” Quang mang trong mắt chớp lóe: “Bất quá, ước định là ước định, nhi thần cũng sẽ không dễ dàng nhượng bộ rút khỏi Trung Nguyên, chỉ nhìn bản lĩnh kỵ binh Lãng quốc.”

Nói xong cười nói: “Phụ hoàng, sắc trời sắp sáng, mau chóng suy nghĩ chiếu thư thoái vị, để nhi thần kế vị thôi!”

Phó Đông Bình mi mắt cũng không nâng, phát tay nói: “Ta không phải phụ hoàng người, ta không có nhi tử lòng lang dạ thú lại thông dịch bán nước, người muốn kế vị, tự mình nghĩ chiếu đi.”

Phó Tinh Hạc cũng không tức giận, cười nói: “Nếu phụ hoàng ân chuẩn nhi thần tự mình nghĩ chiếu, nhi thần tự nhiên tòng mệnh.”

Phó Đông Bình đau bệnh đến nay, thường ở trong tấm cung xử lý chuyện hệ trọng, tỷ ấn bút mực mọi thứ đều đầy đủ. Phó Tinh Hạc đến bên thư án, cúi đầu đặt bút, viết xong lục ra ngọc tỷ đóng dấu, trong rành mạch phân minh giấu không được vẻ đắc ý.

Đặt chiếu thư trên bàn, lại đi đến bên giường nói: “Nhi thần đã nghĩ vì phụ hoàng tuần táng hậu phi nhân tuyển, mẫu hậu cũng nằm trong đó, thỉnh phụ hoàng an tâm lên đường.”

Xoay người ra cửa, Khổng Nhân Bằng lại nghiêng mình bước vào, trong tay cầm một chén thuốc nhỏ.

Trong đêm, hoàng đế Trữ quốc Phó Đông Bình băng hà, lưu lại di chiếu, truyền ngôi cho Ngũ hoàng tử Phó Tinh Hạc. Hoàng tử không có khả năng kế vị nhất của Phó gia trong phong vân biến chuyển đoạt được hoàng vị.

Phó Hoài Xuyên ra khỏi Tĩnh Phong một đường chạy về hướng Nam. Tàn binh sau lưng chỉ còn lại vài trăm người.

Mưa cũng đã tạnh dần, sắc trời sắp sáng, phương đông đã hiện lên sắc trắng nhàn nhạt, thân thể Phó Hình Giản nằm trong lòng lại càng lúc càng lạnh.

31. Chương 31

Phó Hoài Xuyên gật đầu, ghì chặt hấn vào lòng, một câu cũng không nói thành lời, chỉ cảm thấy cả người lạnh giá, ngay cả máu cũng đông cứng, thiên địa dù lớn, nhưng lại không có một tia ấm áp.

Phó Hình Giản đôi mắt lấp lánh phát sáng, rạng ngời như bảo thạch, hơi thở dồn dập, lại cười nói: “Hoài Xuyên, ta sắp chết rồi, người hôn ta đi!”

Ra khỏi thành Phó Hoài Xuyên xem xét thương thế của hấn, đã là vết thương chí mạng, thần tiên khó cứu.

Ba mũi tên của Lý Nhược Phi ngoan độc chuẩn xác, một mũi ngay sau giữa vùng gáy, máu tuôn như thác; một mũi bắn trúng lưng trái, may mắn được nhuyễn giáp bảo vệ, mũi nhọn chỉ cắm sâu hơn tấc; mũi tên thứ ba lại cắm phập vào trong khe hở nhuyễn giáp, sau lưng còn dư tiền, đầu tên đã xuyên qua ngực trái.

Lập tức rút hai mũi tên kia trước, đơn giản bằng bó, mũi thứ ba không ai dám rút ra, chỉ có thể tiếp tục rút lui trước.

Phó Hình Giản đột nhiên thấp giọng gọi: “Tứ đệ...”

Phó Hoài Xuyên ghì cương ngựa, cúi đầu nhìn hấn, trong nắng mai ảm đạm Phó Hình Giản dung sắc lại chưa từng đẹp hơn lúc này. Da thịt gần như trong suốt, trong bóng râm lóe lên ánh sáng rực rỡ trong veo, con người trước nay luôn phủ một màn sương mờ trầm tĩnh như nước, trong suốt gọi tình, mi mục thanh tú hầy còn động nước mưa, càng hiện dáng vẻ thanh dật.

Phó Hình Giản mỉm cười, nói: “Tứ đệ, người khóc...” Gần như muốn nhắc tay giúp hấn lau đi lệ châu, lại không còn khí lực, chán nản buông xuống: “Sau khi đến Tương Châu, chớ nóng vội, có thể đoạt lại hoàng vị đương nhiên là tốt, nếu không thể, thì mai danh ẩn tích hảo hảo sống tốt...”

Phó Hoài Xuyên nắm cánh tay lạnh như băng của hấn: “Nhị ca đi cùng ta... Chỉ cần người còn sống, ta cái gì cũng có thể không cần...”

Trái tim đau đớn như bị moi sống, Phó Hình Giản là người cả đời hấn không nỡ tổn thương nhất, là người quan trọng nhất, cũng là người thân duy nhất, mất đi hấn, mình phải làm sao đây?

Phó Hoài Xuyên trong lòng một mảnh trống rỗng, bất tri bất giác, nước mắt tí tách rơi xuống, bắn trên gò má dần ửng hồng của Phó Hình Giản.

Phó Hình Giản khẽ than một tiếng, thê lương không sợ bụi trần: “Tứ đệ, về sau ta không thể ở bên cạnh người, ta thật hận...”

Phó Hoài Xuyên cắn răng, hai mắt đỏ rực, nói: “Ta nhất định phải đem Lý Nhược Phi thiên đao vạn quả băm thây vạn đoạn.”

Phó Hình Giản lắc đầu: “Ta hận loạn thế hận đã mười một năm... Hận ta không thể thi triển hoài bão... Hận giang sơn ngàn dặm thây cốt khắp nơi này, hận thân sinh ra trong nhà đế vương...”

Khẽ ho một trận, tiếp tục nói: “Còn về Lý Nhược Phi, ta ngược lại rất sợ hấn. Hấn là người vĩnh viễn không vứt bỏ chiến tranh, hiện tại giống như con sói ngủ đông, chờ đợi mỗi một cơ hội muốn biến loạn thế trở nên giống địa ngục Tu La.” Gắt gao siết chặt vạt áo Phó Hoài Xuyên, có phần gấp gáp: “Nhất định phải giết hấn!”

Phó Hoài Xuyên gật đầu, ghì chặt hấn vào lòng, một câu cũng không nói thành lời, chỉ cảm thấy cả người lạnh giá, ngay cả máu cũng đông cứng, thiên địa dù lớn, nhưng lại không có một tia ấm áp.

Phó Hình Giản đôi mắt lấp lánh phát sáng, rạng ngời như bảo thạch, hơi thở dồn dập, lại cười nói: “Hoài Xuyên, ta sắp chết rồi, người hôn ta đi!”

Đây là lần đầu tiên hấn không gọi Phó Hoài Xuyên là “Tứ đệ”, cũng là lần đầu tiên thổ lộ cõi lòng —— phần tình cảm cấm kỵ này, cũng chỉ có thể trong khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh mới dám mở miệng nói ra, chỉ cần còn sống, cả đời đều chôn giấu trong lòng không thấy mặt trời, giấu đến đau đớn như bị đao cứa, nhưng cũng vui vẻ chịu đựng.

Phó Hoài Xuyên giật mình

Phó Hình Giản ngẩng mặt, đôi môi thấm nước bóng nhuận, hơi hé mở, có sắc thái tươi đẹp của đóa hoa sắp tàn lụi, nhưng vẫn đang cố chấp chờ đợi một nụ hôn mong đợi nhất trong cuộc đời.

Phó Hoài Xuyên cúi người, đôi môi lạnh giá hôn lên bờ trán tái nhợt của hắn, thở dài gọi: “Nhị ca...”

Rốt cuộc vẫn là một tiếng “Nhị ca”, Phó Hình Giản lẳng lặng nhắm mắt.

Trước khi mặt trời mọc, Nhị hoàng tử được ca tụng “Trị quốc vô song” Phó Hình Giản chết.

Ba ngày sau, Triệu Mạnh Húc thụ hình trước cổng chợ Tỉnh Phong, dân chúng vây xem đều bị dung sắc và cốt khí lay động, lại không đành lòng ném thứ dơ bẩn gì vào người hắn. Dao phủ trong bầu không khí im lặng kỳ lạ, hoàn thành tử vong cho Nam Cương quốc chủ.

Tỉnh Phong sau khi đại loạn, dùng tư thái cẩn cẩn dực dực nghênh đón thái bình ngắn ngủi.

Lý Nhược Phi sống trong cung thật sự nhân hạ, biếng nhác dựa trên ghế mềm, cảm nhận dương quang ấm áp hiếm có của mùa đông. Thể xác và tinh thần chịu dày vò mấy tháng qua đều đã chấm dứt, một thân thương tích lớn lớn nhỏ nhỏ với sức phục hồi kinh người nhanh chóng lành lại.

Phó Tinh Hạc một thân cẩm bào màu vàng sáng, một mình thong thả bước tới, rất có vài phần phong phạm đế vương, cười nói: “Ánh nắng hôm nay trái lại thật ấm áp.”

Lý Nhược Phi cũng cười: “Mấy tháng này không phải bị Tứ ca người khóa, thì cũng bị đại ca người giam giữ, khó khăn mới thoát thân, đương nhiên muốn phơi nắng nhiều hơn, thân thể cũng mau khỏe lại.”

Phó Tinh Hạc đem bức họa cuộn cầm trong tay đưa cho hắn, nói: “Đây là Triệu Mạnh Húc trước khi tử hình nhờ ta chuyển đến người.”

Lý Nhược Phi tiếp nhận mở ra xem, là một bức chân dung, trong tranh thiếu niên một thân hắc y, đang thúc ngựa chạy như bay trên cánh đồng tuyết mênh mông, chỉ lộ ra phần nửa bên mặt, đuôi mày nhếch lên độ cong sắc bén, mắt phượng hẹp dài mang theo ý cười, chính là Lý Nhược Phi. Toàn bộ bức tranh chỉ hai tông màu đen trắng, nhưng thần vận đoạt nhân.

Phó Tinh Hạc đứng bên nhìn, khâm phục nói: “Triệu Mạnh Húc quả nhiên rất thiện vẽ thủy mặc, đặt bút tinh tế sinh động, càng nhợt nhạt càng thấy nồng đậm, ý tồn trước bút, họa hết trong ý. Ta theo đuổi cả đời, chỉ sợ không đạt được cảnh giới linh khí mờ ảo nhưng vẫn quy về tự nhiên thế này.”

Lý Nhược Phi lại đột nhiên hỏi: “Người khi đó từng lãng nhục Triệu Mạnh Húc không?”

Phó Tinh Hạc giật mình, đáp: “Nhị ca từng đưa hắn đến quý phủ một đêm...”

Lý Nhược Phi gật đầu, cẩn thận cuộn bức tranh lại, hỏi: “Hài cốt của hắn thu lượm kỹ càng chưa?”

Phó Tinh Hạc nói: “Đã hỏa táng thành tro, đặt trong hũ tro cốt, để ở điện Cần Đức.” Thoáng im lặng, dường như lơ đãng hỏi: “Khi nào người xuất phát quay về Lãng quốc?”

Lý Nhược Phi nhìn hắn, khẽ cười, lộ hàm răng trắng tuyết: “Vạch Kim Giang cai trị, Tỉnh Phong vốn là địa phương của Lãng quốc. Ta tại sao phải về? Đương nhiên ở đây đợi đại quân đến.”

Phó Tinh Hạc hai tay âm thầm nắm thành quyền, thử thăm dò: “Quân đội Lãng quốc cũng không có động tĩnh.”

Nhân thân Lý Nhược Phi quét qua mặt hắn, cười đến tàn khốc: “Quân đội Tạ Khê và Giang Mục Thu dường như đang tập kết? Ta khuyên người hãy để bọn họ vượt Kim Giang bảo vệ tốt Giang Nam trước đi, về phần vùng đất Trung Nguyên, người nếu đã quyết định vứt bỏ, thì không nên dây dưa mưu toan cầu may.”

Phó Tinh Hạc chợt cảm thấy hàn ý tập kích cơ thể, lại nghe Lý Nhược Phi hỏi: “Người định sắp xếp Lý Thiên Thiên như thế nào?”

Phó Tinh Hạc trầm ngâm chốc lát: “Lập nàng làm hậu đương nhiên không thể, nếu không dân oán dâng trào khó lòng áp chế, chỉ có thể phong phi.”

Lý Nhược Phi thở dài, nói: “Người là thật sự thích muối ấy?”

Phó Tinh Hạc cười đến vài phần chua xót: “Chuyện trên đời, há có thể được như ý người, làm một hoàng đế, đương nhiên càng không thể tùy tâm sở dục.” Chăm chú nhìn Lý Nhược Phi: “Cũng giống như... kỳ thực hiện tại ta rất muốn giết người, nhưng lại lo ngại đại quân Lãng quốc, chỉ có thể cùng người tán gẫu đàm chuyện trong này.”

Lý Nhược Phi đứng dậy cười nói: “Hiểu rồi, ta về phòng uống thuốc, người tự nhiên.”

Ngày đó Lý Nhược Phi dẫn theo Khổng Nhân Bằng, mang hũ tro cốt của Triệu Mạnh Húc xuất cung, giấu mình ở Âm Lưu đường trong Tĩnh Phong, không thấy tung tích.

Bảy ngày sau Phó Tinh Hạc đăng cơ, hiệu Hiếu Cảnh đế.

Cùng ngày, Tây Châu bạo loạn, bắc tuyến ngoại trừ Hạ Châu, quân phòng biên cảnh chỉ huy nam hạ, trên danh nghĩa Cần vương.

Phó Tinh Hạc hồi cung tức giận, trong lòng biết chần chừ do Lý Nhược Phi động tay động chân, nhưng lại nghi hoặc khó hiểu, đang lúc nôn nóng, chợt thấy phong thư lặng lẽ nằm trên bàn, ngân câu thiết hoạch, viết:

Tây Châu Trung Nguyên hiện đã chấp thuận để nước ta cai quản, bệ hạ không cần bận tâm.

Trong đêm bệ hạ công thành, lúc giết Thái tử, ta dùng Thái tử giám quốc tỷ lệnh quan viên các phủ Tây Châu bãi chức vào cung thỉnh tội, lệnh các cửa ải bắc tuyến Cần vương Tĩnh Phong. Hỏa tốc tám trăm dặm, hôm nay đương nhiên phải có động tĩnh.

Hiện giờ Thái tử thân vong, việc bệ hạ lên ngôi sẽ nhanh chóng truyền đến Tây Châu bắc tuyến, tình thế chắc chắn loạn càng thêm loạn.

Quân phòng bắc tuyến của quý quốc khi rút về, đúng lúc gặp đại quân nước ta chỉ huy nam hạ, đến lúc đó binh hùng gót sắt, công hãm chín cửa ải phía bắc, tiêu diệt phòng quân biên cảnh, dễ như trở bàn tay; mà loạn ở Tây Châu, chính là lòng dân đã loạn, quan viên quý quốc cai trị vô năng, kỵ binh Lãng quốc vừa đến, sẽ xử lý ổn thỏa, dân chúng Tây Châu, từ nay về sau hưởng cuộc sống an cư.

Bệ hạ cùng nước ta sớm có ước định, nhưng không chịu rời khỏi Trung Nguyên màu mỡ, rất may ta đã sớm phòng bị, bệ hạ đã không cho, đợi ta tự mình đến lấy.

Thận trọng nói với bệ hạ, mọi việc tất có cái giá của nó. Bệ hạ ngày đó vì để vị nường dựa nước ta, hiện giờ vừa mới đăng bảo tọa, liền không muốn giữ ước định, không phải thái độ quân vương nên có.

Khấp trang giấy là giọng mỉa mai bá đạo trắng trợn, Phó Tinh Hạc tựa hồ nhìn thấy nụ cười phóng khoáng của Lý Nhược Phi, giận không sao kiềm được, đập vỡ toàn bộ đồ đạc trong thư phòng.

Đại quân Lãng quốc chờ đợi đã lâu xuất động như sấm sét, binh chia làm hai đường, Bắc Viện vương Hoa Lê thống lĩnh hai mươi vạn thiết kỵ, từ Tây Châu tiến vào Trữ quốc, bức thẳng Trung Nguyên; Nhan Xung Vũ tự mình thống lĩnh ba mươi vạn tinh nhuệ, công phá Hạ Châu, trực chỉ Tĩnh Phong.

Năm mươi vạn đại quân này tốc độ thúc đẩy cùng kỹ năng chiến đấu đều khiến binh sĩ Trữ quốc không thể chống cự. Đối với khát vọng Trung Nguyên phồn vinh cùng chiến ý đè nén bấy lâu đã kích phát sức mạnh cùng sức sát thương của kỵ binh Lãng quốc lên đến cực điểm.

Lãng quốc vì lần viễn chinh này đã có kế hoạch đầy đủ nhất, ngay cả thiết giáp của kỵ binh đều suy tính chu đáo.

Thiết giáp dùng da chế thành, tiện nhẹ kiên cố, có thể đảm bảo sức chịu đựng cùng sức chiến đấu của quân đội trên chiến trường, hơn nữa khi vào đông, giáp trụ chế từ da mặc trên người cũng sẽ không giống như chiếc khóa lạnh thấu xương trở thành khổ hình khó có thể chịu đựng.

Nhan Xung Vũ cùng Lê Hoa chiến thuật linh hoạt không nói, hơn nữa vì để kích thích tâm tính hiếu chiến và dũng khí nguyên thủy của quân nhân, thả tay để binh sĩ tùy tiện tàn sát.

Thái thú thành Thuận Châu lấy tường cao hào sâu đối kháng loan đao lợi thủ của khinh kỵ binh đoàn Mục Thiếu Bố kéo dài đến nửa tháng, cuối cùng khinh kỵ binh đoàn cùng bộ binh công thành của Thiết Mục Luân hiệp lực tác chiến phá thành, quân sĩ thủ thành toàn bộ tử trận, thái thú thứ sử lấy thân tuần chức, vô cùng thảm thiết.

Để các biên thành khác khiếp sợ, tăng thêm khiếp ý của quân dân Trữ quốc, Nhan Xung Vũ hạ lệnh tàn sát dân trong thành, cũng tùy ý cướp bóc cung cấp nhu cầu chinh chiến cho quân đội Lãng quốc. Sau đó dụ cáo chúng quan Trữ quốc, nếu có kẻ dám ba ngày không hiến thành, ngày phá thành, đao không vào vỏ.

Từ đó cuộc chiến công thành thế như chẻ tre, Lãng quân giống như một mũi tên nhọn bắn thẳng đến Tĩnh Phong.

Trữ quân từ Tĩnh Phong rút về biên quan trên đường gặp phải Lãng quân, đã chiến vốn là sở trường của kỵ binh Lãng quốc, liên tiếp đánh bọc vu hồi từ khoảng cách xa, bao vây tấn công, không ngừng đập tan quân đội Trữ quốc, ứng chiến trên bình địa, Lãng quốc thiết kỵ đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, diệt sạch Trữ quân.

Hai tháng sau, Nhan Xung Vũ cùng Hoa Lê hội sư tại Toa Hà, Phó Tinh Hạc tâm can đều nứt vỡ, một đường chạy về phía nam, định đô Ngọc Châu. Lệnh Giang Mục Thu, Tạ Khê trấn giữ Kim Giang.

Ngược lại Phó Hoài Xuyên ở vùng đất Trung Nguyên dùng năm vạn binh lực đóng chiếm Lâm Châu, Tương Châu, An Viễn hầu Tiết Thành Tuyền dẫn ba vạn quân hội hợp.

Nhan Xung Vũ trong cái rét giá lạnh buổi sáng sớm, dẫn đại quân Lãng quốc vào Tĩnh Phong. Một nghìn năm trăm năm qua của thảo nguyên đã trở thành sự thật, thấy cốt máu tươi rên đúc ra vinh quang vô song của Nhiếp chính vương.

Đêm đến, Nhan Xung Vũ đai bào phiêu dật, vào trong sân nhỏ không ai chú ý ở thành tây.

Khê đẩy, cửa phòng theo tay mở ra, dưới ánh trăng đêm, Nhan Xung Vũ nhìn thấy Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi đứng nơi đó, đặc biệt an tĩnh, nhìn hẩn, cứ như vậy dễ dàng cướp đi hồn phách của hẩn.

Ôm ghì lấy, xương cốt gần như khảm nhập vào cơ thể đối phương, chặt chẽ khó phân.

Ánh trăng trong suốt rơi trên thân thể xích lôa, tựa chuỗi ngọc sáng lẫn dài, Lý Nhược Phi nhắm hờ mắt, lông mi chớp động run rẩy, ngũ quan ngoài sáng trong tối khắc chiếc bóng thâm sâu, tuần mỹ nồng nhạt rõ ràng, hòa trong khí chất thanh lãnh sắc bén của hẩn, tổ hợp mê loạn khiến người cam tâm tình nguyện dọa lạc.

Nhan Xung Vũ cúi người, Lý Nhược Phi ngẩng đầu, đón nhận môi lưỡi nóng bỏng của hẩn. Cảm giác môi răng giao triền, sạch sẽ thuần túy, thoải mái dán chặt vào tâm của song phương.

Đôi tay khô ráo ẩm áp vuốt ve trên thân thể, ôn nhu mà hữu lực, khoái cảm tê dại dâng cao, Lý Nhược Phi nhin không được khẽ rên rỉ.

Lúc chạm đến vết sẹo nơi vai, động tác Nhan Xung Vũ thoáng ngừng, sau lại dùng môi thay tay, hôn lên vết thương.

Tay lướt qua thắt lưng mảnh khảnh, lúc tiến vào kẽ hông, Lý Nhược Phi lại bắt đầu khản trương kháng cự, Nhan Xung Vũ cường ngạnh dùng đầu gối tách chân hẩn, chậm rãi tham nhập một ngón tay.

Năm đó Lý Nhược Phi mười lăm tuổi, Nhan Xung Vũ từ biên quan trở về, theo thường lệ cùng nhau thi thố bắn lĩnh, hưng trí bừng bừng quấn chặt vào nhau, khó khăn lắm Nhan Xung Vũ mới chế phục được hẩn, đè trên người hẩn khóa chặt tay chân, thiếu niên đáng chết vừa vùng vẫy giãy dụa vừa cười, vành tai tóc mai ma sát vào nhau, thân thể dây dưa, Nhan Xung Vũ đột nhiên phát hiện hẩn đã trưởng thành, hài đồng chín tuổi nhấc tay có thể xách lên đã lớn thành thiếu niên nhanh nhẹn rồi.

Ngắm nhìn đôi mắt đen láy hàm ý cười nhướng lên, da thịt tiếp xúc cảm nhận độ đàn hồi kinh người, hạ thể Nhan Xung Vũ lại nháy mắt có biến hóa, nhất thời sưng sờ tại dương trường.

Tựa hồ trôi qua rất lâu, Lý Nhược Phi dưới thân nhân cơ hội trở mình ngược lại chế trụ hẩn, cố tình ngồi trên bộ vị sưng tấy khản trương của mình, Nhan Xung Vũ nhin không được ai ô một tiếng, cách một lớp y

sam mông, Lý Nhược Phi chắc hẳn cảm nhận được loại nóng bỏng không bình thường này, cũng ngốc lảng tại đương trường.

Mãi cho đến khi Uất Trì Hương trước sau như cũ một tay nhéo lỗ tai cả hai, hai người vẫn còn giống như nằm mơ.

Gió mát đêm hè thổi lên người cũng không xua được loại khô nóng này, Nhan Xung Vũ nằm trên giường trần trở lặn qua lộn về, một bóng người từ cửa sổ mở toang mẫn tiệp nhảy vào trong, lưng ngược ánh trắng, đường nét lộ rõ thanh tú tinh tế vô song, lại giống như con báo nhỏ mới sinh, nóng lòng thậm chí hung ác nhảy bổ lên người hắn, thanh âm dị thường trong trẻo vang bên tai: “Xung Vũ đại ca, ta thích ngươi!”

Theo sau là cái hôn ngậy ngô lại kiên định không ngừng rơi trên mặt, thô bạo đến muốn cắn nát gương mặt, để lại một vết thương nho nhỏ.

Trong đầu tựa hồ có sấm sét ầm ầm vang dội, sáng sớm hôm sau, Nhan Xung Vũ chạy về Yên Chi quan, suốt một năm rưỡi cũng không về Khai Yết, đương nhiên cũng không gặp lại Lý Nhược Phi.

Mãi đến ba năm trước Phó Hoài Xuyên đi sứ Khai Yết, Nhan Xung Vũ áp tải lương thực Trữ quốc tặng từ Yên Chi quan trở về, hai người mới gặp nhau ở mã trường, niềm vui tương kiến làm phai dần mùi vị ái muội không tản đi được, cái ôm thân thiết như huynh đệ.

Lý Nhược Phi ở thảo nguyên Ngạch Luân phục kích chiến thắng Phó Hoài Xuyên trở về, Nhan Xung Vũ bình tĩnh nói với hắn: “Hơn một năm nay ta đã suy nghĩ rất cẩn thận, ta cũng thích ngươi, chính là muốn bên ngươi cả đời này.”

Nụ cười lúc đó của Lý Nhược Phi có thể thiêu đốt cả đôi mắt: “Được!”

Từ đó về sau lại là chiến tranh cùng biệt ly kéo dài.

32. Chương 32

Ngón tay tham nhập nơi tư mật non mềm chặt chẽ đến cực điểm, hạ thể dần phát trương, nhưng vẫn nhẫn nhịn, tiếp tục chậm rãi khuếch trương cửa động.

Lý Nhược Phi phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, dường như đau đớn, lại dường như giãy vò, trong mắt đã tràn ngập hơi nước. Nhan Xung Vũ hôn xuống xương quai xanh tinh xảo của hắn, lại tăng thêm một ngón tay, Lý Nhược Phi sắc mặt tái nhợt, trong mắt thấp thoáng hiện vẻ hoảng sợ, chau mày, thấp giọng nói: “Đừng...” Âm cuối kéo dài khơi dậy tất cả, lọt vào tai lại mang theo loại mê hoặc khó tả.

Tên đã lên dây.

Nhan Xung Vũ rút ngón tay ra, Lý Nhược Phi nhìn không được thả lỏng một hơi, ngay sau đó, phân thân nóng bỏng lại trực tiếp chen vào, bản tính xâm chiếm cùng dục vọng chiếm hữu đã phơi bày toàn bộ.

Nhan Xung Vũ hắn, một khi đã quyết định chuyện gì trước nay đều không dây dưa cũng không cho phép kháng cự, muốn thì phải đi tranh đoạt đi chiếm hữu, đối với Lý Nhược Phi bảo hộ mười năm, cũng giống như vậy.

Từng phân một khó khăn tiến nhập, chậm rãi lại mạnh mẽ, rốt cuộc dừng lại chỗ sâu nhất, cảm nhận xúc cảm mềm mại như nhung tơ cùng chặt chẽ quấn quýt, Nhan Xung Vũ toàn thân nóng rực, cơ hồ không thể khống chế bản thân.

Lý Nhược Phi run rẩy, cảm giác xỏ quây đau mà kỳ quái, hai người lần đầu hợp thành một thể lại khiến hắn quyết định hoàn toàn thả lỏng bản thân mà thừa nhận, ý niệm vừa chuyển, gương mặt vốn thanh lãnh dần dần nhuốm một tầng mị ý trước nay chưa từng thấy, thử động thất lực mềm dẻo.

Nhan Xung Vũ trái lại hít một hơi khẩu khí, phân thân chôn sâu trong cơ thể bất chợt trưởng lớn vài phần, nhiệt độ nóng bỏng cùng chặt chẽ quấn chặt đã đem lý trí bản thân thiêu đốt hầu như sạch sẽ, rốt cuộc nhịn không được, nắm thắt lưng hắn, bắt đầu không lưu tình dùng sức trườn tống.

Lý Nhược Phi đôi chân thon dài gác trên bờ vai Nhan Xung Vũ, thân thể cong thành một độ cung mềm mại yếu đuối, lông mi nhiễm hơi nước, càng trở nên nồng đậm đen nhánh, gắt gao cắn chặt răng, không chịu lên tiếng.

Nhan Xung Vũ hữu lực xuyên đâm, trước nghiêng sau cúi, hôn lên môi hắn, phân thân trong tiểu huyết đồng thời cọ sát khuấy lỏng, dùng môi răng tách mở khoang miệng hắn, nụ hôn nồng nhiệt quán triển, dưới góc độ này, phân thân giống như chạm đến điểm mẫn cảm trong cơ thể hắn, Lý Nhược Phi nhin không được phát ra tiếng rên rỉ hàm hồ, cả người kịch liệt run rẩy, Nhan Xung Vũ mỉm cười, không ngừng nặng nhẹ xung kích vào chỗ kia, Lý Nhược Phi dường như không chịu nổi bỗng kéo căng nửa người, lại vô lực ngã xuống, hé nửa miệng, con ngươi đen nhánh mờ lung dần mất tiêu cự, chỉ bạc bên môi vẽ ra dấu vết dâm loạn.

Lại bất chợt bị Nhan Xung Vũ tóm thắt lưng, động tác sáp nhập, lật người lại, thành thử tư thế xoay lưng về phía Nhan Xung Vũ, một phen động tác này, kích thích cực hạn, Lý Nhược Phi bất ngờ không kịp phòng bị, phát ra một tiếng kinh hô nức nở, trong thanh âm mang theo khoái cảm cùng mê loạn.

Một tiếng kinh hô này kích khởi dục vọng tàn sát bữa bãi khó hiểu của Nhan Xung Vũ, từ nhỏ đến lớn, dù cho là đứng trước mặt mình, Lý Nhược Phi thủy chung luôn kiêu ngạo phi dương, giống như con báo săn mồi lẹ lại nguy hiểm, mà trong lúc lơ đãng này lại bày ra bộ dáng mờ mịt yếu đuối, hung hăng kích trúng trái tim Nhan Xung Vũ.

Mong muốn càng hung hăng giày vò khi dễ hắn, không để hắn có cơ hội thở dốc, đã đặt hắn dưới thân làm đến khóc lóc cầu xin, nhìn dáng vẻ hoàn toàn sụp đổ của hắn. Thuận theo dục vọng tối nguyên thủy, Nhan Xung Vũ giống như con thú thoát khỏi trói buộc, tận tình hưởng thụ nội bích non mềm truyền đến từng trận luật động chặt chẽ tiêu hồn, như muốn vò nát Lý Nhược Phi mặc sức trườn sát, tính khí trong tiểu huyết điên cuồng xâm nhập thôi thúc ma sát, phát ra tiếng nước dâm mỹ.

Khoái cảm khiến người run rẩy từng trận ập tới, Lý Nhược Phi cúi đầu rên rỉ, thanh tuyến trong trẻo hòa lẫn giọng khàn đặc, giống như thời tình được hữu hiệu nhất, mẫn cảm đến ngón chân đều dùng sức cuộn tròn, cổ ngửa về sau tạo đường cung cực kỳ ưu mỹ, thắt lưng càng kéo căng đến mức tựa như cây cung kéo căng, gợi cảm hết sức mãnh liệt.

Cầm chặt phát đau, nhưng là Nhan Xung Vũ dùng sức xoay mặt hắn, ngắm nhìn biểu tình mong manh đến cực điểm lại đẹp đến tiêu hồn thực cốt. Lý Nhược Phi nhú mày, vẻ mặt đau đớn trộn lẫn vẻ tức giận, liếc tà trừng Nhan Xung Vũ, lập tức nghênh đón va chạm thành thực mà kịch liệt, điểm mẫn cảm không ngừng bị kích thích bị giày vò, toàn thân đều rũ rượi, lại cong người, phát ra thanh âm đứt quãng: “Xung Vũ... Ân, không muốn nữa... Ân...”

Nhan Xung Vũ tà ác cười: “Không muốn cái gì?” Chậm rãi thúc vào: “Không muốn thế này?” Tiếp tục giày vò: “Hay là... Không muốn thế này?” Lại nhanh chóng rút ra, hài lòng nghe được tiếng rên bất mãn của hắn, mạnh mẽ thúc vào: “Có phải vẫn muốn nhanh một chút không?”

Lý Nhược Phi đầu óc trống rỗng, bản thân không biết mình nghĩ muốn gì, thân thể giống như ngọn lửa, căn bản không chịu khống chế của chính mình. Tim kịch liệt đập mạnh tựa như muốn xông ra khỏi lồng ngực, mồ hôi lăn dài theo đường cong cơ thể tí tách rơi xuống, trong mắt đã tràn ngập nước mắt, Nhan Xung Vũ ngắt cầm hắn, nụ hôn này không giống như lúc trước, cắn mút môi hắn, tràn ngập hàm xúc chiếm đoạt bá đạo, đoạt đi hô hấp của hắn.

Trong lúc Lý Nhược Phi bán hôn mê, thật sự không thể chịu đựng được loại khoái cảm hung hãn này, phân thân thẳng tắp bắn ra lượng lớn dịch thể màu trắng, ý thức nháy mắt đứt đoạn, bèn trong cánh môi sưng tấy, truyền ra một tiếng khóc nức nở rất nhỏ lại thở dốc thỏa mãn.

Gần như là cùng lúc, Nhan Xung Vũ sau khi xuyên xỏ vài cái mãnh liệt, phóng thích bên trong, thiêu đốt toàn bộ thân thể hắn.

Sau trận cuồng hoan hai khối thân thể có thể nói là hoàn mỹ vẫn dính chặt vào nhau, không nói gì, cũng không có bất cứ động tác nào, ôm lấy nhau lĩnh hội cảm giác da thịt đơn thuần dính sát mang đến cảm giác thỏa mãn.

Nhan Xung Vũ vuốt ve từng vết thương sau lưng Lý Nhược Phi, Lý Nhược Phi nhắm mắt, khóe môi hơi vênh.

Hồi lâu, Nhan Xung Vũ hỏi: “Còn đau không?”

Lý Nhược Phi thanh âm miễn cưỡng từ cổ họng khàn khàn bật ra: “Không đau, đã khỏi rồi.” Miễn cưỡng mở mắt nói: “Hơn hai tháng nay lão đầu Khổng Nhân Bằng ngày nào cũng bắt ta uống thuốc, ngay cả tình hình chiến sự của các người ta cũng chưa thể đi điều tra cụ thể, chỉ biết Hạ Châu phá rồi, Lăng Châu phá rồi, Sầm Châu phá rồi...”

Dưới ánh trăng trong trẻo, da thịt Lý Nhược Phi hiện lên sắc ngọc bán trong suốt, nghe hần kè sát bên tai nói nhỏ, Nhan Xung Vũ nhin không được căn xuống môi hần, trêu chọc: “Thì ra người là nghỉ ngơi dưỡng sức đợi ta...”

Hạ phúc đột nhiên bị đầu gối húc đến, Lý Nhược Phi tức giận nói: “Nói năng bậy bạ ta phải phế người!”

Nhan Xung Vũ vội kéo chân hần, xúc cảm trong tay lại khiến tâm can rung động, đột nhiên xoay người đè lên, dùng đầu gối tách đôi chân thon dài của hần, đem cổ tay hần cố định đè xuống trên đỉnh, nghiêm mặt nói: “Nếu thương thể đã không còn đáng ngại, vậy châu huyện thành trì Trung Nguyên phía nam Tĩnh Phong liền giao cho người!”

Nhân thần Lý Nhược Phi chớp mắt sắc bén linh hoạt, vô cùng hưng phấn, nói: “Được, các người một đường nam chinh, cũng nên cần nghỉ ngơi hồi phục, cho ta Hỏa Lô quân đoàn, khinh kỵ binh đoàn, tối đa lại cho ta bộ binh công thành vậy là đủ rồi.”

Nhan Xung Vũ cười nói: “Vậy ba ngày sau người liền lĩnh quân xuất phát.”

Lý Nhược Phi nghi hoặc nói: “Tại sao không phải ngày mai?”

Nhan Xung Vũ xấu xa cười: “Người cho rằng ngày mai có thể đứng dậy?” Dùng dịch thể vẫn còn lưu trong cơ thể hần, đã đem phân thân cứng rắn của mình chôn sâu bên trong.

Mái tóc đen nhánh uyển chuyển hỗn loạn trên gối, đôi chân thon dài chặt chẽ ôm lấy thất lưng rắn chắc, nhịp điệu nguyên thủy mang đến từng đợt từng đợt rên rỉ cùng thở dốc, mồ hôi thấm ướt da thịt cả hai.

Tương lai dù cho huyết hỏa sát phạt, trong cảnh mộng đêm nay vẫn là mãn thụ phồn hoa.

33. Chương 33

Nhan Xung Vũ dưới ánh nến nhìn mái tóc đen dài như gấm lụa tản mát trước người, cúi đầu, dù không thấy gương mặt, nhưng có thể thấy hàng mi dày đậm cùng chóp mũi xinh đẹp, côi lòng không khỏi mềm nhũn, nhớ lại lúc nhỏ, Lý Nhược Phi có chuyện gì muốn khấn cầu mình, đều sẽ giống như vậy cúi đầu không dám nhìn, nhưng một khi mình đồng ý, liền lập tức ngẩng mặt, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt trong trẻo xinh đẹp khiến người phải kinh thán.

Ba ngày sau, Lý Nhược Phi thống soái Hỏa Lô quân đoàn, hiệp lực cùng Mục Thiếu Bô, Thiết Mục Luân làm quân tiên phong, tấn công Kế Châu. Nhan Xung Vũ cùng Bắc Viện vương Hoa Lê tự dẫn quân làm hậu phương, xử lý cung ứng cùng các công việc sau khi phá thành.

Mục Thiếu Bô xuất thân hàn vi, nhưng đối với chiến đấu bẩm sinh thiên phú, mười tuổi rèn luyện trong quân, cho đến lúc Nhan Xung Vũ chính biến, một tay đè bặt hần làm Vạn phu trưởng của khinh kỵ binh đoàn.

Mục Thiếu Bô dụng binh phần nào giống Lý Nhược Phi, thường ngày đối với chiến tích năm đó Lý Nhược Phi lấy ít thắng nhiều liên tiếp hạ chín thành cực kỳ ngưỡng mộ, hiện tại được kẻ vai sát cánh cùng hần, càng thích thú phấn chấn, trong trận chiến công thành trước sau theo sát bên cạnh.

Trận chiến Kế Châu Lý Nhược Phi dùng khinh kỵ binh đoàn tấn công cánh bên, Hỏa Lô quân dùng chiến thuật diệt địch chia nhỏ để bao vây, chỉ vỏn vẹn bốn ngày, thành Kế Châu bị phá, kẻ đó ngựa không ngừng

vó, đột kích từ xa Dục Châu, giả bại dụ địch, vừa tháo chạy vừa thiết lập trận địa, dùng chiến pháp “Man Cổ Đãi” (*) tiêu diệt ba vạn Trữ quân, đoạt được Dục Châu.

(*) Man Cổ Đãi: Người Mông Cổ sở trường vừa chạy, vừa bắn tên vào quân địch phía sau. Chỗ tinh túy của loại chiến thuật này thứ nhất từ khoảng cách xa tấn công quân địch, thứ hai duy trì tấn công quân địch liên tục, thứ ba không để quân địch có cơ hội đánh trả. Dưới loại tấn công thế này dù tinh thần và thiết giáp có mạnh bao nhiêu, triệt để tan vỡ chỉ còn là vấn đề thời gian.

Hai châu Trung Nguyên không đến mười ngày đã nằm trên bàn đồ Lãng quốc, sức công phá của thiên tài chiến trường Lý Nhược Phi khiến Phó Tinh Hạc nơi Ngọc Châu xa xôi liên tiếp gặp ác mộng, chiến báo của các châu Trung Nguyên tựa như tuyết rơi không ngừng truyền đến Ngọc Châu, lại không thể chỉ viện một binh một tốt. Phó Tinh Hạc thứ nhất lo ngại Phó Hoài Xuyên thừa cơ nắm binh hùng cứ Trung Nguyên cách sông đối kháng mình, thứ hai dựa theo sự tàn nhẫn Trữ quân ba ngày không dâng thành thì tàn sát dân chúng, lo ngại sau khi đoạt được Trung Nguyên ôm hận mình phát binh, đánh qua Kim Giang, đến lúc đó nửa giang sơn thái bình cũng không giữ được.

Hôm nay sau khi nghỉ ngơi, Lý Nhược Phi cùng đám người Mục Thiếu Bó, Mộc Kỳ Lân từ quân doanh ngoài thành thúc ngựa vào Dục Châu, định tìm Nhan Xung Vũ bàn bạc việc Tuân Châu, vừa vào trong thành liền phát hiện đầu đường cuối ngõ đều là thi thể, nhìn phục sức lại là dân chúng bình thường, vết máu đỏ hồng ngưng đọng trên đất tuyết ven đường, Lý Nhược Phi nhản thần dần lạnh lẽo.

Đến gần phủ nha của Nhan Xung Vũ, đột nhiên nghe thấy tiếng thét bi thương chói tai, theo sau là trận cười trầm đục, lại truyền ra từ lâu các cửa gia quyến thứ sử Lâm Châu.

Lý Nhược Phi ngẩng đầu nhìn, cửa sổ khắc hoa trên lầu mở toang, nữ nhân chỉ còn lại chiếc áo yếm mái tóc bị túm ấn lên cửa, da thịt lỏa lồ trong cái lạnh thấu xương công đến thâm đen, khoe miệng rạn nứt, huyết ô trong miệng tuôn ra không ngừng.

Thiên phu trưởng quân phục Bắc Viện dựa bên cửa sổ, một tay nắm tóc nữ nhân, loan đao trong tay còn lại lóe sáng dưới dương quang, còn có hai binh sĩ Lãng quốc, thân trên đều trần trụi, để lộ da thịt cường tráng, đang dâm dăng cười.

Lý Nhược Phi trong mắt hàn quang chớp hiện, gương cung lấp tên, một mũi bắn xuyên cổ tay cầm đao của Thiên phu trưởng, nhảy xuống ngựa, lao thẳng lên lầu, bọn Mục Thiếu Bó cả kinh thất sắc, vội đuổi theo sau.

Lao vào trong phòng, nhìn thấy hai cổ thi thể nằm yên trên đất, đều là thiếu nữ xuân xanh, người không mảnh vải, vừa nhìn đã biết bị gian dâm thảm ngược mà chết, lại thấy vài chiếc túi quân đội đặt trên bàn, bên trong chất đầy vàng bạc châu báu.

Lý Nhược Phi vô cùng phẫn nộ, trái lại bình tĩnh, phân phó Mộc Kỳ Lân: “Đem trói ba người bọn chúng trước, người đi mời Nhan Xung Vũ cùng Hoa Lê lại đây cho ta.”

Ba người bị trói trên đất ngơ ngác nhìn nhau, cũng không biết đã đắc tội thể nào với vị Tu La sa trường này, Lý Nhược Phi không nói lời nào, cẩn thận xem xét thương thế của nữ tử bên cửa, nhìn thấy bụng dưới bị mổ, thống khổ bất kham, đã là không thể cứu nổi, liền rút đao, nhanh chóng cắt đứt vết hầu nàng.

Trong chốc lát Nhan Xung Vũ, Hoa Lê đến nơi.

Hoa Lê và Lý Quan Hải, Nhan Nhai cùng một thế hệ, Lý Nhược Phi lúc nhỏ từng đánh nhau với nhi tử của Hoa Lê, Hoa Lê lại không hề tức giận, ngược lại có phần yêu thích hắn, từ khi Lý Nhược Phi dẫn quân đến nay, Hoa Lê đối với hắn hoàn toàn tôn sùng, trận chiến Trung Nguyên lần này, lại cam nguyện lui về sau, bây giờ thấy bầu không khí có phần căng thẳng, chủ động cười bảo: “Bắc Viện quân của ta nếu đắc tội người, cứ việc xử trí là được rồi, không cần hỏi ta.”

Lý Nhược Phi lắc đầu nói: “Bọn chúng không đắc tội ta, bất quá ta muốn hỏi Bắc Viện vương, tại sao dung túng thuộc hạ giết hại dân chúng, gian dâm cướp bóc?” Lạnh lùng nói: “Truyền quân lệnh, ngày sau phá thành nếu có kẻ lạm sát gian dâm, lập tức trảm không tha.”

Hoa Lê có phần kinh ngạc nói: “Lần này nam hạ, Nhiếp chính vương dụ cáo chúng quan Trữ quốc, ba ngày không dâng thành đầu hàng thì đồ thành (tàn sát dân chúng trong thành), tài vật binh lính cướp được, một

nửa giữ lại cho bản thân, một nửa sung công làm vật tư dự phòng cho quân đội, chẳng lẽ người không biết?”

Lý Nhược Phi trong đầu ầm ầm vang vọng, nói không ra lời, gương mặt nhìn về phía Nhan Xung Vũ.

Nhan Xung Vũ bắt gặp ánh mắt tràn ngập không tin, kinh nghi, phần nộ cùng thương tâm của hắn, trong lòng không khỏi có hơi khó chịu, nhưng trầm giọng nói: “Chinh phạt Trữ quốc, cần tốc chiến tốc thắng, đồ thành chính là một trong những chiến lược lần nam chinh này vạch ra.”

Lý Nhược Phi tức giận nói: “Đồ thành xưa nay là nỗi sỉ nhục của quân đội, đao của chúng ta chỉ nên hướng vào quân nhân Trữ quốc, chứ không phải bách tính tay không tác sát!”

Nhan Xung Vũ khoan thai bước, không nhìn ánh mắt hắn: “Đồ thành có thể khiến Trữ quân hoảng sợ bất định, khó lòng xây dựng phòng ngự hữu hiệu, đối với mục đích đẩy nhanh tốc độ của chúng ta có chỗ hữu dụng. Trữ quân người đông, chúng ta người ít, những thành trì này nếu không tàn sát gọn gẽ, chỉ sợ ngấm họa trùng trùng, tương lai con dân chúng ta không thể an cư. Lấy chiến dưỡng chiến đồ thành tiếp viện vừa có thể nâng cao sĩ khí, vừa có thể giảm bớt áp lực cung ứng phía sau.” Đứng trước mặt hắn, thở dài: “Nhược Phi, người chỉ biết chuyện chiến trường, nhưng ta cần phải suy nghĩ đến chính vụ quốc sự.”

Lý Nhược Phi lạnh lùng nói: “Ta chỉ biết, chúng ta là quân nhân, không phải súc sinh!”

Trong phòng nhất thời tĩnh lặng, Mục Thiếu Bố nhãn thần lóe sáng, sống lưng thẳng tắp, Hoa Lê lại khẽ lắc đầu thở dài, Mộc Kỳ Lân nét mặt lo lắng, con người Nhan Xung Vũ dần ngưng kết nộ ý.

Lý Nhược Phi lại tiếp tục nói: “Sau khi đoạt được thành trì, ổn định lòng người cũng tốt, di chuyển dân chúng cũng được, tất cả thuộc về chính sự. Quân đội nam chinh của chúng ta, tuyệt đối không cho phép đồ thành.”

Thanh âm Nhan Xung Vũ đã mang theo vẻ lạnh lùng cứng rắn: “Việc quân không phân ai cả, ta thân là Nhiếp chính vương, vốn chuộng quân chính yếu sự nam chinh.”

Lý Nhược Phi không chút nhân nhượng: “Nhưng người không phải tam vương trong quân, quân nam chinh do ta chỉ huy, quân lệnh phải do ta ban ra.”

Nhan Xung Vũ lạnh lùng nói: “Lý Nhược Phi! Không được hồ nháo!”

Lý Nhược Phi xoay đầu, không nhìn hắn, trực tiếp hạ lệnh: “Ba người này, áp giải đến cửa phủ nha, xử quyết theo tội gian dân lạm sát.”

Nhan Xung Vũ không thể nhịn tiếp: “Bọn họ chính là chấp hành mệnh lệnh của ta. Một khi xử quyết lạm sát, lệnh của Nhiếp chính vương liền trở thành trò cười! Triêu lệnh tịch cải (sáng ban hành lệnh, tối lại thay đổi), người bảo ta làm sao phục chúng?”

Hoa Lê thở dài, xoa dịu nói: “Ba người này dĩ hạ phạm thượng, chống lại Nam Viện vương, trăm thủ thị chúng!”

Đây đã là cách giải quyết tốt nhất, Bắc Viện vương quả nhiên lão luyện.

Nhan Xung Vũ thả lỏng một hơi, nhìn Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi trầm mặc một hồi, sắc mặt tái nhợt, trong mắt hàn quang khiếp người: “Ngoại trừ gian dân lạm sát, ta không có lý do nào khác xử quyết bọn chúng.”

Xoay người bước ra cửa, hùng hồn nói: “Tàn sát dân chúng, là sỉ nhục của quân nhân, cũng là thấp hèn của vương giả.”

Dứt lời cũng không xoay đầu giục ngựa ra khỏi thành.

Bọn Mục Thiếu Bố vội vàng theo sau.

Hoa Lê trong mắt lộ ý tán thưởng, lại hạ lệnh: “Ba người này dĩ hạ phạm thượng, trăm thủ.” Quay đầu khẽ vỗ vai Nhan Xung Vũ, thở dài: “Giờ này ngày này, Lý Nhược Phi đã là thống soái giỏi nhất trên thảo nguyên của ta, nhưng người cũng là Nhiếp chính vương tôn quý, tất nhiên phải bỏ qua một vài nguyên tắc.”

Nhan Xung Vũ cười khỏ, nói: “Vương gia cảm thấy...”

Hoa Lê hào sảng cười lớn, ngắt lời nói: “Ta đương nhiên thích cách làm của Lý Nhược Phi, hần là quân nhân thuần túy đáng tôn kính nhất, nhưng ta không thể không ủng hộ người, đồ thành trong chiến sự, đích thực là một trong những sách lược đơn giản lại hiệu quả nhất.”

Vào đêm. Trong quân trường ngoài thành, Lý Nhược Phi quần đẫm da sói, nhân thần thầm chớp hiện bất định, Mục Thiếu Bố ngồi bên cạnh chỉ lẳng lặng nhìn hần.

Lúc Nhan Xung Vũ vén màn trướng, nghe thấy Mục Thiếu Bố đang nói: “Bất luận thế nào, khinh kỵ binh đoàn từ hôm nay, thề không tham gia đồ thành!”

Nhan Xung Vũ ho nhẹ một tiếng, Mục Thiếu Bố giương mắt nhìn hần, đôi mắt trong veo ngời sáng, lại không hề sợ hãi, đứng dậy hành lễ.

Nhan Xung Vũ không so đo cùng hần, phát tay ý bảo hần lui ra. Mục Thiếu Bố chần chờ giây lát, mới xoay người ra khỏi trướng.

Lý Nhược Phi mím môi mỏng, lộ ý chống đối không chịu thỏa hiệp. Nhan Xung Vũ khẽ thở dài, ôm hần, lại cảm giác thân thể trong lòng cứng đờ.

“Nhược Phi, người không biết hơn một năm nay ta đã phải chịu đựng thế nào, hiện tại khó khăn lắm mới được bên người, bằng lòng với ta, đừng khó chịu nữa được không?”

“Hủy bỏ lệnh đồ thành.”

Nhan Xung Vũ song chưởng dụng lực, cơ hồ muốn khảm nhập hần vào trong thân thể, cách một lớp y sam mỏng, vuốt về bả vai gây đến lộ cả xương, ôn nhu nói: “Chỉ có đồ thành, mới có thể quét sạch mầm họa, chúng ta chẳng những phải công hạ thành trì, tương lai con dân thảo nguyên, còn phải chuyển đến nơi đây cư trú an cư... Người hiểu không?”

Giọng Lý Nhược Phi không giấu được sự mất mát nhàn nhạt: “Ta sao có thể không hiểu. Nhưng nếu giết hết người ở đây, mầm mống cừ hận ẩn nấp, mảnh đất này về sau là của Lãng quốc, các người lại phải cai trị như thế nào?” Nhịn không được vui đầu vào lồng ngực Nhan Xung Vũ, cảm nhận hơi ấm trước sau như một lại có điểm xa lạ: “Thắng lợi như vậy, cho dù đạt được, cũng chẳng còn ý nghĩa, hơn nữa trong lòng ta, Xung Vũ đại ca không phải người như vậy.”

“Ta không hề thay đổi, vẫn giống như mười năm trước mới gặp người thật lòng với người.” Nhan Xung Vũ thấp giọng nói: “Nhưng làm Nhiếp chính vương của Lãng quốc, tự có đạo lý làm việc của ta, người có thể thông cảm cho ta không?”

Lý Nhược Phi thấp giọng khẽ than, tựa như vô hạn tham luyến hơi ấm trong lòng hần, vòng tay ôm chặt lấy hần, lại lập tức đẩy ra, kiên quyết nói: “Không.” Nhìn thẳng đôi mắt Nhan Xung Vũ, con người đen nhánh kiên định lại bình tĩnh: “Người có đạo lý của người, ta cũng có nguyên tắc của ta, Lý Nhược Phi chỉ cần một ngày làm tướng, tuyệt không cho phép quân đội Lãng quốc tùy tiện tàn sát dân chúng.”

Nhan Xung Vũ hít sâu một hơi, đạm mạc nói: “Người từ nhỏ mặc dù quật cường, nhưng quyết định của ta trước nay người đều không phản đối. Việc này thật sự không thể thuận theo ta sao?”

“Đó là bởi vì Xung Vũ đại ca luôn nhân nhượng ta, trong lòng ta đều hiểu.” Lý Nhược Phi cúi đầu xuống, cầu nói: “Chỉ cần không đồ thành, ta thề trong một tháng đoạt được Trung Nguyên.”

Nhan Xung Vũ dưới ánh nến nhìn mái tóc đen dài như gấm lụa tản mát trước người, cúi đầu, dù không thấy gương mặt, nhưng có thể thấy hàng mi dày đậm cùng chóp mũi xinh đẹp, cõi lòng không khỏi mềm nhũn, nhớ lại lúc nhỏ, Lý Nhược Phi có chuyện gì muốn khẩn cầu mình, đều sẽ giống như vậy cúi đầu không dám nhìn, nhưng một khi mình đồng ý, liền lập tức ngẩng mặt, khoe miệng nhếch lên, ánh mắt trong trẻo xinh đẹp khiến người phải kinh thán.

Trầm ngâm hồi lâu, nói: “Mỗi tòa thành trì, cho người thời gian năm ngày, trong năm ngày chỉ cần phá được thành, có thể đảm bảo tính mạng dân chúng trong thành. Nếu sau năm ngày vẫn ngoan cố chống cự, lưu lại chỉ là hậu hoạn... Người hiểu chứ?”

“Năm ngày không phá được thành, ta nguyện chịu xử trí theo quân pháp, có thể tha cho...”

Nhan Xung Vũ trong lòng dâng trào cơn giận khó tả, ngắt lời nói: “Xử trí theo quân pháp? Ta tuyệt đối không để người chịu bất kỳ tổn thương nào! Năm ngày không phá được thành, người không cần chịu tội, đừng cố gắng buộc ta thu hồi lệnh đồ thành nữa!”

Lý Nhược Phi ngẩng mặt, nhan sắc như tuyết, cũng không mang theo tâm tình gì, đáp: “Được.”

Bầu không khí trong trướng đã đè nén khiến người không tài nào chịu được, Nhan Xung Vũ giống như chạy trốn xoay người ra khỏi trướng.

Đang là tết truyền thống của Trung Nguyên, bông tuyết nhỏ bé bay lượn trong bầu trời thâm đen, Mục Thiếu Bố lẳng lặng ngồi ngoài trướng, giống như pho tượng hứng tuyết rơi.

Nhan Xung Vũ bước qua cũng ngồi xuống, tựa như lẩm bẩm: “Hơn hai năm trước ngoài Vân Sóc quan, ta và Lý Nhược Phi ngồi như vậy trong trũng tuyết mai phục đợi Phó Viễn Đạo.”

“Tuyết lớn vừa đổ, gió thổi quất vào mặt, còn muốn đau rất hơn cả đao cắt, nhưng hai người ở cạnh nhau, lại vô cùng ấm áp, cũng vô cùng thỏa mãn.”

“Lúc đó ta còn là Nam Viện vương, trong tay chỉ có binh quyền biên quan, Hỏa Lô quân đoàn cũng là lần đầu tham chiến, lúc ấy mộng tưởng của chúng ta chính là, kẻ vai chinh chiến thiên hạ, đoạt lấy Trung Nguyên.”

“Giờ đây chúng ta đã đánh vào Trung Nguyên, ta đã không thể cùng hãn kè vai sát cánh, thậm chí còn có nhiều chỗ bất đắc dĩ.”

Mục Thiếu Bố đột nhiên đứng dậy nói: “Không được tổn thương hãn.” Dứt lời đi thẳng.

Nhan Xung Vũ thoáng giật mình, từ trước đến nay đều xem Mục Thiếu Bố như hài tử, không ngờ hãn lại có dũng khí nói ra những lời giống như cảnh cáo như vậy, nhin không được bật cười, lại lập tức thở dài một tiếng khê đến không nghe thấy.

34. Chương 34

Lý Nhược Phi y phục hỗn độn, ôm lấy cổ Nhan Xung Vũ, lăn lộn trên lông dạ, sáng sớm vốn dễ động tình, dưới khiêu khích môi lưỡi cùng ngón tay của Nhan Xung Vũ, kẻ rằng nhanh chóng phát ra thanh âm rên rỉ vui sướng, đôi tay lại linh hoạt cởi bỏ áo choàng của hãn.

Trận chiến Tuần Châu cực kỳ thuận lợi, Lý Nhược Phi, Mục Thiếu Bố liệu địch hợp biến, thần kỳ vô tận, dưới sự tấn công sắc bén xảo diệu gần như điên cuồng của cả hai các châu từ đó lần lượt rơi vào tay Lãng quốc.

Nhan Xung Vũ cũng tuân thủ lời hứa. Nhưng binh lính Lãng quốc đã quen lạm sát cướp bóc dần dần chất chứa oán khí, kể cả Tả tướng quân Xích Na dưới trướng Bắc Viện vương, Bạch Âm của trọng giáp đa phần đều oán hận. Chỉ là thứ nhất Lý Nhược Phi chiến công hiển hách, như dương quang chính ngọ, thứ hai đám người Hoa Lê cũng âm thầm khời thông, loại bất mãn này mới không hề hiển lộ trên bề mặt.

Lãnh thổ Trung Nguyên, chỉ còn lại Lâm Châu cùng Tương Châu tạo thế y giốc chống đỡ lẫn nhau, do Tiết Thành Tuyền và Phó Hoài Xuyên chia nhau trấn thủ, xem như thành trì cuối cùng của Trữ quốc phía bắc Kim Giang.

Lý Nhược Phi hạ lệnh quân đội nghỉ ngơi tại chỗ, Lâm Châu cùng Tương Châu là chống cự sau cùng trong cuộc chiến thôn tính Trung Nguyên, nhưng rất có thể là quan thành khó đánh chiếm nhất, đặc biệt Tương Châu, tường thành dốc đứng kiên cố, tường chắn, vọng gác, cửa treo, ừng thành, thành lầu một tầng, cầu treo công sự phòng ngự đều đầy đủ, hơn nữa Phó Tiết hai người hỗ trợ lẫn nhau, nếu muốn trong vòng mười ngày đoạt được hai thành cơ hồ là chuyện không thể.

Lý Nhược Phi lệnh bộ binh công thành của Thiết Mục Luân điều động toàn bộ xe bắn đá dự phòng trong quân đến.

Từ mấy năm trước, Nhan Xung Vũ, Lý Nhược Phi đã thử cải thiện uy lực cùng tầm bắn của xe bắn đá, về sau dùng vàng ròng mời thợ thủ công Ba Tư cải tạo thành công. Lần nam chinh này, Nhan Xung Vũ hạ lệnh hậu đội luôn mang theo lượng lớn xe bắn đá, loại xe này đòn bẩy phía sau treo một hòn đá lớn, bình thường dùng móc sắt móc vào đòn bẩy, lúc bắn thì tháo móc sắt, vật nặng rơi xuống, bắn ra đạn đá. Uy lực cực lớn, đường đạn vòng cung tinh chuẩn, có thể đập vỡ mặt đất tạo hố sâu bảy thước, chính là lợi khí chuẩn bị công phá Tương Châu.

Đại quân đóng quân ngoài thành Lỗ Châu, lại có suối nước nóng lưu huỳnh, hôm nay Lý Nhược Phi cùng Mục Thiếu Bố nghị sự trong trướng, có phần mệt mỏi, liền cùng nhau đến suối nước nóng ngâm mình thả lỏng.

Trời vẫn còn mưa xuân lất phất, tuyết đọng trên mặt đất vẫn chưa tan, không khí âm hàn ẩm thấp, bên trong suối nước nóng nhiệt khí lại mờ mịt.

Lý Nhược Phi gương mặt trắng tuyết ửng sắc hồng nhàn nhạt, mái tóc dính nước tùy ý tản mát trên lưng, như đang suy nghĩ, lâu sau, vỗ vai Mục Kỳ Lân và Mục Thiếu Bố, ý bảo bọn họ quay mặt qua đây, mình cũng xoay lưng lại, trên đất tuyết dùng ngón tay phát họa, vừa cười bảo: “Bình gia cổ huấn, vây thành tất khuyết, nếu đã vậy, chúng ta có thể dựa vào chỗ khuyết mà ra tay.”

Mục Thiếu Bố trước mắt lóe sáng, nói: “Phòng thủ Lâm Châu có phần yếu kém, có thể vây đánh Lâm Châu trước, phía thành tây chừa lại một lỗ hổng, để quân thủ thành có thể chạy đến cầu viện Tương Châu.”

Lý Nhược Phi trong mắt tràn ngập ý tán thưởng, khen ngợi: “Không tồi! Sau khi đã thả hơn mười người cầu viện, quân ta tốc độ và sức chiến đấu hơn xa Trữ quân, lập tức chặn những kẻ đào vong còn lại.”

Mục Kỳ Lân trầm ngâm nói: “Hai thành nếu đã giúp nhau chống đỡ, Phó Hoài Xuyên chắc chắn từ Tương Châu điều binh hiệp trợ Lâm Châu, nhưng người này dụng binh lão luyện tinh thâm, e rằng Tương Châu chưa hẳn bỏ trống như vậy.”

Trên lớp tuyết mỏng ngón tay Lý Nhược Phi khẽ vẽ: “Chỗ này... Giấu phục binh cùng với nơi này, dùng Yến Nguyệt trận dụ địch vào sâu, cánh quân bọc đánh giáp công, lại phối hợp với Nhạn Hành trận, lấy liên nỗ, dùng hết khả năng tiêu diệt viện quân.”

Mục Thiếu Bố vỗ tay nói: “Trọng binh Phó Hoài Xuyên đóng quân ở Tương Châu, chúng ta phá Lâm Châu trước, Tương Châu sẽ thành cô thành tử thủ, chắc chắn không kéo dài được lâu, nếu hẳn toàn lực viện trợ Lâm Châu, chúng ta liền lên đánh Tương Châu. Tóm lại, trận này tất thắng.”

Lý Nhược Phi không khỏi thở dài: “Thời gian mười ngày, vẫn là hơi ngắn, kỳ thật tấn công cô thành, biện pháp tốt nhất vẫn là vây công đợi mỏi mệt, không thể nóng lòng được.”

Mục Thiếu Bố nghĩ đến quân lệnh năm ngày một thành của Nhan Xung Vũ, không khỏi tức giận nói: “Nhiếp chính vương cực kỳ hồ đồ.”

Lý Nhược Phi nhìn hần, chuyển đề tài, cười nói: “Đánh xong trận này, mọi người có thể nghỉ ngơi mười năm tám năm rồi.”

Mục Thiếu Bố ngạc nhiên nói: “Tại sao không thừa thắng tấn công Giang Nam?”

Lý Nhược Phi tường tận giải thích: “Kim Giang không thể so với Toa Hà, tự cổ đã có danh xưng là thiên tiệp (chỗ hiểm trở của trời), quân đội ta không thiện thủy chiến, gồng gượng vượt sông, chỉ sợ binh lực hao tổn, hơn nữa ngàn dặm non sông Trung Nguyên, hãy còn chưa ổn định, tiền tuyến vạn nhất thất bại, chỉ sợ hậu phương như lửa đốt, hai mặt thụ địch, tình thế tốt trái lại chấp tay trao trả, vạch sông mà trị, di chuyển tộc nhân thảo nguyên ta đến Trung Nguyên sinh sống cư trú, đợi Trung Nguyên hoàn toàn dung hòa vào Lăng quốc ta, lại vượt sông cũng không muộn.” Mím cười đến xảo quyết: “Huống hồ đến lúc đó đại quân uy hiếp bên sông, tự sẽ khiến Phó Tinh Hạc phải luôn tiến cống, hàng năm nạp tể, há chẳng phải chuyện tốt sao?”

Mục Thiếu Bố thở hắt một hơi, cảm phục nói: “Người quả nhiên suy nghĩ chu toàn.”

Lý Nhược Phi cười nói: “Đây đều là suy nghĩ của Nhiếp chính vương. Hần không giống chúng ta, hẳn phải lo nghĩ không chỉ là thắng bại của một trận, hay là sở hữu một tòa thành, mà là con dân thảo nguyên, ngàn

dặm giang sơn. Lần này chấp nhận tạm ngưng lệnh đồ thành, đã là nhượng bộ rồi.” Ngưng thần nhìn Mục Thiếu Bố, cười nói: “Sau này không được bắt kính với Nhiếp chính vương.”

Mục Thiếu Bố trong lòng chưa xót khó hiểu, cúi đầu nói: “Ta hiểu.”

Lý Nhược Phi mỉm cười vờ về mái tóc đen của hắn, nói: “Thật sự là một hài tử...”

Mục Thiếu Bố lại đột nhiên ngừng đầu nói: “Ta bất quá nhỏ hơn ngươi một tuổi mà thôi!” Dứt lời đứng dậy, mặc y phục nhảy lên lưng ngựa chạy thẳng về doanh trại.

Lý Nhược Phi trở về đại trưởng của mình cũng đã là thời gian đốt đèn, Nhan Xung Vũ thân khoác áo choàng màu tro nhạt mỉm cười ngồi trước bàn, đường nét trắng kiêu hiễn hiện dưới ánh nến lộ vẻ nhu hòa ấm áp.

Những ngày qua, hai người ít khi gặp nhau, Lý Nhược Phi bước đến khế nằm trong lòng hắn, chợt cảm giác thời khắc hiện tại yên bình tĩnh lặng như thế, một nỗi dâng cao, lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhan Xung Vũ vuốt mái tóc dài đen nhánh, cuộn tròn trên ngón tay, cúi đầu, hôn lên đỉnh đầu hắn, thấp giọng thở dài: “Nhược Phi, đợi ta củng cố thế lực, quyền khuynh thiên hạ, chắc chắn sẽ thuận theo ngươi, sẽ không để ngươi khổ sở nữa...”

Lý Nhược Phi một đêm ngọt ngào, rạng sáng tỉnh dậy, lại nhìn thấy Nhan Xung Vũ đang chăm chú nhìn mình, đáy mắt hắn tơ máu, trong lòng cảm động, hỏi: “Ngươi cả đêm không ngủ?”

Nhan Xung Vũ cười nói: “Ngươi gần đây thật sự vất vả, ta nhìn ngươi ngủ, cõi lòng kiên định hơn.”

Bọn họ vốn cùng một loại người, đều là động vật kiêu ngạo lại nguy hiểm, không hiểu được thỏa hiệp nhượng bộ, nhưng nếu đã yêu nhau, cũng chỉ có thể dần dần học cách nhân nhượng thích ứng.

Lý Nhược Phi cười đến tà ác: “Vậy hiện tại ngươi chắc hẳn thế lực không chống đỡ nổi, đừng trách ta thừa trống mà vào...” Cắn mạnh lên môi hắn.

Nhan Xung Vũ ánh mắt âm u, kịch liệt hôn đáp trả, tay đã vói vào trong y phục hắn, trần quý vuốt ve lướt nhẹ lồng ngực thất lưỡng.

Lý Nhược Phi y phục hỗn độn, ôm lấy cổ Nhan Xung Vũ, lăn lộn trên lông dạ, sáng sớm vốn dễ động tình, dưới khiêu khích môi lưỡi cùng ngón tay của Nhan Xung Vũ, kể rằng nhanh chóng phát ra thanh âm rên rỉ vui sướng, đôi tay lại linh hoạt cởi bỏ áo choàng của hắn.

Nửa thân trên xích lõa chặt chẽ tiếp xúc, nhẹn không được nổi lên trần run rẩy đầy khoái cảm, đôi người Lý Nhược Phi nhuốm tầng thủy quang của tình dục, mỉm cười nắm nơi yếu hại của Nhan Xung Vũ, cảm giác nóng bỏng cùng cứng rắn, trong lòng thành thích đập loạn.

Giữa lúc hết sức căng thẳng, đại trưởng lại bị người xốc lên, Mục Thiếu Bố vội vã bước vào, gọi: “Lý Nhược Phi...”

Lý Nhược Phi đối với Mục Thiếu Bố rất thân thiết, hai người ngày thường gọi thẳng tên nhau, tùy ý ra vào doanh trướng cũng là chuyện thường, mà lúc này hắn lại xông thẳng vào như thế, Lý Nhược Phi chỉ hận không thể lập tức kiếm ngay một cái hồ mà chui vào, đông cứng tại đường trường, một câu cũng không nói nên lời.

Nhan Xung Vũ lại bình tĩnh như cũ, trước dùng áo choàng che chắn Lý Nhược Phi, thần thái tự nhiên, ngừng đầu hỏi: “Chuyện gì?”

Mục Thiếu Bố luôn chăm chăm nhìn Lý Nhược Phi, ánh mắt cực kỳ cổ quái, cũng không đáp. Xoay người chạy thẳng ra ngoài.

Rất lâu, Nhan Xung Vũ cười nói: “Xem ra hài tử này bị dọa rồi.”

Lý Nhược Phi một cước đá qua, ôm đầu nói: “Ngươi đi đi, ba ngày sau ta còn phải lãnh quân công thành.”

Nhan Xung Vũ cười khổ một tiếng, chỉ có thể đứng dậy trở về, trước khi đi lo lắng nói: “Phó Hoài Xuyên âm hiểm độc ác, một khi có chuyện, ngươi không được cậy mạnh.”

Lý Nhược Phi cười lạnh nói: “Hắn hiện giờ chỉ còn hai thành trong tay, cô quân tử thủ, còn có thể trở tay được gì?”

Chẳng thể ngờ rằng thủ đoạn của Phó Hoài Xuyên lại ngoan độc hiệu quả như thế.

Lý Nhược Phi sau khi thức dậy, mặc mưa ra ngoài trường đi dạo, lại thấy binh sĩ các đội nhìn hắn bằng nhãn thần cực kỳ khác với thường ngày, có nghi hoặc, có khiếp sợ, có khinh thường, có thương tiếc, có phần hận, thậm chí còn mơ hồ có ý dâm tà... Đủ loại trạng thái, nhưng không nhìn thấy tôn kính cùng tin cậy toàn tâm toàn lực.

Trong lòng trời lên dự cảm bất lành, đã thấy một đội binh sĩ đi ngang qua, nhìn thấy hắn vội vàng hành lễ, vừa nhón nháo đem tờ giấy trong tay giấu vào ngực, về mặt khăn trương sợ hãi.

Lý Nhược Phi bất động thanh sắc, đến trước doanh trường Mục Thiếu Bố, vén màn bước vào, lại không thấy người đâu, cung cứng đặt bừa bãi trên bàn, còn có vài tờ giấy vo tròn thành khối.

Đầu ngón tay chạm lên khối giấy, trong lòng càng có loại sợ hãi khó tả, khẽ cắn môi, vội vã mở một tờ giấy, vừa nhìn, trên mặt nhất thời không còn huyết sắc, ngón tay kịch liệt run rẩy, tờ giấy phát phơ rơi xuống đất.

Chỉ là một bức tranh mà thôi.

Nét bút cũng chỉ thuộc trình độ của họa sĩ thông thường, so với tranh của Triệu Mạnh Húc càng kém xa một trời một vực.

Cũng không chú trọng “đẹp ở ranh giới giữa giống và không giống”, cũng không coi trọng “trong giống lại không giống”.

Chỉ là một bức tranh rất chân thật, bút pháp đông cung đồ tinh tế.

Thiếu niên xích lõa bị đặt dưới thân hoa phục nam tử y sam cỡi phân nửa kia, chính là Lý Nhược Phi.

Đây là ký ức đáng sợ gian nan nhất của Lý Nhược Phi, vốn tưởng rằng quá khứ chỉ là quá khứ, có thể từ từ quên lãng, nhưng chợt phát hiện, loại thống khổ đã khắc sâu vào xương in sâu vào lòng, không bị chạm đến, vẫn là Nam Viện vương thanh chấn thiên hạ, Lý Nhược Phi kiêu ngạo phi dương, một khi chạm đến, lại là huyết nhục mơ hồ tôn nghiêm bị chà đạp thê thảm.

Thì ra là thế.

Thảo nào có nhãn thần như vậy.

Quân nhân Lãng quốc coi trọng nhất là danh tướng anh hùng, xem thường nhất là người tham sống sợ chết, càng không dễ tha thứ một thống soái từng bị Tứ Dã vương của địch quốc đặt dưới thân mặc ý dâm nhục.

Tồn tại của Lý Nhược Phi, đã trở thành sỉ nhục của quân đội Lãng quốc.

Lý Nhược Phi trầm mặc chốc lát, chậm rãi ngã ngồi, nhặt bức tranh trên đất, đặt lại ngay ngắn trên bàn, mở ba tờ giấy còn lại.

Không ngoài dự liệu.

Một bức mình quỳ sấp trên giường, tứ chi bị xích sắt trói chặt, tư thái ô nhục hoàn toàn thân phục, nửa bên mặt để lộ vẻ hấp dẫn cùng mê loạn, mông vểnh lên cần nuốt tính khí của Phó Hoài Xuyên.

Một bức mình hai chân mở rộng, treo trên lưng Phó Hoài Xuyên, bức này chỉ nhìn thấy bóng lưng rộng rãi rắn chắc, biểu tình thống khổ yếu đuối trên mặt mình lại mấy may hiện rõ không sót.

Bức cuối cùng lại chính là mình xích lõa quỳ gối trước người Phó Hoài Xuyên, dùng miệng ngậm phân thân Phó Hoài Xuyên, đuôi mắt nhếch lên độ cong dâm mỹ phong tình.

Lý Nhược Phi lãnh tĩnh tựa như lưỡi đao sắc bén trong tuyết, Phó Hoài Xuyên thật sự giỏi thủ đoạn, bức tranh này nửa thật nửa giả, bản thân cũng không thể đi giải thích với tam quân tướng sĩ bức nào là thật bức nào là giả, bức nào tư thế là thật biểu tình là giả, bức nào tình cảnh lúc đó mình đã hôn mê —— nghĩ

đến đây, lại không khỏi bật cười khê thành tiếng. Minh và hấn, quả nhiên là kết cục không chết thì không ngừng.

Lại nghĩ tới, bức tranh này có thể lưu truyền trong quân, chắc chắn gian tế của Trữ quốc, bộ binh công thành của Thiết Mục Luân thu nhận bộ phận hàng binh Trữ quốc dùng để công thành, ắt hẳn gian tế ở trong số này, xem ra cần phải nhắc nhở Thiết Mục Luân chấn chỉnh quân đội, cẩn thận tra xét.

Ý niệm vừa chuyển, Phó Hoài Xuyên chiêu này tuy rằng dễ tiện thâm độc, nhưng người trong quân doanh vốn trường kỳ đề nén tính dục, có được đông cung đồ này, chắc chắn không muốn xé đi hoặc vứt bỏ, thống soái tam quân trở thành vật tiết dục trong đầu ngàn vạn binh sĩ, quả nhiên là kế sách tuyệt diệu khôn tả.

Ngồi trên mặt đất trăm loại suy nghĩ, lại không biết thời gian chảy trôi.

Đột nhiên nghe ngoài trường có tiếng nói cười, một người cười nói: “Thật sự không dám nghĩ, Nam Viện vương lại khiến người trong lòng nổi lửa như thế...”

Người còn lại sụt nói: “Không muốn sống nữa sao? Lời như vậy cũng dám nói!”

Người kia khinh thường nói: “Loại chuyện này hấn cũng làm rồi, chẳng lẽ còn mặt mũi dẫn chúng ta đi đánh Tương Châu sao? Đừng nói chúng ta, dù là tướng quân vương gia khác cũng không chấp nhận hấn lưu lại trong quân?” Mỉm cười dâm dăng nói: “Ngày thường chỉ biết hấn đánh giặc lợi hại, nhìn bức tranh này, chắc hẳn đặt dưới thân nam nhân càng không ngờ tới, người nhìn gương mặt này, thắt lưng này, đôi chân này... Khó trách Tĩnh Phong nội loạn, ta đoán đại khái mấy vị vương gia Trữ quốc kia là vì hấn mà đánh nhau!” (bạn muốn đánh chết đám này *đá bần*)

Lại một thanh âm tức giận nói: “Nam Viện vương là vì Lãng quốc chúng ta mới rơi vào trong tay cầm thú Trữ quốc, bây giờ thống lĩnh mọi người chưa từng thất bại, người còn dám nói năng lỗ mãng với hấn, ta giết người!”

Ngoài trường nhất thời nháo loạn.

Lý Nhược Phi cuộn tròn thân thể, cúi đầu cười, nổi đau sống động như thiên đao vạn quả, không gì hơn thế này.

Bên ngoài đột nhiên yên tĩnh, chợt nghe có người nói: “Nhiếp chính vương triệu tập các tướng quân thăng trường nghị sự, các người còn không tuân thủ quân quy còn gây loạn ở đây? Mau trở về doanh trại, đợi công phá Lâm Châu Tương Châu, lại náo nhiệt một trận!”

Nhiếp chính vương, Nhan Xung Vũ.

Nhan Xung Vũ, Xung Vũ đại ca, Xung Vũ đại ca...

Lý Nhược Phi đột nhiên rất muốn gặp Nhan Xung Vũ.

Ô Vân Đạp Tuyết tựa tia chớp màu đen lướt qua doanh địa, bên ngoài kim trướng Nhiếp chính vương thủ vệ thấy hấn giống như thấy quỷ, Lý Nhược Phi nhìn không được khê cười, lập tức đến trước màn trướng, vừa chuẩn bị vén lên, chợt nghe Tả tướng quân Xích Na thanh âm như chuông đồng: “Vãn thánh Nhiếp chính vương điện hạ sớm ra quyết đoán, hiện giờ công thành sắp đến, quân tâm tán loạn, Lý Nhược Phi không thể tiếp tục làm thống soái!”

Lý Nhược Phi nhàn thần âm u, rút tay, lạnh lùng liếc nhìn hai tên thủ vệ, khê hất cằm, ý bảo bọn chúng lui đi, cũng không tiến vào, đứng yên tại chỗ.

Cơn mưa dày đặc thấm ướt mái tóc hấn, hơi nước nhòe ướt gương mặt, ngoại trừ hàng my hàng mày đen nhánh thì là tái nhợt đến trong suốt, rõ ràng đến thê lương.

35. Chương 35

Nghiêng mặt, chăm chú nhìn Lý Nhược Phi, nói: “Chắc hẳn người ở ngoài kim trướng cũng nghe được, nhưng người phải hiểu, chỉ vì mấy bức tranh không biết thật giả, Nhan Xung Vũ tuyệt sẽ không trục xuất người khỏi quân đội, hấn nói như vậy, chỉ là kế sách tạm thời.”

Lý Nhược Phi trầm mặc, khi Mục Thiếu Bô cho rằng hắn đã ngủ, lại đột nhiên mở miệng, trong thanh âm có sự lãnh tình và một nỗi khó nói: “Người lắm rồi. Nhan Xung Vũ sẽ không, Nhiếp chính vương thì có.”

Trong trường Nhan Xung Vũ vẫn chưa đáp, chợt nghe Mục Kỳ Lân cao giọng nói: “Thuộc hạ từng đi sứ Trữ quốc, tận mắt chứng kiến Phó Hoài Xuyên trước mặt mọi người quất roi lăng nhục Nam Viện vương, Nam Viện vương nhẫn nhục phụ trọng không cho thuộc hạ bầm báo thực tình, đơn độc chu toàn ở Tĩnh Phong, không phí một binh một tốt khơi dậy nội loạn Tĩnh Phong, đại loạn ở Tây Châu và biên quan, nếu không có Nam Viện Vương khổ tâm cơ trí, e rằng Lăng quốc vị tất có thể đợi được thời cơ tốt như vậy, lần này nam chinh cũng chưa chắc đạt được chiến quả như thế.” Ngừng một chập, đoạn nói: “Huống hồ các châu Trung Nguyên đều do Nam Viện vương một tay công hạ.”

Vạn phu trưởng trọng giáp binh Bạch Âm cười nói: “Khổ tâm cơ trí cũng được, chiến công hiển hách cũng thế, thân là Lăng quốc Nam Viện vương, lại tự cam chịu loại sỉ nhục dâm hành ngay cả nam tử bình thường cũng không thể chịu đựng được, không khỏi đánh mất quốc thể.”

Nhất thời trong trường nhốn nháo, chúng tướng hoặc thở dài hoặc tức giận bài xích hoặc phụ họa, Lý Nhược Phi lại tự thính phi thính, chỉ chờ đợi thanh âm của một người.

Một lát sau, Nhan Xung Vũ nhàn nhạt nói: “Người Trữ quốc thâm hận Nam Viện vương, hắn làm chất tử, chịu nhục đối với người khác cũng là chuyện tất nhiên, có gì đáng ngạc nhiên sao?” Ánh mắt quét một lượt, tất cả đều không dám nói thêm, Nhan Xung Vũ lại nhìn về phía Hoa Lê, cười hỏi: “Không biết Bắc Viện vương thấy thế nào?”

Hoa Lê nhìn thẳng Nhan Xung Vũ, nói: “Hành động lần này, nhất định là do gian tế Trữ quốc gây ra, ý đồ rối loạn quân tâm của ta, tự sẽ công thành bất lực.” Liền chuyển trọng tâm, khẽ thở dài: “Lý Nhược Phi kỳ tài ngất trời, thế nhưng năm đó hoàng thượng mê muội, cố tình đưa hắn đến Trữ quốc làm chất...” Ánh mắt thương tiếc lại bất đắc dĩ, thấp giọng nói: “Chuyện chịu nhục, thà để người biết, cũng không thể để người chứng kiến, trước mặt trong quân lại đều thấy những dâm họa này, Lý Nhược Phi còn muốn lãnh quân, e rằng đã tuyệt đối không thể.”

Thiết Mục Luân gật đầu thở dài: “Phó Hoài Xuyên bị buộc tư thông với nước ta, đã là thân bại danh liệt, lại nhân thời khắc mấu chốt này, kéo Nam Viện vương xuống nước, mượn cơ hội hủy hoại thống soái trong quân ta, người này thật sự cực kỳ âm độc.”

Xích Na là một kẻ thô lỗ, xưa nay không ưa Lý Nhược Phi, nhin không được cười nói: “Nam Viện vương khẳng khái không chịu đồ thành, có lẽ bởi vì đã từng thư thông cùng Phó Hoài Xuyên, lưu lại vài phần tư tình.”

Lời vừa nói ra, ánh mắt thâm trầm của Nhan Xung Vũ cấp tốc hiện một đạo hàn quang giết chóc, khớp tay giấu dưới bàn rắc rắc thành tiếng.

Mục Thiếu Bô vẫn mặt lạnh không lên tiếng đột nhiên đứng dậy, rút loan đao, một đao bổ về phía Xích Na, may mắn Bạch Âm phản ứng nhanh nhạy, một phen vội kéo Xích Na, ánh đao chớp động, đã cắt đứt tay áo Xích Na, kể cả bàn trà trước người, đều bị chém thành hai nửa.

Mục Thiếu Bô nhất kích không trúng, cũng không dây dưa, thu đao lạnh lùng nói: “Ai dám hạ nhục Nam Viện vương, đừng trách bản tướng quân loan đao vô tình,” Quỳ một gối, nói: “Khinh kỵ binh thề chết đi theo Nam Viện vương, công thành khắc địch, tiêu diệt Trữ quân! Thịnh Nhiếp chính vương quyết đoán!”

Trong trường lần thứ hai nhốn nháo.

Mưa dần dần trút lớn, không giống như sợi tơ mềm mại lả lướt, lại giống như rèm châu rũ xuống, hạt mưa đọng trên hàng mi dày, thuận theo gò má chảy xuống cằm, Lý Nhược Phi cảm thấy cõi lòng phiêu đảng, treo giữa không trung, tựa hồ đợi đủ một giây phút sinh tử, thanh âm của Nhan Xung Vũ rốt cuộc vang lên: “Vẫn còn hai thành không thể công chiếm, lâm trận đối tượng, là điều bất lành, đợi Nam Viện vương đoạt được Lâm Châu và Tương Châu, mới tước quân quyền, khuyên hắn rút khỏi quân đội.”

Sắc trời đã tối, Lý Nhược Phi rút cuộc ngã xuống lưng ngựa, lẳng lặng nằm trên bùn đất mưa tuyết, huyết dịch tựa hồ đông cứng thành lớp băng, trong lúc chậm rãi chuyển động, mang theo đau đớn lạnh lẽo dâm

xuyên xương cốt.

Luôn cho rằng thứ vĩnh viễn sẽ không thay đổi lại giống như hạt cát vụn vật lặng lẽ trôi tuột trong kẽ tay. Xung Vũ đại ca từng vì mình không tiếc kháng quân lệnh trái phụ mệnh đã bị Nhiếp chính vương thay thế.

Cảm giác hồ thẹn hoảng loạn đau đớn tuyệt vọng ban đầu đã trôi đi, Lý Nhược Phi lòng sáng như gương, chuyện ngày hôm nay, cho dù khuất nhục cực hạn, nhưng chưa hẳn không thể vãn hồi.

Cũng không phải không thể bảo vệ mình, mà là Nhiếp chính vương không muốn trả một cái giá tương xứng.

Bùn đất ẩm ướt dưới thân đáng tin kiên định, nằm bên trên, hẳn sẽ không bị tổn thương.

Không biết trải qua bao lâu, xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, Lý Nhược Phi không may mắn muốn động, càng không cảm thấy thương tâm, chỉ là mệt mỏi thâm sâu.

Mệt mỏi đến cơ hồ muốn chết ngay tại lúc đó.

Mục Thiếu Bố nhảy xuống ngựa, thanh âm kiên định: “Trở về đi!”

Lý Nhược Phi bình tĩnh hỏi: “Người làm sao tìm được đến đây?”

Mục Thiếu Bố nhìn nhân thần trống rỗng tịch mịch của hắn, chợt cảm thấy trong lòng co thắt đau đớn, nói: “Ta muốn tìm, tự nhiên liền tìm được người.”

Tùy hứng như vậy, tự kiêu như vậy, nhưng xuất phát từ nội tâm —— Lý Nhược Phi nhin không được mỉm cười.

Thấy hắn không đứng dậy, Mục Thiếu Bố cũng không miễn cưỡng, cũng nằm xuống, cùng hắn kề vai dầm mưa, thấp giọng nói: “Ta đọc sách không nhiều, nhưng biết một câu chuyện, kể cho người nghe được không?”

Lý Nhược Phi nhắm mắt, cười hỏi: “Vạn nhân địch đại tướng quân cũng biết kể chuyện sao?”

Mục Thiếu Bố thần sắc lại ngưng trọng, nói: “Vài năm trước, chư quốc phân tranh. Bộ tộc Mộ Dung thị có một người, tiểu tự Phượng Hoàng, tuổi nhỏ thụ phong Trung Sơn vương, mười hai tuổi quốc phá, trở thành luyến đồng, cùng trưởng tử Thanh Hà công chúa nhập cung hầu hạ quốc thù, thậm chí có cả ca dao truyền xướng hậu thế, ‘Nhất thư phục nhất hùng, song phi nhập tử cung’. Mười năm sau, Mộ Dung Phượng Hoàng tập hợp tộc nhân, thừa loạn mà nổi dậy, vó ngựa giày xéo Quang Trung (lưu vực Sông Vị, ở tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc), huy đao rửa nhục. Dù cho cuộc đời nam sủng, lại thành tựu một triều thiết huyết hoàng đế.” (có thể tham khảo thêm điển cố này ở kỳ 4 Trung Hoa sủng nam truyền kỳ ^^)

Nghiêng mặt, chăm chú nhìn Lý Nhược Phi, nói: “Chắc hẳn người ở ngoài kim trướng cũng nghe được, nhưng người phải hiểu, chỉ vì mấy bức tranh không biết thật giả, Nhan Xung Vũ tuyệt sẽ không trục xuất người khỏi quân đội, hẳn nói như vậy, chỉ là kẻ sách tàm thời.”

Lý Nhược Phi trầm mặc, khi Mục Thiếu Bố cho rằng hắn đã ngủ, lại đột nhiên mở miệng, trong thanh âm có sự lãnh tình và mệt mỏi khó nói: “Người lắm rồi. Nhan Xung Vũ sẽ không, Nhiếp chính vương thì có.”

Nhiếp chính vương chính biến thành công vốn dựa vào thế lực quân đội, tự nhiên sẽ không vào lúc mới định ở Trung Nguyên, vì kẻ hèn Lý Nhược Phi dẫn đến hỗn loạn trong quân, vấp phải bất kỳ khó khăn nào. Nhiếp chính vương trước mắt dù đại quyền trong tay, căn cơ lại không thể vững như bàn thạch, chính trực thu liễm nhân tâm thời điểm mấu chốt giành được ủng hộ từ nhiều phía, hưởng hồ chuyện đồ thành, mình đã đắc tội với nhiều người, hẳn đương nhiên không thể nhất ý cô hành (khư khư làm theo ý mình).

Lạnh lùng suy nghĩ, lại nhanh nhẹn đứng dậy, đưa tay kéo Mục Thiếu Bố, hỏi: “Tại sao lại đến tìm ta?”

Mục Thiếu Bố nắm tay hắn, đôi mắt trong mưa đêm lóe ánh sáng cổ chấp: “Ta rất lo cho người.” Im lặng, dứt khoát nói: “Vô luận những bức tranh kia là thật hay giả, Mục Thiếu Bố xin thề kính người yêu người, sẽ không thay đổi.”

Lý Nhược Phi rút tay, nhớ đến trong trướng hắn những bức tranh vô thành một khối, bản thân bất kham trong tranh, ánh mắt chớp hiện bất định, tựa mĩa mai lại tựa tự giễu: “Người nghĩ muốn gì?”

Mục Thiếu Bó bị thương cùng tức giận xoẹt qua trong mắt, vươn tay phải nắm lấy bờ vai hắn, lập tức đem cả người hắn vây trong lòng, tựa hồ muốn dùng phương thức ôm chầm cực đoan như vậy, hoà tan tất cả sỉ nhục cùng đau đớn của hắn, chua chát nói: “Ta cái gì cũng không muốn, chỉ cầu người đừng đau khổ...”

Lý Nhược Phi lại cười: “Có gì đau khổ?” Dùng sức đẩy hắn ra, nhân thần băng lãnh kiên định: “Ít nhất trước khi phá thành, ta vẫn là thống soái tam quân. Ta bất kể bọn họ thấy cái gì muốn cái gì, chỉ cần trên chiến trường, nhất định vứt bỏ hết cho ta, đoạt lấy Tương Châu.”

Dứt lời lên ngựa quay về doanh.

Vừa vào doanh trường, liền trông thấy Mộc Kỳ Lâm đứng đợi ở viên môn, thấy hắn trở về, nhin không được thả lỏng một hơi, nói: “Trở về thì tốt rồi! Nhiếp chính vương vô cùng lo lắng...”

Lý Nhược Phi không đáp, tự mình về trường.

Hai ngày sau, Lý Nhược Phi một thân hắc giáp, cùng Mục Thiếu Bó đăng đài thệ sư (tuyên thệ trước khi xuất quân).

Đối mặt trước tất cả quân sĩ, Lý Nhược Phi rút loan đao, cắt cổ tay, máu tươi nhánh chóng tràn đầy bát vàng.

Lý Nhược Phi nâng bát, lạnh lùng nói: “Trận chiến ngày hôm nay, Lý Nhược Phi ta thân là thống soái tam quân, thề dẫn mọi người đoạt được Trung Nguyên. Chỉ cần hạ được Lâm Tương hai châu, các người chính là người chinh phục giang sơn ngàn dặm này!”

Uống cạn một hơi, nhân thần khát máu mình mục trường đảm: “Nếu có người nhiều loạn quân tâm, tổn hại chiến ý của ta, lập tức tử!”

Bị khí thế của hắn trấn nhiếp, hơn mười vạn đại quân lặng ngắt như tờ.

Lúc lâu sau, Mộc Kỳ Lâm dẫn đầu hô: “Công phá Tương Châu! Đoạt lấy Trung Nguyên!” Chúng binh tướng như tỉnh trong cơn mộng, tề thanh vung tay hô to, sĩ khí dâng trào, Lý Nhược Phi thừa thế điểm binh xuất phát.

Tiết Thành Tuyền một lời huyết dũng, thủ đủ ba ngày, Lâm Châu rốt cuộc bị quân đội Lãng quốc công phá từ huyền môn, trường mâu trọng giáp dưới sự giáp công linh hoạt của Hỏa Lôi quân đoàn cùng khinh kỵ binh bị đánh tan rã, đồ sát hầu như không còn.

Ba vạn binh lính thủ thành chỉ còn sót lại không đến hai ngàn, bị vây trong nội thành, may mắn một tiểu đội khinh kỵ binh một ngày trước từ lỗ hổng thành tây chạy ra ngoài, cầu viện Tương Châu.

Tiết Thành Tuyền chinh bào đã loang lổ vết máu, một ngày cơm nước chưa đựng, gương mặt trẻ tuổi gầy gò lộ vẻ trần trụi cứng cỏi, Tiết Sai Sai theo sát bên hắn, vẫn một thân hồng y, lại tăng thêm vào phần thành thực ưu thương.

Tiết Thành Tuyền vuốt ve mái tóc nàng, thở dài: “Nếu đợi không được viện quân, ta chỉ đành lấy thân tuấn quốc, còn muội nên làm sao đây?”

Tiết Sai Sai nén lệ, cười nói: “Ca ca đi đến đâu, muội đều sẽ theo đến đó.”

Tiết Thành Tuyền nói: “Nam nhi vì nước tử trận, đó là lẽ thường nên làm, muội còn nhỏ, lại là thân nữ nhi, có lẽ Lý Nhược Phi cũng sẽ không làm khó dễ muội, nếu như thành phá, muội quay về Giang Nam, chỉ là đại ca sau này không thể chăm sóc muội được nữa.”

Tiết Sai Sai cắn răng không nói.

Lại qua hai ngày, Tương Châu thủy chung không phát viện binh, nội thành báo phá, Tiết Thành Tuyền lực chiến thân vong, giết một tên Thiên phu trưởng, nắm tên Bách phu trưởng, vô số binh lính Lãng quốc, khi chết toàn thân đều là thương tích, lại dùng thương chống đỡ sau lưng, mắt nhìn về phương nam, đứng thẳng, dù chết nhưng không ngã.

Chúng nhân Lãng quốc vây quanh thi thể hắn, nhất thời không dám có bất cứ hành động nào.

Tiết Sai Sai chui ra khỏi cửa động trong căn phòng bị phá sau lưng hắn, cũng không khóc lóc, chỉ an tĩnh ngồi bên cạnh hắn, nhắm mắt chờ chết.

Chúng quân sĩ đang kinh nghi bất định, Lý Nhược Phi cùng Mộc Kỳ Lân thúc ngựa đuổi đến.

Nhìn thấy tử trạng của Tiết Thành Tuyền, Lý Nhược Phi chân sau quỳ xuống, loan đao hướng vào vỏ, tay trái đặt trước ngực, là nghi thức quân đội cấp cao nhất Lãng quốc biểu thị kính ý, đứng dậy phân phó hậu táng, đến bên Tiết Sai Sai, đỡ nàng đứng dậy.

Tiết Sai Sai nhìn hắn, nhân thần hận ý lạnh lẽo, đột nhiên từ trong tay áo rút một thanh chủy thủ, đâm thẳng vào ngực Lý Nhược Phi. Lý Nhược Phi khẽ thở dài, chế trụ cổ tay nàng vặn ngược, đoạt lấy chủy thủ, ôn nhu nói: “Ta an bài người đưa người ra khỏi thành.”

Tiết Sai Sai rốt cuộc rơi lệ, khóc nói: “Người hại chết ca ca! Người... người đoạt đất đai của chúng ta, giết người của chúng ta, máu của người là máu lạnh! Người là sát nhân ma vương! Ta hận người, ta hận chết người!”

Lý Nhược Phi nhớ đến đêm mưa kia ở Tĩnh Phong, nàng một thân hồng y, ngẩng khuôn mặt trắng tuyết, tuy rằng cũng đang rơi lệ, nhưng ánh mắt ôn nhu trong trẻo, nói: “Ta thích người...”

Trong lòng đau xót, phân phó binh lính bên cạnh, ra lệnh: “Dắt một con ngựa, chuẩn bị ít lương khô ngân lượng, đưa Tiết cô nương ra khỏi thành.” Lại không dám nhìn vào ánh mắt nàng, xoay người lên ngựa trở về doanh.

Về đến doanh trường, Lý Nhược Phi cũng không muốn nghỉ ngơi, bảo Mục Thiếu Bố cùng Mộc Kỳ Lân cùng mình nấu cơm, trên khung sắt nấu một nồi thịt sơn dương.

Những ngày này, Lý Nhược Phi đã thay đổi thói quen lang thôn hỏ yết thường ngày, hiếm khi nuốt trôi thứ gì. Mộc Kỳ Lân vô cùng lo lắng, Lý Nhược Phi lại chỉ bảo không đói, lúc này thấy hắn hưng trí bừng bừng nấu thịt dê, cảm thấy hơi an tâm.

Đang thời điểm đẹp nhất ngày xuân, Lâm Châu tiếp giáp Kim Giang, là một trong những châu phủ cực nam vùng Giang Bắc, khí hậu hiện tại đã mau chóng chuyển sang ấm áp, ngồi gần ngọn lửa, Mục Thiếu Bố cảm thấy khô nóng khó chịu, cởi thượng y, làn da màu lúa mạch, cơ thịt rõ ràng, thật sự tráng kiện xinh đẹp.

Lý Nhược Phi mỉm cười nhìn nồi sất, trong mắt ôn nhu như nước, nghĩ đến ba năm trước ở Yến Chi quan, Nhan Xung Vũ tự tay bắt sơn dương rồi cả hai cùng ăn.

Mắt thấy thịt dê đã chín, ba người đều tự lấy đao mỏng róc thịt, Lý Nhược Phi cắt xuống miếng thịt, lại đặt trước mặt bọn họ, cười nói: “Ta có việc nói với các người.”

Mục Thiếu Bố trong lòng thoáng run, chợt nghe Lý Nhược Phi nói: “Trận chiến Tương Châu, ta muốn để Mục Thiếu Bố toàn quyền chỉ huy, Hỏa Lô quân đoàn thì do Mộc Kỳ Lân dẫn đầu.”

Mộc Kỳ Lân đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Không! Trận chiến này sự tình trọng đại, Hỏa Lô quân đoàn phải do vương gia tự mình thống lĩnh!”

Mục Thiếu Bố rất bình tĩnh, thanh âm lại mang theo tức giận: “Lý Nhược Phi! Chẳng lẽ ngươi liền cam nguyện tự trục xuất khỏi quân?”

Lý Nhược Phi cười nói: “Tương giao dù ngắn, ta nhưng thấy được người thiên tư hơn người, hôm nay là Vạn phu trưởng, e rằng thêm vài năm nữa, liền đủ đảm nhận chức vụ tam vương trong quân.”

Thần nhiên nói: “Công phá Tương Châu, giết chết Trữ quốc Tứ Dã vương, xác nhận công đầu trong lần nam chinh này, có được quân công này, ngày sau kế nhiệm Nam Viện vương có lẽ cũng là chuyện thuận nước đẩy thuyền.”

Thấy Mục Thiếu Bố nóng lòng muốn nói, phát tay bảo: “Đợi ta nói xong đã. Không phải ta muốn thành toàn ngươi, mà là chính ngươi xứng với vị trí này, người gặp chuyện bình tĩnh, hiểu biết quyết đoán, thiện về phạt mư, thật sự soái tài bất xuất thế, chỉ là kinh nghiệm còn non, hiện giờ Tương Châu chính là cơ hội tốt.”

Nhìn về phía Mộc Kỳ Lân, cười nói: “Người so với hần thiếu cơ biến quyết đoán, cũng thiếu vài phần quả cảm tàn nhẫn, nhưng tự có ưu điểm riêng người, hiểu rõ quân tâm, thận trọng kín đáo, Hỏa Lôi quân đoàn nhánh quân tinh nhuệ này giao cho người, ta cũng yên tâm.”

Mục Thiếu Bố hỏi: “Đây là quân lệnh? Hay là thương lượng?”

Lý Nhược Phi cầm túi nước uống một ngụm, hỏi ngược lại: “Quân lệnh thì sao? Thương lượng thì thế nào?”

Mục Thiếu Bố lạnh đạm nói: “Nếu là thương lượng, ta không đồng ý, nếu là quân lệnh, ta liền kháng lệnh.” Trong mắt lóe lên tia kiên định: “Ngày đó ở kim trướng, ta dùng khinh kỵ binh lập thế đi theo người, tất nhiên có nắm binh uy hiếp Nhiếp chính vương, để hần không thể có ý đồ đuổi người khỏi quân, nhưng cũng là lời tận đáy lòng ta.”

Gương mặt giấu không được ngạo ý cùng bá khí: “Mục Thiếu Bố ta thuở nhỏ rèn luyện trong quân, trước nay chưa từng phục ai, dù cho Nhiếp chính vương, sa trường gặp nhau ta cũng nắm chắc thắng hần một bậc.”

“Với người ta lại hâm mộ kính phục, năm đó người liên tiếp hạ chín thành, đến bước đường cùng còn có thể lấy một vạn binh lực chống chọi với hai mươi vạn đại quân của Trữ quốc, hôm nay chiến trận Trung Nguyên lại không bại một trận còn thể không chịu đồ thành, vô luận là chiến thuật hay ý chí, Mục Thiếu Bố cả đời phục tùng Lý Nhược Phi.”

“Hãy để ta đi theo người.”

“Không.” Lý Nhược Phi ngưng thần nhìn hỏa quang, quả quyết nói: “Tài hoa của người không cần đi theo bất cứ người nào, người hoàn toàn có thể là danh tướng tung hoành thiên hạ. Bội phục ta, không thể trở thành ràng buộc công danh của người.”

Đảo mắt nhìn thẳng Mục Thiếu Bố, nhãn thần u tối thâm sâu khó đoán, giống như nhìn thấy nơi sâu nhất đáy lòng hần: “Huống hồ... Người cam tâm cả đời cúi đầu trước người khác? Chẳng lẽ người không muốn trở thành người đứng đầu trong quân?”

Hài lòng nhìn ánh mắt sắc bén cuồng dã trong nháy mắt của Mục Thiếu Bố, Lý Nhược Phi thanh âm để lộ vài phần lạnh lẽo: “Phó Hoài Xuyên dụng binh như thần, là đá mài kiếm hiếm thấy. Lần này nếu người không phải là đối thủ của Phó Hoài Xuyên, binh bại Tương Châu, chỉ sợ Vạn phu trưởng chính là đỉnh núi trong quân tịch của người. Vinh nhục thành bại, ngay tại trận chiến này. Người phải hảo hảo cân nhắc.”

Mục Thiếu Bố im lặng, Mộc Kỳ Lân lại buồn bã nói: “Thuộc hạ cần tuân quân lệnh của vương gia. Vương gia khổ tâm, thuộc hạ đều hiểu.”

Lý Nhược Phi mỉm cười: “Thịt đã nấu nhừ rồi, mau chóng ăn thôi!”

Ăn rất nhả nhặn, lại không biết mùi vị gì, trên mặt hiện dáng cười ngẩn ngơ, Xung Vũ đại ca, ta sao có thể để người khó xử được? Lý Nhược Phi không thể dùng, còn có Mục Thiếu Bố, ta không phải thành toàn hần, mà là thành toàn người —— vô luận người muốn có được cái gì, chỉ cần thứ ta có việc ta có thể làm, hai tay dâng lên.

36. Chương 36

Phó Hoài Xuyên nghiêm túc nói: “Kỳ thật ta muốn hỏi người, nếu ta vẫn thật tâm đối đãi người, chưa từng cưỡng bức hạ nhục người, người... Có thể có một chút động tâm với ta hay không?”

Trưởng môn đột nhiên bị xốc lên, một tên truyền lệnh binh xông vào, hoảng hốt báo: “Vương gia! Tiết cô nương xảy ra chuyện!”

Lý Nhược Phi giật mình: “Không phải bảo các người hộ tống ra khỏi thành sao?”

Truyền lệnh binh vội nói: “Đúng lúc ra khỏi thành thì gặp phải Xích Na tướng quân...”

Lý Nhược Phi đột nhiên đứng phắt dậy ra khỏi trướng.

Ngoài trường dương quang tươi đẹp, bầu trời xanh trong, đằng xa nhìn thấy Xích Na ngay ngắn trên lưng ngựa, còn chưa mặc giáp trụ, nửa thân trên xích lõa trắng kiện, trên trường mâu vác một thân thể mảnh mai, đang cất tiếng cười lớn.

Người bị đóng trên mũi thương y sam không chỉnh tề, nhưng vẫn còn vương vài mảnh hồng y rách nát thừa thớt, là Tiết Sai Sai.

Lý Nhược Phi thoáng chao đảo.

Xích Na hưởng thụ lạc thú ngược sát (hành hạ đến chết) thiếu nữ quý tộc xinh đẹp, cũng mượn chuyện này để vũ nhục Lý Nhược Phi.

Yêu vật bị địch nhân đặt dưới thân mặc ý tuyên dâm, cư nhiên còn dám lưu lại đây hiệu lệnh tam quân?

Đang lúc sảng khoái, kinh hoàng phát giác dương quang tựa hồ tối sầm, Ô Vân Đạp Tuyết giống như một cơn lốc lướt sát bên mình, vai phải đột nhiên lạnh buốt một trận.

Mũi nhọn trường mâu treo thi thể Tiết Sai Sai, phần đuôi nhưng ngay cả cánh tay cường tráng, vạch ra vòng cung nặng nề, rơi xuống đất.

Đợi đến khi Xích Na kịp phản ứng, hoảng sợ phát hiện mình đã nằm trên đất, loan đao Lý Nhược Phi gác trên cổ, tay phải tách rời khỏi vai, máu phun lên cao, tung tóe bắn vào mặt Lý Nhược Phi.

Mặt Lý Nhược Phi ngược sáng, không nhìn rõ biểu tình, đồng tử đen như mực nhưng sáng đến mức ngấm vào người, vẻ mặt tàn khốc quá mức bình tĩnh.

Xích Na vẫn đang hoảng loạn, trên mặt đất bò lùi về sau, lại bị Lý Nhược Phi một cước giẫm lên ngực.

Thanh âm trầm khiết kêu gào như súc vật bị giết, Lý Nhược Phi một tay nắm tóc hắn, một tay cầm loan đao dùng tốc độ thật chậm chém vào thân thể hắn, cắt đứt yết hầu, tách khỏi xương cổ, đoạt lấy đầu của hắn.

Chúng quân sĩ đương trường sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Khi đám người Nhan Xung Vũ đuổi đến, nhìn thấy Lý Nhược Phi một thân toàn máu cầm đầu Xích Na giao cho truyền lệnh binh, bình tâm tĩnh khí hạ lệnh: “Tả tướng quân Xích Na tàn sát bách tính, làm trái quân lệnh của ta, treo thủ cấp của hắn ở viên môn thị chúng ba ngày!”

Tiết Sai Sai dù sớm đã chết, mắt hạnh tú mỹ vẫn mở to cực đại, ngưng đọng sợ hãi phần hân trước khi chết, Lý Nhược Phi quỳ gối bên cạnh nàng, đưa tay dịu dàng vuốt mí mắt nàng, vuốt gương mặt tái nhợt của nàng, men theo mái tóc đen, lại phát hiện vành tai trong suốt như ngọc của nàng, đeo viên minh châu từng bị mình bắn rơi kia, ngón tay nhện không được cứng đờ.

Thật lâu sau đứng dậy, chỉ vào thi thể Tiết Sai Sai, ảm đạm phân phó: “Hảo hảo chôn cất nàng bên cạnh Tiết tướng quân.”

Mấy ngày này Nhan Xung Vũ giống như hữu ý lại vô ý vẫn chưa đi gặp Lý Nhược Phi, hôm nay vừa gặp, phát hiện hắn càng gầy thêm vài phần, mặc dù thân trong đám người, lại phẳng phất như di thể độc lập cô tịch lạnh lẽo, trong lòng đau xót, giục ngựa tiến tới, ôn nhu nói: “Đi theo ta.”

Lý Nhược Phi ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt xa cách mà buốt lạnh, hỏi: “Nhiếp chính vương có việc?”

Nhan Xung Vũ ngăn người vươn tay nói: “Lên ngựa! Đến kim trường của ta, ta có chuyện nói với người.”

Lý Nhược Phi chăm chú nhìn hắn, chần chờ vươn tay, nhưng là lau đi vết máu trên mặt mình, nhàn nhạt nói: “Thuộc hạ còn có quân vụ quần thân, nếu không phải chuyện quan trọng, thỉnh Nhiếp chính vương tự nhiên.”

Dứt lời xoay người bỏ đi. Bên dưới y sam đơn bạc, đường nét nhấp nhô không có một điểm khởi thừa chuyển hợp (thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc, cũng là để chỉ dáng vẻ cố định), lộ ra sự sắc bén lạnh lẽo.

Nhan Xung Vũ, nếu đã quyết định buông bỏ, hà tất lại dây vào nữa.

Ta muốn, chính là toàn bộ cảm tình thuần túy của người, giờ đây người nếu đã không thể cho ta, vậy thì, một chút âm áp nhỏ nhoi kia ta cũng không cần. Ta sẽ vì người trải sẵn con đường bằng phẳng, tự mình trực xuất, nhưng Lý Nhược Phi tự có tôn nghiêm, cũng không dễ dò xét.

Ba ngày sau chiến trận Tương Châu bùng nổ.

Lý Nhược Phi đem soái ấn tam quân giao cho Mục Thiếu Bố, chỉ đảm nhận Tư Áp trận, đối với chiến sự không ngừng một từ.

Phó Hoài Xuyên ngày đó chưa từng phát binh viện trợ Lâm Châu, năm vạn binh chủ lực của thành Tương Châu vẫn còn, lúc này dựa vào thành vững hào sâu, mười đánh chín giữ, Mục Thiếu Bố lại không chiếm được nửa phần tiện nghi.

Tương Châu phó tướng lại nóng lòng cầu thắng, ban đêm phái năm ngàn kỵ binh bất ngờ tập kích bộ binh công thành của Thiết Mục Luân.

Mà Mục Thiếu Bố sớm bố trí hai nhánh kỵ binh ở ngoài thành, chặn đứng đường rút của Trữ quân, một nhánh cắt đứt đường rút của Trữ quân, nhánh còn lại tiến hành công kích quấy nhiễu cánh bên Trữ quân, Trữ quân bị chia ra bao vây, Mục Thiếu Bố luôn thiện công, còn là đánh ắt phải tiêu diệt, Tương Châu năm ngàn binh lính dạ tập (tập kích ban đêm) toàn bộ đều bị giết sạch.

Phó Hoài Xuyên thủ vững không ra, Mục Thiếu Bố gấp rút dùng thang mây nỗ bèn công thành, lại chịu phải chút thiệt thòi. Một ngày một đêm công thành, thành nam bị công phá tường ngoài, Lãng quân đánh đến ủng thành huyền môn lại bị thủ quân trên cao đánh xuống, bắn chết hơn nửa.

Đảo mắt mười ngày đã qua, Mục Thiếu Bố triệt để tỉnh táo lại, chỉ lệnh tam quân vây thành, đợi xe bắn đá chuẩn bị hoàn tất lại tiếp tục tấn công.

Sáng sớm hôm đó, Phó Hoài Xuyên lên thành lầu, khoan tay nhìn về phương bắc, hồi lâu bắn ra một phong tiễn thư.

Binh lính đem thư trình cho Mục Thiếu Bố, Mục Thiếu Bố vừa mở ra xem, giận không kiềm được, gần như muốn xé nát nó thành ngàn mảnh, rồi lại trầm ngâm nửa ngày, chạy đến hậu doanh, giao cho Lý Nhược Phi.

Lý Nhược Phi mở thư hàm, nhìn trên mảnh lụa trắng thuần, viết mười sáu chữ: “Ngày ngày tư quân, không dám lãng quên, giờ ngo ngoài thành, thỉnh ban gặp mặt.”

Lý Nhược Phi đạm nhạt cười, nói: “Cũng nên gặp rồi.”

Mục Thiếu Bố muốn nói lại thôi, Lý Nhược Phi cười bảo: “Không có gì nguy hiểm, Phó Hoài Xuyên dù độc, nhưng không hèn mọn dùng loại thủ đoạn này ám sát ta.”

Mục Thiếu Bố gật đầu, trong mắt hiện vẻ hiểu rồi.

Chính ngo bên cầu treo ngoài thành Tương Châu, một bãi cỏ xanh rì, Phó Hoài Xuyên một thân y sam màu trắng xanh nhạt viền tối, bên hông một cây sáo ngọc, đường nét hoàn mỹ, khí chất tao nhã cao quý, bên miệng ngậm mang tiểu ý, đem chiến trường căng thẳng giữa hai quân biến thành du thường ngày xuân.

Lý Nhược Phi Ô Vân Đạp Tuyết đến nơi, một thân hắc y, lưng đeo loan đao, tôn lên gương mặt như ngọc khác, khí chất thanh sát tựa như danh kiếm xuất vỏ, lại nảy sinh xuân sắc tràn ngập gột rửa khói bụi.

Phó Hoài Xuyên cười nói: “Ngồi xuống đi!” Từ trong túi nhỏ trên lưng ngựa cầm một vỏ rượu, tự chiếu cố tự ngồi trên bãi cỏ.

Lý Nhược Phi ngồi xuống đối diện, hỏi: “Thiêu đao tử?”

Phó Hoài Xuyên gật đầu: “Hơn ba năm trước, lần đầu ta người gặp nhau ở Khai Yết, cùng uống chính là Thiêu đao tử.” Mở nắp đây, giữa đầu, nốc một ngụm lớn, đưa đến tay Lý Nhược Phi, nói: “Cùng uống chứ!”

Lý Nhược Phi tiếp nhận, ngửa cổ, rượu trút xuống, uống xong một ngụm, lại đưa cho Phó Hoài Xuyên.

Hai người mỗi người một ngụm, cũng không nói gì, đại quân hai nước cách đó không xa, đều kinh ngạc nhìn.

Nhan Xung Vũ đứng trên sườn núi xa xa, chăm chú dõi theo bọn họ, trong ánh mắt lại nhìn không ra hỉ nộ.

Lý Nhược Phi uống cạn ngụm cuối cùng, thuận tay ném vò rượu xuống sông hộ thành, hỏi: “Người muốn nói gì?”

Phó Hoài Xuyên ánh mắt ôn nhu: “Ta muốn gặp lại người.” Khẽ mỉm cười: “Dù sao người là người cả đời này ta yêu nhất cũng hận nhất.”

Lý Nhược Phi giống như nghe mà không nghe: “Người có phải muốn hỏi nguyên do người binh bại Tĩnh Phong?”

Phó Hoài Xuyên lắc đầu: “Không có gì muốn hỏi, ta và người đều là người thông minh, đoán cũng đoán được.” Nhắm hờ mắt, cười nói: “Người bị vây Lang Sâu cốc, ta binh bại Tĩnh Phong; người ngụy tạo thư tín tư thông của ta, ta rải xuân cung đồ của người; người tuyệt đường lui khiến ta thân bại danh liệt, ta nhưng cũng khiến người chịu đủ khuất nhục, từ nay về sau không thể ở lại trong quân.” Tay áo trắng thuần phát ngang ngọn cỏ xanh: “Hai chúng ta, xem như oan gia đối đầu, chính là nghiệt duyên mà Phật gia nói.”

Lý Nhược Phi trong mắt hiện tia mệt mỏi khó nhận ra, xa xa nhìn chân trời, nói: “Ta thật hy vọng đời này chưa từng gặp người.”

Phó Hoài Xuyên nói: “Ta trước nay chưa từng hối hận đã gặp người.” Nhìn đôi mắt đen láy của hắn, nói: “Chỉ sau khi Nhị ca chết, ta mới hối hận năm đó không giết người. Trong những ngày này, ta hận đến mức thậm chí mong đem người băm thây vạn đoạn, nhưng lại muốn khóa người bên mình, không còn chia lìa nữa. Ta đáp ứng Nhị ca phải đoạt tính mệnh của người, nhưng hôm nay đại thế đã mất, chỉ sợ ta phải đi gặp hắn trước. Bất quá xuân đồ lưu truyền, khiến người từ nay về sau không thể chinh chiến, cũng xem như hoàn thành tâm nguyện của Nhị ca.”

Lý Nhược Phi gật đầu thừa nhận, nói: “Chiêu này của người tuy rằng dễ tiện, nhưng lại cực kỳ hiệu quả, ta rất bội phục.”

Phó Hoài Xuyên cười đến ba phần đắc ý ba phần thương xót: “Xuân cung đồ này, xem như ta thay người thử lòng Nhan Xung Vũ.”

“Ta không muốn thử như vậy.”

Phó Hoài Xuyên nhin không được vuốt ve mái tóc hắn, khẽ thở dài: “Nhược Phi, người không hiểu, nếu chuyện này hắn cũng không thể bảo vệ người, người sao có thể cả đời cả kiếp bên hắn được?”

Lý Nhược Phi hất tay hắn, trong thanh âm mang theo vài phần sợ hãi: “Đợi tất cả mọi chuyện ổn định, hắn có được thứ hắn muốn, tự nhiên sẽ toàn tâm với ta.”

“Hắn muốn cái gì người biết không? Quyền thế, một khi dính vào nó đừng mong có thể vùng vẫy thoát ra được, chỉ biết một lòng một dạ nghĩ muốn nhiều hơn, nắm càng chặt hơn, trèo càng cao hơn, Nhan Xung Vũ cũng không thể ngoại lệ. Hiện giờ hắn có thể vì ổn định thế lực quân đội tước quân quyền của người, ngày sau Nhiếp chính vương quyền khuynh triều đình, có thể sẽ vì hoàng vị hoàn toàn vứt bỏ người.”

“Người có thể không nhìn thấu nhân thần của hắn.” Phó Hoài Xuyên xa xa chỉ Nhan Xung Vũ, cười nói: “Ngoài thành Thâm Châu, ta bắt người trở về, đã phát hiện Nhan Xung Vũ sớm không phải là Nam Viện vương năm xưa vì người làm chất tử đội mưa gặp người, hắn có thể một tay thay đổi càn khôn, tương lai vị tất sẽ không mưu triều soạn vị, loại dục vọng nắm quyền thế trong này chỉ biết vĩnh vô chừng mực.”

“Người nhìn Ngũ đệ ta, vì hoàng quyền không tiếc phân cương cát đất, buông thả dị tộc xâm lấn; ta cũng vậy vì hoàng quyền, đánh mất người thân cuối cùng.”

Cười đến tàn nhẫn rõ ràng: “Người có thể vĩnh viễn cũng không đợi được ngày Nhan Xung Vũ buông bỏ quyền thế, toàn tâm đối với người.”

Lý Nhược Phi đồng tử co rút, ánh mắt sát khí mãnh liệt bùng phát, cánh tay tái nhợt nắm chặt chuôi đao.

Phó Hoài Xuyên khẽ cười nói: “Được rồi, xuân sắc thế này, cũng không nên nói những lời sát phong cảnh như vậy.”

Lý Nhược Phi buông tay, lạnh lùng nói: “Chuyện của ta và Nhan Xung Vũ, không liên quan đến ngươi, xúi giục như vậy, không khỏi có chút vụng về.”

Mỉm cười đến kiêu ngạo lại dứt khoát: “Trước kia Sơ Nhụy từng nói với ta một câu: Tình không biết bắt đầu từ đâu, vừa đến đã khắc sâu, kẻ sống có thể chết, kẻ chết có thể sống. Ta cũng chính là như vậy, sinh tử cũng không thể ngăn cách, sao lại không thể còn con đường hồi đầu?”

Phó Hoài Xuyên mỉm cười: “Ngươi vẫn như lúc trước, vô cùng ngây thơ... Bỏ đi, không nói hấn, vậy nói chuyện của chúng ta được không?”

“Ta là ta, ngươi là ngươi, trận chiến Tương Châu, ta sẽ không để ngươi sống sót.” Lý Nhược Phi đáp đến vô tình.

Phó Hoài Xuyên nói: “Ta biết ngươi muốn ta chết. Yên tâm đi, Tương Châu thủ được mười ngày, nhưng không thủ được một năm, chung quy sẽ bị đại quân các ngươi công phá, một khi thành phá, ta cũng sẽ không sống.”

Lý Nhược Phi ngừng thần nhìn hấn, giống như khiếp sợ, lại giống như không tin.

Phó Hoài Xuyên đảo mắt nhìn về phương nam, dù cho không có miện lưu hoàng bào, nhưng tự có khí thế đế vương: “Phó gia sinh ra một Thái tử bị nam sủng ám sát, một hoàng đế vô năng rứt đầu ở Giang Nam, nhưng vẫn chưa sinh ra một vương gia lưu huyết tuần quốc.” Mỉm cười mỉa mai lại đau thương: “Cũng khó nói, chỉ có thể do ta đứng trên đỉnh. Phó Đông Bình chắc hẳn sẽ rất kinh ngạc, nhi tử hấn luôn đề phòng, cư nhiên sẽ vì tôn nghiêm cuối cùng của Trữ quốc mà chết.”

Lý Nhược Phi nghiêm mặt nói: “Ta sẽ hạ lệnh dùng nghi lễ thân vương hậu táng ngươi.”

Phó Hoài Xuyên lại nhướn chân mày, mắt hàm phong lưu: “Vứt xác ngoài đồng hoang cũng không sao, chỉ cần ngươi đáp ứng ta, kiếp sau cùng ta bách niên giai lão.”

Lý Nhược Phi vì uống rượu, mí mắt nhiễm một mạt ửng hồng nhàn nhạt, dung mạo vô cùng trong trẻo, tăng thêm ba phần nhu hòa, nghe thấy những lời này, không khỏi nhướn mày, khóe miệng câu lên tiểu ý bất minh.

Phó Hoài Xuyên nghiêm túc nói: “Kỳ thật ta muốn hỏi ngươi, nếu ta vẫn thật tâm đối đãi ngươi, chưa từng cưỡng bức hạ nhục ngươi, ngươi... Có thể có một chút động tâm với ta hay không?”

37. Chương 37

Động tâm?

Lý Nhược Phi nhìn khuôn mặt gần như hoàn mỹ của Phó Hoài Xuyên, trong lòng hận ý cùng sợ hãi đồng loạt lướt qua.

Cho đến hiện tại, ta vẫn thường gặp ác mộng, mơ thấy lại rơi vào tay ngươi, bị đánh, bị lăng nhục, bị đâm xuyên xương tủy bà, khóa chặt giống như dã thú. Không dám nghe tiếng xích sắt, thống khổ trong mộng rõ ràng chân thực, khắc sâu vào linh hồn, thậm chí không thể nói với Nhan Xung Vũ, chỉ sợ hấn thương tâm đau khổ.

Sao có thể động tâm?

Trong mộng của ngươi e rằng cũng đã sớm bị vết máu Phó Hình Giản nhuộm thành tiên huyết thấm khốc rồi?

Hà tất phải hỏi như vậy?

Phó Hoài Xuyên nhưng vẫn lẳng lặng chờ đợi.

Giờ khắc này, hấn chỉ muốn vứt bỏ tất cả, chờ đợi một đáp án.

Lý Nhược Phi trầm ngâm chốc lát, nhìn thẳng vào nhân thần mong đợi của hắn: “Sẽ không. Ta người ngay từ đầu đã là địch nhân, cho dù những ngày đó người đối với ta rất tốt, với ta cũng là khuất nhục. Ta đã nói, ta người hai người, không chết không ngừng.”

Phó Hoài Xuyên rũ mi, lạnh lẽo nói: “Vậy ta cũng không còn gì hối hận nữa, người đã không thể yêu ta, ta làm như vậy, ít nhất từng có được người, đời này kiếp này của người, ắt hẳn cũng không thể nào quên được ta.”

Lý Nhược Phi im lặng.

Phó Hoài Xuyên bỗng nói: “Ta còn một chuyện muốn nhờ.”

“Đồng ý với ta, đừng đồ thành. Hơn mười vạn dân chúng trong thành tương lai cũng sẽ là con dân các ngươi. Nếu ngươi hận ta, thì đem ta nghiền xương thành tro, ta cũng sẽ vui lòng cam chịu.”

Lý Nhược Phi đắn đo thật lâu, cắn răng nói: “Ta đồng ý ngươi, tam quân phá thành, lập tức phong đao.”

Phó Hoài Xuyên vui mừng, nói: “Đa tạ ngươi! Ta thối khúc này cho ngươi nghe, biểu thị lòng biết ơn vậy.”

Tứ Dã vương vô có thể an bang, tài hoa phong lưu, đối với âm luật cũng rất có hiểu biết, thảo sáo ngọc bên hông đặt ngang bờ môi, bắt đầu thổi, giai điệu đau mà không thương, thanh tân mềm mại, Lý Nhược Phi chấn động, nghe ra khúc hân thối chính là một khúc Lục y, vốn là sáng tác của mẫu thân sớm đã qua đời, không ngờ hắn lại dùng khúc này để cảm ơn:

Non xanh ả ả suối trong, cô thành cô khách cô thuyền. Nhắc tay muốn cầm bút, liễu rũ ngại trời thu; ngắt trọn nhành dương liễu, lạnh lẽo như tay áo. Lãng đò ráng chiều mây, cùng trải tiết Trùng Dương; Dao Quang cỏ non mùa xuân, một đêm sương mùa thu. Dưa gió thu mười hai tòa thành, vọng cổ quốc ba ngàn dặm. Chén rượu, ngừng cạn, thuyền, ngừng xoay.

Lý Nhược Phi ngẩn ngơ nghe xong khúc này, áp lực khổ sở mấy ngày nay đều dâng lên trong lòng, dường như lại lần nữa chân trần đơn độc trên đồng tuyết mệnh mông, chợt cảm thấy cơ khổ quanh quệ, nhất thời còn muốn khóc rống một hồi, miễn cưỡng đè xuống, đang định mở miệng, Phó Hoài Xuyên than nhẹ một tiếng, buông sáo, một phen ôm lấy hắn.

Đây là lần đầu đôi bên thật tâm ôm nhau, nhưng lại sau khi phát sinh bao vết thương chồng chất lẫn nhau, tam quân trước trận, áp sát ranh giới một mất một còn.

Phó Hoài Xuyên chua xót nói: “Mười một năm trước, ta nên đến thảo nguyên nhật nguyệt về...” Vừa cười nói: “Có cái ôm này, ta cũng đủ rồi.”

Lý Nhược Phi không đáp, khẽ đẩy hắn ra, đứng dậy, cười Ô Vân Đạp Tuyết, lại xoay đầu nói: “Năm đó lang tập trên thảo nguyên là bởi vì ta cho người mặc y phục của các ngươi trước, cười Ô Châu Mục Tầm Mã đi đào ổ sói, giết hết sói con, các ngươi lại cười ngựa này đi qua thảo nguyên Ngạch Luân, tự nhiên sẽ bị bấy sói tập kích.”

Nói xong phóng ngựa đi.

Phó Hoài Xuyên ngẩn người, không khỏi cười lớn.

Hơn ba năm trước, lần đầu giao thủ với Lý Nhược Phi trên thảo nguyên Ngạch Luân, vì lang tập mà thảm bại, ba lần hỏi hắn nguyên do, mỗi lần Lý Nhược Phi đều nói: “Trời phạt.” Thậm chí vì vậy bị bẻ gãy cổ tay, vẫn thủy chung không chịu nói nguyên nhân chân chính với mình.

Ngày hôm nay không hỏi mà tự nói, Phó Hoài Xuyên trong lòng cực hạn vui mừng, xoay người quẳng sáo ngọc xuống sông hộ thành, cười lớn quay về thành.

Nhan Xung Vũ bất động thanh sắc, thúc ngựa về doanh.

Nhiếp chính vương như mặt trời chính ngọ, tự không cần phải so đo với một người sắp chết, chỉ là Lý Nhược Phi, quật cường tùy hứng, xa cách gần hai năm, mình lại không thể nắm bắt được tâm tư của hắn, có phần nan giải.

Ba ngày sau, xe bắn đá vào vị trí, tám mươi cỗ xe bắn đá dọc theo sông hộ thành dần trận chữ “nhất”, đạn bắn, tiếng động rung trời chuyển đất, những nơi công kích đều bị đổ sập, ngập vào đất bảy thước, dưới tấn công mạnh mẽ như sao sa, thành Tương Châu kiên cố giống như tờ giấy, ngay cả tường chắn đều bị chấn sập.

Phó tướng xông lên thành lâu, vội nói: “Vương gia! Tình thế nguy cấp, xin ngài rút lui khỏi đây trước, giữ cơ đồ mai sau!”

Phó Hoài Xuyên thản nhiên nói: “Đi không được, ta cũng không muốn đi, mọi người tử thủ tuần quốc!”

Cao giọng nói: “Hôm nay thành sắp bị phá, Phó Hoài Xuyên có phụ các vị, nhưng nam nhi hảo hán Trữ quốc ta, cần phải vì nước quên mình.”

Ung dung hạ lệnh: “Ngoài thành chém giết, chém giết bất lợi, thủ trong thành, thủ thành bất lợi, chiến đấu trên phố, chiến đấu bất lợi, đoản tiếp, đoản tiếp bất lợi, tự sát!”

Nhất thời vang như sấm dậy, binh lính Trữ quốc anh dũng tranh trước, dũng cảm không sợ chết, Mục Thiếu Bô cũng không liều mạng, hạ lệnh khinh kỵ binh đứng ngoài thành, dùng dầu lửa nổ tiến bắn vào, đội trong thành bốc cháy, Trữ binh trong lúc hỗn loạn, lệnh bộ binh công thành xông vào nội thành, chia nhỏ Trữ quân, tiêu diệt từng nhóm.

Trữ quân lại giống như điên cuồng, không hề thoái nhượng, chiến đấu trên phố lấy một căn mười, chiêu số đều là liều mạng, trên thân dù trúng đao nằm trên đất sắp chết, vẫn cắn chặt chân Lãng binh, cố gắng cắn xuống một miếng thịt.

Trận chiến Tương Châu, chính là chiến dịch Lãng quốc nam hạ thảm khốc nhất, sau khi kiểm kê thương vong, bộ binh công thành tổn thương gần một nửa, Lãng quốc tử trận hơn ba vạn người.

Trải qua một ngày một đêm khổ chiến, Lãng quốc rốt cuộc công hãm thành Tương Châu.

Phó Hoài Xuyên bị Mục Thiếu Bô tự lĩnh quân vây khốn, trường thương trong tay đã gãy, chỉ nắm mũi thương dài chừng thước, toàn thân là máu, một chân bị chém đứt, thân hình nghiêng ngả, dựa vào bức tường sau lưng, gương mặt lại là tiểu ý tươi mát.

Nhìn thấy Lý Nhược Phi thúc ngựa huy đao đuổi tới, Phó Hoài Xuyên trước mắt phát sáng, không chút do dự, giơ tay nhanh nhẹn dứt khoát dùng mũi thương cắm phập vào lồng ngực, tâm can cảm nhận đau đớn giá lạnh sắc bén, môi khẽ cử động, đối với Lý Nhược Phi làm khẩu hình rõ ràng: “Kiếp sau.”

Phó Hoài Xuyên tự sát thân vong.

Ba ngày sau, Phó Tinh Hạc dùng vạn kim cầu đổi thi hài Phó Hoài Xuyên, an táng hoàng lăng Ngọc Châu, một thân đồ tang, quỳ trước mộ, cất tiếng “Tứ ca...”, lệ tuôn như suối.

Lý Nhược Phi bước đến trước mặt Mục Thiếu Bô, ánh mắt tràn đầy ý tán thưởng.

Mục Thiếu Bô mỉm cười, hơn mười ngày ngắn ngủi, đã có vẻ thâm trầm không tương xứng với tuổi tác, nói: “Nếu người công thành, thì sao?”

Lý Nhược Phi cười nói: “Ta làm không tốt hơn người là bao.”

Mục Thiếu Bô mừng rỡ ra mặt, an bài phong đao tập kết, dán thông báo dân chúng đợi phân phó.

Lý Nhược Phi nhìn thi thể Phó Hoài Xuyên, khe thở dài, rốt cuộc đã chết.

Nguồn cơn ác mộng đã rũ bỏ, ngày sau chậm rãi quên lãng thì sẽ khỏi hẳn. Cảm tình của mình đối với Phó Hoài Xuyên, vốn đơn giản chỉ là hận, hận hắn muốn hắn chết, chết rồi thì sẽ không quần triển tâm can nữa.

Phó Hoài Xuyên ba chữ kia, từ nay về sau đối với Lý Nhược Phi mà nói, không còn ý nghĩa gì nữa.

Cái gọi là kiếp sau, chỉ là Phó Hoài Xuyên tự mình đơn phương tình nguyện mà thôi.

Đột nhiên nghe thấy cổng thành xôn xao ồn ào, Lý Nhược Phi trong lòng trầm xuống, vội thúc ngựa chạy về phía cổng thành.

Chỉ thấy Hỏa Lô quân đang cản hậu đội vào thành, nhìn thấy Lý Nhược Phi đuổi đến, Mộc Kỳ Lân bấm báo: “Hậu đội nói Nhiếp chính vương hạ lệnh, công thành vượt quá năm ngày, tàn sát Tương Châu.”

Lý Nhược Phi cao giọng nói: “Tương Châu trọng trấn, chỉ có thể dụ, quân đội ở ngoài thành hầu trước, ta đi thỉnh Nhiếp chính vương.”

Dứt lời đang định ra khỏi thành, đã thấy Nhan Xung Vũ phóng ngựa đến, tốc độ cũng không nhanh, lại mang theo uy nghi như núi cao, cổng thành xôn xao lập tức im bật.

Hắc Diễm nhìn thấy Ô Vân Đạp Tuyết vô cùng vui mừng, hai con ngựa cổ kề sát bên nhau, thân thiết vô cùng. (hai con ngựa cũng có gian tình O.O)

Lý Nhược Phi lại lẳng lẳng nhìn Nhan Xung Vũ, Nhan Xung Vũ một thân hắc bào, tóc đen nồng đậm chỉ dùng vải thường bó buộc, trên người không có bất cứ phục sức nào đại biểu cho quyền thế, ngồi thẳng vững trãi trên lưng ngựa như vậy, tựa như đứng trên vạn người, cúi nhìn chúng sinh.

Tôn quý vô cùng, xa lạ vô cùng.

Lý Nhược Phi cúi đầu hành lễ, nói: “Tương Châu đã thuộc về nước ta, dân chúng Tương Châu cũng là dân chúng Lăng quốc, khẩn cầu Nhiếp chính vương buông tha tính mệnh toàn thành.”

Nhan Xung Vũ đôi mắt đen kịt như màn đêm, ẩn tia sáng không rõ tên, hồi lâu mở miệng: “Tương Châu ngoan cố chống cự nửa tháng, vượt quá thời hạn năm ngày, hơn nữa mấy vạn binh lính của chúng ta vì thành trì này rốt cuộc không thể trở về thảo nguyên, những điều này, chẳng lẽ ngươi không biết?” Hạ giọng: “Cũng bởi vì nhận lời Phó Hoài Xuyên, cho nên không tiếc kháng mệnh?”

Lý Nhược Phi giương mắt nhìn hắn, thanh âm trong trẻo lạnh lùng lại xa lạ: “Ta sẽ tự mình rời khỏi quân đội, cầu người đừng tàn sát bá tánh.”

Nhan Xung Vũ lắc đầu: “Ý ta đã quyết.”

Trong mắt Lý Nhược Phi lóe lên ánh sáng lạnh lẽo mà hoa lệ, rút đao: “Nếu vậy phải bước qua xác ta.”

Nhan Xung Vũ tựa như chấn động, ngưng thần nhìn hắn, ôn nhu thở dài: “Nhược Phi, ngươi biết ta tuyệt sẽ không tổn thương người, hà cớ gì lại bức ta?” Hắc Diễm tiến lên một bước, Lý Nhược Phi chần chừ chớp mắt, đã bị Nhan Xung Vũ nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay cầm đao.

Cảm giác hắn đang run rẩy, nhìn ánh mắt cảnh giác lại do dự của hắn, Nhan Xung Vũ mỉm cười nói: “Ngươi cũng không nỡ tổn thương ta, có phải không?”

Lý Nhược Phi trong mắt tràn ngập ý khẩn cầu, Nhan Xung Vũ khẽ cắn môi, hữu chưởng nhưng mạnh mẽ đánh vào sau gáy hắn.

Đỡ lấy thân thể mềm rũ, không ngoài dự liệu, bắt gặp ánh mắt đè nén lửa giận của Mục Thiếu Bối.

Nhan Xung Vũ bình tĩnh hạ lệnh: “Giết sạch Tương Châu, một người cũng không lưu lại.”

Mỉm cười nhìn Mục Thiếu Bối, thấp giọng nói: “Nhìn thử nhãn thần các binh sĩ khinh kỵ binh của ngươi, ngàn vạn lần đừng kiêu nể dục vọng tàn sát của bọn họ. Bọn họ là người chiến thắng, có tư cách cướp đoạt hết thảy mọi thứ.”

“Còn ngươi, cần phải nhìn rõ tình thế, tiền đồ tốt, không nên làm chuyện vô vị, theo ta đến kim trướng, ta có chuyện hỏi ngươi.”

38. Chương 38

Dùng sinh tử đánh cược một ván, đợi xem người rốt cuộc là muốn một Lý Nhược Phi chết ở bên người, hay là một Lý Nhược Phi tuy bỏ đi nhưng vẫn sống.

Sẽ không tìm cách bỏ trốn, chỉ chờ đợi một quyết định của người.

Ta đem sinh tử đặt trong tay người.

Sau khi vào trướng, Nhan Xung Vũ dịu dàng đặt Lý Nhược Phi trên thảm, lại phân phó Khổng Nhân Bạng mang thuốc đã sắc xong đến đây, đỡ Lý Nhược Phi dậy, tự mình dứt thuốc cho hần.

Một chén thuốc đen đặc rót vào cánh môi nhạt màu không hề hay biết của Lý Nhược Phi, tựa hồ dứt có phần nóng vội, Lý Nhược Phi trong hôn mê nhin không được ho sặc sụa, tê tâm liệt phế.

Mục Thiếu Bố vươn tay giật lại, tức giận nói: “Người cho hần uống cái gì?”

Nhan Xung Vũ phất tay ngăn cản, đặt chén thuốc xuống, cực ôn nhu cẩn thận giúp Lý Nhược Phi lau khô môi, xoa đầu nói: “Mê được. Nếu hần tỉnh, chỉ sợ lại muốn xông vào trong thành, mấy ngày này ta sẽ rất bận rộn, không có thời gian chăm sóc hần, lại không thể mặc hần xảy ra chuyện, chỉ có thể để hần ngủ.”

An bài Lý Nhược Phi xong, Nhan Xung Vũ ngồi trước bàn cười nói: “Một trận Tương Châu, người đánh rất đẹp, Lý Nhược Phi quả nhiên không nhìn lầm người, luận công ban thưởng, người nhậm chức Nam Viện tướng quân trước.”

Mục Thiếu Bố nghe như không nghe, lại hỏi: “Người định làm gì hần?”

Nhan Xung Vũ cười khổ một tiếng: “Ta muốn làm gì với hần không quan trọng, hoàng thượng trái lại hạ mật chỉ, xử tử Lý Nhược Phi.”

Mục Thiếu Bố đầu ngón tay tê tái.

Lý Minh Nguyệt tuy là nữ lưu, nhưng nóng nảy quả quyết, ngự hạ nghiêm khắc, lần nam chinh này chiến lược đồ thành, nàng cũng tán đồng mạnh mẽ.

Nhan Xung Vũ nói: “Nhược Phi lần này, phạm vào ba điều kị của nàng, thứ nhất ngăn cản đồ thành, dẫn đến oán nộ của nhiều người, sau đó giết chết Xích Na, Xích gia trong triều đình rất có thế lực, hoàng thượng tất nhiên cực kỳ bất mãn.” Ánh mắt phức tạp: “Bất quá nguyên nhân quan trọng nhất, vẫn là xuân cung đồ lưu truyền trong quân.”

Mục Thiếu Bố thấp giọng nói: “Đã nghiêm lệnh tiêu hủy, Lý Nhược Phi chiến công hiển hách, hoàng thượng sẽ không vì chuyện này mà muốn mạng của hần?”

Nhan Xung Vũ lắc đầu: “Lý Nhược Phi từ nhỏ dù rời khỏi Võ Định vương phủ, trưởng thành bên cạnh ta, nhưng người đừng quên, hần dù sao vẫn mang họ Lý, là người trong hoàng tộc, đường đệ thân thích của đương kim hoàng thượng. Người cho rằng Phó Hoài Xuyên chỉ muốn chặt đứt quân đồ của Lý Nhược Phi? Những bức tranh này tước hết thể diện hoàng gia, hoàng thượng còn có thể buông tha hần?”

Mục Thiếu Bố trầm mặc, đột nhiên ngẩng đầu nói: “Để ta dẫn hần đi.”

Nhan Xung Vũ mỉm cười, nhãn thần phẳng phất như giếng cổ sâu không thấy đáy, nói: “Người vẫn chưa đủ tư cách. Đợi đến lúc người có thể ngang vai ngang vế với ta, nói lại những lời này, có lẽ ta còn nghe thử.”

Mục Thiếu Bố cũng không tức giận, đáy mắt lại ẩn chứa dã tâm cùng dục vọng, hỏi: “Vậy người định làm thế nào?”

Nhan Xung Vũ cười nói: “Đã mật chỉ, ắt hần Lý Minh Nguyệt vẫn còn lưu lại một tia tình cảm, trận chiến Tương Châu là người chỉ huy, người đưa tin Nam Viện vương Lý Nhược Phi tử trận Tương Châu là được!”

Mục Thiếu Bố gật đầu nói: “Cũng tốt, tướng quân tử chiến sa trường, không phải chết vì lời đồn.”

Nhan Xung Vũ đốt lò sưởi, thiêu hủy mật chỉ, lơ đãng hỏi: “Thư hàm ngày đó Phó Hoài Xuyên đưa cho Lý Nhược Phi, bên trong viết gì?”

Mục Thiếu Bố im lặng, nghiêm mặt nói: “Nếu ta là người, căn bản sẽ không hỏi gì về vấn đề Phó Hoài Xuyên, người kia đã chết, tất cả mọi chuyện của hần đã dừng tại đây, ít nhất, người đừng làm hần thêm... thương tâm nữa.”

“Ta chỉ muốn biết, ta sẽ không để Nhược Phi đau khổ.”

“Ngày ngày tư quân, không dám lãng quên, giờ ngo ngoài thành, thỉnh ban gặp mặt.”

Lý Nhược Phi dường như nghe thấy tiếng chém giết cùng thảm thiết kêu gào không ngớt bên tai, thần chí thủy chung quần quanh giữa tỉnh táo và hôn mê, cố gắng muốn mở to mắt, lại càng chìm sâu vào bóng tối, đột nhiên bên tai truyền đến tiếng đinh đang cực nhỏ của xích sắt, con tim thoáng chốc co rút, nỗi sợ hãi chôn sâu gắt gao bóp nghẹn, phút chốc bình tĩnh.

Căn phòng sạch sẽ, đêm đã khuya, ôm đầu, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, đầu đau muốn nứt ra, nhin không được thấp giọng khê rên, lập tức rơi vào cái ôm nóng bỏng nồng hậu, bên tai thanh âm ôn nhu vang lên: “Đừng sợ, Nhược Phi, là ta...”

Sau lưng bàn tay Nhan Xung Vũ không ngừng vỗ về, trán được đôi môi ấm nóng mềm mại hôn xuống.

Hít thở mùi vị tươi mát quen thuộc trên người Nhan Xung Vũ, Lý Nhược Phi an tĩnh hơn, trở tay ôm hân, đang mơ màng muốn ngủ, chợt nghe thấy một tiếng hô hào thảm thiết bén nhọn không giống tiếng người cách đó không xa, nhất thời như bị xối một gáo nước lạnh hoàn toàn tỉnh táo.

“Nơi này là bên trong thành Tương Châu?”

“Àn.”

“Ta ngủ mấy ngày rồi?”

“Đây là đêm thứ ba.”

“... Tàn sát bá tính rồi?”

“Đúng vậy.”

Lý Nhược Phi một phen đẩy Nhan Xung Vũ ra, thẳng người đứng dậy, lại lập tức bị hân bắt lấy cổ tay dùng sức kéo vào trong lòng, Nhan Xung Vũ nói: “Đừng ra ngoài. Nam Viện vương Lý Nhược Phi đã tử trận Tương Châu rồi.”

Lý Nhược Phi chậm rãi quay đầu: “Vậy ta là ai?”

Nhan Xung Vũ gắt gao ôm khối thân thể gầy ốm kia, siết chặt vòng tay, vuốt ve đường nét phân minh xương bả vai hân: “Là Lý Nhược Phi của ta.” Mạnh mẽ hôn: “Chỉ của mình ta, sau này sẽ không cần lo lắng người rời khỏi bên cạnh ta nữa.”

Lý Nhược Phi bị hân ôm đến phát đau, thậm chí không thể hô hấp: “Tại sao?”

“Lý Minh Nguyệt mật chỉ xử tử người, ta chỉ có thể báo người tử chiến, sau này trở về Tĩnh Phong, người sẽ ở trong Nhiếp chính vương phủ của ta.”

Lý Nhược Phi không đáp, chợt cảm thấy cõi lòng giống như chìm xuống đáy hồ sâu không thấy đáy.

Nhan Xung Vũ tiếp tục nói: “Phó Văn Văn tự thỉnh xuất gia, Võ Định vương cùng cha mẹ ta bọn họ đều đã đến Tĩnh Phong. Người yên tâm, Lý Minh Nguyệt dù khôn khéo, nhưng cũng phải cố kỵ ta ba phần, chuyện người tử chiến chỉ là để dễ ăn nói với thiên hạ, nàng cũng chưa hân muốn dồn người vào tử địa, huống hồ, đời ta cũng cố thể lực, Lý Minh Nguyệt bất quá cũng chỉ là quân cờ trong tay ta mà thôi.”

Lý Nhược Phi nhàn nhạt nói: “Nàng hạ chỉ giết ta, chính là đánh trúng ý nguyện của người, phải không?”

Trầm mặc chốc lát, Nhan Xung Vũ thở dài: “Đúng vậy. Hai năm nay người không ở bên ta, ta gần như đã chết. Nhược Phi, người không biết ta có bao nhiêu hoang mang, người luôn hấp dẫn những người cường thế, tỷ như Phó Hoài Xuyên đã chết, tỷ như Mục Thiếu Bố của hiện tại —— hài tử kia, tương lai tuyệt không phải là vật trong ao.”

“Ta biết người định tự trục xuất khỏi quân, người đối với ta thất vọng rồi, phải không?”

“Ta rất sợ người sẽ rời khỏi ta, cho nên dù không có mật chỉ của Lý Minh Nguyệt, ta cũng sẽ báo người tử trận, để người lưu lại bên ta —— chuyện ta muốn làm, nhất định sẽ làm được.”

“Thời gian lúc trước bị Phó Hoài Xuyên bức đến bất lực đã qua rồi, Nhan Xung Vũ hôm nay, sẽ không để mất Lý Nhược Phi nữa.”

Lý Nhược Phi tựa như bất vi sở động, thanh âm lãnh tĩnh dị thường: “Trời vừa sáng, ta sẽ rời khỏi đây.”

“Người đã không phải là Xung Vũ đại ca, người là Nhiếp chính vương, tương lai cũng có thể là hoàng đế Lãng quốc, người hiện tại một lòng muốn chính là tranh đấu triều đình, mưu quyền đoạt vị, cân nhắc lợi hại, ta chỉ muốn sau khi kết thúc trận chiến này, trở về thảo nguyên săn bắn thả ngựa, cuộc sống tự do tự tại.”

“Người chết đã quá nhiều, ta mệt mỏi rồi.”

Nhan Xung Vũ đề lên hắc, chế trụ cổ tay hắc, thanh âm mang theo cảm giác mát mát dày đặc: “Người chết đã quá nhiều? Phó Hoài Xuyên sao?”

Lý Nhược Phi siết chặt nắm tay, khớp xương lạnh cóng đã sắp đâm xuyên da thịt: “Thì ra, người để tâm những bức tranh kia?”

Nhan Xung Vũ cắn răng, khoe mắt co giật: “Ta sao có thể không để tâm? Vừa nghĩ đến những bức tranh kia, ta liền hận không thể giết chính mình, cái bóng của Phó Hoài Xuyên chính là ác mộng hai năm nay của ta, hắc liên tiếp cướp người từ bên ta, ta chỉ có thể trở mặt nhìn! Ta chỉ hận không thể đem thi thể hắc đốt thành tro tàn, mặc người giày xéo!”

Lý Nhược Phi nhàn thần ảm đạm: “Này không thể trách người.”

Nhan Xung Vũ lại chần chừ hỏi: “Những bức tranh... những bức tranh kia, rốt cuộc là thật hay giả?”

Lý Nhược Phi cứng ngắc, bỗng cười thành tiếng, đuôi mắt hiện vẻ mê hoặc buốt giá: “Hay là hỏi... Người đoán xem?”

“Vấn ta sẽ không hỏi, nhưng ngày đó hắc ôm người, người lại không cự tuyệt, Nhược Phi, người vì sao không giải thích với ta?”

“Ta vĩnh viễn sẽ không nói cho người biết bức tranh kia là thật hay giả, cũng sẽ không giải thích sự tình ngày đó ta gặp hắc.” Nhìn thẳng Nhan Xung Vũ, trong mắt toát lên quyền uy không muốn rời cùng quật cường kiên định: “Ta chỉ nói với người, bắt đầu từ mười lăm tuổi, Lý Nhược Phi trong lòng chỉ có một Nhan Xung Vũ, cũng dung không được người khác.”

Nhan Xung Vũ chôn mặt thật sâu nơi hõm vai hắc, cầu: “Đừng đi.”

Lý Nhược Phi nhắm mắt, lẳng lặng nói: “Ngủ trước đi.”

Lại cúi đầu thở dài: “Ta cho rằng hắc chết rồi, từ nay về sau có thể quên, đáng tiếc... Chuyện hứa với hắc lại không thể làm được, cuối cùng vẫn là ta nợ hắc, chỉ sợ đến chết, đều trốn không được ba chữ Phó Hoài Xuyên kia.”

Trở mình, lại thật sự nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Ánh mắt Nhan Xung Vũ chớp động trong đêm tối dù tình thế bất buộc cũng tuyệt không buông tay.

Lần thứ hai tỉnh dậy đã là mặt trời chói mắt, Lý Nhược Phi nâng tay, như sấm sét oanh tạc, nháy mắt huyết dịch toàn thân giống như đông cứng, không dám tin nhìn cùm sắt đen sì dường như đã từng quen thuộc trên cổ tay, ngay cả răng cũng lách cách va vào nhau.

Nhan Xung Vũ ngồi trước cửa sổ đang phê duyệt quyển tông nghe thấy tiếng động, xoay đầu, đối diện đôi mắt hoảng sợ cực hạn của hắc, vội bước lại ôm hắc, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ không tổn thương người, ta chỉ không muốn người rời khỏi ta...”

Không biết là đau đến khắc cốt, hay là tuyệt vọng đến triệt để, hồi lâu, Lý Nhược Phi mỉm cười nói: “Được, ta không đi, ta có thể chết bên cạnh người.”

Nhan Xung Vũ hàng mày rúng động, đáy mắt dần dần tích tụ giận dữ kinh nghi bất định.

Lý Nhược Phi cũng không nói nữa, im lặng tựa vào đầu giường, xa xăm nhìn ngoài cửa sổ...

Chỉ có người có thể tổn thương ta a, Xung Vũ đại ca...

Giờ cơm, thân binh mang thịt bò bánh nướng vào trong, Nhan Xung Vũ vào Trung Nguyên đến nay, vẫn giữ thói quen ăn uống trên thảo nguyên, Lý Nhược Phi lại ăn gì cũng không có mùi vị, cho nên với địa vị của Nhan Xung Vũ hiện tại, thức ăn mang đến cũng không giống binh sĩ bình thường.

Nhan Xung Vũ không ngờ Lý Nhược Phi cương quyết như vậy, liên tiếp ba ngày, cơm nước không vô.

Dùng sinh tử đánh cược một ván, đợi xem người rốt cuộc là muốn một Lý Nhược Phi chết ở bên người, hay là một Lý Nhược Phi tuy bỏ đi nhưng vẫn sống.

Sẽ không tìm cách bỏ trốn, chỉ chờ đợi một quyết định của người.

Ta đem sinh tử đặt trong tay người.

Lý Nhược Phi, thật sự kiên quyết.

Nhan Xung Vũ cười khổ.

Nhẹ nhàng cỡi y sam trên người hần, thân thể xích lô nhàn nhạt như ánh trăng, thiên sinh lực hồi phục vô cùng tốt, khiến vết thương đã từng có chỉ để lại vết tích mờ nhạt.

Thân thể như vậy, vốn chính là để ôm trọn vào lòng.

Vươn tay, xúc giác đầu ngón tay nháy mắt chạy thẳng đến tận tim.

Thân thể gầy gò nóng bỏng, sáng bóng quen thuộc, khí tức quen thuộc, lại xa cách mà bất an.

Dị thường ôn nhu tiến nhập, lấp đầy, hợp làm một thể, thân thể phiêu đảng nơi thiên đường, cõi lòng lại giống như bị khoét một cái động lớn, bị giày vò đến bị thương lạnh lẽo.

Khoảnh khắc cao trào đã đến, Nhan Xung Vũ dùng tay nhẹ nhàng phủ lên hàng mi Lý Nhược Phi, lông mi nồng đậm chớp động trong lòng bàn tay, mang đến cảm giác ẩm ướt sắc bén, đau đớn giống như đâm xuyên tâm can nương theo phóng thích vô cùng nhuần nhuyễn cuốn trôi tất cả, Nhan Xung Vũ giống như dùng khí lực cả đời, thì thầm bên tai Lý Nhược Phi: “Nhược Phi, trong mắt người một tia sáng cũng không có, giống như người chết. Người thắng rồi, ta thả người đi.”

39. Chương 39

Cho dù trong loạn thế, mạng người thấp hèn như cỏ rác, mầm móng cừu hận một khi nung nấu, chỉ cần có một tia cơ hội, đều sẽ đột phá cực hạn của người bình thường, vì quốc gia đòi lại nợ máu.

Tôn quý như Nhiếp chính vương, thấp hèn như thiếu nữ bán hoa, chung quy sẽ vào thời khắc nào đó, mạnh yếu đổi chỗ, thiên mệnh khó trái.

Nhan Xung Vũ chung quy không phải Phó Hoài Xuyên, hần là người hiểu Lý Nhược Phi nhất.

Phó Hoài Xuyên nếu còn sống, e rằng cũng chỉ có thể thua đến tâm phục khẩu phục.

Nhan Xung Vũ sâu sắc hiểu, lúc này không buông tay, e rằng từ nay về sau sinh tử cách biệt, không còn khả năng thay đổi được.

Lý Nhược Phi vừa ngoan vừa tuyệt nhưng sẽ không tính kế với Nhan Xung Vũ, còn Nhan Xung Vũ thì sẽ cân nhắc thế cục mưu đồ sách lược nắm bắt cảm tình.

Thế nhưng, dù cho là buông tay sau bao toan tính cân nhắc, vậy thì sẽ thế nào?

Dù sao Nhan Xung Vũ vẫn chọn buông tay, thắng được đường sống quay về.

Cũng cho Lý Nhược Phi một lý do tiếp tục chờ đợi.

Lý Nhược Phi một mình cưỡi ngựa, vừa đến bên bờ Kim Giang, chợt nghe sau lưng vó ngựa giục giã, Mục Thiếu Bô một thân nhung trang, giống như đạo cuồng phong tập kích tới: “Lý Nhược Phi! Đợi đã!”

Lý Nhược Phi quay đầu, đôi mắt trong trẻo sáng tỏ, cười nói: “Người sao lại tìm được ta rồi?”

“Ta muốn tìm, tự nhiên liền tìm được người.” —— Câu trả lời hoàn toàn giống đêm mưa kia, tùy hứng tự phụ nhưng thêm phần trầm ổn nội liễm, mưu lược bá khí không hiển lộ.

Lý Nhược Phi mỉm cười: “Ta phải đi, người tự bảo trọng.”

Mục Thiếu Bố hỏi: “Người đi đâu?”

“Thiên hạ rộng lớn, nơi nơi đều có thể đi, bất quá ta muốn đến Nam Cương trước, hoàn thành lời hứa với một vị bằng hữu.”

Mục Thiếu Bố nhìn hẩn, chân trời gió cuốn mây tan: “Mười năm sau, ta sẽ thay thế Nhan Xung Vũ, trở thành người đứng đầu thiên hạ.”

Lý Nhược Phi nhàn thần chuyển lạnh: “Đó là chuyện của người, không liên quan với ta.”

Mục Thiếu Bố cố chấp giống như Lý Nhược Phi: “Có liên quan. Đến lúc đó ta có thể có được người.”

“Rất nhiều thứ, không phải có quyền thế thì có thể có được.” Lý Nhược Phi thở dài: “Nếu không ta cần gì rời khỏi Nhan Xung Vũ? Người tự lo liệu cho tốt đi.”

Thúc ngựa lao đi, không hề ngoái đầu lại.

Trên Kim Giang, thuyền phu khua mái chèo sau khoang thuyền, mặt sông mênh mông cuộn cuộn dường như chảy trôi ra ngoài thiên địa, tịch liêu cô độc, thanh sơn thúy lĩnh trong mưa bụi một mảnh mông lung, giống như bức tranh thủy mặc nồng đậm trùng điệp cuộn dài, gột rửa hết thầy sắc màu.

Thuyền phu thê lương trầm đục hát một khúc: “Núi gò tụ hợp, ba đào phần nộ, trong ngoài sông núi Đồng Quan đó. Nhìn Tây Đô, ý ngàn ngừ, qua ngang Tần Hán kinh thành cũ, cung điện ngàn gian thành bãi cỏ. Hưng, trăm họ khổ, vong, trăm họ khổ.” (*)

(*) Sơn Pha Dương – Đồng Quan hoài cổ, bản dịch trong “Anh hùng xạ điêu” do Cao Tự Thanh dịch.

Lý Nhược Phi đứng lặng ở đầu thuyền, quả nhiên giang sơn như họa, khó trách nhiều người vì nó mà sống vì nó mà chết, vì nó mà khom mình, vì nó mà tàn sát.

Đã đến Nam Cương, đúng là hoa tươi nở rộ, chốn chốn thẳng cánh lưu tuyến.

Rất dễ dàng tìm được mộ của Tần Sơ Nhụy, thấp thoáng giữa cây hoa, bên cạnh là gian nhà trúc nho nhỏ, có lẽ năm đó Tạ Lưu đã ở đây.

Trước mộ một mảnh vườn hoa mạn đà la, cánh bướm phiêu dật, trên mộ bia đá trắng giản đơn khắc “Tần Sơ Nhụy chi mộ”.

Lúc còn sống, nàng là Kim Chi phu nhân tuyệt diễm thiên hạ, chết đi, trong nắm đất chỉ là một nữ tử Tần Sơ Nhụy thâm tình, tĩnh lặng chờ đợi phu quân nàng.

Lý Nhược Phi đào phần mộ, lấy hủ sứ thanh hoa kia, chạm vào lạnh lẽo lại ôn nhuận, không khỏi hàm lệ mỉm cười: “Sơ Nhụy tỷ... Ta đưa Triệu Mạnh Húc đến rồi đây...”

Mở hũ tro cốt của Triệu Mạnh Húc, đổ vào, tro cốt hai người từ nay về sau dung hòa làm một, không còn chia lìa nữa.

Lý Nhược Phi tĩnh tọa trước mộ bầu bạn một đêm, hừng đông vừa lên, cười nói: “Không phụ phó thác.”

Tiêu sái rời đi.

Tháng sáu, Lý Nhược Phi đến ven Ngọc hồ ở Ngọc Châu, nhìn hoa sen nở rộ đầy hồ, quang hoa rực rỡ, mười dặm yên hà.

Lại lác đầu khẽ nói: “Không gì hơn thế này...”

Dường như nhớ đến đầu năm ấy trên chiến trường, từng cùng Nhan Xung Vũ ước hẹn cùng nhau rời khỏi thảo nguyên, đi đoạt giang sơn Trung Nguyên; lúc mình ở Tứ vương phủ sống không bằng chết, Nhan Xung Vũ một câu “Trữ quốc có một nơi, núi hồ trùng điệp xanh tươi, có hương quế tam thu, hoa sen mười dặm, sau này chúng ta cùng đi ngắm nhìn, được không?”, gần như đã trở thành chống đỡ để mình sống tiếp, hiện

giờ vừa thấy, lại phát hiện chân chính yêu thích, vẫn là thảo nguyên bạt ngàn kéo dài ngàn dặm, dù cho khô cằn, nhưng có tình cảm sâu nặng.

Đã là buổi trưa, Lý Nhược Phi dùng cơm trên tửu lầu Ngọc hồ, tôm Long Tĩnh lột xác cùng canh rau nhút Ngọc hồ.

Đột nhiên nghe có người đàm luận nói: “Lãng quốc Nhiếp chính vương lòng tham vô đáy, thế nhưng chúng ta chỉ còn Kim Giang yếu hiểm, hoàng thượng nhân ái, miễn lao dịch giảm tô thuế, lại vô pháp chống đỡ hung thần ác sát Lãng quốc này a!”

“Kim Giang nghị hòa rồi cuộc định cái gì?”

“Hai nước đời đời giao hảo, làm huynh đệ chi bang. Đông lấy trung du Kim Giang làm giới, Tây lấy Hòa quan làm giới, phía nam thuộc Trữ quốc, phía bắc thuộc Lãng quốc. Trữ quốc hàng năm cống nạp ngân lượng cho Lãng quốc, lựa là các loại hai mươi vạn lượng, mùa xuân hàng năm mang đến Tương Châu giao nộp.” Trong thanh âm giấu không được phần hận bi thương.

“Nhiếp chính vương của Lãng quốc đã quyền khuynh triều đình, nghe nói ngay cả nữ hoàng đế kia cũng sắp phải gả cho hắn để trấn an rồi.”

“Tốt nhất Lãng quốc nội loạn, ít nhất không phải cần lo lắng bọn chúng vượt sông tàn sát.”

...

Ra khỏi tửu lầu Ngọc hồ, chợt nghe thấy một tăng nhân giày cỏ bát mẻ niệm: “Tam giới đều khổ, chẳng ai được yên vui, còn cầu ắt khổ, không cầu mới yên.”

Không khỏi mỉm cười, việc đến nước này, tự sẽ không đi cầu, nhưng cũng sẽ không buông bỏ chờ đợi.

Lý Nhược Phi quyết định về nhà, về thảo nguyên.

Ba năm sau, Nhan Xung Vũ vi phục đến Ngọc Châu thưởng ngoạn hoa sen, đang lúc xuất thần, bị một thiếu nữ bán hoa rút chủy thủ trong lồng hoa, đâm trúng bụng, thập tử nhất sinh.

Sau khi tỉnh lại, Mộc Kỳ Lân hồi bẩm, thiếu nữ bán hoa kia chính là ngày đó tàn sát dân chúng trong thành Tương Châu, đứa trẻ mồ côi trốn trong giếng nước cạn may mắn sống sót.

Cho dù trong loạn thế, mạng người thấp hèn như cỏ rác, mầm móng cừu hận một khi nung nấu, chỉ cần có một tia cơ hội, đều sẽ đột phá cực hạn của người bình thường, vì quốc gia đòi lại nợ máu.

Tôn quý như Nhiếp chính vương, thấp hèn như thiếu nữ bán hoa, chung quy sẽ vào thời khắc nào đó, mạnh yếu đổi chỗ, thiên mệnh khó trái.

Lăn lộn một vòng giữa sinh và tử, Nhan Xung Vũ trong lòng ngập tràn bóng lưng cô tuyệt khi Lý Nhược Phi bỏ đi kia.

Ba năm qua Lý Nhược Phi đã trở thành vết thương non mềm trong lòng, không dám chạm đến, không muốn nghĩ đến, không ngờ chính mình ở trong đêm yên tĩnh sau mấy ngày hôn mê, bất ngờ không kịp phòng bị đã bị tưởng niệm đánh đổ.

Một nháy mắt hai mươi chớp mắt, một chớp mắt hai mươi sát na, một sát na chín trăm sinh diệt, ba năm hơn ngàn ngày đêm, lại là bao nhiêu lần sinh diệt —— Lý Nhược Phi nhưng không có bên cạnh mình, chẳng biết bao, gian nan biết bao?

Lấy bức họa cuộn dưới gối, chính là ngày đó Triệu Mạnh Húc tặng Lý Nhược Phi, Lý Nhược Phi lúc bỏ đi để lại, mấy năm nay bản thân chưa từng dám liếc nhìn một cái.

Kéo mở họa cuộn, Lý Nhược Phi tóc như vẩy mực, mi phong như đao, mắt như thu thủy, đẹp đến kinh tâm động phách, hắc y tôn lên đồng tuyết mênh mang, mỉm cười liếc tà nhìn mình.

Như nước tuyết xối xuống, rốt cuộc biết thứ mình muốn nhất.

Thì ra là thế.

Vinh hoa quyền thế, chốc lát thành hư không, mình càng là một tên ngốc.

Tức khắc lớn tiếng cười vang.

Đứng dậy chạy thẳng vào trong cung cầu kiến Lý Minh Nguyệt, từ giả.

Lý Minh Nguyệt dung mạo anh khí tuấn mỹ dưới ánh nến sáng tối bất định: “Người có biết ta đã quyết định gả cho người?”

“Vốn lẽ một năm này ta đều đang đợi những lời này của người, nhưng hiện tại ta chỉ muốn rời khỏi triều đình.”

“Lý gia nhân khẩu đơn bạc, dã tâm của người, ta cũng không phải không biết, mấy năm nay người luôn mua chuộc nhân tâm, một mình nắm đại quyền, chẳng lẽ người không muốn quân lâm thiên hạ?”

“Sau này không muốn.”

Lý Minh Nguyệt im lặng. Nhiều năm như vậy cùng Nhan Xung Vũ tính kế tạo thế bàn cân lại nường tựa lẫn nhau, nếu hắn đi rồi, e rằng hoàng vị này, càng tịch mịch giá lạnh.

Nhìn thân ảnh hoàn mỹ để lộ dáng cô đơn của nàng, Nhan Xung Vũ ôn nhu nói: “Minh Nguyệt, ta đi rồi, người về sau không cần lo lắng quyền thần gò bó, tự có thể thi hành chính lệnh của mình, người từ nhỏ tài cao, Lãng quốc trong tay người sẽ càng thêm cường thịnh. Quân đội có Mục Thiếu Bố cùng Hoa Lê chấp chưởng Nam Bắc hai viện, mấy mươi năm gần đây, đều sẽ là thái bình thịnh thế.”

Lý Minh Nguyệt thở dài: “Hiện tại ngay cả người cũng muốn bỏ ta mà đi...” Mỉm cười, lại thêm vài phần ôn nhu: “Người luôn cố chấp, chuyện đã quyết sẽ không thay đổi, rõ ràng nhỏ hơn ta ba tuổi, từ nhỏ đến lớn lại không chịu gọi ta là tỷ tỷ, một mực gọi Minh Nguyệt...”

Nhan Xung Vũ cũng không khỏi mỉm cười, nói: “Từ nhỏ ta rất thích ở bên người, ta lúc này rút chân cũng là chuyện tốt, tránh sau này xung đột vũ trang.”

Lý Minh Nguyệt phát tay: “Cút đi!”

Hai bên nhìn nhau cười lớn, Lý Minh Nguyệt nói: “Gặp được Lý Nhược Phi, nhớ nói với hắn, ta cũng không phải thật tâm muốn mạng hắn, chỉ là thể diện hoàng gia, bắt đắc dĩ mà thôi.”

Nhan Xung Vũ gật đầu đáp ứng sau đó cáo từ mà đi.

Lý Minh Nguyệt âm thầm cười, ngón tay mơn trớn rỗng thêu lạnh lẽo trên tay áo, giang sơn ngàn dặm đã nằm trong tay ta, chắc chắn không phụ giang sơn như họa này.

Thảo nguyên mùa đông đến sớm, vừa vào tháng mười, đã đổ xuống một trận tuyết lớn.

Lý Nhược Phi một thân y phục đi săn màu trắng, trên hàng mi đọng vài bông tuyết vun, phục người trong trùng tuyết, giương cung lấp tên, chỉ đợi sói trắng truy tung một ngày một đêm kia bổ nhào lên sơn dương, mình liền có được khối thịt sơn dương, còn có thể lột được da sói tốt nhất.

Máu nóng bắn tung tóe trên băng tuyết, Lý Nhược Phi một mũi tên bắn ra, không ngoài dự liệu, cắm vào móng sói, cùng lúc đó, một mũi tên nanh soi từ bên cạnh bắn ra, cắm sâu vào bụng sói.

Lý Nhược Phi đột nhiên đứng dậy, ngược mắt nhìn.

Nhan Xung Vũ đứng trên trùng tuyết không xa, tay trái kéo cung, tiểu dung rạng ngời, lại lệ tràn mi mắt.

Lý Nhược Phi chớp cũng không chớp chăm chăm nhìn Nhan Xung Vũ, thật lâu sau, nhin không được cười rõ, giống như ánh trăng xua mây sinh động hoa mỹ, ném cung tiễn, lao thẳng đến: “Xung Vũ đại ca!”

End

Tác giả phát biểu:

Kết rồi

Kết cục rất lương thiện phải không?

Vốn định cho chết hết, hoặc là Nhan Lý hai người tất có một người chết hoặc từ nay về sau sinh ly, cuối cùng vẫn là bỏ đi, dù sao cũng là một câu chuyện, đành phải để Nhan tỉnh ngộ.

Tự cảm thấy đây là lãnh văn, không nghĩ còn có độc giả, càng không nghĩ độc giả có cách nhìn hơn cả tôi, biểu đạt đều rất lợi hại, chỉ có thể nói tôi may mắn.

Không thích thúc giục đánh giá, nhưng vẫn là muốn quá đáng cầu trường bình, hoa cũng được, gạch cũng được, dù sao văn này post lên rồi, luôn muốn hư vinh nhìn thấy có người vì nó viết một lời bình hoàn chỉnh. Đương nhiên, nếu như không có bình toàn văn, sau mỗi chương từng chữ châu ngọc của các vị đại nhân cũng đủ khiến tôi sáng khoái rất lâu rồi.

Thỏa mãn vui vẻ.

Cúc cung cảm ơn tất cả các vị đại nhân đã xem văn này! CHÍNH VĂN HOÀN

40. Chương 40: Phiên Ngoại Nhất Bách Văn (phần 1)

Sau khi chuyển thế có hy vọng làm ái nhân của nhau nữa không?

Lý: Chuyện kiếp sau ai nói chính xác? Ta chỉ biết đời này ta muốn bên cạnh Xung Vũ.

Phó (kích động): Tiểu Phi ý người là kiếp sau có thể cho ta? = = | | |

Nhan (kích động): Người nằm mơ, Tiểu Phi kiếp sau vẫn là của ta!

Tiểu Phi (lãnh tĩnh): Vì loại chuyện hư vô mờ ảo này mà có thể cãi nhau được sao?

Tiểu Bạch (mắt ngôi sao): Tiểu Phi người quả nhiên là tuyệt tình nhất...

Triệu & Tần: Đời đời kiếp kiếp!

100 câu hỏi rất lộn xộn, đặc biệt mời hảo hữu của Tiểu Thái Tiểu Bạch đồng học làm khách mời chủ trì. (đây là vút củ khoai nóng cho người khác, chị khôn quá o.o)

Tiểu Bạch thích náo nhiệt, ai ai cũng gọi đến, kể cả hồn ma, mở rộng hội nghị bàn tròn —— nữ nhân bát quái chính là đáng sợ như vậy.

1. Tiểu Bạch: Xin cho biết tên của người?

Lý: Lý Nhược Phi.

Nhan: Nhan Xung Vũ.

Phó: Phó Hoài Xuyên |||

Tiểu Bạch tức giận chỉ, ai hỏi người?

Phó Tứ tự tiểu phi tiểu: Ta tại sao không thể trả lời? Ta trả lời người có thể làm gì ta?

Tiểu Bạch: Ta bảo Tiểu Thái diệt người...

Phó Tứ: Dù sao đều đã bị diệt cả rồi, ta không quan tâm...

Tiểu Bạch: trầm mặc...

2. Bao nhiêu tuổi?

Lý: Hiện tại 20 tuổi.

Nhan: So với hần lớn hơn 5 tuổi.

Phó: So với hần lớn hơn 8 tuổi.

Mục: So với hần nhỏ hơn 1 tuổi.

Tiểu Bạch: Người không phận sự không cần đáp!!!

Mục bắt đầu rút đao...

Tiểu Bạch run rẩy: Thật sự muốn nói cũng không cần nhin...

3. Giới tính?

Trầm mặc.

Tiểu Bạch lau mồ hôi: Được rồi, kỳ thật ta biết cả rồi...

Hồn ma Thái tử: Không phải là mỗi người tự biết lấy sao...

4. Tính cách của người?

Lý: Rất tốt =.= (Tiểu Phi người thật không biết xấu hổ...)

Nhan: Tương đối không tồi =.= (Tiểu Nhan người cũng không biết xấu hổ...)

Phó: Hoàn mỹ =.= (A Tứ người không biết xấu hổ nhất...)

5. Tính cách của đối phương?

Lý: Rất tốt =.= (Tiểu Phi người thật sự không có trình độ...)

Nhan: Tương đối không tồi =.= (Tiểu Nhan người cũng thế...)

Phó: Tính cách Tiểu Phi của ta hoàn toàn phù hợp sở thích của ta, vừa thâm tình vừa vô tình, vừa ẩn nhẫn lại vừa ngoan độc, vừa máu lạnh lại vừa có điểm ngây thơ, vừa hiểu chiến lại vừa có nguyên tắc của quân nhân, vừa giống một tiểu hài tử lại vừa mạnh mẽ đến khó thể tưởng tượng, khiến ta vừa muốn ôm hân bảo vệ hân lại vừa muốn đè hân xuống khi dễ (A Tứ nói cho lắm, người không thấy hai người kia đã bắt đầu tuốt đao rồi sao...)

6. Hai người gặp nhau là lúc nào? Ở đâu?

Lý: Lúc ta chín tuổi, ở thảo nguyên. (Tiểu Phi người thật ngắn gọn!!!)

Nhan: Lúc hân chín tuổi, ở thảo nguyên.

Tiểu Bạch: Tiểu Nhan cảm phiền người đừng chăm chăm nhìn Tiểu Phi nữa... Chuyên tâm trả lời chút đi, người xem người đáp, rất không phù hợp với thân phận của người...

Tiểu Nhan thâm sâu quét mắt liếc Tiểu Bạch: Người có ý kiến?

Tiểu Bạch rùng mình: Không có...

Phó: Đầu xuân năm đó, Khai Yết Hô Bối lâu.

Tiểu Bạch: Tuy rằng người đáp rất nghiêm túc, nhưng câu hỏi là “Hai người”, người chỉ là một đại pháo hôi cảm giác tồn tại khá lớn thôi...

Phó Tứ nhàn nhạt quét mắt liếc Tiểu Bạch: Người có ý kiến?

Tiểu Bạch rùng mình: Không có... (rơi lệ, Tiểu Phi, người xem đám người người dây vào, đều là người gì a...)

7. Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Lý: Hân bị báo thù... (Tiểu Phi tuy rằng mẹ ruột người căn dặn không cho phép ức hiếp người, nhưng người nói chuyện thật chẳng đáng yêu chút nào ==) [đáp hay quá =)))))))]

Nhan: Tiểu Phi khi đó vẫn còn là đứa trẻ, vừa bẩn vừa gầy, nhưng ánh mắt lúc đó đã kích trúng ta (trạng thái hồi tưởng) Ta quyết định cả đời này đều phải bảo vệ hân thật tốt. (Lệ nóng trào dâng, Tiểu Phi nhìn xem Xung Vũ ca ca nhà người kìa, về sau phải đáp như thế, biết chưa? Tiểu Phi ném ánh nhìn khinh thường tới =.=)

Phó Tứ một lời không nói, nghiêm túc lắng nghe, trên mặt thần tình tịch mịch, Phó Nhị khẽ nắm tay hân.

8. Thích đối phương ở điểm nào?

Lý: Thích chính là thích, nào có điểm này điểm nọ.

Nhan: Toàn bộ.

9. Ghét đối phương ở điểm nào?

Lý: Quá cương quyết, hơn nữa có một quãng thời gian, hẳn rất mưu cầu danh lợi quyền thế.

Nhan: Quá quật cường, tính cách thà ngọc nát còn hơn ngói lành, khiến ta rất lo lắng.

Phó: Ta ghét hẳn thích Nhan Xung Vũ, Tứ Dã vương ta vẫn thao võ lược, có điểm nào thua kém thảo nguyên man di Nhan Xung Vũ.

Tiểu Bạch: Không cần đả kích người khác, lại nói hai người bọn họ đều là thảo nguyên man di, 2 đấu 1, người địch không lại...

10. Có cảm thấy mình tương tính với đối phương không?

Lý: Tốt.

Nhan: Tốt.

11. Người xưng hô thế nào với đối phương?

Lý: Xung Vũ đại ca hoặc Xung Vũ.

Nhan: Nhược Phi hoặc là Tiểu Phi.

Phó: Nhược Phi hoặc là Tiểu Phi.

Lý vỗ bàn đứng dậy: Ta không phải đối phương của người!

12. Người muốn đối phương gọi mình thế nào?

Lý: Như thế là được rồi.

Nhan: Xưng hô không quan trọng.

Phó: Chỉ cần đừng gọi ta biến thái là được |||

Tiểu Bạch: Lẽ nào người không phải?

13. Nếu so sánh với động vật, người cảm thấy đối phương sẽ là?

Lý: Sói.

Nhan: Sói.

Phó: Sói.

Tiểu Bạch mờ mờ như thác: Các người đang đóng quảng cáo cho Bảy con sói sao? Còn thiếu bốn con.

Triệu (đột nhiên mở miệng): Hồ điệp.

Tần: Hồ điệp.

Tiểu Bạch tiếp tục đồ mờ mờ: Lại bắt đầu Lương Chúc...

14. Nếu tặng lễ vật cho đối phương, người sẽ tặng gì?

Lý: Thành quả của chiến tranh. (Người quả nhiên là kẻ chiến tranh cuồng, thật khiến người khó yêu...)

Nhan: Thiên hạ hẳn không cần, vậy tự tặng ta cho hẳn là được, một Nhan Xung Vũ đơn giản thuần túy. (Tiểu Nhan người thật khiến người cảm động!)

Phó: Xích sắt. (Ai đó mang xích sắt trói tên BT này lại đi...)

Triệu: Một khúc tân từ. (Người không vong quốc còn ai vong quốc?)

Tần: Một bài ca vũ. (Hai người tuyệt phối...)

15. Còn bản thân muốn được tặng lễ vật gì?

Lý: Chưa nghĩ qua (không kiên nhẫn) Người hỏi nhiều thế làm gì? (Hài tử chết tiệt nhà người đây là thái độ gì...)

Nhan: Có Nhược Phi là tốt rồi, thứ khác không quan trọng.

Triệu: Một khúc tân từ.

Tần: Một bài ca vũ.

Tiểu Bạch đau xót: Hai người không nên sinh vào thời loạn thế...

16. Có điểm nào bất mãn với đối phương? Bình thường là chuyện gì?

Lý: Tham khảo câu 9. (Lạnh lùng liếc Tiểu Bạch) Người rất đông dài...

Nhan: Tương tự.

Phó: Tương tự.

Tiểu Bạch buồn bực lau mồ hôi, nhìn đao của Tiểu Phi, nhân thần của Tiểu Nhan, điệu cười của Phó Tứ, thì cũng không dám phóng một cái...

17. Tật xấu của người là gì?

Lý: Ta thể chất tốt, vết thương rất mau lành, không có bệnh. (Tiểu Phi người tên mù chữ!)

Nhan: Ta có đủ loại tật xấu của một kẻ xâm lược cần có, khiến người khó ưa được. (Tiểu Nhan người thật bình tĩnh thật hiểu chính mình)

Phó: Ta không có tật xấu, nhưng phạm phải một sai lầm cam tâm tình nguyện, chính là yêu Lý Nhược Phi.

Tiểu Bạch thở dài.

18. Tật xấu của đối phương?

Lý: Tham khảo câu 9. (Cúi đầu lau loan đao)

Nhan: Tương tự.

Tiểu Bạch nhìn Phó Tứ, Phó Tứ mỉm cười không đáp.

19. Đối phương làm chuyện gì khiến người không hài lòng?

Tiểu Bạch: Quên đi, ta biết giống như trên.

20. Người làm chuyện gì khiến đối phương không hài lòng?

Tiểu Bạch: Bỏ đi, ta biết suy một ra ba.

21. Tiểu Bạch tinh thần chấn động: Quan hệ của các người đã đạt đến mức độ nào?

Lý: Trường tương tư thủ.

Nhan: Cho dù giang sơn vạn dặm có đẹp như tranh vẽ, cũng không bằng sánh vai bầu bạn cùng hân, tín mã tùy cương.

Tiểu Bạch: Cái này... Tuy rằng rất nên thơ rất cảm động, nhưng Tiểu Nhan người khẳng định đây là đang trả lời mức độ quan hệ?

Nhan (nhân thần thâm sâu khó dò): Ta khẳng định, nếu người có ý kiến ta có thể giúp người khẳng định.

Tiểu Bạch lau mồ hôi: Cám ơn... Đừng khách sáo...

Phó: Trên giường không nói chuyện yêu.

Tiểu Bạch lập tức ngã nhào.

22. Hai người lần đầu hẹn hò ở đâu?

Lý: Xem như trên chiến trường đi... (lưỡng lự nhìn Tiểu Nhan) Trước lúc ta làm chết tử có tính là hẹn hò không?

Nhan (ra sức gật đầu): Người nói rất đúng!

Phó: Trong đêm sinh thần Thái tử, ta công hấn, trên đường đều là đang hẹn hò.

Lý: Ta nhất định phải giết người.

Phó: Ta đợi người.

23. Bầu không khí lúc đó thế nào?

Lý: Tuy rằng đại chiến cận kề, nhưng cảm giác rất ấm áp rất kiên định.

Tiểu Bạch (mắt lóe tinh quang): Có phải tim đập nhanh mặt đỏ tận mang tai không?

Nhan (thở dài): Đó là ta... Nhược Phi khi đó còn nhỏ, chỉ biết ôm ôm ấp ấp, ta chịu đựng rất vất vả!

Phó: Rất ấm áp, rất muốn thời gian ngưng đọng tại giây phút đó.

Tiểu Bạch: Ta rất cảm động, nhưng người sau đó vẫn trở thành quỷ súc...

24. Khi đó tiến triển đến mức độ nào?

Lý: Ôm, lắng nghe nhịp tim của hấn, rất thân thiết.

Nhan: Chỉ có thể ôm.

Phó (phúc hắc cười): Thừa lúc hấn bị bệnh, lén hôn trộm.

Lý, Nhan, Mục cùng tuốt đao.

25. Địa điểm hẹn hò thường là ở đâu?

Lý (lưỡng lự): Chiến trường?

Nhan im lặng.

Triệu (hưng phấn dạt dào): Hai người các người thật không tình thú... Ta và Sơ Nhụy có rất nhiều địa điểm, rất nhiều hứng thú. Chẳng hạn như hồ sen trong đêm trăng, ngọc lâu trong đêm thất tịch, dưới tàng hoa đào trong ngày xuân, trong rừng mai lúc tuyết rơi, ban đêm đốt một lò hương, đánh một ván cờ, hát một khúc ca, uống một chén rượu...

Tiểu Phi Tiểu Nhan cố nhin không nói.

Phó Nhị (lạnh lùng): Người không vong quốc còn ai vong quốc?

26. Người sẽ làm gì để chuẩn bị cho sinh thần của đối phương?

Lý: ... Không chuẩn bị, (nhìn Tiểu Nhan) Cần chuẩn bị sao?

Nhan (ôn nhu): Không cần, sinh nhật người ta cũng sẽ không chuẩn bị.

Phó: Tiểu Phi sinh nhật người khi nào?

Tần (cầm tay Triệu): Vẫn là chàng tốt...

Tiểu Bạch thở dài.

27. Bên nào tỏ tình trước?

Lý: Ta.

Nhan: Hấn.

Phó: Ta.

Mục: Ta.

28. Người thích đối phương đến mức nào?

Lý: Tình không biết bắt đầu từ đâu, vừa đến đã khắc sâu, kẻ sống có thể chết, kẻ chết có thể sống.

Tiểu Bạch (ngưỡng mộ): Tiểu Phi người thực tài hoa!

Lý: Những lời này do Sơ Nhụy nói với ta. (...)

Nhan: Thế gian không gì sánh được, giang sơn không nặng biển không sâu.

Triệu & Tần: Thiên trường địa cửu hữu thời tận. Thử hận miên miên vô tuyệt kỳ.

Phó (trầm mặc chốc lát): Thích hắn đến muốn khiến hắn chết chung với ta.

Tiểu Bạch té đến không gượng dậy được.

29. Vậy người yêu đối phương không?

Lý: Phí lời! (Tiểu Phi người thật sự không đáng yêu!)

Nhan: Yêu.

Phó: Yêu hận đan xen.

30. Đối phương nói gì sẽ khiến người cảm thấy không thể từ chối?

Lý: Chuyện ta đã quyết, bất luận hắn nói gì, ta cũng sẽ không cảm thấy không thể từ chối.

Nhan: Nếu hắn muốn rời khỏi ta, ta không thể từ chối.

Phó: Hắn không chịu yêu ta...

Tiểu Bạch & Lý & Nhan: Người rút cuộc hiểu rõ điểm này!

31. Nếu nghi ngờ đối phương thay lòng đổi dạ, người sẽ làm gì?

Lý: Xung Vũ đại ca sẽ không thay lòng.

Nhan: Tiểu Phi sẽ không thay lòng.

Phó: Ta thích đặt câu hỏi này...

32. Liệu có tha thứ nếu đối phương thay lòng?

Lý: Tham khảo câu trên.

Nhan & Phó căn bản không đáp.

Tiểu Bạch phát điên.

33. Nếu hẹn nhau mà đối phương đến muộn một canh giờ thì người sẽ làm gì?

Lý: Đợi.

Nhan: Đợi, đồng thời hạ lệnh tam quân đi tìm người.

Mục: Người đã không còn quyền lực hiệu lệnh tam quân.

Nhan: Ta sẽ không so đo cùng tiểu hài tử như người.

Mục tức giận.

Phó (khao khát): Hắn chịu hẹn với ta sao?

Tiểu Bạch (chảy dãi): Ta chịu...

35. Biểu tình gợi cảm của đối phương là gì?

Lý: Ta đi rồi... (Tiểu Phi xấu hổ đáng yêu rất nhiều...)

Nhan (cười đến hoàn toàn mất hình tượng): Rất nhiều, lúc H trong mắt sẽ có một tầng hơi nước mỏng, loại biểu tình vừa kiêu ngạo lại vừa yếu đuối rất quyến rũ...

Phó (ra sức gật đầu): Đường cong cần cổ lúc ngửa về sau, dáng vẻ nhện không được kêu thành tiếng lại cần môi, còn nữa cuối cùng sẽ vô lực hé nửa miệng...

Cả hai nhiệt liệt nắm tay, vỗ vai, ôm chầm. (Lưu Thủy: các người từ khi nào trở thành chiến hữu = || =)

Tiểu Bạch (vừa nuốt nước bọt vừa chùi máu mũi): Các người kiềm chế chút đi, đây mới 50 câu trước, Tiểu Phi, người giờ dao muốn làm cái gì? Chỗ này không cho phép giết người...

36. Lúc bên nhau, khi nào khiến tim người đột nhiên đập nhanh hơn?

Lý: Ôm đã cảm thấy thỏa mãn. (Cái gì hại xấu hổ a....)

Nhan: Nhìn thấy nụ cười thuần túy trên mặt hắn. (Xoay đầu, ở bên tai Tiểu Bạch) Kỳ thật ra muốn nói lúc xx...

Phó: Lúc đợi hắn nói yêu ta. (Xoay đầu, ở bên tai Tiểu Bạch) Kỳ thật ta cũng muốn nói lúc xx...

Lý (tức giận chỉ Phó): Câu trả lời của ta, vĩnh viễn đều không!

Phó (bình tĩnh): Vậy ta đợi kiếp sau.

38. Lúc làm chuyện gì thì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Lý (cảnh giác nhìn ánh mắt toát lên nhiệt huyết của Tiểu Bạch): Rất nhiều chuyện. (thật giáo hoạt = =)

Nhan (ánh mắt nhìn Tiểu Phi giống như mũi dao): Nhược Phi hạnh phúc thì ta hạnh phúc.

Phó Tứ ưu thương thở dài.

39. Có từng cãi nhau không?

Lý: Cãi nhau.

Nhan (ngó nghiêng mà không đáp)

Phó: Ta không biết thế này có xem là cãi nhau không... Dù sao Tiểu Phi cái gì cũng tốt, chỉ là lời nói luôn khiến người tức giận.

Tiểu Bạch (thành khẩn): Người đó không gọi là cãi nhau, người rõ ràng chính là ngược hắn.

40. Thường cãi nhau vì chuyện gì?

Lý: Hắn tam quan bất chính, phát động chiến tranh xâm lược, còn tàn sát dân chúng. (= =|||)

Nhan: Ta tam quan bất chính, phát động chiến tranh xâm lược, còn tàn sát dân chúng. (= =|||)

Liếc nhìn Tiểu Phi, nói tiếp: Không chỉ có vậy, ta còn ăn bậy dấm chua, cư nhiên hỏi chuyện giữa hắn và cái tên Phó Hoài Xuyên BT kia...

Phó: Hắn không chịu yêu ta, còn ý đồ thôn tính lãnh thổ Trung Nguyên ta.

Tiểu Bạch: Câu hỏi này quá nặng nề... Câu khác.

41. Sau đó làm sao làm lành?

Lý: Ta vẫn chưa tha thứ cho hắn.

Nhan: Hắn cũng có lịch sử giới hạn, mạng người trong tay không thể ít hơn ta bao nhiêu, chúng ta đều phạm cùng một tội... (Tiểu Nhan, người đang bào chữa |||)

Phó: Chưa kịp làm lành, ta chết rồi.

Tần: Chết rất hay.

42. Sau khi chuyển thế có hy vọng làm ái nhân của nhau nữa không?

Lý: Chuyện kiếp sau ai nói chính xác? Ta chỉ biết đời này ta muốn bên cạnh Xung Vũ.

Phó (kích động): Tiểu Phi ý người là kiếp sau có thể cho ta? = = | | |

Nhan (kích động): Người nằm mơ, Tiểu Phi kiếp sau vẫn là của ta!

Tiểu Phi (lãnh tĩnh): Vì loại chuyện hư vô mờ ảo này mà có thể cãi nhau được sao?

Tiểu Bạch (mắt ngời sao): Tiểu Phi người quả nhiên là tuyệt tình nhất...

Triệu & Tần: Đời đời kiếp kiếp!

43. Khi nào cảm thấy mình được yêu?

Lý: Gần như là mọi lúc, Xung Vũ đại ca là tình nhân tốt nhất. (Người... Người sao lại không xấu hổ chứ?)

Nhan ôm cổ Tiểu Phi: Ta cũng vậy!

Phó Nhị ôm Phó Tứ lặng lẽ rơi lệ.

44. Cách người thể hiện tình yêu là?

Lý: Biểu hiện trực tiếp dứt khoát, thành toàn cho hần, nương tựa tin tưởng lẫn nhau, nhưng sẽ không đánh mất chính mình. (Tiểu Phi người thực khác khe)

Nhan: Biểu hiện bên ngoài ta sẽ kiên quyết, có đôi khi muốn trói hần bên người, nhưng bởi vì rất yêu hần, sau cùng vẫn là xuôi theo ý nguyện của hần, cho dù hần muốn bỏ đi, ta cũng sẽ buông tay, mà không tổn thương hần. Bởi vì yêu một người sẽ không đánh mất hần, chỉ muốn có một người thì rất nhanh đánh mất. (Tiểu Nhan người rất thông minh.)

Phó: Chiếm hữu và cưỡng ép. (...)

Phó Nhị: Vì hần hy sinh, trước lúc chết đòi một nụ hôn. (khóc...)

Mục: Vì hần trở thành người đứng đầu trong quân, tranh đoạt quyền thế. (Hài tử, người sai rồi...)

Tần: Tư quân linh nhân lão, tuế nguyệt hốt dĩ văn, khí quyền vật phục đạo, nỗ lực gia xan phạm. (*)

Tiểu Bạch: Tần phu nhân, thanh âm của nàng thật ngọt ngào, tư thái cũng thật mê người, dung mạo càng xinh đẹp...

Tần: Người nghe không hiểu phải không?

Tiểu Bạch ngượng ngùng gật đầu.

Lý: Sơ Nhụy tỷ, ta cũng không hiểu...

Tần (rưng rưng): Tiểu Phi, ta vì Triệu lang, làm hại người...

Lý: Ta không để tâm.

Lý & Triệu & Tần vây quanh ôm nhau, ánh sáng tình bạn lấp lánh chói mắt.

Tiểu Bạch lau nước mắt: Cảm động quá... Không hiểu thì không hiểu...

Tần: Bất quá người nên gọi ta Triệu phu nhân (liếc mắt xem thường Tiểu Bạch mù chữ)

(*) Đây là hai câu cuối bài thứ nhất Hành hành trùng hành hành trong 19 bài ngũ ngôn cổ thi khuyết danh đời Hán, bắt chước thơ của Lý Lăng , Tô Vũ . Ý nói những lời dặn dò từ khi chia tay đến nay cũng thấy không cần thiết nữa, duy chỉ còn mong một điều là chàng hãy tự bảo trọng.

45. Có khi nào cảm thấy “hần không yêu ta nữa”?

Lý: Không có loại cảm giác này.

Nhan: Giống vậy.

Phó: Ta không thích câu hỏi này.

46. Người cảm thấy đối phương xứng với loài hoa nào?

Lý (mờ mịt): Hoa? Ta không biết nhiều hoa...

Nhan (thoảng trầm mặc): Tiểu Phi vẫn là giống sói. (pia bay...)

Phó (đắc ý): Không có văn hóa chính là không có văn hóa a! Tiểu Phi rất xứng với hoa hồng sa mạc. Loài hoa này mạnh mẽ độc đáo, cường hãn xinh đẹp.

Tiểu Bạch xem thường liếc Nhan & Lý.

Triệu & Tần: Mạn đà la.

47. Giữa các người có chuyện gì giấu nhau không?

Lý: Không có.

Phó: Không thể nào, người dám chắc sẽ không nói với hắn chuyện ta và người xx...

Lý (siết tay): Người đó là cường bạo! Là hành vi phạm tội! Hơn nữa hắn biết...

Nhan (ôm Tiểu Phi, lãnh tĩnh): Không có.

48. Cảm giác tự ti của người đến từ đâu?

Lý: Ta không có cảm giác tự ti (kiêu ngạo...)

Nhan: Không có. (cũng kiêu ngạo)

Phó: Cảm giác tự ti là cái gì? (rơi lệ, phẫn nộ quá!)

Phó Nhị (đậm đậm): Từng là nam sủng.

Tiểu Bạch: Ta rất đau lòng vì người, cũng rất tán thưởng ý phản chiến của người, nhưng nếu người không đối với Tiểu Triệu BT như thế, ta sẽ càng thích người...

Triệu (cắn răng): Từng là nam sủng.

Tần, rơi lệ.

Tiểu Bạch an ủi: Hai người các người đều vô tội... Trong loạn thế hai người các người đã làm rất tốt rồi, không phải ai cũng như ba tên kia cường như vậy, các người bảo vệ phần tình cảm thuần khiết nhất, cũng giữ gìn tôn nghiêm của bản thân.

Hồn ma Thái tử: Ta bị cắn đứt jj... |||

Tiểu Bạch một cước đá bay hắn: Không ai hỏi người...

49. Quan hệ giữa hai người là công khai hay bí mật?

Lý: Bán công khai.

Nhan: Công khai hay bí mật đều không quan trọng, quan trọng là..., chúng ta ở bên nhau (Tiểu Nhan người thực sự biết ăn nói).

Phó: Công khai, ảnh nóng đều có.

Tiểu Bạch (nhìn không được): A Tứ mặt người thực dày...

Phó: Nếu không yêu ta, vậy hận ta đi!

50. Người có nghĩ tình yêu với đối phương sẽ duy trì vĩnh cửu không?

Lý: Cả đời.

Nhan: Cả đời, hy vọng còn có kiếp sau.

41. Chương 41: Phiên Ngoại Nhất Bách Vấn (phần 2)

Cảm thấy mỗi tuần bao nhiêu lần là lý tưởng?

Lý: Một lần.

Nhan (bực mình): Cho dù người không cho ta một đêm n lần, cũng không thể tổn hại quyền lợi bên công a! Một đêm một lần cũng phải cho chứ?

Tiểu Bạch vuốt cằm: Tiểu Nhan, nhất định người kỹ thuật kém!

Tiểu Phi: Nếu người để ta xx người, mỗi tuần có thể bảy lần. (giảo hoạt quá...)

51. Tiểu Bạch (tay chống nạnh như ấm trà tươi cười, rót cuộc đã đến 50 câu sau rồi, ha ha ha...) Người bên công hay bên thụ?

Lý (nhân thần bắt đầu lạnh lẽo): Thụ.

Nhan (thỏa mãn cười): Công.

Phó: Công.

Lý & Nhan: Không liên quan đến người!

52. Tại sao quyết định như thế?

Lý: Dưỡng thành quan hệ. Hấn nhặt ta về nhà...

Nhan: Tiểu Phi rất thích hợp làm thụ.

Phó (khinh bỉ liếc nhìn Tiểu Bạch): Chẳng lẽ ta dùng xích sắt khóa hấn lại sau đó tự mình thụ?

Tiểu Bạch lâm vào yy ...

53. Người có hài lòng với tình trạng hiện tại?

Lý: Nghĩ muốn phản công.

Nhan: Ta rất hài lòng.

Phó: Ta đã chết rồi, người bảo ta làm thế nào hài lòng?

54. Lần đầu H ở đâu?

Lý: Tiểu viện thành tây Tĩnh Phong.

Phó: Rõ ràng là Hạ Châu.

Tiểu Bạch: A Tứ người cầm miệng, người chỉ là đại pháo hôi, hơn nữa còn là pháo hôi đã thắng thiên rồi.

Nhan (lạnh lùng trừng Phó Tứ): Tiểu viện thành tây Tĩnh Phong.

Trong không khí ánh lửa văng tứ tung.

55. Cảm giác lúc đó thế nào?

Lý (đôi mắt đẹp nhìn Tiểu Bạch): Nhất định phải trả lời vấn đề nhảm chán này sao?

Tiểu Bạch bưng mũi: Nhất định, bằng không thì không cho người ở bên Xung Vũ đại ca nhà người nữa!

Lý (dứt khoát): Cảm giác khá tốt. (xoa xoa, Tiểu Phi thật ngoan...)

Nhan: Hoàn mỹ.

Phó: Thân thể rất thỏa mãn, trong lòng lại rất đau —— Ta không phải cầm thú.

Tần: Người chính là cầm thú!

Tiểu Bạch: Cái này... Tần phu nhân, kỳ thực ta rất hâm mộ người... Có thể được nhìn...

Tần (cay nghiệt): Người cũng là cầm thú.

Tiểu Bạch vô ngữ mặc kệ.

56. Bộ dáng đối phương lúc đó?

Lý: Không nhìn rõ. (Xem ra hài tử này đã nghĩ thông rồi, phải như vậy nha, hảo hảo trả lời xong thì có thể về nhà sớm hơn...)

Nhan: Ta chưa từng thấy Tiểu Phi như vậy... Phi thường mê hoặc, đôi mắt hơi nước mờ mịt, thất lưỡng tình tề không thể mừng tượng, lại mềm dẻo đến tư thế nào cũng đều làm được... Khiến người nhin không được nghĩ muốn, hung hăng áp đảo khi dễ, khiến hấn phát khóc —— Đương nhiên, không phải vì đau đớn...

Phó: Căn bản giống bên trên, bất quá ta cũng muốn làm hấn đau khóc, chỉ là hấn không chịu khóc.

Tiểu Bạch & Tần: Cầm thú!

57. Sáng sớm hôm sau câu đầu tiên nói là gì?

Lý: Trận chiến Kế Châu, ta nghĩ dùng chiến pháp Mạn Cổ Đãi, nhất định có hiệu quả.

Tiểu Bạch ngất xỉu...

Nhan (cười khở): Ta lúc đó chỉ có thể nói: Được!

Tiểu Bạch ngất đến chết mất...

Phó: Sau đêm đó hấn luôn hôn mê.

Tiểu Bạch tiếp tục chết.

Triệu & Tần đồng cảm nhìn Tiểu Bạch.

58. Mỗi tuần H mấy lần?

Lý: Ta không thích buông thả.

Tiểu Bạch (ánh mắt sắc bén): Mời trả lời trực tiếp.

Nhan (ôm Tiểu Phi): Chúng ta lúc trước phải đánh trận, bây giờ phải săn bắn, quả thật không thể buông thả...

Phó: Tiểu Phi ở trên giường cũng không cường hãn, quả thật không thể buông thả...

Tiểu Bạch (đùng đùng nổi giận): Người độc ác như thế, hấn có thể không yếu ớt sao!

Phó: Chẳng qua nằm trong tay ta, lúc hấn có thể hầu hạ, ta đều một đêm n lần, n lớn hơn 3.

59. Cảm thấy mỗi tuần bao nhiêu lần là lý tưởng?

Lý: Một lần.

Nhan (bực mình): Cho dù người không cho ta một đêm n lần, cũng không thể tổn hại quyền lợi bên công a! Một đêm một lần cũng phải cho chứ?

Tiểu Bạch vuốt cằm: Tiểu Nhan, nhất định người kỹ thuật kém!

Tiểu Phi: Nếu người để ta xx người, mỗi tuần có thể bảy lần. (giảo hoạt quá mức...)

60. Vậy, H kiểu nào?

Lý: Sao cũng được, miễn không đau là được. (xoa xoa, xem ra A Tứ đã để lại bóng ma rất sâu cho người...)

Nhan: Hai người vui vẻ là được.

Phó: Ta thoả mái là được.

Tiểu Bạch: A Tứ ta muốn giết người.

61. Nơi nhạy cảm nhất của chính người?

Lý (cảnh giác): Người muốn làm gì?

Tiểu Bạch (vô lực): Ta có thể làm gì?

Lý: Rất nhiều nơi, người là sắc nữ...

Nhan: Phân thân. (người rất thẳng thắn!)

Phó: Phân thân. (hai người có thể ghép thành một đôi...)

62. Nơi nhạy cảm nhất của đối phương?

Lý: Phân thân.

Nhan: Rất nhiều nơi.

Mục: Ta chưa tròn 20... Tại sao phải nghe những thứ kỳ quái này...

Tiểu Bạch: Vậy người có thể đi ra.

Mục: Không.

63. Dùng một câu để hình dung đối phương lúc H?

Lý: Cường thế mà ôn nhu.

Nhan: Khiến người muốn ngừng lại không được.

Phó: Ta nói các người có mắng ta là cầm thú không?

Tiểu Bạch & Tần: Có.

Phó: Ta đây lười nói...

64. Thật thà chút, người có thích H không?

Lý: Nếu Xung Vũ đại ca có thể tiết chế một chút, ta sẽ rất thích. Nhưng mỗi lần ta nói không muốn, hẳn đều bảo ta nói dối, sau đó ngày mai thắt lưng sẽ đau. (người tại sao đột nhiên thành thật như thế?)

Nhan: Thích.

65. Thường thì H ở đâu?

Lý: Trong phòng, trên giường, hoặc trên thảm.

Nhan: Giống vậy.

Tiểu Bạch: Các người tại sao đột nhiên ngoan ngoãn như thế?

Lý: Muốn trả lời sớm chút về nhà ăn cơm, ta rất đói.

66. Người muốn thử H ở đâu?

Lý: Ta không phải biến thái, cho nên đừng hỏi ta câu hỏi biến thái.

Tiểu Bạch (vô tội): Câu này mà biến thái sao?

Nhan: Trên lưng ngựa, trên thảo nguyên.

Lý: Là đáp án của hán biến thái.

67. Tắm trước hay sau khi H?

Lý: Ngoài lều trại chúng ta là dòng suối, trước sau đều tắm.

Nhan: Đôi khi lúc tắm cũng sẽ H.

Tiểu Bạch đang yy...

Tần: Tiểu Bạch, máu mũi người chảy không ngừng, có choáng váng không?

68. Lúc H có ước định gì không?

Lý: Không được trối.

Tiểu Bạch (nước miếng tí tách): Lẽ nào các người đã từng trối rồi xx?

Nhan: Tình thú! Đây là tình thú! Bất quá việc này là bóng ma trong lòng Tiểu Phi, cho nên gần như không làm vậy.

69. Ngoài ái nhân ra người có nảy sinh quan hệ ngoài ý muốn với ai khác không?

Lý (nhân thần băng lãnh): Cường bạo có tính là quan hệ không?

Tiểu Bạch (tỏ bày can đảm): Nhưng khí thế của người căn bản không giống người bị cường bạo....

Nhan (ôm chặt Tiểu Phi): Người lắm lời quá.

Tiểu Bạch: Vậy còn người, người vẫn chưa trả lời.

Nhan: Ta từng lấy vợ. Câu kẻ!

70. Đối với cách nghĩ “nếu đã không chiếm được trái tim, ít nhất cũng phải chiếm được thể xác” người tán thành hay phản đối?

Lý: Phản đối. (Tiểu Phi dừng thương tâm, chính người nói, quá khứ chính là quá khứ...)

Nhan: Phản đối.

Phó (nhìn không được): Đồng ý.

Tiểu Bạch: Cho nên người chỉ là pháo hôi, hơn nữa còn là một pháo hôi đã thăng thiên.

71. Nếu đối phương bị cưỡng đồ cưỡng gian, người sẽ làm gì?

Lý: Giết cường đồ, sau đó chuyện này đến đây chấm dứt.

Nhan: An ủi hần bảo vệ hần, giết cường đồ, sau đó sẽ không đề cập chuyện này.

Phó: Ta chính là cường đồ cưỡng gian Tiểu Phi kia = = | | [muốn bị chém mà =)]]]]]

72. Người có cảm thấy xấu hổ trước khi H? Hoặc là sau đó?

Lý (thở dài): Một nữ hài tử như người, hỏi mấy vấn đề này, người có cảm thấy xấu hổ không?

Tiểu Bạch (thành thật): Không.

Lý: Cũng được, có lẽ giữa xấu hổ và không xấu hổ.

Nhan: Sẽ không.

Tiểu Bạch: Người coi, đây là sự khác biệt giữa công và thụ.

73. Nếu như có hảo bằng hữu nói với người rằng: “Ta rất tịch mịch, nên đêm nay cô đọc một mình, xin...” đại khái là muốn H, người ứng xử thế nào?

Lý: Cự tuyệt.

Nhan: Cự tuyệt.

Phó: Trước khi có được Tiểu Phi, ta sẽ xem xét vóc dáng dung mạo của bằng hữu, sau khi có được Tiểu Phi, ta sẽ cự tuyệt.

Lý & Nhan ngoảnh mặt làm ngơ.

Tiểu Bạch: Người đến bây giờ vẫn không có được Tiểu Phi...

Phó: Chỉ ít ta có được thể xác hần, người xem, Mục Thiếu Bố đang ở nơi nào đó nghiêng răng nghiêng lợi, nghĩ hối hận không có học theo ta.

74. Người có cảm thấy mình rất am hiểu H?

Lý: Tầm tạm, bắt quá nếu ta làm công, hẳn là sẽ rất am hiểu.

Tiểu Bạch đồng cảm liếc nhìn Tiểu Phi, không nói.

Nhan: Am hiểu.

Phó: Am hiểu.

Tiểu Bạch: Người câm miệng! Người am hiểu cường bạo.

75. Còn đối phương thì sao?

Lý (ngáp một cái) Am hiểu. Câu hỏi chán ngắt...

Nhan: Am hiểu làm thụ. (Tiểu Nhan người thực phúc hắc)

76. Lúc H người hy vọng đối phương nói gì?

Lý: Lần này làm xong, tha cho người... Bắt quá hẳn rất biết nói dối.

Nhan: Ta hy vọng hẳn gọi tên ta...

77. Người thích nhất biểu tình nào của đối phương lúc H?

Lý (sát khí): Tại sao đều là những câu hỏi này? Ta đã nói rồi! Lúc H ta nhìn không rõ!

Nhan: Đều thích cả, bắt luận là kiêu ngạo, yếu đuối, mơ màng, dục cầu bất mãn, thỏa mãn, bị kích thích đến khó nhận...

Tiểu Bạch (thở huyết): Nói tiếp, tiếp tiếp nói tiếp...

78. Người cảm thấy ngoài ái nhân ra còn có thể H với người khác không?

Lý: Không thể.

Nhan: Không thể.

79. Người có hứng thú với SM không?

Lý: Biến thái! (Hài tử chết tiệt người thái độ này là thiếu SM!)

Nhan: Dịu dàng, tình thú, nếu Tiểu Phi có thể chấp nhận, thì có thể suy nghĩ. (phúc hắc vô cùng)

Lý: Tuyệt không chấp nhận!

Phó Nhị (mạn bất kinh tâm): Phương diện này ta là cao thủ.

Triệu: Người chết cũng chết rồi, bớt lời đi!

80. Nếu đối phương đột nhiên không khao khát thân thể người nữa người sẽ làm gì?

Lý (phất tay): Người đi hỏi hẳn có loại khả năng này không.

Nhan: Nếu hẳn không khao khát ta, thì ta khao khát hẳn.

Tiểu Bạch: Hẳn...

81. Người nghĩ sao về chuyện cưỡng gian?

Lý (lạnh lùng): Không thể tha thứ.

Nhan: Giống vậy.

Triệu: Giống vậy.

Phó Nhị: Giống vậy. Bắt quá Lý Nhược Phi bị cưỡng gian là hẳn đáng chết.

Phó Tứ: Không có được trái tim hẳn, vậy chỉ có thể bá vương ngành thượng cung, có được người của hẳn.

Tiểu Bạch: Người thật là... BT đến tốt bật...

82. Trong lúc H có chuyện gì tương đối thống khổ?

Lý: Ta đã đến giới hạn, hấn vẫn còn chưa dứt.

Nhan: Ta còn chưa đủ, hấn đã đến giới hạn.

83. Trong lúc H từ trước đến nay, nơi nào khiến người cảm thấy hưng phấn nhất, nơi nào lo lắng nhất?

Lý: Cự tuyệt trả lời.

Nhan (như đang đắm chiêu, đắm chìm trong hồi ức không tự thoát được): Ta chỉ cảm thấy hưng phấn, không cảm thấy lo lắng.

84. Đã từng có chuyện bên thụ chủ động dụ hoặc chưa?

Lý: Cự tuyệt trả lời.

Nhan: Từng có.

85. Lúc đó bên công phản ứng thế nào?

Lý: Cự tuyệt trả lời.

Nhan: Ta cũng không phải làm trước chiếc gương! Bất quá lần sau có thể thử thử...

Lý: Ta đi đây...

Tiểu Bạch (bộ dạng nữ vương): Tiểu Phi! Người trả lời câu hỏi thái độ cực kỳ không nghiêm túc, còn muốn nửa đường rút lui?

Lý (giương cung lấp tên): Người muốn thế nào?

Tiểu Bạch (bộ dạng loli): Còn vài câu nữa thôi, người đợi một lát... cọ cọ.

86. Bên công đã từng có hành vi cường bạo chưa?

Lý: Không có.

Nhan: Không có.

Phó: Có.

Tiểu Bạch (vô lực): Nhấn mạnh một lần cuối, người chỉ là một pháo hôi.

87. Lúc đó bên thụ phản ứng thế nào?

Tiểu Bạch: Bỏ qua...

88. Với người mà nói, đâu mới là đối tượng H lý tưởng?

Lý: Nhan Xung Vũ.

Nhan: Lý Nhược Phi.

Phó: Lý Nhược Phi.

89. Đối phương hiện tại có phù hợp với lý tưởng của người không?

Tiểu Bạch: Tiếp tục bỏ qua...

90. Lúc H có sử dụng đạo cụ nhỏ nhỏ gì kèm theo không?

Lý: Không có.

Nhan: không cần.

Phó: ...

Tiểu Bạch ngắt lời: Người cầm miệng, ta nghĩ thấy mùi thơm cơm hộp, nhanh chóng hỏi xong rồi đi nhận cơm hộp, không rảnh nghe người lái nhai.

91. Lần đầu của người xảy ra vào lúc nào?

Lý (cắn răng): Mười chín.

Nhan (hàm hàm hồ hồ): Mười tám...

Lý: A?

Nhan: Về nhà ta giải thích với người...

Lý: Bỏ đi, quá khứ là quá khứ.

Tiểu Bạch: Ta muốn nghe...

Phó: Mười sáu.

Tiểu Bạch: Ta không muốn nghe của người...

92. Đối tượng lúc đó là ai hiện diện tại?

Lý: Không phải.

Nhan: Không phải.

Áp suất thấp, có thể có mưa to.

Phó: Không phải.

Tiểu Bạch: Người là người chết, mặc kệ người phải hay không...

93. Người thích được hôn ở đâu nhất?

Lý: Môi.

Nhan: Môi.

Tiểu Bạch: Cơm hộp hôm nay hình như có đùi gà... Mùi thơm quá.

94. Người thích hôn nơi nào của đối phương nhất?

Lý: Môi.

Nhan: Toàn thân.

Tiểu Bạch: Cơm hộp hôm nay hình như còn có cải xào thập cẩm. Mùi thơm chết mất.

95. Lúc H chuyện làm đối phương thỏa mãn nhất là gì?

Lý: Gần như mọi chuyện.

Nhan: Lúc kích thích nhất dừng lại hôn môi.

96. Lúc H người sẽ nghĩ đến chuyện gì?

Lý: Sẽ không nghĩ gì cả.

Nhan: Hưởng thụ.

97. Một đêm H mấy lần?

Lý: Ta hy vọng một lần hoặc không lần nào.

Nhan: Hy vọng và hiện thực luôn chênh lệch nhau.

98. Lúc H y phục là người tự cởi hay đối phương cởi?

Lý: Đa số là hần cởi.

Nhan: Cởi cho nhau.

99. Đối với người H là gì?

Lý: Gia vị không thể thiếu.

Nhan: Không thể thiếu, rất quan trọng.

100. Xin hãy nói một câu với đối phương.

Lý: Về nhà thôi.

Nhan: Được.

Phó: Kiếp sau dành cho ta.

Tiểu Bạch: Ta đi nhận cơm hộp. **TOÀN VĂN HOÀN**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-thien-ha>